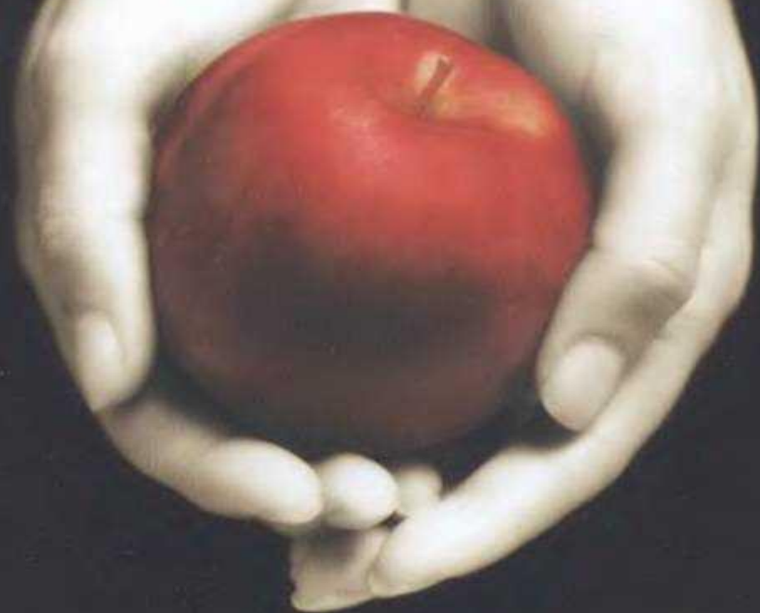
# AMURG

PRIMUL VOLUM DIN SERIA „AMURG"



STEPHENIE MEYER

**Stephenie Meyer**

# AMURG

Traducere din limba engleză
Laura Frunză



Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MEYER, STEPHENIE

Amurg / Stephenie Meyer; trad.: Laura Frunză. — Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2008
ISBN 978-973-103-599-4

I. Frunză, Laura (trad.)
821.111-31 135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www. raobooks.com
www.rao.ro



Publicată prin înțelegere cu Little, Brown and Company (Inc.),
New York, Statele Unite

Fotografia copertei © Roger Hagadone
Designul copertei Gail Doobinin



2008

ISBN 978-973-103-599-4

Surorii mele Emily,
fără entuziasmul căreia această carte
n-ar fi fost, poate, încă terminată...

# CUPRINS

„Dar din pomul cunoştinței binelui şi răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreşit.“

*Geneza 2:17*

# PREFAȚĂ

Nu mă gândisem niciodată prea mult la felul în care voi muri – deşi am avut destule motive în ultimele câteva luni – dar, chiar dacă m-aş fi gândit, nu mi-aş fi imaginat că voi muri în felul acesta.

M-am holbat fără suflare în celălalt capăt al camerei, în ochii negri ai vânătorului, iar el mi-a întors o privire plăcută.

Cu siguranță, era un mod frumos de a muri, în locul altcuiva, în locul unei persoane iubite. Chiar nobil. Asta ar trebui să conteze.

Ştiam că, dacă nu m-aş fi mutat niciodată în Forks, n-aş fi fost în pericol de moarte acum. Dar, oricât de îngrozită eram, nu puteam să regret decizia luată. Când viața îți oferă un vis care îți întrece de departe orice aşteptări, nu e de bun-simț să jeleşti atunci când se sfârşeşte.

Vânătorul zâmbea prietenos în timp ce se îndrepta spre mine să mă ucidă.

# 1.PRIMA PRIVIRE

Mama m-a dus cu maşina la aeroport cu ferestrele coborâte. Erau 24 de grade în Phoenix, iar cerul senin era de un albastru perfect. Eram îmbrăcată cu bluza mea favorită – fără mâneci, din dantelă albă; o purtam ca un gest de rămas-bun. Dar luasem cu mine şi un hanorac.

În Peninsula Olympic din partea de nord-vest a statului Washington, sub o pătură aproape constantă de nori, există un orăşel numit Forks. În acest oraş insignifiant plouă mai mult decât în oricare alt loc din Statele Unite. Chiar de acest oraş şi de umbra lui omniprezentă a fugit mama mea, luându-mă cu ea când aveam doar câteva luni. Şi tot în acest oraş am fost obligată să petrec câte o lună în fiecare vară până am împlinit 14 ani. Acela a fost anul în care am pus în sfârşit piciorul în prag: în ultimele trei veri, tatăl meu, Charlie, a venit în concediu la mine în California, timp de două săptămâni.

Acum mă exilam, spre oroarea mea, de bunăvoie în Forks. Detestam oraşul Forks.

Iubeam oraşul Phoenix. Iubeam soarele şi căldura înăbuşitoare. Iubeam acel oraş mare şi plin de viață.

— Bella, îmi spuse mama – pentru a mia oară – înainte să mă urc în avion. Nu trebuie să faci asta.

Mama arată exact ca mine, numai că are părul scurt şi câteva riduri de expresie în jurul gurii. Am simțit un fior de panică atunci când m-am uitat în ochii ei mari şi copilăroşi. Cum puteam s-o las pe mama mea iubitoare, amețită şi cam prostuță să se descurce singură? Bineînțeles că îl avea pe Phil acum, aşa că facturile vor fi probabil plătite, va fi mâncare în frigider, va avea benzină în rezervorul maşinii şi pe cine să sune în caz că se va rătăci, dar...

— Vreau să merg, am mințit eu.

Niciodată nu m-am priceput să mint, dar spusesem acel neadevăr atât de des în ultima vreme încât acum suna aproape convingător.

— Transmite-i salutări lui Charlie din partea mea.

— Sigur că da.

— Ne vedem în curând, insistă ea. Poți veni acasă oricând vrei tu. Mă întorc imediat ce ai nevoie de mine.

Dar puteam să văd sacrificiul din spatele acestei promisiuni.

— Nu-ți face griji pentru mine, am rugat-o eu. Totul va fi bine. Te iubesc, mamă.

M-a îmbrățișat strâns pentru un minut, apoi eu m-am urcat în avion, iar ea a plecat.

Călătoria mea consta într-un zbor de patru ore Phoenix-Seattle, încă o oră într-un mic avion până în Port Angeles şi apoi o oră cu maşina până în Forks. N-am nicio problemă cu zborul cu avionul; dar eram puțin îngrijorată de ora pe care urma s-o petrec cu Charlie în maşină.

Charlie a fost destul de drăguț cu privire la toată treaba asta. Părea sincer încântat că vin să locuiesc cu el, pentru prima dată cu un oarecare grad de permanență. Mă înscrisese deja la liceu şi urma să mă ajute să îmi fac rost de o maşină.

Dar, cu siguranță, va fi ciudat cu Charlie. Niciunul dintre noi nu era foarte vorbăreț şi, oricum, nu ştiu ce-ar fi fost de spus. Ştiu că era mai mult decât uimit de hotărârea mea, la fel ca mama, căci nu făcusem un secret din faptul că nu-mi plăcea Forks.

Când am aterizat în Port Angeles, ploua. Nu mi s-a părut un semn rău, ci pur şi simplu un lucru inevitabil. Îmi luasem deja la revedere de la soare.

Charlie mă aştepta cu maşina lui de teren. Şi la asta mă aşteptam. Pentru locuitorii oraşului Forks, Charlie era şeful de poliție Swan. Motivul principal pentru care voiam să îmi cumpăr o maşină, în ciuda lipsei de fonduri, era ca să nu mă plimb prin oraş într-o maşină cu girofar şi cu lumini roşii şi albastre pe capotă. Nimic nu încetineşte mai mult traficul

decât un polițist.

Charlie m-a îmbrățişat stângaci, cu un singur braț, după ce am coborât împiedicându-mă din avion.

— Mă bucur să te văd, Bells, a spus el, în timp ce m-a prins automat şi m-a redresat. Nu te-ai schimbat foarte mult. Ce face Renée?

— Mama e bine. Şi eu mă bucur să te văd, tată.

Nu mi se permitea să îi spun Charlie în față.

N-aveam decât câteva bagaje. Majoritatea hainelor mele de Arizona erau prea permeabile pentru Washington. Am strâns bani împreună cu mama pentru a-mi suplimenta garderoba de iarnă, dar era încă limitată. Totul a încăput uşor în portbagajul maşinii.

— Am găsit o maşină bună pentru tine, foarte ieftină, a anunțat el după ce ne-am pus centurile de siguranță.

— Ce fel de maşină?

Eram suspicioasă pentru că spusese „o maşină bună pentru tine" şi nu „o maşină bună" pur şi simplu.

— Păi, de fapt e o camionetă, un Chevy.

— Unde ai găsit-o?

— Îți aminteşti de Billy Black din La Push? La Push este mica rezervație indiană de pe coastă.

— Nu.

— Obişnuia să meargă la pescuit cu noi în timpul verii, explică Charlie.

Asta explica de ce nu îmi aminteam de el. Mă descurc foarte bine să îmi blochez lucrurile dureroase şi inutile din memorie.

— E în scaun cu rotile acum, continuă Charlie pentru că eu nu răspunsesem nimic, aşa că nu mai poate conduce şi s-a oferit să îmi vândă ieftin camioneta lui.

— Din ce an e?

Mi-am dat seama din privirea lui că asta era o întrebare pe care spera să nu o pun.

— Păi, Billy a lucrat foarte mult la motor. De fapt, are doar câțiva ani vechime.

Speram că nu mă desconsideră într-atât încât să creadă că o să renunț aşa de uşor.

— Când a cumpărat-o?
— Cred că a cumpărat-o în 1985.
— Era nouă când a luat-o?
— Păi, nu. Cred că a fost nouă la începutul anilor ’60 sau cel mai devreme la sfârşitul anilor ’50, recunoscu el cu sfială.
— Ch... tată, eu nu ştiu nimic despre maşini. Nu m-aş pricepe s-o repar dacă s-ar strica ceva şi nici nu-mi permit un mecanic...
— Zău, Bella, chestia merge super. Nu se mai fac maşini ca aia acum.
*Chestia*, m-am gândit eu... promitea – ca poreclă cel puțin.
— Cât de ieftin înseamnă ieftin? La urma urmei, aceea era partea asupra căreia nu puteam face compromisuri.
— Păi, scumpo, am cumpărat-o eu pentru tine. Ca un cadou de bun venit. Charlie se uită către mine cu colțul ochiului având o expresie plină de speranță pe față.
Uau! Gratis.
— Nu trebuia să faci asta, tată. Voiam să îmi cumpăr eu o maşină.
— Nu mă deranjează. Vreau să fii fericită aici.
Se uita înainte la drum când a spus asta. Charlie nu se simțea în largul lui când îşi exprima emoțiile cu voce tare. Moştenisem asta de la el. Aşa că m-am uitat şi eu drept înainte când i-am răspuns.
— Foarte drăguț din partea ta, tată. Chiar apreciez asta.
Nu mai era nevoie să adaug că era imposibil să fiu fericită în Forks. Nu avea de ce să sufere împreună cu mine. Şi nici nu aveam de gând să caut camioneta de dar la dinți sau la motor.
— Ei, cu plăcere, mormăi el, jenat de mulțumirile mele.
Am mai schimbat câteva comentarii despre vreme, care era umedă, şi cam asta a fost toată conversația. Amândoi ne uitam afară pe geam în linişte.
Era frumos, bineînțeles; nu puteam să neg asta. Totul era verde: copacii, trunchiurile lor acoperite cu muşchi, ramurile adunate ca un baldachin, pământul acoperit cu ferigi. Chiar şi aerul se filtra verde printre frunze.
Era prea verde – o planetă a extratereştrilor.

Până la urmă am ajuns acasă la Charlie. Încă mai locuia în căsuța cu două dormitoare pe care o cumpărase împreună cu mama în primele lor zile de căsnicie. Acelea fuseseră singurele zile pe care le-a avut căsnicia lor – cele de la început. Acolo, parcată pe strada din fața casei care nu se schimbase absolut deloc, era noua camionetă – mă rog, nouă pentru mine. Era de un roşu decolorat, cu apărători mari, rotunjite şi o cabină ovală. Spre surprinderea mea, mi-a plăcut imediat. Nu ştiam dacă merge, dar mă puteam vedea conducând-o. În plus, era una dintre acele maşini din fier care nu se avariază niciodată, genul pe care îl vezi în scena unui accident, cu vopseaua nezgâriată, înconjurată de bucățile unei maşini străine pe care a distrus-o.

— Uau, tată, îmi place la nebunie! Mersi!

Acum ziua mea oribilă de mâine va fi mai puțin îngrozitoare. Nu va trebui să aleg între a merge pe jos trei kilometri prin ploaie până la şcoală şi a accepta să mă ducă Charlie cu maşina poliției.

— Mă bucur că îți place, spuse Charlie cu o voce aspră, jenat din nou.

N-a fost nevoie decât de un drum pentru a-mi duce toate lucrurile sus. Dormitorul meu dădea spre vest, spre curtea din față. Camera îmi era familiară; îmi aparținuse de când mă născusem. Podeaua de lemn, pereții vopsiți în albastru-deschis, tavanul înclinat, perdelele din dantelă îngălbenite de la ferestre – toate făcuseră parte din copilăria mea. Singurele modificări pe care le-a făcut Charlie vreodată au fost să schimbe pătuțul de copil cu un pat şi să adauge un birou, pe măsură ce am crescut. Pe birou se afla acum un computer la mâna a doua, cu o linie telefonică pentru modem capsată de-a lungul podelei până la cea mai apropiată priză. Aceasta fusese hotărârea mamei, ca să putem lua legătura mai uşor. Balansoarul din zilele mele de bebeluş încă era în colțul camerei.

Exista doar o baie mică lângă scări, pe care trebuia s-o împart cu Charlie. Încercam să nu insist prea mult asupra acestui lucru.

Una dintre principalele calități ale lui Charlie este că nu

stă pe capul meu. M-a lăsat să despachetez singură şi să mă instalez, lucru care i-ar fi fost complet imposibil mamei. Era plăcut să fiu singură, să nu fiu nevoită să zâmbesc şi să par mulţumită; era o uşurare să pot privi deprimată pe fereastră la perdeaua de ploaie şi să las să îmi scape câteva lacrimi. Nu aveam chef să trag un plâns serios. Pe acesta îl păstram pentru culcare, când va trebui să mă gândesc la dimineaţa următoare.

Liceul din Forks avea un număr înspăimântător de elevi: numai 357 – acum 358. Acasă, în Phoenix, erau mai mult de 700 numai în anul meu. Toţi copiii de aici crescuseră împreună, bunicii lor copilăriseră împreună. Eu urma să fiu fata cea nouă din marele oraş, o curiozitate, o ciudăţenie.

Poate că dacă aş fi arătat aşa cum ar trebui să arate o fată din Phoenix, aş fi avut un atu. Dar, din punct de vedere fizic, eu nu mă integram nicăieri. Ar fi trebuit să fiu bronzată, sportivă, blondă – jucătoare de volei sau poate majoretă – toate lucrurile asociate cu cei care locuiesc pe tărâmul soarelui.

În schimb, aveam o piele ca de fildeş, în ciuda soarelui constant, fără ca măcar să am scuza unor ochi albaştri sau a unui păr roşu. Întotdeauna fusesem slabă, dar cumva moale, evident neavând un corp atletic; nu aveam coordonarea ochi-mână necesară pentru a face vreun sport fără să mă umilesc şi fără să mă rănesc pe mine sau pe oricine ar fi stat prea aproape.

Când am terminat de pus hainele în şifonierul vechi de pin, mi-am luat portfardul cu lucruri pentru baie şi m-am dus în baia comună să mă spăl după călătoria de-o zi. M-am uitat în oglindă în timp ce îmi periam părul umed şi încâlcit. Poate că era doar din pricina luminii, dar arătam deja mai palidă, bolnavă. Pielea mea putea fi drăguţă – era foarte fină, aproape transparentă –, dar totul depindea de culoare. Aici nu aveam niciun fel de culoare.

Faţă în faţă cu reflexia mea palidă din oglindă, m-am văzut obligată să recunosc că mă minţeam singură. Nu numai fizic n-o să mă integrez niciodată. Şi dacă n-am putut găsi o nişă într-o şcoală cu trei mii de oameni, ce şanse aveam aici?

Nu mă înțelegeam bine cu oamenii de vârsta mea. Adevărul e că poate nu relaționam bine cu oamenii, punct. Chiar şi mama mea, de care eram mai apropiată decât de oricine altcineva de pe planetă, nu era niciodată în armonie cu mine, nu era gând la gând cu mine. Uneori mă întrebam dacă vedeam prin ochii mei aceleaşi lucruri pe care restul oamenilor le vedeau printr-ai lor. Poate că aveam o defecțiune la creier.

Dar cauza nu avea importanță. Tot ceea ce conta era efectul. Iar mâine va fi doar începutul.

N-am dormit foarte bine în noaptea aceea, chiar şi după ce am terminat cu plânsul. Zgomotul constant al ploii şi al vântului pe acoperiş nu voiau nicicum să se piardă în fundal. Mi-am tras pătura veche şi decolorată peste cap, iar mai târziu am pus şi o pernă. Dar n-am putut adormi decât după miezul nopții, când ploaia s-a transformat în sfârşit într-o burniță mai liniştită.

Tot ce-am putut să văd dimineața pe fereastră a fost o ceață densă şi am simțit cum mă cuprinde claustrofobia. Aici nu puteai vedea niciodată cerul; erai ca într-o cuşcă.

Micul dejun cu Charlie a fost un eveniment tăcut. Mi-a urat baftă la şcoală. I-am mulțumit, ştiind că îşi irosea urările. De obicei, norocul mă ocolea. El a plecat primul, spre secția de poliție, care era nevasta şi familia lui. După ce a plecat, m-am aşezat la masa veche, pătrată, de stejar, pe unul dintre cele trei scaune desperecheate şi am examinat bucătăria lui mică, cu pereții acoperiți de lambriuri întunecate, dulapurile galben aprins şi podeaua cu linoleum alb. Nimic nu se schimbase. Mama mea vopsise dulapurile acum optsprezece ani în încercarea de a aduce o rază de soare în casă. Deasupra şemineului din sufrageria adiacentă nu mai mare decât o cutie de chibrituri se găsea un şir de fotografii. Mai întâi una de la nunta mamei cu Charlie din Las Vegas, apoi una cu noi trei în spital după ce m-am născut, fotografie făcută de o asistentă amabilă, urmate de o procesiune de poze cu mine la şcoală chiar până în ultimul an. Acelea erau penibile, trebuia să găsesc o metodă de a-l convinge pe Charlie să le pună în altă parte, cel puțin cât

eram eu acolo.

Era imposibil, stând în această casă, să nu-ți dai seama că Charlie nu o uitase niciodată pe mama. Lucrul acesta mă făcea să mă simt destul de prost.

Nu voiam să ajung prea devreme la şcoală, dar nici nu mai puteam sta în casă. M-am îmbrăcat cu jacheta care îmi dădea sentimentul unui costum de protecție şi m-am avântat în ploaie.

Încă mai ploua mărunt, dar nu îndeajuns încât să mă ude până la piele imediat. Am căutat cheia casei, care era mereu ascunsă sub streaşină, lângă uşă, şi am încuiat. Pleoscăitul noilor mele cizme rezistente la apă mă călca pe nervi. Îmi era dor de scârțâitul normal al pietrişului sub tălpile mele. N-am putut să mă opresc să admir camioneta aşa cum voiam; mă grăbeam să mă adăpostesc de umezeala care mi se lipea de păr sub glugă.

Înăuntrul camionetei era bine şi uscat. Bineînțeles, era curățată de Billy ori de Charlie, dar scaunele maro tapisate încă mai miroseau vag a tutun, benzină şi mentă. Spre uşurarea mea, motorul a pornit repede, cu un zgomot înfiorător, apoi s-a stabilit la un volum ridicat. Ei, un camion atât de vechi trebuia să aibă un defect... Radioul antic funcționa, un avantaj la care nu mă aşteptam.

Nu mi-a fost greu să găsesc şcoala, deşi nu mai fusesem niciodată acolo. Şcoala se afla, ca toate celelalte instituții, de-a lungul şoselei. Nu părea că e o şcoală; doar indicatorul pe care scria Liceul Forks m-a făcut să mă opresc. Arăta ca o colecție de case asortate, construite din cărămizi de culoare castanie. Erau atâția copaci şi arbuşti că la început nu am putut să îmi dau seama cât de mare este. Unde era specificul instituției? m-am întrebat nostalgic. Unde erau gardurile din sârmă şi detectoarele de metale?

Am parcat în fața primei clădiri, ce avea o placă mică deasupra uşii pe care scria SECRETARIAT. Nu mai parcase nimeni acolo, deci eram sigură că era interzis, dar m-am decis să cer instrucțiuni în loc să conduc aiurea în cerc ca o idioată. Am coborât fără chef din cabina călduroasă a camionetei şi-am mers pe o cărare pietruită, mărginită de un

gard viu dens. Am inspirat adânc înainte să deschid uşa.

Interiorul era puternic iluminat şi mai încălzit decât mă aşteptasem. Biroul nu era mare; o sală mică de aşteptare cu scaune pliante, un covor comercial cu pete portocalii, anunţuri şi premii acoperind peretele şi un ceas mare cu un ticăit puternic. În ghivece din plastic răspândite peste tot creşteau plante, de parcă nu era destulă verdeaţă afară. Camera era despărţită la jumătate de o tejghea lungă, acoperită cu tăviţe de sârmă pline cu hârtii şi tapetată pe faţă cu fluturaşi în culorii vii lipiţi cu bandă adezivă. Erau trei birouri în spatele tejghelei, iar unul se afla în posesia unei femei grase şi roşcate care purta ochelari. Purta cu un tricou mov, ceea ce m-a făcut imediat să mă simt prea gros îmbrăcată.

Femeia cu părul roşu s-a uitat în sus la mine.

— Te pot ajuta?

— Sunt Isabella Swan, am informat-o eu şi am văzut imediat în ochii ei că şi-a dat seama cine sunt.

Eram aşteptată, fără îndoială un subiect de bârfă. Fiica nestatornicei foste soţii a şefului de poliţie se întoarce, în sfârşit, acasă.

— Desigur, spuse ea.

A căutat printr-o grămadă de documente trântite unul peste altul pe biroul ei până îl găsi pe cel pe care îl voia.

— Am orarul tău chiar aici şi o hartă a şcolii.

Puse pe tejghea mai multe foi de hârtie şi mi le arătă. Trecu în revistă orarul, subliniind pe hartă cel mai bun traseu către fiecare, apoi îmi dădu un formular pe care trebuia să îl dau fiecărui profesor la semnat şi apoi să i-l returnez la finalul zilei. Zâmbi şi îmi spuse, la fel ca Charlie, că speră să fiu fericită aici, în Forks. I-am zâmbit cât de convingător am putut.

Când m-am întors la camionetă, începuseră să sosească şi alţi elevi. Am condus în jurul şcolii, urmând linia traficului. M-am bucurat să văd că majoritatea maşinilor erau vechi ca a mea, niciuna care să sară în ochi. Acasă locuisem într-unul dintre puţinele cartiere mai sărace incluse în sectorul Paradise Valley. Era un lucru obişnuit să vezi un Mercedes

sau un Porsche nou în parcarea elevilor. Cea mai drăguță maşină de-aici era un Volvo strălucitor, care ieşea în evidență. Totuşi, odată ajunsă pe locul de parcare, am oprit motorul gălăgios pentru a nu atrage atenția.

M-am uitat pe hartă înainte să mă dau jos din camionetă, încercând s-o memorez; speram să nu fie nevoie să mă plimb toată ziua cu nasul îngropat în ea. Mi-am îndesat lucrurile în geantă, mi-am pus-o pe umăr şi am luat o gură mare de aer. „Pot să fac asta, m-am mințit eu neconvingător. N-o să mă mănânce nimeni." Am răsuflat într-un final şi am coborât din maşină.

Mi-am ținut fața ascunsă sub glugă în timp ce mă îndreptam spre trotuarul aglomerat de adolescenți. Am observat cu uşurare că geaca mea simplă şi neagră nu ieşea în evidență.

Odată ce am trecut de cantină, clădirea cu numărul trei a fost uşor de identificat. Un „3" mare şi negru era desenat pe un pătrat alb în colțul de est. Treptat, mi-am simțit respirația accelerându-se pe măsură ce mă apropiam de uşă. Am încercat să mi-o controlez intrând pe uşă în urma a două haine de ploaie unisex.

Sala de clasă era mică. Elevii din fața mea s-au oprit imediat în spatele uşii pentru a-şi atârna hainele într-un şir lung de cuiere. Am făcut la fel. Erau două fete, o blondă cu tenul de porțelan şi o şatenă, la fel de palidă. Cel puțin pielea mea nu o să sară în ochi aici.

Am dus formularul la profesor, un bărbat înalt şi chel, a cărui catedră avea o plăcuță pe care scria Domnul Mason. A căscat gura la mine când mi-a văzut numele – o reacție nu prea încurajatoare – bineînțeles, mi-au luat foc obrajii. Dar, cel puțin, m-a trimis într-o bancă goală din spatele clasei fără să mă prezinte. Era mai greu pentru noii mei colegi să se holbeze la mine în spate, dar cumva au reuşit totuşi. Mi-am ținut privirea ațintită pe lista cu lecturi obligatorii pe care mi-o dăduse profesorul. Era destul de simplă: Bronte, Shakespeare, Chaucer, Faulkner. Îi citisem deja pe toți. Asta mă linişte oarecum... dar mă şi plictisea. M-am întrebat dacă mama mi-ar trimite dosarul cu eseuri vechi sau dacă ar

considera că trişez. Mi-am imaginat mai multe discuții cu ea, încercând s-o conving, în timp ce profesorul pălăvrăgea despre ceva.

Când a sunat, cu un bâzâit nazal, un băiat lălâu cu acnee şi părul negru ca o pată de petrol s-a aplecat peste culoarul dintre rânduri şi mi s-a adresat.

— Tu eşti Isabella Swan, nu?

Arăta ca tipul de elev excesiv de săritor, care face parte din clubul de şah.

— Bella, l-am corectat eu.

Toată lumea dintr-o rază de trei bănci s-a întors să se uite la mine.

— Unde ai următoarea oră? întrebă el.

A trebuit să mă uit în geantă.

— Hm, educație civică în clădirea şase, cu Jefferson.

Nu aveai unde să te uiți fără să dai de perechi curioase de ochi.

— Eu am ore în clădirea 4, ți-aş putea arăta drumul...

Cu siguranță, excesiv de săritor.

— Eu sunt Eric, adăugă el.

Am schițat o tentativă de zâmbet.

— Mersi.

Ne-am luat hainele şi am ieşit în ploaia care se întețise. Puteam să jur că mai multe persoane mergeau îndeajuns de aproape în spatele nostru ca să tragă cu urechea. Speram să nu fi devenit paranoică.

— Deci, e foarte diferit aici față de Phoenix, nu?

— Foarte.

— Nu plouă aşa de mult acolo, nu?

— De trei sau patru ori pe an.

— Mamă, oare cum o fi asta? se miră el.

— Însorit, i-am spus eu.

— Nu pari foarte bronzată.

— Mama mea e pe jumătate albinoasă[1].

---

1 *Albinism* - boală genetică, fiind caracterizată de lipsa pigmenților normali ai pielii (n.tr.)

Eric îmi studie speriat fața, iar eu am oftat. Se părea că norii şi simțul umorului nu făceau casă bună. În câteva luni de stat aici, o să uit cum se foloseşte sarcasmul.

Am mers înapoi pe lângă cantină, spre clădirile de sud, de lângă sala de sport. Eric m-a condus chiar până la uşă, deşi era clar evidențiată.

— Păi, baftă, spuse el când am pus mâna pe clanță. Poate că o să mai avem ore împreună.

Părea plin de speranță. I-am zâmbit vag şi am intrat.

Restul dimineții a trecut în aceeaşi manieră. Profesorul meu de trigonometrie, domnul Varner, pe care l-aş fi urât oricum din cauza materiei pe care o preda, a fost singurul care m-a pus să stau în fața clasei şi să mă prezint. M-am bâlbâit, m-am înroşit şi m-am împiedicat în propriile cizme în drumul spre bancă.

După două ore, am început să recunosc câteva din chipuri în fiecare clasă. Întotdeauna se găsea cineva mai curajos decât ceilalți care să se prezinte şi să îmi pună întrebări despre cum îmi plăcea în Forks. Am încercat să fiu diplomată, dar în majoritatea cazurilor, mințeam o grămadă. Măcar n-am avut nevoie deloc de hartă.

O fată a stat lângă mine şi la trigonometrie, şi la spaniolă, şi apoi am mers împreună la cantină în pauza de prânz. Era micuță, cu câțiva centimetri mai scundă decât cei 162 de centimetri ai mei, dar părul ei negru şi sălbatic de creț compensa diferența de înălțime dintre noi. Nu-mi puteam aminti numele ei, aşa că zâmbeam şi dădeam din cap, în timp ce ea pălăvrăgea despre cursuri şi profesori. Nu m-am obosit să rețin tot.

Ne-am aşezat la capătul unei mese pline cu prietenii ei, pe care mi i-a prezentat. Le-am uitat tuturor numele, imediat ce le-a rostit. Aceştia păreau impresionați de curajul ei de a fi vorbit cu mine. Băiatul de la cursul de engleză, Eric, mi-a făcut cu mâna din celălalt capăt al sălii.

Acolo, în timp ce stăteam în sala de mese, încercând să fac conversație cu şapte străini curioşi, i-am văzut prima oară.

Stăteau în colțul cantinei, în punctul cel mai îndepărtat al sălii. Erau cinci. Nu discutau între ei şi nici nu mâncau, deşi

fiecare avea o tavă cu mâncare neatinsă în fața lui. Spre deosebire de majoritatea celorlalți elevi, ei nu căscau gura la mine. Astfel, puteam să mă holbez la ei fără să îmi fie teamă că aş putea întâlni privirea unei perechi de ochi excesiv de interesați. Dar niciunul dintre aceste lucruri nu mi-a captat şi reținut atenția.

Nu semănau deloc între ei. Dintre cei trei băieți, unul era solid, musculos ca un halterofil de categorie grea, cu păr negru şi creț. Altul era mai înalt, mai slab, dar tot musculos, cu părul de culoarea mierii de albine. Ultimul dintre ei era înalt şi subțire, nu prea voinic, cu păr castaniu, dezordonat. Părea mai copil decât ceilalți, care arătau de parcă ar fi fost la facultate sau chiar profesori aici, nu elevi.

Fetele erau diferite. Cea înaltă avea un corp ca de statuie. O siluetă superbă, în stilul celor de pe coperta revistei *Sports Illustrated*, ediția cu costume de baie, genul de corp care făcea fiecare fată din jurul ei să se ruşineze doar pentru că e în aceeaşi cameră cu ea. Părul ei era auriu, unduindu-se uşor până la mijlocul spatelui. Fata scundă era foarte delicată, extrem de slabă, cu trăsături fine. Avea părul negru ca abanosul, tuns scurt şi aranjat în toate direcțiile.

Şi totuşi toți arătau la fel. Toți aveau o paloare ca de cretă, fiind cele mai palide figuri dintre toți elevii din oraşul acela fără soare. Mai palizi decât mine, albinoasa. Toți aveau ochi foarte negri, în ciuda nuanțelor variate ale părului. De asemenea, mai aveau umbre întunecate sub ochi – cearcăne violete ca nişte vânătăi. Arătau de parcă nu ar fi dormit toată noaptea sau ca şi cum ar fi fost în convalescență după un nas rupt. Toate trăsăturile lor erau drepte, perfecte, simetrice.

Dar nu din cauza asta nu mi-am putut lua ochii de la ei.

Mă holbam pentru că fețele lor, atât de diferite de ale noastre, atât de asemănătoare între ele, erau devastator şi inuman de frumoase. Erau fețe pe care nu te-ai fi aşteptat niciodată să le vezi decât, poate, răsfoind paginile unei reviste de modă. Sau pictate de un maestru din vechime sub forma unor chipuri de înger. Îmi era greu să mă decid care era cea mai frumoasă față – poate cea a blondei perfecte sau a

băiatului cu păr castaniu.

Toți se uitau în altă parte – nu se priveau, nu se uitau la ceilalți elevi, nu se uitau la nimic în special din câte mi-am putut da seama, în timp ce îi priveam, fata cea scundă s-a ridicat cu tava cu mâncare – cu sucul nedesfăcut şi mărul neînceput – şi s-a îndepărtat cu un mers rapid şi grațios ca al unui manechin pe podium. Am privit-o, uimită de pasul ei de dansatoare, cum şi-a aruncat conținutul tăvii şi s-a strecurat pe uşa din spate mai repede decât aş fi crezut posibil. Privirea mi-a zburat înapoi la ceilalți, care stăteau nemişcați.

— *Ei* cine sunt? am întrebat-o pe fata de la cursul de spaniolă, al cărei nume îl uitasem.

Când a ridicat privirea să vadă la cine mă refeream – deşi poate îşi dăduse seama din tonul vocii mele –, brusc s-a uitat la ea şi el, cel mai slab, mai copil, mai tânăr, probabil. S-a uitat la colega mea doar o fracțiune de secundă, apoi ochii lui negri s-au îndreptat spre mine. Şi-a ferit privirea mai repede decât aş fi putut s-o fac eu, deşi, copleşită de jenă, m-am uitat imediat în jos. În acea clipă scurtă când ni s-au întâlnit ochii, fața lui nu a părut interesată de nimic. Arăta de parcă ea l-ar fi strigat pe nume, iar el ridicase privirea dintr-un reflex involuntar, hotărât deja să nu răspundă.

Colega mea a chicotit jenată, uitându-se în jos la fel ca mine.

— Ei sunt Edward şi Emmett Cullen şi Rosalie şi Jasper Hale. Cea care a plecat este Alice Cullen; toți locuiesc împreună cu doctorul Cullen şi soția lui.

Mi-a spus toate astea dintr-o suflare.

M-am uitat cu coada ochiului la frumosul băiat, care îşi privea acum tava, fărâmițând un covrig cu degete lungi şi palide. Gura i se mişca foarte repede, iar buzele perfecte abia se deschideau. Ceilalți trei încă mai priveau aiurea şi totuşi am simțit că el vorbea încet cu ei.

Nume ciudate, nepopulare, m-am gândit eu. Genul de nume pe care le au bunicii. Dar poate că asta era la modă aici – nume de oraş de provincie? Într-un final, mi-am amintit că pe colega mea o chema Jessica, un nume perfect

comun. Erau două fete pe nume Jessica şi la cursul de istorie de la şcoala mea de acasă.

— Arată… foarte bine.

Evident, era puţin spus.

— Da! fu Jessica de acord, chicotind încă o dată. Dar sunt *împreună* – Emmett cu Rosalie, şi Jasper cu Alice, vreau să spun. Şi *locuiesc* împreună.

Vocea ei conţinea tot şocul şi blamarea tipică unui oraş mic, am remarcat eu. Dar, dacă era să fiu cinstită, ar fi trebuit să recunosc că şi în Phoenix o asemenea situaţie ar fi dus la bârfa.

— Care sunt din familia Cullen? am întrebat-o eu. Nu par să fie rude…

— Păi nu sunt. Doctorul Cullen este foarte tânăr, are vreo 20-30 de ani. Toţi sunt adoptaţi. Tinerii Hale sunt frate şi soră, gemeni – blonzii – şi sunt luaţi în plasament.

— Arată cam mari pentru a fi luaţi în plasament.

— Da, acum sunt, Jasper şi Rosalie au amândoi 18 ani, dar au fost cu doamna Cullen de când aveau 8 ani. Ea e mătuşa lor, sau ceva de genul acesta.

— E drăguţ din partea lor să aibă grijă de toţi copiii ăia când sunt atât de tineri.

— Bănuiesc că da, admise Jessica fără tragere de inimă şi mi s-a părut că, dintr-un anume motiv, nu îi plăcea pe doctorul Cullen şi pe soţia lui. După ocheadele pe care le arunca copiilor lui adoptaţi, am presupus că gelozia era motivul. Cred că doamna Cullen nu poate avea copii, totuşi, adăugă ea, de parcă asta le-ar fi scăzut din bunătate.

Pe toată durata conversaţiei, privirea îmi zbura din nou şi din nou spre masa la care stătea ciudata familie. Încă se mai uitau pe pereţi şi nu mâncau.

— Au locuit întotdeauna în Forks? am întrebat eu.

Cu siguranţă că i-aş fi remarcat într-una din verile petrecute acolo.

— Nu, spuse ea cu o voce care sugera că ar trebui să fie evident chiar şi pentru o nou-venită ca mine. S-au mutat aici acum doi ani de undeva din Alaska.

Am simţit cum mă cuprinde un val de milă şi de uşurare.

Milă deoarece, oricât de frumoşi, erau consideraţi intruşi, şi în mod clar nu erau acceptaţi. Uşurare că nu eram singura nou-venită aici şi cu siguranţă nu eram cea mai interesantă.

În timp ce îi examinam, cel mai tânăr dintre fraţii Cullen a ridicat capul şi mi-a întâlnit privirea, de data asta cu o curiozitate evidentă în expresia feţei lui. Mi-am întors repede privirea şi mi s-a părut că ochii lui reflectau un fel de aşteptare neîmplinită.

— Care dintre ei este băiatul cu părul castaniu-roşcat? am întrebat eu.

M-am uitat discret la el cu coada ochiului şi am văzut că încă mă privea fix, dar nu cu gura căscată cum o făcuseră ceilalţi elevi astăzi, ci cu o expresie uşor frustrată. M-am uitat iar în jos.

— Acela este Edward. E superb, desigur, dar nu-ţi pierde timpul. Nu iese cu fete. Se pare că niciuna dintre fetele de-aici nu e destul de arătoasă pentru el.

Strâmbă din nas, de parcă ar fi spus: „strugurii sunt acri“. M-am întrebat când o respinsese.

Mi-am muşcat buza ca să îmi ascund zâmbetul. Apoi m-am uitat din nou la el. Se întorsese cu spatele, dar mi s-a părut că zâmbea.

După încă vreo câteva minute, toţi patru au părăsit masa împreună. Erau incredibil de graţioşi, chiar şi cel mare şi musculos. Era tulburător să îi priveşti. Băiatul pe nume Edward nu s-a mai uitat la mine.

Am stat la masă cu Jessica şi prietenii ei mai mult decât aş fi făcut-o dacă aş fi stat singură la masă. Eram nerăbdătoare şi nu voiam să nu întârzii la ore în prima mea zi de şcoală. Una dintre noile mele cunoştinţe, care îmi reamintea în mod constant că numele ei este Angela, avea biologia cu mine în ora următoare. Am mers spre clasă împreună, în linişte. Şi ea era timidă.

Când am intrat în clasă, Angela s-a dus să se aşeze la o masă neagră de laborator, exact ca acelea cu care eram obişnuită. De fapt, toate mesele erau pline, cu excepţia uneia. Pe rândul din mijloc, l-am recunoscut pe Edward Cullen după părul lui neobişnuit, lângă fiind singurul loc

liber din clasă.

Mergând pe culoar pentru a mă prezenta profesorului şi a-mi semna formularul, l-am privit pe furiş. Când am trecut pe lângă el, a devenit brusc rigid. S-a uitat din nou fix la mine, întâlnindu-mi privirea, cu cea mai ciudată expresie pe față – era ostilă, furioasă. Mi-am luat ochii de la el repede, şocată, înroşindu-mă din nou. M-am împiedicat de o carte pusă pe jos şi a trebuit să mă țin de marginea unei mese. Fata care stătea acolo a chicotit.

Observasem că ochii lui era negri – negri precum cărbunele.

Domnul Banner mi-a semnat formularul şi mi-a dat un manual fără alte prostii despre prezentări. Simțeam că o să ne înțelegem. Desigur că nu a avut de ales decât să mă trimită la singurul loc liber din mijlocul clasei. Mi-am ținut ochii în jos în timp ce mă duceam să stau lângă *el,* tulburată de privirea duşmănoasă pe care mi-o aruncase.

Nu mi-am ridicat ochii în timp ce mi-am pus cărțile pe masă şi m-am aşezat pe scaun, dar am observat cu colțul ochiului cum îşi schimbă postura. Se trăsese departe de mine, aşezat pe marginea cea mai îndepărtată a scaunului şi îşi ferea fața de parcă simțise ceva urât mirositor. Mi-am mirosit discret părul. Mirosea a căpşune, aroma şamponului meu favorit. Părea un parfum inocent. Mi-am lăsat părul să cadă peste umărul meu drept, ca o perdea neagră între noi, şi am încercat să fiu atentă la profesor.

Din nefericire, cursul era despre anatomia celulară, ceva ce studiasem deja. Am luat notițe cu atenție, privind numai în jos.

Nu mă puteam abține să nu-l spionez din când în când printre şuvițele de păr pe băiatul ciudat de lângă mine. Pe durata întregului curs, nu îşi relaxase deloc poziția rigidă de pe marginea scaunului, stând cât mai departe de mine posibil. Puteam să îi văd palma sprijinită de coapsa stângă, încleştată în pumn, cu tendoanele ieşind în evidență prin pielea palidă. Nici pumnul nu i se relaxase. Mânecile lungi ale cămăşii sale albe erau suflecate până la coate, iar antebrațul îi era surprinzător de tare şi de musculos sub

pielea albă. Nu era chiar aşa de slab cum păruse în comparaţie cu fratele lui mai voinic.

Ora părea să dureze mai mult decât celelalte. Oare pentru că în sfârşit ziua se apropia de final sau pentru că aşteptam ca pumnul lui să se relaxeze? Dar asta nu s-a întâmplat; a continuat să stea liniştit până mi s-a părut că nici nu mai respira. Ce nu era în regulă cu el? Era un comportament normal? M-am îndoit de felul în care am judecat-o prea dur pe Jessica la prânz. Poate că nu era aşa de ranchiunoasă pe cât crezusem.

Oricum nu putea să aibă legătură cu mine. Nu mă cunoştea deloc.

M-am uitat la el încă o dată şi am regretat gestul. Se uita de sus la mine, aspru, cu ochii negri plini de repulsie. Am tresărit şi mi-am retras privirea, chircindu-mă în scaun şi deodată mi-a trecut prin minte expresia „dacă privirea ar putea ucide".

În acel moment, a sunat puternic de ieşire, făcându-mă să tresar, iar Edward Cullen a ţâşnit din banca lui. S-a ridicat cu uşurinţă – era mai înalt decât crezusem văzându-l cu spatele la mine şi a dispărut pe uşă înainte ca oricine altcineva să se ridice de pe scaun.

Am rămas înţepenită pe scaun, uitându-mă în gol după el. Era atât de răutăcios! Nu era drept. Am început să îmi strâng încet lucrurile, încercând să stăpânesc furia ce mă cuprindea, de teamă că îmi vor da lacrimile. Din nu ştiu ce motiv, obişnuiam să plâng când eram furioasă... Un lucru umilitor.

— Tu eşti Isabella Swan? întrebă o voce masculină.

Am ridicat capul şi am văzut faţa drăguţă, ca de bebeluş, a unui băiat cu părul blond-deschis aranjat cu atenţie în ţepi daţi cu gel, care îmi zâmbea într-un mod prietenos. Se pare că pentru el nu miroseam urât.

— Bella, l-am corectat eu cu un zâmbet.

— Eu sunt Mike.

— Bună, Mike.

— Ai nevoie de ajutor să îţi găseşti următoarea sală de clasă?

— De fapt, am educație fizică în continuare. Cred că pot găsi sala de sport.

— Tot asta am şi eu acum.

Părea încântat, deşi nu era o coincidență atât de mare într-o şcoală atât de mică.

Am mers spre sala de sport împreună; era vorbăreț, aşa că mai mult el a făcut conversație, spre uşurarea mea. Locuise în California până la 10 ani, deci ştia ce sentimente am față de soare. S-a dovedit că făceam şi engleza împreună. Era cea mai drăguță persoană pe care o cunoscusem.

Dar, exact când intram în sala de sport, m-a întrebat:

— L-ai înjunghiat pe Edward Cullen cu un creion sau ce? Nu l-am văzut niciodată purtându-se aşa.

Am tresărit. Deci nu eram singura care observase lucrul acesta. Şi se pare că acela *nu era* comportamentul normal al lui Edward Cullen. Am decis să fac pe proasta.

— Vorbeşti de băiatul lângă care am stat la ora de biologie? am întrebat eu cu naturalețe.

— Da, spuse el. Arăta de parcă îl durea ceva.

— Nu ştiu, i-am răspuns. N-am vorbit deloc cu el.

— E un tip ciudat. Mike zăbovea pe lângă mine în loc să se îndrepte spre vestiar. Dacă eu aş fi fost îndeajuns de norocos încât să stau lângă tine, aş fi vorbit cu tine.

I-am zâmbit înainte să intru în vestiarul fetelor. Era prietenos şi era clar că mă plăcea. Dar nu era suficient ca să îmi treacă starea de iritație.

Profesorul de educație fizică, antrenorul Clapp, mi-a găsit un echipament, dar nu m-a pus să mă îmbrac cu el. Acasă, erau obligatorii doar doi ani de educație fizică. Aici, educația fizică era obligatorie în toți cei patru ani. Forks era iadul meu pe pământ, la propriu.

Am urmărit patru meciuri de volei desfăşurându-se simultan. Amintindu-mi câte răni îmi făcusem – şi le provocasem altora – jucând volei, am simțit că mi se face puțin rău.

În sfârşit s-a auzit soneria! Am mers încet spre secretariat să returnez hârtiile. Se oprise ploaia, dar vântul era puternic, şi mai rece. Mi-am cuprins corpul cu brațele.

Când am păşit în camera caldă, aproape m-am întors pe călcâie să ies.

Edward Cullen stătea la biroul din fața mea. I-am recunoscut din nou părul de bronz ciufulit. N-a dat niciun semn că ar fi auzit când am intrat. Am stat lipită de peretele din spate, aşteptând să se elibereze secretara.

Se certa cu ea cu o voce joasă, atrăgătoare. M-am prins repede care era subiectul controversei. Încerca să îşi modifice orarul, astfel încât al şaselea curs de biologie să fie la altă oră, oricare alta.

Pur şi simplu nu-mi venea să cred că avea ceva cu mine. Trebuia să existe alt motiv, poate se întâmplase ceva înainte să intru eu în laboratorul de biologie. Privirea de pe fața lui trebuie să fi avut cu totul alt motiv, mult mai grav. Nu se putea ca acest străin să mă displacă atât de brusc şi de intens.

Uşa s-a deschis din nou, iar vântul rece a măturat brusc camera, răscolind hârtiile de pe birou, învolburându-mi părul în jurul feței. Fata care a intrat a mers la birou şi a pus o hârtie în coşul de sârmă, şi a ieşit. Dar spatele lui Edward Cullen s-a înțepenit şi el s-a întors încet să se uite urât la mine – cu fața lui absurd de frumoasă – cu ochii pătrunzători, plini de ură. Pentru o clipă, am simțit un fior de teamă adevărat, ridicându-mi-se părul de pe brațe. Privirea a durat doar o secundă, dar m-a înghețat mai mult decât vântul rece. S-a întors spre recepționistă.

— Nu contează atunci, spuse el grăbit, cu o voce de catifea. Văd că e imposibil. Mulțumesc foarte mult pentru ajutor.

Apoi s-a întors pe călcâie, fără să se mai uite la mine şi a dispărut pe uşă afară. M-am dus sfioasă spre birou, pentru prima oară cu fața albă în loc de roşie, şi i-am dat formularul semnat.

— Cum a fost prima ta zi, drăguță? întrebă recepționistă mămoasă.

— A fost bine, am mințit eu cu vocea slabă.

Nu părea convinsă.

Când am ajuns la camionetă, aproape că nu mai erau maşini în parcare. Mi se părea ca un refugiu, deja cel mai

familiar lucru în gaura asta de lume umedă şi verde. Am stat în cabină pentru o vreme, uitându-mă în gol pe fereastră. Dar mi s-a făcut repede frig, aveam nevoie de radiator, aşa că am răsucit cheia în contact, iar motorul a bubuit şi s-a trezit la viață. M-am îndreptat spre casa lui Charlie, luptându-mă tot drumul cu lacrimile.

## 2. O CARTE DESCHISĂ

În ziua următoare a fost mai bine... şi mai rău.

A fost mai bine pentru că nu mai ploua, deşi norii negri încă erau adunați pe cer. A fost mai uşor pentru că ştiam la ce să mă aştept de la ziua respectivă. Mike a venit să se aşeze lângă mine la ora de engleză şi m-a condus la următorul curs, împreună cu Eric, din clubul de şah, uitându-se urât la el tot drumul; asta m-a flatat. Elevii nu mă mai examinau atât de mult cum o făcuseră ieri. Am luat prânzul cu un grup mare în care erau Mike, Eric, Jessica şi alți câțiva ale căror fețe şi nume mi le aminteam. Am început să mă simt ca şi cum aş fi călcat apa în loc să mă înec în ea.

A fost mai rău pentru că eram obosită; tot nu putusem să dorm, vântul vâjâind în jurul casei. A fost mai rău pentru că domnul Varner m-a pus să răspund la trigonometrie, deşi nu ridicasem mâna şi am dat un răspuns greşit. A fost groaznic pentru că a trebuit să joc volei, iar singura dată când n-am reuşit să mă feresc de minge am lovit-o pe coechipiera mea în cap cu ea. Şi a fost mai rău pentru că Edward Cullen n-a venit deloc la şcoală.

Toată dimineața am fost îngrozită că vine prânzul, temându-mă de privirea lui rea şi bizară. O parte din mine voia să îl confrunte şi să-l întrebe... ce avea cu mine. În timp ce zăceam trează în pat, chiar mi-am imaginat ce i-aş spune. Dar mă ştiam prea bine ca să-mi dau seama că n-aş avea curajul s-o fac. Eu îl făceam pe Leul cel Fricos să arate ca

Terminatorul.

Dar când am intrat în cantină cu Jessica, încercând să nu îl caut cu privirea prin sală şi eşuând lamentabil, am văzut că toţi cei patru fraţi ai lui stăteau la aceeaşi masă, iar el nu era cu ei.

Mike ne-a întâmpinat şi ne-a condus la masă. Jessica păru încântată de atenţia pe care ne-o oferea, iar prietenele ei s-au aşezat cu noi. Dar, în timp ce încercam să ascult conversaţia lor banală, mă simţeam groaznic de inconfortabil, aşteptând cu nervozitate ca el să intre dintr-un moment în altul. Speram să mă ignore pur şi simplu când va sosi şi să îmi demonstreze că m-am înşelat. Nu a venit şi, pe măsură ce trecea timpul, am devenit tot mai încordată.

M-am dus la ora de biologie cu mai multă încredere când, spre sfârşitul pauzei de prânz, el tot nu apăruse. Mike, care vorbea despre calităţile unui câine golden retriever, a mers credincios alături de mine până în laborator. La uşă, mi-am ţinut respiraţia, dar Edward Cullen nu era nici acolo. Am răsuflat uşurată şi m-am dus la locul meu. Mike a venit după mine, discutând despre o viitoare excursie la plajă. A stat lângă masa mea până s-a sunat. Apoi a zâmbit melancolic şi s-a dus să se aşeze lângă o fată cu aparat dentar şi cu un permanent prost. Se părea că va trebui să fac ceva în legătură cu Mike, ceea ce nu era uşor. Într-un oraş ca acesta unde toată lumea ştie ce face toată lumea, diplomaţia era esenţială. Nu avusesem niciodată prea mult tact; nu ştiam cum să mă comport cu băieţii prea prietenoşi.

Am fost uşurată că aveam masa numai pentru mine, că Edward lipsea. Mi-am repetat asta de mai multe ori. Dar nu puteam să scap de suspiciunea enervantă că eu eram motivul pentru care el nu era acolo. Era ridicol şi egocentric să cred că aş putea afecta pe cineva atât de puternic. Era imposibil. Şi totuşi nu mă puteam abţine să nu mă îngrijorez că ar putea fi adevărat.

Când s-au terminat în sfârşit orele, iar roşeaţa din obraji cauzată de incidentul de la volei începuse să îmi dispară din obraji, m-am schimbat repede în blugi şi un pulover albastru marin. M-am grăbit să ies din vestiarul fetelor, fericită să

descopăr că, pentru moment, reuşisem să-l evit cu succes pe prietenul meu iubitor de câini retriever. Am mers repede spre parcare. Era aglomerată acum cu elevi care se grăbeau spre casă. M-am urcat în camionetă şi am scormonit prin geantă să mă asigur că aveam tot ce îmi trebuia.

Seara trecută, descoperisem că Charlie ştia să gătească doar ouă prăjite cu şuncă. Aşa că i-am cerut să preiau îndatoririle de bucătar pe perioada şederii mele acolo. A fost mai mult decât încântat să îmi predea cheile de la cămară. Am mai descoperit şi că nu avea niciun fel de mâncare în casă. Prin urmare mi-am făcut o listă de cumpărături, am luat bani din borcanul din dulap, ce avea o etichetă pe care scria BANI DE MÂNCARE, şi urma să mă duc la magazinul Thriftway.

Am pornit motorul asurzitor al maşinii, ignorând capetele care se întorceau în direcţia mea, şi am mers în marşarier până m-am încadrat în coloana de maşini ce aşteptau să iasă din parcare. În timp ce aşteptam, încercând să mă prefac că aceea gălăgie infernală venea de la maşina altcuiva, i-am văzut pe cei doi Cullen şi pe gemenii Hale urcându-se în maşina lor. Era Volvo-ul cel nou şi strălucitor. Bineînţeles. Nu le observasem hainele mai înainte – fusesem prea vrăjită de feţele lor. Acum, că m-am uitat mai atent, era evident că toţi erau îmbrăcaţi desăvârşit; simplu, dar hainele erau clar de firmă. Cu aspectul lor fizic extraordinar şi stilul în care se purtau, puteau fi îmbrăcaţi şi în zdrenţe şi tot ar fi arătat bine. Părea prea mult ca ei să aibă şi frumuseţe, şi bani. Dar, din punctul meu de vedere, cam aşa era viaţa. Numai că banii şi frumuseţea lor nu păreau să le cumpere acceptarea în Forks.

Nu, nu credeam asta cu adevărat. Izolarea trebuie să fie dorinţa lor; nu-mi imaginam nicio uşă care să nu se deschidă în faţa unui asemenea grad de frumuseţe.

S-au uitat la camioneta mea zgomotoasă când am trecut pe lângă ei, la fel ca toţi ceilalţi. Am privit drept înainte şi am fost uşurată când am ieşit din curtea şcolii.

Magazinul Thriftway nu era departe de şcoală, doar la câteva străzi spre sud, pe autostradă. Era bine înăuntrul

supermarketului; mă făcea să mă simt normală. Eu făceam cumpărăturile acasă, aşa că m-am bucurat să fac din nou un lucru familiar. Magazinul era îndeajuns de mare încât să nu mai aud bătaia ploii pe acoperiş, care să îmi amintească unde sunt.

Când am ajuns acasă, am scos toate cumpărăturile din pungi, îndesându-le pe oriunde am găsit un loc liber. Speram că Charlie să nu se supere. Am învelit cartofii în folie de aluminiu şi i-am băgat la cuptor să se coacă, am acoperit o friptură marinată şi am pus-o în frigider, balansând-o deasupra unui carton cu ouă.

Când am terminat cu toate astea, mi-am dus la etaj geanta cu manuale. Înainte să mă apuc de teme, m-am schimbat într-o pereche de pantaloni uscați, mi-am legat părul umed în coadă şi mi-am verificat e-mailurile pentru prima dată. Aveam trei mesaje.

*„Bella”,* scria mama...

*Scrie-mi imediat ce ajungi. Spune-mi cum a fost zborul. Plouă? Deja mi-e dor de tine. Aproape am terminat de împachetat pentru Florida, dar nu-mi găsesc bluza roz. Ştii cumva unde am pus-o? Phil te salută. Mama.*

Am oftat şi m-am dus la următorul mesaj. Era trimis la opt ore după primul.

*„Bella”,* scria ea...

*De ce nu mi-ai scris încă? Ce mai aştepți? Mama.*

Ultimul era de azi dimineață.

*Isabella,*

*Dacă nu am veşti de la tine până la 5.30 p.m. Astăzi, îl sun pe Charlie.*

Am verificat ora. Mai aveam încă o oră, dar mama obişnuia să sară calul.

*Mamă,*

*Calmează-te. Îți scriu chiar acum. Nu face nimic imprudent!*

*Bella.*

L-am trimis, apoi am început din nou.

*Mamă,*

*Totul este minunat. Bineînțeles că plouă. Aşteptam să am ceva despre care să scriu. La şcoală nu e rău, doar că repet unele lucruri.*

*Am cunoscut nişte copii drăguți, care stau cu mine la prânz.*

*Bluza ta este la curățătorie – trebuia să o ridici vineri.*

*Charlie mi-a cumpărat o camionetă, îți vine să crezi? îmi place la nebunie. E veche, dar foarte zdravănă, ceea ce e bine, ştii tu, pentru mine.*

*Şi mie mi-e dor de tine. O să-ți scriu din nou în curând, dar nu o să-mi verific e-mailurile la fiecare cinci minute. Relaxează-te, respiră! Te iubesc.*

*Bella.*

Mă hotărâsem să citesc *La răscruce de vânturi* – romanul pe care îl studiam acum la engleză – din nou, doar de amuzament, şi asta făceam când Charlie a ajuns acasă. Pierdusem noțiunea timpului, aşa că am alergat jos să scot cartofii şi să bag friptura la cuptor.

— Bella? strigă tatăl meu când m-a auzit pe scări.

„Cine altcineva?“ m-am întrebat eu.

— Bună, tată. Bine-ai venit acasă!

— Mersi.

Îşi puse în cuier centura cu arma şi se descălță de cizme, în timp ce eu mă agitam prin bucătărie. Din câte ştiam, nu trăsese niciodată cu arma la serviciu. Dar o ținea pregătită. Când eram copil şi veneam aici, întotdeauna scotea gloanțele imediat ce intra pe uşă. Bănuiesc că acum mă considera îndeajuns de mare încât să nu mă împuşc din greşeală şi nu destul de deprimată încât să mă împuşc intenționat.

— Ce avem la cină? întrebă el cu jumătate de gură.

Mama mea era o bucătăreasă cu imaginație, iar

experimentele ei nu erau întotdeauna comestibile. Am fost surprinsă şi tristă să văd că părea să îşi amintească lucruri atât de îndepărtate în timp.

— Friptură şi cartofi, i-am răspuns şi păru uşurat.

Părea să se simtă ciudat stând în bucătărie şi nefăcând nimic; se duse în sufragerie să se uite la televizor în timp ce eu găteam. Aşa era mai confortabil pentru amândoi. Am preparat o salată în timp ce se făceau fripturile şi am pus masa.

L-am chemat când a fost gata cina, iar el a adulmecat apreciativ când a intrat în bucătărie.

— Miroase bine, Bell.

— Mersi.

Am mâncat în tăcere timp de câteva minute. Nu era neplăcut. Niciunul dintre noi nu era deranjat de linişte. Într-un anume fel eram potriviţi să locuim împreună.

— Deci, cum ţi-a plăcut la şcoală? Te-ai împrietenit cu cineva? întrebă el în timp ce se servea a doua oară din mâncare.

— Păi, am câteva ore împreună cu o fată pe nume Jessica. Stau cu prietenii ei la prânz. Şi mai e băiatul acesta, Mike, care e foarte prietenos. Toată lumea pare de treabă. *Cu o singură excepţie notabilă.*

— Trebuie să fie vorba de Mike Newton. Bun băiat – o familie de treabă. Tatăl lui e proprietarul magazinului de echipamente sportive de la marginea oraşului. O duce bine pe seama turiştilor care trec pe aici.

— Ştii familia Cullen? am întrebat eu cu ezitare.

— Familia doctorului Cullen? Sigur că da. Doctorul Cullen e un om deosebit.

— Ei... copiii... sunt un pic diferiţi. Nu par să se integreze foarte bine la şcoală.

Charlie m-a surprins cu o expresie furioasă.

— Oamenii din oraşul ăsta, murmură el. Doctorul Cullen este un chirurg excepţional, care ar putea lucra în oricare alt spital din lume, cu un salariu de zece ori mai mare decât aici, continuă el, ridicând tonul. Suntem norocoşi să îl avem – norocoşi că soţia lui a vrut să locuiască într-un oraş mic. E o

bogăție pentru comunitatea noastră, iar toți copiii sunt binecrescuți şi politicoşi. Am avut îndoieli la început, când s-au mutat, cu toți adolescenții ăia adoptați. Am crezut că o să avem probleme cu ei. Dar toți sunt foarte maturi, n-am avut nici urmă de necaz cu ei. Ceea ce nu pot spune despre copiii unor oameni care locuiesc aici în oraş de generații întregi. Şi sunt alături unul de altul ca o familie – merg cu cortul o dată, la două săptămâni... Doar pentru că sunt nou-veniți, oamenii trebuie să-i bârfească.

Era cel mai lung discurs pe care îl ținuse Charlie vreodată. Probabil că era foarte supărat cu privire la comentariile oamenilor. Am dat înapoi.

— Mie mi s-au părut drăguți. Doar că am observat că sunt cam reținuți. Toți sunt foarte atrăgători, am adăugat eu, încercând să par mai măgulitoare.

— Ar trebui să îl vezi pe doctor, spuse Charlie râzând. Slavă Domnului că e căsătorit şi fericit! Multe dintre asistentele de la spital au probleme de concentrare la muncă atunci când el e prin preajmă.

Am tăcut amândoi din nou până am terminat de mâncat. Charlie a strâns masa, iar eu am început să spăl vasele. S-a aşezat din nou la televizor, iar eu, după ce am terminat de spălat vasele la mână – fără maşină de spălat vase, m-am dus din nou sus să mă apuc de temele la matematică fără tragere de inimă. Simțeam că începe să se formeze o tradiție.

În noaptea aceea a fost în sfârşit linişte. Am adormit repede, epuizată.

Restul săptămânii s-a desfăşurat fără evenimente. M-am obişnuit cu rutina cursurilor. Până vineri eram în stare să-i recunosc pe majoritatea colegilor din şcoală şi chiar să le spun pe nume. La educație fizică, elevii din echipa mea au învățat să nu îmi paseze mingea şi să se aşeze repede în fața mea dacă echipa adversă încerca să profite de slăbiciunea mea. Eram bucuroasă să nu le stau în cale.

Edward Cullen nu s-a întors la şcoală.

În fiecare zi, priveam neliniştită cum restul familiei Cullen intra în cantină fără el. Apoi puteam să mă relaxez şi să iau parte la conversație. Majoritatea discuțiilor aveau ca subiect

o excursie în parcul oceanic La Push, care urma să aibă loc peste două săptămâni şi de a cărei organizare se ocupa Mike. Am fost şi eu invitată, fiind de acord mai mult din politețe decât din dorință. Plajele ar trebui să fie fierbinți şi uscate.

Până vineri eram perfect relaxată şi am putut să intru la ora de biologie fără să mai fiu îngrijorată că Edward ar putea fi acolo. Cine ştie, poate că renunțase la şcoală. Am încercat să nu mă gândesc la el, dar nu puteam să îmi înăbuş total sentimentul că eram răspunzătoare de absența lui continuă, oricât de ridicol ar fi părut.

Primul meu sfârşit de săptămână în Forks a trecut fără incidente. Charlie, neobişnuit să-şi petreacă timpul liber în casa de obicei goală, a lucrat aproape tot weekendul. Am făcut curățenie în casă, mi-am făcut temele şi i-am mai scris mamei nişte e-mail-uri pline de falsă veselie. Sâmbătă m-am dus până la bibliotecă, dar era atât de prost aprovizionată că nu m-am obosit să îmi fac permis; va trebui să îmi amintesc să fac o excursie la Olympia sau la Seattle în curând pentru a căuta o librărie bună. M-am întrebat alene ce capacitate o fi având rezervorul de benzină... şi am tresărit la acest gând.

Ploaia s-a menținut uşoară de-a lungul weekendului, liniştită chiar, aşa că am putut dormi bine.

Elevii m-au salutat în parcare luni dimineață. Nu reținusem numele tuturor, dar le-am făcut cu mâna şi le-am zâmbit. Era mai frig în dimineața asta, dar din fericire nu mai ploua. La ora de engleză, Mike s-a aşezat la locul lui obişnuit de lângă mine. Am avut un test-fulger despre *La răscruce de vânturi.* A fost simplu şi la obiect, foarte uşor.

Per total, mă simțeam mult mai bine decât aş fi crezut că m-aş putea simți în acel moment. Mult mai bine decât m-aş fi aşteptat vreodată să mă simt aici.

Când am ieşit din clasă, aerul era plin de bucățele învolburate de alb. Îi auzeam pe elevi strigând încântați unul la altul. Vântul îmi muşca pielea de pe obraji şi de pe nas.

— Uau! spuse Mike. Ninge.

M-am uitat la puful alb ca de vată care se aduna de-a lungul trotuarelor şi trecea în vârtejuri peste fața mea.

— Bleah! *Zăpadă. Iată cum s-a dus ziua mea cea bună.*

Păru surprins.

— Nu-ți place zăpada?

— Nu. Înseamnă că e prea frig ca să plouă. *Evident.* Şi oricum, am crezut că zăpada cade sub forma unor fulgi – ştii, fiecare unic şi aşa mai departe. Ăştia arată de parcă ar fi resturi de vată.

— N-ai mai văzut ninsoare până acum? întrebă el neîncrezător.

— Cum să nu. Am făcut o pauză. La televizor.

Mike a râs. Iar apoi un bulgăre mare de zăpadă picurândă l-a lovit în moalele capului. Ne-am întors amândoi să vedem de unde a venit, îl bănuiam pe Eric, care se îndepărta cu spatele la noi, în direcția greşită față de următoarea lui oră. Se pare că şi Mike era de aceeaşi părere. Se aplecă şi începu să adune o grămăjoară de terci alb.

— Ne vedem la prânz, ok?

Am continuat să merg în timp ce vorbeam. Odată ce oamenii încep să arunce cu chestii ude, eu intru înăuntru.

El dădu din cap, cu ochii pe Eric, care se retrăgea.

Toată dimineața, elevii au pălăvrăgit încântați despre zăpadă; se părea că era prima ninsoare a anului. Eu mi-am ținut gura închisă. Desigur, era mai uscată decât ploaia – asta până ți se topea în şosete.

După ora de spaniolă, am mers repede spre cantină împreună cu Jessica. Bulgări de zăpadă zburau peste tot. Țineam un dosar în mâini, gata să îl folosesc pe post de scut dacă era necesar. Jessica zicea că sunt haioasă, dar ceva din privirea mea o împiedica să arunce ea însăşi cu un bulgăre în mine.

Mike ne-a ajuns din urmă exact la intrare, râzând, cu țepii din păr topindu-i-se din cauza zăpezii. El şi Jessica vorbeau foarte aprins despre bătaia cu zăpadă când ne-am aşezat la rând să cumpărăm mâncare. Din obişnuință, am aruncat o privire spre masa din colț. Şi am înghețat exact acolo unde eram. Erau cinci persoane la masă.

Jessica m-a tras de braț.

— Alo? Bella? Ce mănânci?

M-am uitat în jos; urechile îmi luaseră foc. Nu aveam

niciun motiv pentru care să mă simt prost, mi-am reamintit eu. Nu făcusem nimic rău.

— Ce-i cu Bella? o întrebă Mike pe Jessica.

— Nimic, am răspuns eu. Iau doar o apă minerală azi, am cerut eu când am ajuns în faţă la rând.

— Nu ţi-e foame? mă întrebă Jessica.

— De fapt, mă simt un pic rău, i-am spus eu cu ochii în pământ.

I-am aşteptat să îşi ia mâncarea, apoi i-am urmat la masă, uitându-mă în continuare în podea.

Mi-am băut apa minerală încet, iar stomacul mi se agita de nervi. De două ori m-a întrebat Mike, cu o grijă inutilă, cum mă simt. I-am spus că nu era nimic, dar mă întrebam dacă *ar trebui* să merg pe cartea asta şi să evadez la cabinetul medical pentru următoarea oră.

Ridicol. N-aveam de ce să fug.

Am decis să arunc o singură privire la masa familiei Cullen. Dacă se uita urât la mine, eram hotărâtă să chiulesc la biologie, ca o fricoasă ce eram.

Mi-am ţinut capul jos şi am privit printre gene. Niciunul nu se uita încoace. Mi-am ridicat puţin capul.

Râdeau. Edward, Jasper şi Emmett aveau părul plin până la refuz de zăpadă care se topea. Alice şi Rosalie se fereau în timp ce Emmett îşi scutura părul ud spre ele. Se bucurau de acea zi cu zăpadă ca toată lumea, doar că arătau mai mult ca o scenă dintr-un film şi nu ca noi, ceilalţi.

Dar, în afară de râsul şi de joaca lor, mai era ceva diferit şi nu puteam să spun exact ce era. L-am examinat pe Edward cu multă atenţie. Pielea lui era mai puţin palidă, am decis eu – se animase de la zăpadă probabil –, iar cearcănele de sub ochi erau mult mai puţin vizibile. Dar era ceva mai mult decât atât. M-am gândit intens, holbându-mă la el, încercând să izolez schimbarea.

— Bella, la ce te uiţi atât? mă întrerupse Jessica, uitându-se şi ea în direcţia în care priveam eu.

Exact în acel moment, ochii lui au fulgerat, întâlnindu-se cu ai mei.

Am coborât capul, lăsându-mi părul să cadă pentru a-mi

acoperi fața. Totuşi, eram sigură că în secunda în care ochii ni s-au întâlnit nu fusese aspru sau neprietenos, aşa cum păruse data trecută când îl văzusem. Părea pur şi simplu curios din nou, nesatisfăcut într-un anume fel.

— Edward Cullen se holbează la tine, chicoti Jessica în urechea mea.

— Nu pare furios, nu? nu m-am putut abține să nu întreb.

— Nu, spuse ea, părând încurcată de întrebarea mea. Ar trebui să fie?

— Nu cred că mă place, am mărturisit eu.

Încă mă mai simțeam amețită. Mi-am culcat capul pe braț.

— Cei din familia Cullen nu plac pe nimeni... adică nu observă pe nimeni îndeajuns încât să îi placă. Dar el tot se holbează la tine.

— Nu te mai uita la el, i-am şoptit eu.

Jessica se hlizi din nou, dar a întors capul. Mi-am ridicat privirea să văd dacă m-a ascultat, gândindu-mă chiar să apelez la violență dacă se mai uită la el.

Mike ne-a întrerupt atunci – plănuia o mare bătălie cu zăpadă în parcare, după ore, şi voia să ne alăturăm şi noi. Jessica fu de acord, entuziastă. Felul în care îl privea pe Mike sugera că ar fi de acord cu orice ar propune el. Eu am tăcut. Va trebui să mă ascund în sala de sport până se va elibera parcarea.

În timpul pauzei de prânz mi-am ținut ochii cu mare atenție în zona mesei. M-am decis să onorez pariul pe care îl făcusem cu mine însămi. Din moment ce nu părea furios, urma să mă duc la ora de biologie. Mi se strângea stomacul numai la gândul că urma să stau lângă el.

Nu voiam să merg cu Mike până în clasă – părea să fie o țintă sigură pentru trăgătorii cu bulgări de zăpadă –, dar când am ajuns la uşă, toată lumea, în afară de mine, a oftat la unison. Ploua, spălând toate urmele de zăpadă, cu duşuri reci şi transparente, care cădeau pe trotuar. Mi-am tras gluga pe cap, bucuroasă în sinea mea. Eram liberă să plec direct acasă după educație fizică.

Mike s-a plâns şi a comentat tot drumul până la clădirea patru.

Odată ajunsă în clasă, am văzut cu uşurare că masa mea era încă goală. Domnul Banner mergea printre rânduri, distribuind câte un microscop şi o cutie de diapozitive la fiecare masă. Ora urma să înceapă în câteva minute, iar clasa era toată un zumzet. Mi-am ținut ochii departe de uşă, mâzgălind aiurea pe coperta caietului.

Am auzit foarte clar cum s-a mişcat scaunul de lângă mine, dar ochii mi-au rămas îndreptați spre caietul pe care îl mâzgăleam.

— Bună! spuse o voce joasă, melodioasă.

M-am uitat la el, uimită că îmi vorbea. Stătea cât mai departe, atât cât îi permitea masa, dar scaunul era orientat spre mine. Apa îi picura din părul răvăşit, dar chiar şi aşa, arăta de parcă tocmai terminase de filmat o reclamă la gel de păr. Fața lui superbă era prietenoasă, deschisă, cu un zâmbet discret pe buzele fără cusur. Dar ochii îi erau precauți.

— Numele meu este Edward Cullen, continuă el. Nu am avut ocazia să mă prezint săptămâna trecută. Tu trebuie să fii Bella Swan.

Mintea mi se învârtea de zăpăceală. Oare inventasem eu toată povestea? Era perfect politicos acum. Trebuia să vorbesc; aştepta să îi răspund. Dar nu m-am putut gândi la nimic banal de spus.

— ... cum de îmi ştii numele? m-am bâlbâit eu.

Râse. Avea cu un râs moale, încântător.

— O, cred că toată lumea de aici ştie cum te numeşti. Tot oraşul a aşteptat să soseşti.

M-am strâmbat. Ştiam că era ceva de genul ăsta.

— Nu, am continuat eu prosteşte. Voiam să spun... de ce mi-ai spus Bella?

Păru încurcat.

— Preferi să ți se spună Isabella?

— Nu, îmi place Bella, am spus eu. Dar cred că Charlie – vreau să zic, tatăl meu – îmi spune Isabella pe la spate, pentru că aşa pare să mă ştie toată lumea, am încercat eu să explic, simțindu-mă ca o imbecilă.

— Aha.

O lăsă baltă. Am întors capul, ruşinată.

Din fericire, domnul Banner a început ora chiar în acel moment. Am încercat să mă concentrez în timp ce explica ceea ce vom face în laborator. Diapozitivele din cutie nu erau aşezate în ordine. Lucrând împreună cu colegul de bancă, trebuia să separăm diapozitivele de celulele din foiță de ceapă în fazele mitozei pe care le reprezentau şi să le etichetăm corespunzător. Nu aveam voie să ne ajutăm de manuale. El urma să vină să ne verifice în douăzeci de minute să vadă cine a lucrat corect.

— Începeți! ordonă el.

— Doamnele mai întâi, colega? întrebă Edward.

Am ridicat capul şi, văzându-i zâmbetul ştrengar atât de frumos, n-am putut să fac altceva decât să mă holbez la el ca o idioată.

— Sau aş putea să încep eu dacă vrei.

Zâmbetul i-a pierit de pe buze. Evident începuse să se întrebe dacă eram întreagă la minte.

— Nu, am spus eu, roşind. Încep eu.

Mă dădeam mare, doar puțin. Mai făcusem exercițiul acesta şi ştiam după ce să mă uit. Ar trebui să fie uşor. Am pus primul diapozitiv la locul lui sub microscop şi am ajustat obiectivul la nivelul 40X. Am studiat repede diapozitivul.

Răspunsul meu era încrezător:

— Profază.

— Te superi dacă mă uit? întrebă el în timp eu începusem să scot diapozitivul.

Mâna lui o prinse pe-a mea, să mă oprească, în timp ce pusese întrebarea. Degetele lui erau reci ca gheața, de parcă le ținuse într-un troian de zăpadă înainte de oră. Dar nu de asta mi-am tras mâna atât de repede. Când m-a atins, m-a înțepat ceva, de parcă ne-am fi curentat.

— Îmi pare rău, murmură el, trăgându-şi mâna imediat.

Totuşi, continuă să se întindă după microscop. L-am privit, încă şovăind, cum examinează diapozitivul chiar mai puțin decât mine.

— Profază, fu el de acord, scriind ordonat în primul spațiu de pe fişa de lucru.

A schimbat rapid primul diapozitiv cu al doilea şi s-a uitat la el fugitiv.

— Anafază, murmură el, scriind în timp ce vorbea.

Mi-am menținut tonul vocii indiferent.

— Pot să mă uit şi eu?

Zâmbi afectat şi împinse microscopul către mine. M-am uitat nerăbdătoare prin obiectiv, doar ca să fiu dezamăgită. La naiba, avea dreptate!

— Diapozitivul numărul trei?

Am întins mâna fără să mă uit la el.

Mi-l dădu; mi s-a părut că era foarte atent să nu îmi mai atingă pielea. M-am uitat cât de repede am putut.

— Interfază.

I-am dat microscopul înainte să apuce să îl ceară. Aruncă o privire rapidă, apoi scrise rezultatul. Aş fi scris eu în timp ce el se uita, dar scrisul lui clar şi elegant mă intimida. N-am vrut să stric pagina cu mâzgăleala mea stângace.

Am terminat înainte ca toți ceilalți să fie măcar aproape de final. Puteam să îl văd pe Mike şi pe colega lui comparând două diapozitive iar şi iar, în timp ce altă pereche avea manualul deschis pe sub masă.

Aşa că nu am mai avut nimic de făcut decât să încerc să nu mă uit la el... Fără succes. Am ridicat privirea, iar el se uita fix la mine, cu aceeaşi expresie inexplicabil de frustrată.

— Ți-ai pus lentile de contact? i-am trântit-o eu fără să mă gândesc.

Păru încurcat de întrebarea mea neaşteptată.

— Nu.

— Hm, am mormăit eu. Am crezut că e ceva diferit la ochii tăi.

A dat din umeri şi a întors capul.

De fapt, eram sigură că ceva era schimbat. Îmi aminteam exact culoarea neagră perfectă a ochilor lui ultima oară când se uitase urât la mine, o culoare remarcabilă pe fundalul pielii lui albe şi al părului castaniu-roşcat. Astăzi, ochii lui aveau o culoare complet diferită: un arămiu ciudat, mai închis decât caramelul, dar cu aceeaşi nuanță aurie. Nu-mi dădeam seama cum se putea aşa ceva, decât dacă, dintr-un

motiv oarecare, mințea cu privire la lentile. Sau poate că Forks mă făcea să înnebunesc cu adevărat.

M-am uitat în jos. Mâinile lui iar erau încleştate în pumni strânşi.

Atunci, domnul Banner a venit la masa noastră să vadă de ce nu lucram. Se uită peste umărul nostru, a văzut experimentul terminat şi s-a apucat să verifice răspunsurile cu multă atenție.

— Deci, Edward, nu crezi că şi Isabella ar fi trebuit să aibă o şansă să se uite la microscop? întrebă domnul Banner.

— Bella, îl corectă Edward automat. De fapt, ea a identificat trei din cinci.

Domnul Banner se uită la mine; expresia lui era sceptică.

— Ai mai făcut experimentul acesta vreodată? întrebă el.

Am zâmbit timidă.

— Nu cu foiță de ceapă.

— Blastulă de peşte alb?

— Mda.

Domnul Banner dădu din cap.

— Erai într-o clasă avansată în Phoenix?

— Da.

— Ei, spuse el după un moment, bănuiesc că e bine că voi doi sunteți colegi de laborator.

Mai mormăi ceva înainte de a se îndepărta. După ce plecă, am început din nou să mâzgălesc în caiet.

— Păcat de zăpadă, nu crezi? întrebă Edward.

Aveam sentimentul că se chinuia să facă conversație cu mine. Paranoia mă cuprinse din nou. Parcă auzise discuția mea de la prânz cu Jessica şi încerca să îmi dovedească faptul că nu am dreptate.

— Nu chiar, am răspuns cu onestitate, în loc să mă prefac normală, ca toți ceilalți.

Încă mai încercam să scap de sentimentul stupid de suspiciune, aşa că nu mă puteam concentra.

— Nu-ți place frigul. Nu era o întrebare.

— Sau umezeala.

— Pentru tine Forks trebuie să fie un loc foarte dificil, medită el.

— N-ai nici cea mai mică idee, am murmurat eu deprimată.

Păru fascinat de ceea ce spusesem, dintr-un motiv pe care nu mi-l puteam imagina. Fața lui era atât de amețitoare, încât am încercat să nu mă uit la ea mai mult decât era necesar.

— Şi atunci de ce te-ai mutat aici?

Nimeni nu mă întrebase asta, cel puțin nu aşa direct cum o făcuse el, poruncitor.

— E... complicat.

— Cred că pot să înțeleg, mă presă el.

Am făcut o pauză mai lungă şi apoi am făcut greşeala să îi întâlnesc privirea. Ochii lui auriu-închis m-au zăpăcit, aşa că am răspuns fără să mă gândesc.

— Mama mea s-a recăsătorit, am spus.

— Asta nu pare atât de complicat, mă contrazise el, dar brusc deveni compătimitor. Când s-a întâmplat asta?

— În septembrie.

Vocea îmi părea tristă chiar şi mie.

— Şi nu-ți place de el, presupuse Edward, cu vocea încă blândă.

— Nu, Phil e în regulă. Prea tânăr, poate, dar destul de drăguț.

— De ce nu ai rămas cu ei?

Nu-mi dădeam seama de unde atâta interes pentru mine, dar el continua să mă privească fix cu ochii lui pătrunzători, de parcă povestea banală a vieții mele era cumva de o importanță vitală pentru el.

— Phil călătoreşte mult. E jucător de fotbal. Am zâmbit cu jumătate de gură.

— Am auzit de el? întrebă Edward, răspunzându-mi la zâmbet.

— Probabil că nu. Nu joacă *bine.* Numai în divizia B. Se transferă des.

— Iar mama ta te-a trimis aici ca să poată călători cu el.

O spusese din nou ca o presupunere, nu ca o întrebare.

Bărbia mi s-a ridicat o secundă.

— Nu, nu m-a trimis ea aici. M-am trimis singură.

Se încruntă, unindu-şi sprâncenele.

— Nu înțeleg, recunoscu el, şi păru destul de frustrat de chestia asta.

Am oftat. De ce îi explicam treburile astea? continuă să se holbeze la mine cu o curiozitate evidentă.

— La început a rămas cu mine, dar îi era dor de el. Era nefericită... Aşa că am decis că era vremea să petrec ceva timp cu Charlie.

Vocea îmi era tristă când am terminat de vorbit.

— Dar acum eşti tu nefericită, observă el.

— Şi ce-i cu asta? l-am provocat eu.

— Nu pare corect. A dat din umeri, dar privirea îi era încă intensă.

Am râs fără tragere de inimă.

— Tu n-ai aflat încă? Viața nu e corectă.

— Cred că am mai auzit asta pe undeva, fu el de acord cu mine, sec.

— Aşa că asta-i tot, am insistat eu, întrebându-mă de ce mă mai fixa cu privirea în acel fel.

Căutătura îi deveni apreciativă.

— Joci foarte bine teatru, a spus el încet. Dar sunt dispus să pariez că suferi mai mult decât laşi să se vadă.

M-am strâmbat la el, rezistând impulsului de a scoate limba ca un copil de 5 ani, şi m-am uitat în altă parte.

— Mă înşel?

Am încercat să îl ignor.

— Aşa credeam şi eu, murmură el îngâmfat.

— Dar ție ce-ți pasă? am întrebat eu enervată.

Mi-am ținut ochii în altă parte, urmărindu-l pe profesor trecând printre rânduri.

— Asta este o întrebare foarte bună, şopti el atât de încet, încât m-am întrebat dacă nu cumva vorbeşte cu sine însuşi. Totuşi, după câteva secunde de linişte, am decis că era singurul răspuns pe care aveam să îl primesc.

Am oftat, uitându-mă lung la tablă.

— Te enervez? a întrebat el. Părea amuzat.

M-am uitat la el fără să gândesc... şi am spus din nou adevărul.

— Nu chiar. Sunt mai enervată pe mine însămi. Fața mea este atât de uşor de citit. Mama îmi spune că sunt ca o carte deschisă.

M-am încruntat.

— Din contră, te găsesc foarte greu de citit.

În ciuda a tot ce îi spusesem şi tot ce ghicise, părea că vorbeşte serios.

— Înseamnă că te pricepi foarte bine să citeşti oamenii, am replicat eu.

— De obicei.

Zâmbi larg, arătându-şi dinții perfecți şi incredibil de albi.

Domnul Banner ne-a cerut să facem linişte şi m-am întors uşurată să îl ascult. Nu-mi venea să cred că tocmai îi explicasem viața mea banală acestui băiat ciudat şi frumos, care mă disprețuia sau poate nu. Păruse implicat în conversația noastră, dar acum puteam vedea, cu colțul ochiului, că stătea departe de mine, cu mâinile prinse de marginea mesei, într-o tensiune imposibil de trecut cu vederea.

Am încercat să par atentă în timp ce domnul Banner ilustra cu ajutorul retroproiectorului prins de tavan ceea ce văzusem fără efort prin microscop mai devreme. Dar gândurile îmi zburau aiurea.

Când s-a sunat în sfârşit, Edward s-a grăbit să iasă din sală la fel de repede şi de grațios cum o făcuse şi lunea trecută. Şi, la fel ca lunea trecută, m-am holbat în urma lui cu uimire.

Mike a venit repede lângă mine şi mi-a strâns cărțile. Mi l-am imaginat dând din coadă.

— A fost groaznic, se plânse el. Toate arătau la fel. Ai fost norocoasă să îl ai pe Cullen ca partener.

— Eu n-am avut probleme cu experimentul, am spus eu deranjată de presupunerea lui. Am regretat îngâmfarea imediat. Dar l-am mai făcut o dată, am adăugat eu, înainte să apuce să se simtă prost.

— Cullen părea destul de prietenos astăzi, comentă el în timp ce ne îmbrăcam cu hainele de ploaie.

Nu părea prea încântat de asta. Am încercat să par

indiferentă.

— Mă întreb ce-o fi fost cu el lunea trecută.

Nu m-am putut concentra pe pălăvrăgeala lui Mike în timp ce ne îndreptam spre sala de sport, iar ora de educație fizică nu a reuşit nici ea să îmi atragă atenția. Mike era în echipa mea astăzi. Cavalereşte, acoperea şi poziția mea, şi pe a lui, aşa că starea mea de reverie era întreruptă doar când era rândul meu să servesc; echipa mea se ferea cu grijă de fiecare dată când eram eu la serviciu.

Ploaia se transformase într-o burniță uşoară în timp ce mergeam către parcare, dar m-am mai înveselit când am urcat în cabina uscată a camionetei. Am dat drumul la radiator, fără să îmi pese de rãgetul asurzitor al motorului. Mi-am descheiat fermoarul de la jachetă, mi-am dat gluga jos şi mi-am scos părul în afară ca să se usuce până acasă.

M-am uitat în jur ca să mă asigur că drumul e liber. Atunci am observat silueta albă şi nemişcată. Edward Cullen se aplecase peste uşa din față a Volvoului, la trei maşini distanță de mine, şi se uita fix în direcția mea. Am întors rapid capul şi am băgat în marşarier, aproape lovind o Toyota Corolla ruginită în graba mea. Din fericire pentru Toyota, am apăsat frâna la timp. Era exact genul de maşină pe care camioneta mea ar fi transformat-o într-o grămadă de fiare. Am inspirat adânc, uitându-mă în continuare în cealaltă parte a maşinii mele, şi am dat înapoi cu grijă, de data asta cu mai mult succes. M-am uitat drept înainte când am trecut de Volvo, dar, dintr-o ocheadă, puteam să jur că l-am văzut râzând.

## 3. FENOMENUL

Când am deschis ochii de dimineață, ceva era diferit.

Era lumina. Încă mai era lumina gri-verzuie a unei zile înnorate în pădure, dar cumva mai clară. Mi-am dat seama că ceața nu îmi mai învăluia fereastra.

Am sărit să mă uit afară şi am gemut îngrozită.

Un strat fin de zăpadă acoperea curtea, prăfuia partea superioară a camionetei mele şi albea drumul. Dar nu asta era partea cea mai rea. Toată ploaia de ieri îngheţase bocnă, îmbrăcând acele din brazi cu modele superbe, fantastice şi transformând şoseaua într-un patinoar mortal. Mă chinuiam să nu cad până şi când pământul era uscat; poate că era mai bine să mă culc la loc.

Charlie plecase la serviciu înainte să cobor eu. În multe privinţe, locuind cu Charlie era ca şi cum aş fi avut casa mea şi, în loc să mă simt singură, am descoperit că mă bucură izolarea.

Mi-am pus repede într-un castron nişte cereale şi suc de portocale dintr-o cutie. Mă simţeam încântată să merg la şcoală, iar asta mă speria. Ştiam că nu eram entuziasmată de mediul stimulant de învăţare şi nici de noii mei prieteni. Dacă era să fiu cinstită, ştiam că eram nerăbdătoare să ajung la şcoală pentru că urma să îl văd pe Edward Cullen. Iar acesta era un lucru foarte, foarte prostesc.

Ar trebui să îl evit cu totul după bâlbâiala mea tâmpită şi jenantă de ieri. Şi eram suspicioasă: de ce ar minţi cu privire la ochii lui? încă mai eram înspăimântată de ostilitatea pe care o emana şi încă amuţeam când îmi imaginam faţa lui perfectă. Eram foarte conştientă că lumea mea şi lumea lui erau două sfere care nu se întâlneau. Aşa că nu ar fi trebuit să fiu atât de nerăbdătoare să îl văd astăzi.

Am avut nevoie de concentrare maximă ca să pot traversa în siguranţă aleea pietruită alunecoasă. Aproape mi-am pierdut echilibrul când am ajuns într-un final la camionetă, dar am reuşit să mă prind de oglinda laterală şi m-am salvat. Cu siguranţă ziua de azi va fi un coşmar.

Conducând spre şcoală, mi-am distras atenţia de la teama de a nu aluneca şi de la speculaţiile nedorite cu privire la Edward Cullen gândindu-mă la Mike şi Eric şi la modul diferit în care se purtau cu mine băieţii de aici. Eram sigură că arătam exact ca în Phoenix. Poate că băieţii de acasă mă văzuseră trecând încet prin toate fazele penibile ale adolescenţei şi încă se mai gândeau la mine în acel mod.

Poate că aici eram o noutate, într-un loc în care noutățile erau puține şi rare. Poate că stângăcia mea periculoasă era văzută ca fiind adorabilă şi nu patetică, făcându-mă să par o domniță la ananghie. Oricare ar fi fost motivul, comportamentul de cățeluş al lui Mike şi aparenta rivalitate dintre el şi Eric erau deconcertante. Nu eram sigură dacă nu aş fi preferat să fiu ignorată.

Camioneta mea nu părea să aibă probleme cu gheața neagră care acoperea drumurile. Totuşi, am condus foarte încet, ca să nu provoc vreun şir de distrugeri pe Main Street.

La şcoală, când am coborât din camionetă, am văzut de ce nu avusesem probleme. Ceva argintiu mi-a atras atenția şi am mers în spatele camionetei – ținându-mă cu atenție de margine ca să nu cad – să îmi examinez cauciucurile. În jurul lor erau nişte lanțuri subțiri aranjate în zigzag sub formă de romburi. Charlie se trezise cine ştie la ce oră ca să pună lanțurile. Deodată gâtul mi s-a încleştat. Nu eram obişnuită să aibă cineva grijă de mine, iar preocuparea nerostită a lui Charlie m-a luat prin surprindere.

Stăteam lângă colțul din spate al camionetei, luptându-mă să potolesc valul brusc de emoție trezit de lanțurile de la maşină, când am auzit un sunet ciudat.

Era un scârțâit foarte ascuțit, care devenea rapid dureros de puternic. Am ridicat privirea, speriată.

Am văzut mai multe lucruri în acelaşi timp. Nu se mişca nimic cu încetinitorul, ca în filme. Din contră, adrenalina părea să mă facă să gândesc mult mai repede, astfel că am putut observa în detaliu mai multe lucruri deodată.

Edward Cullen stătea la patru maşini distanță, uitându-se la mine cu groază. Figura i se remarca dintr-o mare de fețe, toate înghețate în aceeaşi stare de şoc. Dar acum importantă era dubița bleumarin care aluneca, având roțile blocate, şi scârțâind din cauza frânelor, şi se învârtea sălbatic pe gheața din parcare. Urma să lovească aripa din spate a camionetei mele, iar eu stăteam între ele. Nici n-am avut timp să închid ochii.

Exact înainte să aud izbitura puternică a dubiței, ceva m-a lovit cu putere, dar nu din direcția din care m-aş fi aşteptat.

Capul mi-a pocnit de stratul negru de gheață şi am simțit ceva solid şi rece țintuindu-mă la pământ. Eram întinsă pe pavajul din spatele maşinii maronii lângă care parcasem. Dar n-am apucat să mai observ altceva, pentru că dubița încă nu se oprise. Se izbise gălăgios de capătul camionetei mele şi, încă învârtindu-se şi alunecând, era pe punctul de a se lovi din nou de mine.

O înjurătură înceată m-a făcut să pricep că era cineva cu mine, cu o voce inconfundabilă. Două mâini lungi şi albe s-au întins protectoare în fața mea, iar dubița s-a cutremurat şi s-a oprit la un metru de mine, mâinile mari potrivindu-se providențial într-o urmă adâncă din laterala corpului dubiței.

Apoi mâinile lui s-au mişcat atât de repede că nici nu am mai văzut. Una a prins brusc dubița de dedesubt, iar cealaltă m-a târât, rotindu-mi picioarele ca pe ale unei păpuşi de cârpă, până am lovit cauciucul maşinii maronii. O bubuitură metalică puternică m-a asurzit, iar dubița s-a oprit, spărgându-i-se geamurile şi căzând pe asfalt exact acolo unde, cu o secundă în urmă, fuseseră picioarele mele.

A fost complet linişte pentru o secundă foarte lungă, înainte să înceapă țipetele. În balamucul creat, puteam să aud mai multe persoane strigându-mă. Dar, mult mai limpede decât toate țipetele, am putut să aud vocea joasă, speriată a lui Edward Cullen şoptindu-mi în ureche.

— Bella! Eşti în regulă?

— Sunt bine.

Vocea îmi suna ciudat. Am încercat să mă ridic şi mi-am dat seama că el mă ținea lipită de corpul lui cu o strânsoare de fier.

— Fii atentă, mă avertiză el în timp ce eu mă zbăteam. Cred că te-ai lovit destul de tare la cap.

Am devenit conştientă de o durere surdă centrată deasupra urechii stângi.

— Oh! am spus eu surprinsă.

— Aşa credeam şi eu.

În mod uimitor, vocea lui suna de parcă încerca să îşi ascundă râsul.

— Cum naiba... M-am oprit, încercând să îmi adun

gândurile, să îmi recapăt simțul realității. Cum ai ajuns atât de repede aici?

— Stăteam exact lângă tine, Bella, spuse el, cu tonul vocii serios din nou.

M-am întors să mă ridic în fund şi de data asta m-a lăsat, eliberând brațul care mă ținea de talie şi alunecând cât mai departe de mine posibil în spațiul acela limitat. M-am uitat la expresia lui inocentă şi îngrijorată şi am fost din nou dezorientată de forța ochilor lui aurii. Ce îl întrebam?

Apoi ne-au găsit, o mulțime de oameni cu lacrimi curgându-le pe față strigând unul la altul, strigând la noi.

— Nu vă mişcați! ne ordonă cineva.

— Scoateți-l pe Tyler din dubiță! a strigat altcineva.

În jurul nostru era o învălmăşeală de nedescris. Am încercat să mă ridic în picioare, dar mâna rece a lui Edward mi-a împins umărul în jos.

— Stai liniştită pentru moment.

— Dar e frig, m-am plâns eu.

M-a surprins când a chicotit discret. Se simțea un pic de tensiune în acel râs.

— Erai acolo, mi-am amintit eu, iar chicotitul lui a încetat brusc. Erai lângă maşina ta.

Expresia lui se întunecă.

— Nu, nu eram.

— Te-am văzut.

În jurul nostru era un haos. Auzeam vocile aspre ale adulților care ajungeau la fața locului. Dar mă încăpățânam să continui cearta; aveam dreptate şi trebuia s-o recunoască.

— Bella, stăteam cu tine şi te-am tras din fața maşinii.

Dezlănțui asupra mea întreaga putere devastatoare a ochilor lui, de parcă ar fi încercat să îmi comunice ceva de importanță vitală.

— Nu. Mi-am încleştat fălcile.

Auriul din ochii lui fulgeră.

— Te rog, Bella.

— De ce? am întrebat eu.

— Ai încredere în mine, se rugă el, cu vocea lui moale, copleşitoare.

Auzeam deja sirenele.

— Promiți să îmi explici totul mai târziu?

— Bine, se răsti el, exasperat brusc.

— Bine, am repetat eu furioasă.

A fost nevoie de şase infirmieri şi doi profesori – domnul Varner şi antrenorul Clapp – pentru a muta dubița îndeajuns de departe de noi încât să poată aduce tărgile. Edward o refuză cu vehemență, iar eu am încercat să fac acelaşi lucru, numai că trădătorul le-a spus că mă lovisem la cap şi probabil aveam o contuzie. Aproape am murit de ruşine când mi-au pus gulerul cervical. Se părea că toată şcoala era acolo, privind cu sobrietate cum mă urcau în spatele ambulanței. Edward s-a aşezat în față. Era înnebunitor.

Şi, pentru a se complica situația, şeful de poliție Swan a sosit înainte ca ambulanța să mă ia.

— Bella! strigă el înspăimântat când mă recunoscu pe targă.

— N-am nimic, Char… tată, am oftat eu. N-am pățit nimic.

S-a întors spre cel mai apropiat infirmier ca să mai ceară o părere. Mi l-am scos din minte, ca să mă gândesc la noianul de imagini inexplicabile care îmi frământau creierii. Când m-au ridicat de lângă maşină, văzusem adâncitura profundă din bara de protecție a maşinii maronii, o adâncitură foarte distinctă, care se potrivea cu conturul umerilor lui Edward… de parcă s-ar fi împins în maşină cu destulă forță încât să strice rama de metal…

Apoi mai era familia lui, uitându-se la noi de la distanță, cu expresii care variau de la dezaprobare la furie, dar care nu conțineau nici urmă de îngrijorare pentru siguranța fratelui lor.

Am încercat să mă gândesc la o soluție logică şi care să poată explica ceea ce văzusem, o soluție care să excludă varianta că eram nebună.

Normal că ambulanța a fost escortată de poliție până la spital. M-am simțit ridicol când m-au dat jos. Ceea ce înrăutățea lucrurile era că Edward s-a strecurat pur şi simplu pe uşile spitalului pe propriile picioare. Am scrâşnit din dinți.

M-au dus la urgenţe, într-o cameră lungă, cu un şir de paturi separate de perdele cu modele pastelate. O asistentă medicală mi-a pus o manşetă de la un tensiometru pe braţ şi un termometru sub limbă. Din moment ce nimeni nu se obosea să tragă perdeaua în jurul meu pentru a-mi oferi puţină intimitate, am decis că nu mai eram obligată să port gulerul acela tâmpit pentru gât. Când a plecat asistenta, i-am desfăcut repede ariciul şi l-am aruncat sub pat.

A urmat încă o învălmăşeală de personal medical şi încă o targă a fost adusă lângă mine. Sub bandajele pătate de sânge înfăşurate strâns în jurul capului, l-am recunoscut pe Tyler Crowley din clasa mea de educaţie civică. Părea să se simtă de o sută de ori mai rău decât mine. Dar el se holba neliniştit la mine.

— Bella, îmi pare atât de rău!

— Sunt bine, Tyler. Tu arăţi groaznic, eşti în regulă?

În timp ce vorbeam, asistentele au început să îi scoată bandajele murdare, scoţând la iveală o mulţime de tăieturi superficiale pe toată fruntea şi pe obrazul stâng.

Tyler m-a ignorat.

— Am crezut că te-am omorât! Mergeam prea repede şi am intrat aiurea pe gheaţă...

A tresărit când una dintre asistente a început să îi tamponeze faţa.

— Nu-ţi face probleme! M-ai ratat.

— Cum de te-ai dat din drum atât de repede? Erai acolo şi apoi ai dispărut...

— Hmm... Edward m-a tras din drum.

Păru încurcat.

— Cine?

— Edward Cullen. Stătea chiar lângă mine.

Nu m-am priceput niciodată să mint; nu păream deloc convingătoare.

— Cullen? Nu l-am văzut... Uau, totul a fost atât de rapid, cred. El e în regulă?

— Cred că da. E pe aici pe undeva, dar pe el nu l-au adus cu targa.

Ştiam că nu sunt nebună. Ce se întâmplase? Nu aveam

cum să explic ceea ce văzusem.

M-au dus în patul cu rotile pentru a-mi face radiografii la cap. Le-am spus că nu era nimic în neregulă şi am avut dreptate. Am întrebat dacă puteam să plec, dar asistenta a spus că trebuie să vorbesc cu un doctor mai întâi. Aşa că eram prinsă în capcană la urgențe, aşteptând, hărțuită de scuzele continue ale lui Tyler şi de promisiunile că se va revanşa față de mine. Nu conta că i-am repetat de multe ori că sunt bine, el nu înceta să se tortureze. Într-un final, am închis ochii şi l-am ignorat. El continuă cu bălmăjelile pline de remuşcări.

— Doarme? întrebă o voce melodioasă.

Am deschis larg ochii. Edward stătea la capătul patului meu, zâmbind cu superioritate. M-am uitat urât la el. Nu era uşor – ar fi fost mai natural să îl privesc cu dragoste.

— Hei, Edward, îmi pare tare rău, începu Tyler.

Edward ridică o mână să îl oprească.

— N-a curs sânge, nu s-a întâmplat nimic, spuse el, zâmbind cu toți dinții lui strălucitori. Merse să se aşeze pe marginea patului lui Tyler, cu fața spre mine. Zâmbi din nou cu superioritate.

— Deci, care e verdictul? mă întrebă el.

— Nu-i nimic în neregulă cu mine, dar nu vor să îmi dea drumul, m-am plâns eu. Cum de nu eşti şi tu legat de un pat cu rotile la fel ca noi ceilalți?

— Totul ține de persoanele pe care le cunoşti, răspunse el. Dar nu-ți face griji, am venit să te salvez.

Apoi un medic a venit de după colț şi am rămas cu gura căscată. Era tânăr, era blond… şi era mai chipeş decât orice vedetă de cinema pe care o văzusem vreodată. Dar era palid şi arăta obosit, cu cearcăne. Din descrierea lui Charlie, acesta trebuia să fie tatăl lui Edward.

— Deci, domnişoară Swan, spuse doctorul Cullen, cu o voce incredibil de atrăgătoare, cum te simți?

— Mă simt bine, am spus eu, sperând că am răspuns la întrebarea asta pentru ultima oară.

Merse la ecranul de pe peretele de deasupra capului meu şi îl aprinse.

— Radiografiile tale arată bine, spuse el. Te doare capul? Edward a spus că te-ai lovit destul de tare.

— N-am nimic, am repetat eu cu un oftat, încruntându-mă scurt la Edward.

Degetele reci ale doctorului îmi pipăiră încet craniul. Observă când am tresărit.

— Te doare?

— Nu chiar.

Trecusem prin accidente şi mai grave. Am auzit un chicotit şi m-am uitat să îl văd pe Edward zâmbind iar cu un aer arogant. Ochii mi s-au îngustat.

— Păi, tatăl tău este în sala de aşteptare, poți merge acasă cu el acum. Dar întoarce-te dacă te simți amețită sau dacă ai tulburări de vedere.

— Pot să mă întorc la şcoală? l-am întrebat, imaginându-mi-l pe Charlie încercând să fie atent cu mine.

— Poate că ar trebui s-o laşi mai moale astăzi.

M-am uitat spre Edward.

— Dar el poate să meargă la şcoală?

— Cineva trebuie să se ducă să dea vestea cea bună că am supraviețuit, spuse Edward cu îngâmfare.

— De fapt, îl corectă doctorul Cullen, majoritatea elevilor par să fie în sala de aşteptare.

— O, nu! am gemut eu, acoperindu-mi fața cu mâinile.

Doctorul Cullen ridică din sprâncene.

— Vrei să rămâi?

— Nu, nu, am insistat eu, aruncându-mi picioarele peste marginea patului şi sărind repede jos. Prea repede, căci m-am împiedicat, iar doctorul Cullen m-a prins. Părea îngrijorat.

— Sunt bine, l-am asigurat eu din nou.

Nu era nevoie să îi spun că problemele mele cu echilibrul nu aveau nicio legătură cu lovitura la cap.

— Ia nişte Tylenol pentru durere, sugeră el în timp ce mă ajuta să mă îndrept.

— Nu mă doare chiar aşa de tare, am insistat eu.

— Se pare că ai fost extrem de norocoasă, spuse doctorul Cullen, zâmbind în timp ce îmi semna fişa cu o fluturare a

mâinii.

— Norocoasă că Edward s-a întâmplat să fie chiar lângă mine, l-am corectat eu, cu o privire aspră aruncată subiectului declarației mele.

— Ei, păi da, recunoscu doctorul Cullen, brusc ocupat cu hârtiile din fața lui.

Apoi s-a uitat în altă parte, la Tyler, şi a mers la patul lui. Intuiția m-a fulgerat; doctorul ştia ceva despre asta.

— Mă tem că tu va trebui să stai cu noi un pic mai mult, îi spuse el lui Tyler şi începu să îi verifice tăieturile.

Imediat ce doctorul s-a întors cu spatele, m-am dus lângă Edward.

— Pot să vorbesc cu tine un minut? i-am şoptit cu o voce joasă. Edward făcu un pas în spate, cu fălcile brusc încleştate.

— Tatăl tău te aşteaptă, spuse el printre dinți.

M-am uitat spre doctorul Cullen şi Tyler.

— Aş vrea să vorbesc cu tine între patru ochi, dacă nu te superi, am insistat eu.

Se uită urât la mine, apoi se întoarse cu spatele şi a luat-o înainte prin camera lungă. Aproape a trebuit să alerg ca să îl prind din urmă. Imediat ce am dat colțul într-un holişor, s-a întors cu fața spre mine.

— Ce vrei? întrebă el, părând enervat. Ochii îi erau reci. Ostilitatea lui m-a intimidat. Cuvintele mi-au ieşit cu mai puțină severitate decât intenționasem.

— Îmi datorezi o explicație, i-am reamintit.

— Ți-am salvat viața, nu-ți datorez nimic.

Resentimentul din vocea lui m-a făcut să tresar.

— Mi-ai promis.

— Bella, te-ai lovit foarte tare la cap, nu ştiu despre ce vorbeşti. Tonul lui era tăios.

Nu m-am putut abține şi m-am încruntat sfidătoare la el.

— Nu e nimic în neregulă cu capul meu.

Se încruntă şi el.

— Ce vrei de la mine, Bella?

— Vreau adevărul, am spus. Vreau să ştiu de ce mint pentru tine.

— Tu ce crezi că s-a întâmplat? se răsti el.

Cuvintele mi-au ieşit din gură unele după altele.

— Tot ce ştiu este că nu erai în niciun caz lângă mine, nici Tyler nu te-a văzut, aşa că nu-mi spune mie că m-am lovit prea tare la cap.

Dubița aceea ne-ar fi zdrobit pe amândoi, şi n-a făcut-o, iar mâinile tale au lăsat urme pe ea, şi ai lăsat o urmă şi pe cealaltă maşină, nu eşti deloc rănit, iar dubița mi-ar fi sfărâmat picioarele, dar tu o țineai ridicată...

Îmi dădeam seama cât de nebuneşte suna totul şi n-am mai putut continua. Eram atât de furioasă că am simțit cum îmi dau lacrimile. Am încercat să le opresc, scrâşnind din dinți.

Edward se holba la mine neîncrezător. Dar fața îi era tensionată, defensivă.

— Crezi că am ridicat o dubiță de pe tine?

Tonul lui îmi punea la îndoială sănătatea mintală, dar m-a făcut şi mai suspicioasă. Suna ca o replică spusă perfect de către un actor talentat. Am dat din cap numai, cu fălcile încleştate.

— Să ştii că nu o să te creadă nimeni.

Vocea lui avea o nuanță batjocoritoare.

— Nu o să spun nimănui.

Am rostit fiecare cuvânt încet, cu atenție, controlându-mi furia. O urmă de surprindere i s-a văzut pe față.

— Atunci ce importanță are?

— Are importanță pentru mine, am insistat eu. Nu-mi place să mint, aşa că ar fi bine să existe un motiv bun pentru care să o fac.

— Nu poți să îmi mulțumeşti pur şi simplu şi să treci peste asta?

— Mulțumesc.

Am aşteptat, spumegând de furie, nerăbdătoare.

— N-o s-o laşi baltă, nu-i aşa?

— Nu.

— În cazul ăsta, sper să te bucuri de dezamăgire.

Ne-am uitat urât unul la altul în linişte. Eu am vorbit prima, încercând să mă concentrez.

Mă distrăgea expresia lui furioasă şi câştigătoare. Parcă încercam să dobor cu privirea un înger distrugător.

— De ce te-ai deranjat totuşi? am întrebat eu rece.

Făcu o pauză, iar pentru un moment scurt fața lui uimitoare a devenit incredibil de vulnerabilă.

— Nu ştiu, şopti el.

Apoi îmi întoarse spatele şi se îndepărtă.

Eram atât de furioasă, încât mi-au trebuit câteva minute până să mă pot mişca. Când am putut merge, m-am îndreptat spre ieşirea de la capătul holului.

Sala de aşteptare era şi mai neplăcută decât îmi închipuisem. Se părea că fiecare față pe care o cunoşteam în Forks era acolo, holbându-se la mine. Charlie se repezi spre mine. Mi-am ridicat brațele defensiv.

— Nu e nimic în neregulă cu mine, l-am asigurat eu țâfnoasă.

Încă mai eram furioasă şi nu aveam chef de conversație.

— Ce-a spus medicul?

— Doctorul Cullen m-a văzut şi a spus că sunt bine şi că pot merge acasă.

Mike, Jessica şi Eric erau toți acolo şi începuseră să se adune în jurul nostru.

— Hai să mergem, l-am rugat eu.

Charlie şi-a dus brațul la spatele meu, dar fără să mă atingă, şi m-a condus spre uşile din sticlă de la ieşire. Le-am făcut cu mâna timid prietenilor mei, sperând că le dau de înțeles că nu e cazul să se mai îngrijoreze. Am fost deosebit de fericită- prima dată când m-am simțit aşa – să mă urc în maşina de poliție.

Am mers în linişte. Eram atât de adâncită în gândurile mele încât abia observam că Charlie e acolo. Eram sigură că purtarea defensivă a lui Edward din hol era o confirmare a lucrurilor bizare pe care încă nu-mi venea a crede că le văzusem.

Când am ajuns acasă, Charlie a vorbit în sfârşit.

— Hm... va trebui s-o suni pe Renée.

Dădu din cap, vinovat. Eram îngrozită.

— I-ai spus mamei!

— Îmi pare rău.

Am trântit uşa maşinii de poliție un pic mai tare decât ar fi trebuit când am coborât.

Mama era într-o stare de isterie, bineînțeles. A trebuit să îi spun de cel puțin treizeci de ori că sunt bine până să se calmeze. M-a implorat să vin acasă – uitând că nu era nimeni la noi acasă deocamdată –, dar a fost mult mai uşor să rezist la rugămințile ei decât mi-aş fi imaginat. Eram prea preocupată de misterul care îl învăluia pe Edward. Şi un pic cam prea obsedată de Edward însuşi. Ce tâmpenie, ce tâmpenie, ce tâmpenie! Nu mai eram atât de nerăbdătoare să scap din Forks aşa cum ar fi trebuit să fiu, aşa cum ar fi trebuit să fie orice persoană sănătoasă la cap.

Am decis că era mai bine să mă culc mai devreme în seara aceea. Charlie continua să se uite la mine cu nervozitate şi lucrul acesta mă călca pe nervi. În drumul spre dormitor, m-am oprit să iau trei pastile de Tylenol din baie. M-au ajutat, astfel că, pe măsură ce durerea se estompa, am adormit.

Aceea a fost prima noapte în care l-am visat pe Edward Cullen.

# 4. INVITAȚII

În visul meu era foarte întuneric, iar lumina vagă ce se vedea părea să radieze din pielea lui Edward. Nu puteam să îi văd fața, doar spatele în timp ce se îndepărta de mine, lăsându-mă în întuneric. Oricât de repede alergam, nu puteam să îl ajung din urmă; oricât de tare îl strigam, el nu se întorcea spre mine. Îngrijorată, m-am trezit în miezul nopții şi n-am mai putut dormi preț de câteva ceasuri care mi s-au părut foarte lungi. După aceea, a apărut în visele mele aproape în fiecare noapte, dar întotdeauna îndepărtat, niciodată aproape de mine.

Luna care a urmat după accident a fost neplăcută, tensionată şi, la început, chiar penibilă.

Spre exasperarea mea, m-am trezit că sunt în centrul atenției toată săptămâna. Tyler Crowley era imposibil, mă urmărea peste tot, obsedat să se revanşeze cumva față de mine. Am încercat să îl conving că îmi doream mai mult decât orice altceva să uite de toată treaba – mai ales că nu mi se întâmplase cu adevărat nimic –, dar el continua să insiste. Mă urmărea în pauzele dintre ore şi stătea cu noi la masa de prânz deja aglomerată. Mike şi Eric erau şi mai puțin prietenoşi cu el decât erau unul cu altul, dându-mi seama că m-am pricopsit cu încă un admirator nedorit.

Nimeni nu părea să se intereseze de Edward, deşi le-am tot explicat tuturor că el era eroul, că el mă trăsese din calea dubiței, fiind în pericol de a fi zdrobit şi el. Am încercat să fiu convingătoare. Jessica, Mike, Eric şi toți ceilalți comentau că nici măcar nu îl văzuseră acolo până nu fusese îndepărtată dubița.

M-am întrebat de ce nimeni altcineva nu îl văzuse stând atât de departe înainte să îmi salveze viața într-un mod atât de brusc şi de imposibil. Mâhnită, mi-am dat seama care era cauza: nimeni nu era la fel de conştient de prezența lui Edward aşa cum eram eu mereu. Nimeni nu îl privea aşa cum îl priveam eu. Ce jalnică eram…

Edward nu era niciodată înconjurat de mulțimi de necunoscuți curioşi, dornici să audă povestea din gura lui. Oamenii îl evitau, ca de obicei. Atât cei din familia Cullen, cât şi cei din familia Hale stăteau la aceeaşi masă, ca de obicei, fără să mănânce, vorbind numai între ei. Niciunul, mai ales Edward, nu s-a mai uitat spre mine.

Când stătea lângă mine în clasă, atât de departe de mine pe cât îi permitea masa, părea că nu-şi dă seama că sunt acolo. Doar uneori, când pumnii i se încleştau brusc – cu pielea şi mai albă întinsă peste oase –, mă întrebam dacă era chiar atât de indiferent pe cât părea.

Îşi dorea să nu mă fi tras din calea dubiței lui Tyler – asta era singura concluzie la care ajunsesem.

Voiam foarte mult să stau de vorbă cu el, iar în ziua de după accident am încercat. Ultima oară când îl văzusem, la spital, amândoi fuseserăm furioşi. Eu încă eram supărată că

el nu avea încredere în mine să îmi spună adevărul, deşi eu îmi respectam cu stricteţe partea mea de învoială. Dar realitatea era că îmi salvase viaţa, indiferent de modul în care o făcuse. Iar peste noapte arşiţa furiei mele se domolise, transformându-se într-o recunoştinţă copleşitoare.

El era deja la locul lui când am ajuns la ora de biologie, uitându-se drept în faţă. M-am aşezat, aşteptându-mă să se întoarcă spre mine. Nu dădu niciun semn că realizează că m-ar fi văzut.

— Bună, Edward, am spus eu plăcut, ca să îi arăt că am de gând să mă port frumos.

El întoarse capul pentru o fracţiune de secundă, fără să se uite în ochii mei, a dat din cap o singură dată, apoi se uită în altă parte.

Acela a fost ultimul contact pe care l-am avut cu el, deşi era acolo, la un pas de mine, în fiecare zi. Uneori îl priveam, incapabilă să mă abţin, deşi de la distanţă, la cantină sau în parcare. Îi priveam ochii aurii devenind tot mai negri zi după zi. Dar la ore nici eu nu dădeam vreun semn că există, la fel cum făcea şi el cu mine. Eram nefericită. Iar visele continuau să apară.

În ciuda minciunilor sfruntate, tonul e-mail-urilor mele a alertat-o pe Renée că sunt deprimată şi a sunat de câteva ori îngrijorată. Am încercat s-o conving că mă deprima vremea.

Mike, cel puţin, era încântat de răceala evidentă dintre mine şi partenerul meu de laborator. Văzusem că fusese îngrijorat că salvarea eroică a lui Edward m-ar fi putut impresiona şi era uşurat că părea să fi avut exact efectul contrar. Deveni mai încrezător, stând pe marginea mesei mele şi discutând cu mine înainte să înceapă ora de biologie, ignorându-l pe Edward, aşa cum şi el ne ignora pe noi complet.

Zăpada s-a topit de tot şi a dispărut după acea zi periculos de îngheţată. Mike era dezamăgit că nu mai apucase să se bată cu bulgări, dar era încântat că excursia la plajă va fi posibilă în curând. Săptămânile treceau, iar ploaia continua să cadă din abundenţă.

Jessica mi-a amintit de un alt eveniment care se

întrevedea la orizont. M-a sunat în prima zi de marți din martie ca să îmi ceară permisiunea să îl invite pe Mike la balul primăverii, ce urma să aibă loc peste două săptămâni, la care fetele îi invitau pe băieți.

— Eşti sigură că nu te superi... nu aveai de gând să îl inviți tu? insistă ea când i-am spus că nu mă deranjează câtuşi de puțin.

— Nu, Jess, eu nu vin, am asigurat-o eu.

Dansatul nu era pe lista cu lucrurile la care mă pricepeam.

— Va fi foarte amuzant.

Încercarea ei de a mă convinge era cam cu jumătate de gură. Bănuiam că Jessica se bucura mai mult de popularitatea mea inexplicabilă decât de compania mea efectivă.

— Distrează-te cu Mike, am încurajat-o eu.

În ziua următoare am fost surprinsă să văd că Jessica nu era exuberantă ca de obicei la orele de trigonometrie şi de spaniolă. Era tăcută în timp ce mergea lângă mine în pauze şi îmi era teamă s-o întreb de ce. Dacă Mike o refuzase, eu eram ultima persoană căreia ar fi vrut să îi spună.

Temerile mele s-au adâncit în timpul pauzei de prânz când Jessica s-a aşezat cât mai departe posibil de Mike, discutând înflăcărată cu Eric. Mike era neobişnuit de tăcut. N-a scos o vorbă tot drumul spre clasă, iar privirea stingherită de pe fața lui era un semn rău. Dar n-a abordat subiectul până când nu m-am aşezat pe scaun, iar el nu s-a cățărat pe masa mea.

Ca întotdeauna, eram curentată de prezența lui Edward, care stătea îndeajuns de aproape de mine încât l-aş fi putut atinge, dar era atât de distant încât părea o simplă invenție a imaginației mele.

— Deci... spuse Mike, cu ochii în podea. Jessica m-a invitat la balul primăverii.

— Super. Am încercat să par veselă şi entuziastă. Te vei distra de minune cu ea.

— Păi... se bâlbâi el examinându-mi zâmbetul, în mod evident nemulțumit de răspunsul meu. I-am spus că o să mă mai gândesc.

— De ce ai făcut una ca asta? l-am întrebat cu un ton dezaprobator, deşi eram uşurată că nu îi spusese un „nu" definitiv.

Fața lui se înroşi ca racul şi coborî privirea în pământ. Mila mi-a slăbit fermitatea.

— Mă întrebam dacă... păi, dacă aveai de gând să mă inviți tu.

Am tăcut pentru un moment, urând valul de vină care mă cuprindea. Dar am văzut, cu colțul ochiului, cum capul lui Edward s-a îndreptat în direcția mea.

— Mike, cred că ar trebui să îi spui da, am răspuns eu.

— Ai invitat deja pe altcineva?

Oare Edward a observat ochii lui Mike fulgerând în direcția lui?

— Nu, l-am asigurat eu. Nu merg la bal.

— De ce nu? întrebă Mike.

Nu voiam să mă expun pericolelor pe care le prezenta dansul pentru mine, aşa că mi-am făcut repede alte planuri.

— Mă duc la Seattle în sâmbăta aceea, i-am explicat eu.

Oricum trebuia să plec din oraş. Brusc era momentul perfect să o fac.

— Nu poți să pleci la alt sfârşit de săptămână?

— Îmi pare rău, dar nu, i-am spus eu. Aşa că nu ar trebui s-o mai faci pe Jess să mai aştepte, este nepoliticos.

— Mda, ai dreptate, mormăi el şi se întoarse, trist, să se ducă în banca lui.

Mi-am închis ochii şi mi-am apăsat tâmplele cu degetele, încercând să îmi scot din cap sentimentele de vină şi de milă. Domnul Banner a început să vorbească. Am oftat şi am deschis ochii.

Edward se uita fix la mine, curios, cu acelaşi sentiment familiar de frustrare în ochii negri, acum mai clar decât de obicei.

I-am întors privirea, aşteptându-mă să întoarcă repede capul în altă parte. Dar în loc să facă asta, continuă să se uite cu o intensitate cercetătoare în ochii mei. Nu se punea problema să întorc eu capul. Mâinile începură să îmi tremure.

— Domnule Cullen? îl strigă profesorul, aşteptând răspunsul la o întrebare pe care nu o auzisem.

— Ciclul Krebs, răspunse Edward, părând refractar în timp ce se întoarse spre domnul Banner.

M-am uitat în jos, în cartea mea, imediat ce privirea lui Edward m-a eliberat, încercând să îmi revin. Laşă ca întotdeauna, mi-am tras părul peste umărul drept pentru a-mi ascunde faţa. Nu-mi venea să cred ce avalanşă de emoţie pulsa prin mine şi asta doar pentru că se întâmplase să mă privească pentru prima dată în şase săptămâni. Nu-i puteam permite să aibă acest grad de influenţă asupra mea. Era patetic. Mai mult decât patetic, era nesănătos.

Am încercat din răsputeri să-i ignor prezenţa pe toată durata orei şi, pentru că acest lucru era imposibil, măcar să nu îl las să vadă că sunt conştientă de prezenţa lui. Când s-a sunat în sfârşit, m-am întors să îmi adun lucrurile, aşteptându-mă să plece imediat, ca de obicei.

— Bella?

Vocea lui n-ar fi trebuit să îmi fie atât de familiară, de parcă aş fi ştiut-o dintotdeauna şi nu doar de câteva săptămâni.

M-am întors încet, fără chef. Nu voiam să simt ceea ce ştiam că *voi simţi* când mă voi uita la faţa lui „prea perfectă“. Expresia mea era circumspectă când m-am întors spre el într-un final; faţa lui era impenetrabilă. Nu spuse nimic.

— Ce? Vorbeşti cu mine din nou? l-am întrebat în cele din urmă, cu o notă neintenţionată de iritabilitate în voce.

Buzele lui au tresărit, luptându-se cu un zâmbet.

— Nu, nu chiar, recunoscu el.

Am închis ochii şi am inspirat uşor pe nas, conştientă că scrâşneam din dinţi. El aşteptă.

— Şi atunci ce vrei, Edward? l-am întrebat, ţinându-mi ochii închişi; era mai uşor să vorbesc cu el în mod coerent aşa.

— Îmi pare rău. Părea sincer. Sunt foarte bădăran, ştiu. Dar e mai bine aşa, pe bune.

Am deschis ochii. Faţa lui era foarte serioasă.

— Nu ştiu ce vrei să spui, am spus eu, cu o voce precaută.

— E mai bine dacă nu suntem prieteni, explică el. Ai încredere în mine!

Ochii mi s-au îngustat. Mai auzisem *asta* o dată.

— Foarte rău că nu ți-ai dat seama de asta mai devreme, am şoptit printre dinți. Te scuteai de tot regretul ăsta.

— Regret? Cuvântul şi, evident, tonul meu îl prinseseră pe picior greşit. Regret pentru ce?

— Că nu ai lăsat dubița aia tâmpită să mă zdrobească.

Era uimit. Se uită la mine neîncrezător. Când vorbi, într-un final, părea aproape nebun.

— Crezi că îmi pare rău că ți-am salvat viața?

— *Ştiu* că aşa e, m-am răstit eu.

— Tu nu ştii nimic.

Era cu siguranță nebun. Mi-am întors rapid capul, încleştându-mi fălcile ca să nu urlu spre el acuzații nebuneşti. Mi-am adunat cărțile, apoi m-am ridicat şi m-am îndreptat spre uşă. Intenționam să mă reped dramatic afară din clasă, dar bineînțeles că mi-am prins cizma în cadrul uşii şi am scăpat cărțile. Am stat un moment, gândindu-mă să le las acolo. Apoi am oftat şi m-am aplecat să le ridic. El era lângă mine; le adunase deja una peste alta. Mi le înmână cu o expresie dură pe față.

— Mulțumesc, i-am răspuns glacial.

Ochii i se îngustară.

— Cu plăcere, ripostă el.

M-am îndreptat repede, i-am întors spatele şi am plecat spre ora de educație fizică fără să mă uit în urmă.

La educație fizică a fost cumplit. Acum făceam baschet. Echipa mea nu îmi pasa niciodată mingea, ceea ce era bine, dar cădeam des. Uneori, îi mai trăgeam şi pe alții după mine. Astăzi a fost mai rău ca de obicei pentru că mintea îmi stătea numai la Edward. Am încercat să mă concentrez la picioarele mele, dar el părea să se strecoare în gândurile mele exact când aveam nevoie de echilibru.

Ca întotdeauna, a fost o uşurare să plec. Aproape am alergat spre camionetă; erau atât de mulți oameni pe care voiam să îi evit... Camioneta suferise avarii minime în accident. Trebuia să înlocuiesc farurile din spate şi, dacă ar fi

fost vopsită ca lumea, ar fi trebuit să repar şi vopseaua. Părinții lui Tyler au fost nevoiți să vândă dubița ca piese de schimb.

Era aproape să fac infarct când am dat colțul şi am văzut o siluetă înaltă şi întunecată sprijinindu-se de marginea camionetei. Apoi mi-am dat seama că era Eric. Am început să merg din nou.

— Bună, Eric, am strigat eu.

— Salut, Bella.

— Ce e? l-am întrebat eu în timp ce descuiam portiera.

Nu am fost atentă la stânjeneala din vocea lui, aşa că vorbele lui m-au luat prin surprindere.

— Hm, mă întrebam... dacă ai vrea să mergi la balul primăverii cu mine.

Vocea i se înecă în ultimul cuvânt.

— Credeam că fetele invită băieții, am spus eu, prea speriată ca să mai fiu diplomată.

— Păi, da, recunoscu el, ruşinat.

Mi-am recăpătat cumpătul şi am încercat să zâmbesc.

— Mulțumesc că m-ai invitat, dar voi fi în Seattle în acea zi.

— O, spuse el. Păi, poate data viitoare.

— Sigur, am fost eu de acord, dar apoi mi-am muşcat buza. Nu voiam s-o ia prea în serios.

Plecă înapoi spre şcoală cu coada între picioare. Am auzit un râset uşor.

Edward trecea prin fața camionetei mele, uitându-se drept înainte, cu buzele strânse. Am smucit uşa s-o deschid şi am sărit înăuntru, trântind-o cu putere. Am pornit motorul asurzitor şi am dat în marşarier pe culoar. Edward era deja în maşina lui, două locuri mai încolo, alunecând uşor în fața mea, tăindu-mi drumul. Se opri acolo – îşi aştepta familia; îi puteam vedea pe toți patru venind, dar erau abia pe la cantină. M-am gândit să îi iau spatele strălucitorului lui Volvo, dar erau prea mulți martori. Începea să se formeze o coadă. Exact în spatele meu, Tyler Crowley era în Sentra lui recent achiziționată la mâna a doua, făcându-mi cu mâna. Eram prea furioasă ca să îl observ.

În timp ce stăteam acolo, uitându-mă oriunde în altă parte numai la maşina din fața mea nu, am auzit o bătaie în fereastra de pe locul pasagerului. Era Tyler. Încurcată, am aruncat o privire în oglinda retrovizoare. Motorul maşinii lui era încă pornit, iar uşa stângă deschisă. M-am aplecat ca să deschid fereastra. Era înțepenită. Am deschis-o până la jumătate, apoi s-a blocat.

— Îmi pare rău, Tyler, sunt blocată în spatele lui Cullen.

Eram enervată. Evident, blocajul de circulație nu era vina mea.

— A, ştiu! Voiam doar să te întreb ceva în timp ce suntem prinşi aici.

Tyler rânji. Nu mi se putea întâmpla aşa ceva.

— Vrei să mă inviți la balul primăverii? continuă el.

— Nu o să fiu în oraş, Tyler.

Vocea îmi era puțin cam aspră. Trebuia să îmi amintesc că nu era vina lui că Mike şi Eric îmi epuizaseră deja rația de răbdare pe ziua de azi.

— Da, Mike mi-a spus asta, recunoscu el.

— Păi, atunci de ce…?

Dădu din umeri.

— Speram că poate l-ai refuzat politicos.

În regulă, era în întregime vina lui.

— Îmi pare rău, Tyler, am spus eu, luptându-mă să îmi ascund iritarea. Chiar plec din oraş.

— Nu-i nimic. Mai e şi banchetul.

Şi, înainte să pot răspunde, se întoarse la maşina lui. Îmi dădeam seama ce expresie aveam. M-am uitat în față şi i-am văzut pe Alice, Rosalie, Emmett şi Jasper urcându-se elegant în Volvo. În oglinda retrovizoare, ochii lui Edward era fixați pe mine. Fără îndoială, se scutura de râs, parcă ar fi auzit fiecare cuvânt pe care îl spusese Tyler. Mă mânca talpa să apăs pe accelerație… o izbitură scurtă nu îi va face rău nici unuia, dar va strica puțin vopseaua aia argintie strălucitoare. Am pornit motorul.

Dar se urcaseră toți, iar Edward prinsese viteză. Am condus încet şi cu atenție spre casă, bodogănind tot drumul.

Când am ajuns am decis să fac nişte clătite cu carne de pui

la cină. Era o rețetă care cerea mult timp şi sigur mă va ține ocupată. Telefonul sună exact când căleam ceapa şi ardeiul iute. Aproape că îmi era teamă să răspund, dar m-am gândit că ar putea fi Charlie sau mama.

Era Jessica, foarte bucuroasă; Mike o prinsese după şcoală şi îi acceptase invitația. I-am împărtăşit bucuria în timp ce amestecam în tigaie. Trebuia să închidă; voia să le sune pe Angela şi Lauren să le spună şi lor. I-am sugerat – cu o inocență prefăcută – că Angela, fata aceea timidă care era în clasă cu mine la biologie, ar putea să îl invite pe Eric. Iar Lauren, o înțepată care mă ignora mereu la masa de prânz, l-ar putea invita pe Tyler; auzisem că încă era disponibil. Jess consideră că e o idee grozavă. Acum, că era sigură de Mike, chiar părea sinceră când spunea că şi-ar dori să vin şi eu la bal. I-am servit scuza cu Seattle.

După ce am închis, am încercat să mă concentrez asupra cinei, mai ales când am tocat puiul; nu mai aveam chef de încă o vizită la urgențe. Dar capul mi se învârtea încercând să analizez fiecare cuvânt pe care Edward îl rostise astăzi. Cum adică e mai bine dacă nu suntem prieteni?

Stomacul mi-a tresărit când mi-am dat seama ce a vrut să spună. Sigur observase cât de absorbită eram de el; nu voia să mă inducă în eroare... aşa că nu puteam nici măcar să fim prieteni... pentru că nu era deloc interesat de mine.

Bineînțeles că nu era interesat de mine, m-am gândit eu furioasă, cu ochii înțepându-mă de lacrimi – o reacție întârziată la ceapă. Nu eram *interesantă*. Iar el era. Interesant... şi deştept... şi misterios... şi perfect... şi frumos... şi posibil capabil să ridice o dubiță imensă cu o singură mână.

Ei, era în regulă. Puteam să îl las în pace. Aşa voi face. Voi trece de sentința asta autoimpusă în purgatoriu şi apoi poate vreo şcoală din Southwest sau chiar Hawaii îmi va oferi o bursă. Mi-am concentrat gândurile asupra plajelor însorite şi a palmierilor în timp ce terminam de pregătit clătitele şi le băgăm în cuptor.

Charlie păru suspicios când veni acasă şi simți aroma de ardei gras. Nu puteam să îl învinovățesc – cea mai cunoscută

mâncare mexicană pentru el se găsea probabil undeva în sudul Californiei[2]. Dar era poliţist, chiar dacă într-un oraş mic, aşa că era îndeajuns de curajos încât să ia prima înghiţitură. Păru să îi placă. Era amuzant să văd cum începea încet să aibă încredere în mine cu privire la mâncare.

— Tată? l-am întrebat eu când aproape terminase.

— Da, Bella?

— Hm, voiam doar să te anunţ că mă duc la Seattle de sâmbătă într-o săptămână... e în regulă?

Nu voiam să îi cer permisiunea – s-ar fi creat un precedent nefericit –, dar m-am simţit prost, aşa că am mai îndulcit-o puţin.

— De ce? Păru surprins, de parcă era incapabil să îşi imagineze ceva ce Forks nu putea să ofere.

— Păi, aş vrea să îmi iau nişte cărţi – biblioteca de aici e cam limitată – şi poate să mă uit la nişte haine.

Aveam mai mulţi bani decât eram obişnuită de când, mulţumită lui Charlie, nu fusese nevoie să plătesc pentru o maşină

Deşi mă costa destul camioneta în materie de benzină.

— Camioneta aceea nu cred că se descurcă foarte bine la drum lung în ceea ce priveşte rezervorul de benzină, spuse el, ca un ecou la gândurile mele.

— Ştiu, voi opri în Montesano şi Olympia. Şi în Tacoma dacă trebuie.

— Te duci singură? întrebă el şi nu mi-am dat seama dacă era suspicios că am un iubit secret sau era doar îngrijorat că aş putea avea probleme cu maşina.

— Da.

— Seattle e un oraş mare, te-ai putea rătăci, se agită el.

— Tată, Phoenix e de cinci ori mai mare decât Seattle – şi ştiu să citesc o hartă, nu-ţi face probleme.

— Vrei să vin cu tine?

Am încercat să îmi ascund cât am putut de bine groaza.

---

2 Bella găteşte *enchilladas de pui* - clătite umplute cu carne de pui, ceapă, ardei gras şi sos de roşii, fel de mâncare specific mexican, (n.tr.)

— E în regulă, tată, probabil voi fi în cabine de probă toată ziua – foarte plictisitor.

— A, bine.

Gândul de a sta în magazinele de haine de damă îl descurajă imediat.

— Mersi. I-am zâmbit.

— O să te întorci la timp pentru bal?

Ahhh... Numai într-un oraş atât de mic poate un tată să ştie când sunt balurile liceenilor.

— Nu, eu nu dansez tată.

El ar trebui să înțeleagă asta cel mai bine: nu moştenisem problemele cu echilibrul de la mama.

Chiar a înțeles.

— O, ai dreptate, realiză el.

În dimineața următoare, când am tras în parcare, am oprit intenționat cât mai departe de Volvo-ul argintiu. Nu voiam să fiu prea tentată şi să ajung să îi datorez o maşină nouă. Când am coborât din camionetă, nu am apucat bine cheia şi a căzut într-o băltoacă. Când m-am aplecat s-o ridic, o mână albă a fulgerat şi a apucat-o înainte s-o pot lua eu. M-am ridicat brusc. Edward Cullen era chiar lângă mine, sprijinindu-se lejer de camioneta mea.

— Cum *faci* chestia asta? am întrebat eu cu o iritare uimită.

— Cum fac ce? îmi întinse cheia în timp ce vorbea. Când m-am întins după ea, mi-a pus-o în palmă.

— Apari de nicăieri.

— Bella, nu e vina mea că tu eşti îngrozitor de neatentă.

Vocea lui era joasă, ca de obicei, catifelată, liniştită.

M-am uitat urât la fața lui perfectă. Ochii îi erau astăzi luminoşi din nou, o culoare aurie şi adâncă precum mierea. Apoi a trebuit să cobor privirea, pentru a-mi aduna gândurile, acum amestecate.

— Ce a fost cu blocajul de trafic de ieri? l-am întrebat, încă uitându-mă în altă parte. Credeam că trebuie să te prefaci că nu exist, nu să mă enervezi de moarte.

— Aia a fost de dragul lui Tyler, nu al meu. Trebuia să îi dau o şansă.

Chicoti.

— Tu... m-am înecat eu.

Nu mă puteam gândi la un cuvânt îndeajuns de rău. Simțeam că fierbințeala furiei mele ar trebui să îl ardă fizic, dar el părea doar puțin amuzat.

— Şi nu mă prefac că nu exişti, continuă el.

— Deci, chiar încerci să mă enervezi de moarte? Dacă dubița lui Tyler n-a rezolvat problema?

Furia îi străfulgeră ochii căprui. Buzele i se strânseră într-o linie subțire, fără urmă de umor.

— Bella, eşti incredibil de absurdă, a spus el cu vocea lui joasă acum rece.

Palmele mă mâncau – simțeam atât de puternic nevoia să lovesc ceva, dar de obicei eram o persoană paşnică. I-am întors spatele şi am plecat.

— Aşteaptă, strigă el.

Am continuat să merg, pleoscăind furioasă prin ploaie. Dar el era lângă mine, ținând uşor pasul.

— De ce nu mă laşi în pace? am mormăit.

— Voiam să te întreb ceva, dar m-ai deturnat, chicoti el.

Părea să-şi fi recuperat buna dispoziție.

— Suferi cumva de personalitate multiplă? l-am întrebat eu aspru.

— Iar eşti absurdă.

Am oftat.

— Bine atunci. Ce vrei să mă întrebi?

— Mă întrebam dacă de sâmbătă într-o săptămână, ştii tu, ziua balului primăverii...

— Încerci să fii amuzant? l-am întrerupt eu, repezindu-mă la el.

M-am udat toată pe față când am ridicat privirea să mă uit la expresia lui. Ochii îi erau răutăcios de amuzați.

— Îmi dai, te rog, voie să termin?

Mi-am muşcat buza şi mi-am încleştat mâinile, împletindu-mi degetele, ca să nu fac nimic necugetat.

— Te-am auzit spunând că te duci la Seattle în acea zi şi mă întrebam dacă nu ai nevoie să te ducă cineva cu maşina.

La asta nu mă aşteptam.

— Poftim?

Nu eram sigură unde voia să ajungă.

— Ai nevoie să te ducă cineva cu maşina?

— Cine? am întrebat eu, bulversată.

— Eu, evident.

A vorbit rar, de parcă stătea de vorbă cu cineva handicapat mintal. Încă eram uimită.

— De ce?

— Păi, plănuiam să mă duc la Seattle în următoarele săptămâni şi, ca să fiu cinstit, nu cred că o să ajungi acolo în camioneta ta.

— Camioneta mea funcționează foarte bine, mulțumesc frumos pentru preocupare.

Am început din nou să merg, dar eram prea surprinsă ca să mai păstrez acelaşi grad de furie.

— Dar poate camioneta ta să ajungă până acolo cu un singur rezervor de benzină?

Îşi potrivi pasul după al meu din nou.

— Nu văd de ce ar fi asta treaba ta. *„Proprietar de Volvo tâmpit şi strălucitor."*

— Irosirea resurselor finite este treaba tuturor.

— Sincer, Edward. Am simțit un fior străbătându-mă când i-am spus numele şi am urât sentimentul. Nu pot să țin pasul cu tine. Credeam că nu vrei să fim prieteni.

— Am spus că ar fi mai bine dacă nu am fi prieteni, nu că nu aş vrea să fim.

— A, mersi, acum s-a lămurit totul.

Sarcasm la greu. Mi-am dat seama că mă oprisem iar din mers. Eram la adăpostul acoperişului cantinei acum, aşa că mă puteam uita mai uşor la fața lui. Lucru care, cu siguranță, nu m-a ajutat să îmi limpezesc gândurile.

— Ar fi mai... prudent pentru tine dacă nu ai fi prietenă cu mine, explică el. Dar m-am săturat să încerc să stau departe de tine, Bella.

Ochii lui erau incredibil de intenşi când şopti acea ultimă frază, cu vocea înăbuşită. Nu-mi mai aminteam cum să respir.

— Vrei să mergi cu mine la Seattle? Întrebă el, încă

tensionat.

Nu puteam să vorbesc, aşa că am dat din cap. El zâmbi scurt, apoi fața îi deveni serioasă.

— Chiar că ar trebui să stai departe de mine, mă avertiză el. Ne vedem la oră.

Se întoarse brusc şi plecă pe drumul pe care veniserăm.

## 5. GRUPA SANGUINĂ

M-am dus la cursul de engleză ca într-un vis. Nici nu mi-am dat seama că ora începuse când am intrat în clasă.

— Mulțumim că ați venit, domnişoară Swan, spuse domnul Mason cu un ton ironic.

M-am înroşit şi m-am grăbit să mă aşez.

Nu am văzut decât după ce s-a terminat ora că Mike nu stătea la locul lui obişnuit lângă mine. Am simțit o urmă de vină. Dar atât el, cât şi Eric m-au aşteptat la uşă ca de obicei, aşa că mi-am imaginat că nu eram complet de neiertat. Mike părea să devină din nou el însuşi în timp ce mergeam, entuziasmându-se cu privire la prognoza meteo pentru acest sfârşit de săptămână. Se părea că ploaia urma să ia o mică pauză, aşa că excursia lui la plajă putea avea loc. Am încercat să par nerăbdătoare ca să mă revanşez că îl dezamăgisem ieri. Era dificil; chiar dacă ploua sau nu, nu ar fi fost mai mult de 4 grade, dacă eram norocoşi.

Restul dimineții trecu ca prin ceață. Era greu să cred că de fapt nu îmi imaginasem ceea ce spusese Edward şi felul în care arătaseră ochii lui. Poate că era doar un vis foarte convingător pe care îl confundasem cu realitatea. Asta părea mai probabil decât faptul că eu chiar îl atrăgeam.

Aşa că eram nerăbdătoare şi înfricoşată când am intrat în cantină împreună cu Jessica. Voiam să îi văd fața, să văd dacă era din nou persoana rece, indiferentă pe care o văzusem în ultimele săptămâni. Sau dacă, prin nu ştiu ce miracol, chiar auzisem ceea ce credeam că auzisem de

dimineață. Jessica bătea câmpii în continuare despre planurile ei legate de bal – Lauren şi Angela îi invitaseră pe ceilalți băieți şi acum mergeau toți împreună – fără să îşi dea seama că eu nu o băgăm în seamă.

M-a cuprins o dezamăgire cruntă când mi-am aruncat imediat ochii spre masa lui. Ceilalți patru erau acolo, dar el era absent. Plecase acasă? Jessica încă mai flecărea când am urmat-o la coadă, dezamăgită. Îmi pierdusem pofta de mâncare – n-am cumpărat decât o sticlă de limonadă. Nu voiam decât să mă duc să stau jos şi să sufăr.

— Edward Cullen iar se holbează la tine, spuse Jessica, reuşind într-un final să îmi atragă atenția spunându-i numele. Mă întreb de ce stă singur astăzi.

Am ridicat brusc capul. I-am urmărit privirea ca să îl văd pe Edward, zâmbind ştrengăreşte, uitându-se la mine de la o masă goală din cealaltă parte a cantinei, opusă celei unde stătea de obicei. Odată ce mi-a prins privirea, a ridicat o mână şi mi-a făcut semn cu degetul arătător să vin lângă el. În timp ce mă holbam la el cu neîncredere, îmi făcu cu ochiul.

— Se referă la *tine?* a întrebat Jessica cu o uimire insultătoare în voce.

— Poate că are nevoie de ajutor cu tema la biologie, am mormăit de dragul ei. Hm, mai bine mă duc să văd ce vrea.

O simțeam fixându-mă cu privirea în timp ce mă îndepărtam.

Când am ajuns la masa lui, m-am oprit în spatele scaunului din fața lui, nesigură.

— De ce nu stai cu mine astăzi? întrebă el zâmbind.

M-am aşezat automat, privindu-l cu precauție. Încă mai zâmbea. Era greu de crezut că cineva atât de frumos putea fi real. Îmi era teamă că ar putea să dispară brusc într-un norişor de fum, iar eu mă voi trezi.

Părea că aştepta să spun ceva.

— Asta e altceva, am reuşit eu într-un sfârşit să spun.

— Păi… Făcu o pauză, iar apoi restul cuvintelor au venit ca o avalanşă. M-am decis ca din moment ce o să mă duc în iad, mai bine o fac cum trebuie.

Am aşteptat să spună ceva care să aibă sens. Secundele treceau.

— Ştii că nu am nici cea mai mică idee la ce te referi, am spus eu până la urmă.

— Ştiu. Zâmbi din nou apoi schimbă subiectul. Cred că prietenii tăi sunt supăraţi pe mine pentru că te-am răpit.

— O să le treacă.

Le puteam simţi privirile găurindu-mi spatele.

— S-ar putea totuşi să nu te mai dau înapoi, spuse el cu o sclipire maliţioasă în ochi.

Am înghiţit în sec. El râse.

— Pari îngrijorată.

— Nu, i-am spus, dar, în mod ridicol, îmi tremura vocea. Sunt surprinsă, de fapt… ce-a declanşat toate astea?

— Ţi-am spus, m-am săturat să încerc să stau departe de tine. Aşa că renunţ.

Încă mai zâmbea, dar ochii lui de culoarea caramelului erau serioşi.

— Renunţi? am repetat eu tulburată.

— Da, renunţ să mai fiu bun. De-acum înainte o să fac doar ceea ce vreau eu şi fie ce-o fi!

Zâmbetul îi pieri de pe buze în timp ce explica, iar o nuanţă tăioasă i se insinuă în voce.

— Iar m-ai pierdut.

Acel zâmbet ştrengar care îmi tăia răsuflarea apăru din nou.

— Întotdeauna spun prea multe când vorbesc cu tine, asta e una dintre probleme.

— Stai liniştit, nu înţeleg nimic din ce spui, l-am asigurat nedumerită.

— Pe asta mă bazez.

— Deci, pe limba noastră, acum suntem prieteni?

— Prieteni… medită el, dubios.

— Sau nu, am murmurat eu.

Edward rânji.

— Păi putem încerca, bănuiesc. Dar te avertizez de pe acum că nu sunt un prieten bun pentru tine.

În spatele zâmbetului, avertismentul era real.

— Spui des chestia asta, am observat eu, încercând să ignor tremuratul brusc din stomac şi să îmi păstrez vocea calmă.

— Da, pentru că nu mă asculţi. Încă mai aştept să mă crezi. Dacă eşti deşteaptă, o să mă eviţi.

— Cred că mi-ai împărtăşit deja părerea cu privire la inteligenţa mea.

Ochii mi se îngustară. El zâmbi spăşit.

— Deci atât timp cât… nu sunt deşteaptă, vom încerca să fim prieteni?

M-am chinuit să rezum discuţia noastră confuză.

— Cam aşa ceva.

M-am uitat la mâinile mele înfăşurate în jurul sticlei de limonadă, neştiind ce să fac.

— La ce te gândeşti? întrebă el curios.

Am ridicat privirea spre ochii lui de un auriu închis, m-am zăpăcit şi, ca de obicei, am rostit adevărul.

— Încerc să îmi dau seama ce eşti.

Maxilarul i se crispă, dar, cu ceva efort, îşi menţinu zâmbetul pe faţă.

— Şi ai ceva noroc cu asta? întrebă el într-o manieră nonşalantă.

— Nu prea, am recunoscut eu.

El râse.

— Care sunt teoriile tale?

Am roşit. În ultima lună oscilasem între Bruce Wayne[3] şi Peter Parker[4]. Nici gând să îi spun lui aşa ceva.

— Nu vrei să îmi spui? întrebă el, înclinându-şi uşor capul într-o parte, cu un zâmbet şocant de seducător.

Am scuturat din cap.

— E prea jenant.

— Asta e foarte frustrant, ştii, se plânse el.

— Nu, am replicat eu repede, încruntându-mă. Nu-mi pot imagina de ce ar fi frustrant doar pentru că cineva refuză să

---

3 Bruce Wayne – Batman (n.tr.)

4 Peter Parker - Spider Man (Omul păianjen) (n.tr.)

îți spună ce gândeşte, chiar dacă tot timpul face tot felul de remarce scurte şi criptice intenționate special să te țină treaz noaptea, întrebându-te ce-ar putea însemna... nu, oare de ce ar fi asta frustrant?

Edward se strâmbă.

— Sau şi mai bine, am continuat eu, lăsându-mi supărarea înăbuşită să iasă la iveală, să spunem că acea persoană a mai făcut o serie de lucruri bizare, cum ar fi să îți salveze viața în condiții imposibile şi apoi să te trateze ca un paria în ziua următoare şi nici nu ți-a explicat nimic niciodată, deşi a promis că o va face. Şi asta ar fi, de asemenea, foarte frustrant.

— Eşti cam temperamentală, nu?

— Nu-mi plac oamenii cu două fețe.

Ne-am fixat unul pe altul cu privirea, fără să zâmbim.

Privi peste umărul meu, apoi, pe neaşteptate, râse scurt.

— Ce e?

— Iubitul tău pare să creadă că mă port urât cu tine, se întreabă dacă să vină sau nu să ne întrerupă cearta.

Râse din nou.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, i-am spus cu răceală. Dar sunt sigură că te înşeli, oricum.

— Nu mă înşel. Ți-am spus, majoritatea oamenilor sunt uşor de citit.

— Cu excepția mea, bineînțeles.

— Da. Cu excepția ta.

Dispoziția i se schimbă brusc; ochii îi deveniră meditativi.

— Mă întreb de ce.

Trebuia să îmi feresc ochii de intensitatea privirii lui. M-am concentrat să deşurubez capacul sticlei de limonadă. Am luat o înghițitură, uitându-mă fix la masă fără să o văd.

— Nu ți-e foame? întrebă el distras.

— Nu. Nu-mi venea să îi spun că stomacul meu era deja plin – plin de emoție. Ție?

M-am uitat la masa goală din fața lui.

— Nu, nu mi-e foame.

Nu i-am înțeles expresia feței; părea că se amuză de o glumă de-a lui personală.

— Îmi faci o favoare, te rog? l-am întrebat după un moment de ezitare.

Deveni brusc circumspect.

— Depinde ce vrei.

— Nu e mult, l-am asigurat.

Aşteptă, precaut, dar curios.

— Mă întrebam doar... dacă m-ai putea avertiza dinainte data viitoare când te decizi să mă ignori pentru binele meu. Aşa, ca să fiu pregătită.

Mă uitam la sticla de limonadă în timp ce vorbeam, trasând cercuri cu degetul mic pe gura sticlei.

— Sună cinstit.

Când m-am uitat spre el, îşi ținea buzele strânse ca să nu izbucnească în râs.

— Mersi.

— Acum pot să primesc şi eu un răspuns la schimb? întrebă el.

— Unul singur.

— Spune-mi o teorie.

— Ah! Asta nu.

— N-ai pus condiții, doar mi-ai promis un răspuns, îmi reaminti el.

— Şi tu ți-ai încălcat promisiunile, i-am reamintit, la rândul meu.

— Doar o teorie, n-o să râd.

— Ba da, o să râzi. Eram sigură de asta.

Se uită în jos, apoi mă privi pe sub genele lungi şi negre, cu ochii lui căprui arzându-mă.

— Te rog, şopti el, aplecându-se spre mine.

Am clipit, cu mintea brusc golită. Doamne sfinte, cum *făcea* asta?

— Ăăă, ce? am întrebat, pierdută.

— Te rog, spune-mi doar o mică teorie.

Ochii lui încă mă ardeau la foc mocnit.

— Hm, păi, ai fost muşcat de un păianjen radioactiv?

Se pricepea şi la hipnoză oare? Sau eram eu prea uşor de manipulat?

— Nu eşti foarte creativă, se amuză el.

— Îmi pare rău, asta e tot ce am, am spus eu ofensată.

— Nu eşti nici măcar pe aproape, mă tachină el.

— Niciun păianjen?

— Nu.

— Şi nici radioactivitate?

— Deloc.

— La naiba, am oftat eu.

— Nici kriptonita nu mă deranjează, a chicotit el.

— Ai zis că nu râzi, îți aminteşti?

Se luptă să redevină serios.

— O să îmi dau eu seama într-un final, l-am avertizat.

— Aş vrea să nu încerci.

Era din nou serios.

— Pentru că...?

— Dacă nu sunt un supererou? Dacă sunt tipul cel rău? Zâmbi şăgalnic, dar ochii îi erau de nepătruns.

— Aha, am spus eu, în timp ce câteva lucruri la care făcuse aluzie mi s-au clarificat brusc. Înțeleg.

— Chiar înțelegi?

Fața lui deveni aspră, de parcă îi era teamă că, din greşeală, spusese prea mult.

— Eşti periculos? am concluzionat eu, în timp ce pulsul mi se accelera pe măsură ce înțelegeam adevărul propriilor cuvinte. Chiar *era* periculos. Încercase să îmi spună asta tot timpul.

El se uită la mine pur şi simplu, cu ochii plini de o emoție pe care nu o puteam înțelege.

— Dar nu eşti rău, am şoptit eu, dând din cap. Nu, nu cred că eşti rău.

— Te înşeli.

Vocea abia i se auzea. Coborî privirea şi îmi fură capacul de la sticlă, începând să îl învârtă pe o parte între degete. M-am holbat la el, întrebându-mă de ce nu mi-era teamă. Vorbea serios când spunea ce spunea – asta era evident. Dar mă simțeam doar neliniştită, încordată... şi, mai mult decât orice, fascinată. În acelaşi mod în care mă simțeam întotdeauna când eram lângă el.

Liniştea a durat până când am observat că nu mai era

aproape nimeni în cantină. Am sărit în picioare.

— O să întârziem.

— Nu vin la oră azi, spuse el, răsucind capacul atât de repede că abia se mai vedea.

— De ce nu?

— E sănătos să mai chiuleşti din când în când.

Zâmbi spre mine, dar ochii încă îi erau îngrijoraţi.

— Ei, eu mă duc, i-am spus.

Eram prea laşă ca să risc să fiu prinsă.

Îşi întoarse din nou atenţia spre jocul cu capacul sticlei.

— Ne vedem mai târziu atunci.

Am ezitat, neştiind ce să fac, dar apoi primul sunet al soneriei m-a grăbit spre uşă, aruncând o ultimă privire spre Edward, care mi-a confirmat că nu se mişcase niciun centimetru.

În timp ce aproape alergam spre clasă, capul mi se învârtea mai repede decât capacul sticlei. Atât de puţine întrebări îşi găsiseră răspunsul în comparaţie cu atât de multe noi întrebări care apăruseră! Măcar se oprise ploaia.

Am avut noroc. Domnul Banner nu era în clasă când am ajuns. M-am aşezat repede în scaunul meu, conştientă că atât Mike, cât şi Angela mă fixau cu privirea. Mike părea nemulţumit, iar Angela părea surprinsă şi uşor impresionată.

Domnul Banner intră în clasă, cerând să se facă linişte. Balansa câteva cutiuţe de carton în braţe. Le puse pe masa lui Mike şi îi spuse să le împartă tuturor colegilor.

— Bine, dragilor, vreau să luaţi fiecare câte un obiect din fiecare cutie, spuse el în timp ce scotea o pereche de mănuşi de cauciuc din buzunarul halatului şi le puse pe mâini.

Sunetul ascuţit al mănuşilor plesnind pielea de la încheieturile mâinilor profesorului mi se păru că prevesteşte ceva rău.

— Primul obiect ar trebui să fie un cartonaş indicator, continuă el, luând un cartonaş alb cu patru pătrate marcate pe el şi arătându-ni-l. Al doilea este un aplicator cu patru ace – ridică ceva care arăta ca un pieptene de păr fără toţi dinţii-, iar al treilea este un microbisturiu steril.

Ridică o bucată mică de plastic albastru şi o desfăcu în

jumătate. Firul era invizibil de la distanță, dar stomacul mi se întoarse pe dos.

— Voi veni pe la voi cu o seringă de apă ca să vă pregătesc cartonaşele, aşa că nu începeți până nu ajung la fiecare.

Începu la masa lui Mike, punând cu atenție câte o picătură de apă în fiecare dintre cele patru pătrate.

— Apoi vreau să vă înțepați cu atenție degetul cu bisturiul...

Luă mâna lui Mike şi îi împunse cu bisturiul vârful degetului mijlociu... O, nu... O transpirație rece şi umedă îmi cuprinse fruntea.

— Puneți o picătură mică de sânge pe fiecare ac al aplicatorului.

Demonstră asta, strângând degetul lui Mike până când curse sânge. Am înghițit convulsiv, cu stomacul din ce în ce mai greu.

— Apoi aplicați pe cartonaş, termină el, ridicând cartonaşul pătat de roşu să ni-l arate.

Am închis ochii, încercând să aud prin zumzetul din urechi.

— Crucea Roşie organizează o acțiune de donare de sânge în Port Angeles weekendul viitor, aşa că am considerat necesar ca toți să vă ştiți grupa sanguină. Părea mândru de el însuşi. Cei care nu aveți 18 ani încă veți avea nevoie de permisiunea părinților. Am formularele necesare pe catedră.

Continuă să meargă prin cameră cu picăturile lui de apă. Mi-am lipit obrazul de blatul rece şi negru al mesei şi am încercat să rămân conştientă. În jurul meu auzeam numai țipete, plânsete şi chicoteli, pe măsură ce colegii mei îşi înțepau degetele. Inspiram şi expiram încet pe gură.

— Bella, eşti bine? întrebă domnul Banner.

Vocea lui suna aproape de capul meu şi părea alarmată.

— Eu îmi ştiu deja grupa sanguină, domnule Banner, i-am spus cu o voce slabă.

Îmi era teamă să ridic capul.

— Simți că îți vine să leşini?

— Da, domnule, am murmurat eu, dându-mi şuturi mentale pentru că nu chiulisem când am avut ocazia.

— O poate duce cineva pe Bella la cabinetul medical, vă rog? întrebă el.

N-a trebuit să ridic capul ca să ştiu că Mike se va oferi voluntar.

— Poţi să mergi? întrebă domnul Banner.

— Da, am şoptit eu. *Lăsaţi-mă numai să ies de aici*, am mai adăugat în gând. *Mă târăsc dacă trebuie.*

Mike părea nerăbdător în timp ce îşi puse braţul în jurul taliei mele şi îmi trase braţul meu pe umărul lui. M-am sprijinit complet de el până am ieşit din clasă.

Mike m-a condus încet prin curtea şcolii. Când am cotit spre cantină şi nu mai eram în văzul clădirii cu numărul 4, în caz că domnul Banner ne urmărea, m-am oprit.

— Lasă-mă să stau doar un minut, te rog! l-am implorat eu.

Mă ajută să mă aşez pe bordură.

— Şi, orice-ai face, ţine-ţi mâna în buzunar! l-am avertizat.

Încă mai eram ameţită. M-am culcat pe o parte, cu obrazul lipit de cimentul umed şi îngheţat al trotuarului, închizând ochii. Asta păru să mă ajute puţin.

— Uau, eşti verde, Bella, spuse Mike speriat.

— Bella? strigă de la distanţă o altă voce familiară.

Nu! Dă Doamne să îmi imaginez vocea aia atât de oribil de familiară.

— Ce-i cu ea? E rănită?

Vocea lui era mai aproape acum şi părea supărată. Nu mi-o imaginam. Am închis ochii strâns sperând să mor. Sau, cel puţin, să nu vomit. Mike părea stresat.

— Cred că a leşinat. Nu ştiu ce s-a întâmplat, nici măcar nu şi-a înţepat degetul.

— Bella! Vocea lui Edward era acum lângă mine şi părea uşurată. Mă auzi?

— Nu, am gemut eu. Pleacă.

Râse.

— O duceam la cabinetul medical, explică Mike pe un ton defensiv, dar n-a vrut să meargă mai departe.

— O duc eu, spuse Edward. Îi puteam auzi zâmbetul încă prezent în voce. Tu poţi să te întorci la oră.

— Nu, protestă Mike. Eu trebuie s-o duc.

Brusc, trotuarul dispăru de sub mine. Am deschis ochii, şocată. Edward mă ridicase în braţe, la fel de uşor de parcă aş fi cântărit 5 kilograme şi nu 50.

— Lasă-mă jos! O, Doamne ajută-mă să nu vomit pe el!

Începuse să meargă înainte ca eu să termin de vorbit.

— Hei, strigă Mike, rămas deja la zece paşi în urma noastră.

Edward îl ignoră.

— Arăţi groaznic, îmi spuse el rânjind.

— Pune-mă la loc pe trotuar, am mormăit eu.

Mişcarea legănată a mersului său nu mă ajuta. Mă ţinea departe de corpul lui, delicat, susţinându-mi toată greutatea doar cu braţele, lucru care nu părea să îl deranjeze.

— Deci, leşini la vederea sângelui? întrebă el.

Asta păru să îl amuze. N-am răspuns. Am închis ochii, luptându-mă cu greaţa din toate puterile, încleştându-mi buzele.

— Şi nici măcar nu e sângele tău, continuă el, distrându-se pe seama mea.

Nu ştiu cum a deschis uşa cu mine în braţe, dar deodată se făcu mai cald, aşa că mi-am dat seama că eram înăuntru.

— Vai de mine! am auzit o voce de femeie rostind.

— A leşinat la ora de biologie, explică Edward.

Am deschis ochii. Eram la secretariat, iar Edward se îndrepta cu paşi mari spre uşa cabinetului medical, aflată dincolo de biroul de relaţii cu publicul. Doamna Cope, recepţionera cu părul roşcat, alergă în faţa lui să îi ţină uşa deschisă. Infirmiera ca o bunicuţă îşi ridică privirea dintr-o carte, uimită, în timp ce Edward intră în cabinet şi mă aşeză cu grijă pe hârtia uscată care acoperea salteaua maro de vinil de pe singurul pat din cameră. Apoi se duse şi se sprijini de cel mai îndepărtat perete posibil din camera îngustă. Ochii îi erau strălucitori, tulburaţi.

— A leşinat puţin, atâta tot, o reasigură el pe infirmiera speriată, îşi testează grupele de sânge la biologie.

Infirmiera dădu din cap cu înţelepciune.

— Întotdeauna e câte unul.

Edward îşi înăbuşi un râset.

— Întinde-te puțin, drăguță, o să treacă.

— Ştiu, am oftat eu. Greața se diminua deja.

— Ți se întâmplă des asta? mă întrebă ea.

— Uneori, am recunoscut eu.

Edward tuşi ca să ascundă încă un hohot de râs.

— Poți să te întorci înapoi la oră, îi spuse ea.

— Trebuie să stau cu ea.

Spuse asta atât de autoritar şi sigur pe el că infirmiera, deşi strâmbă din nas, nu mai comentă nimic.

— Îți aduc nişte gheață pentru frunte, drăguță, îmi spuse ea şi ieşi în grabă din cabinet.

— Ai avut dreptate, am gemut eu, închizând ochii.

— De obicei am dreptate, dar la ce te referi acum în mod deosebit?

— Chiulitul e sănătos.

Am încercat să respir regulat.

— Pentru o clipă chiar m-ai speriat, recunoscu el după o scurtă pauză. Tonul lui părea că dă de înțeles că mărturiseşte o slăbiciune umilitoare. Credeam că Newton îți căra cadavrul să îl îngroape în pădure.

— Ha, ha!

Încă mai aveam ochii închişi, dar mă simțeam mai bine cu fiecare minut ce trecea.

— Sincer, am văzut cadavre care arătau mai bine. Eram îngrijorat că va trebui să îți răzbun moartea.

— Bietul Mike... Sigur e furios.

— Nu mă poate suferi deloc, spuse Edward vesel.

— Nu poți fi sigur de asta, l-am contrazis eu, dar apoi brusc m-am întrebat dacă nu cumva putea.

— I-am văzut fața – îmi dau seama.

— Cum m-ai văzut? Credeam că chiuleşti.

Mă simțeam aproape bine acum, deşi amețeala ar fi trecut mai repede dacă aş fi mâncat ceva la prânz. Pe de altă parte, poate că eram norocoasă că aveam stomacul gol.

— Eram în maşină, ascultând un CD.

Un răspuns atât de normal... Am fost surprinsă.

Am auzit uşa şi am deschis ochii ca să o văd pe infirmieră

cu o compresă rece în mâini.

— Poftim, drăguță! Puse compresa pe fruntea mea. Arăți mai bine, adăugă ea.

— Cred că sunt bine, am spus eu, ridicându-mă în fund. Nu se mai învârtea nimic în jurul meu, dar mai auzeam puțin bâzâitul din urechi. Pereții verzi ca menta rămaseră la locul lor.

Mi-am dat seama că voia să mă facă să mă întind din nou, dar uşa se deschise chiar atunci şi doamna Cope băgă capul înăuntru.

— Mai avem unul, avertiză ea.

Am sărit din pat ca să eliberez patul pentru următoarea victimă. I-am dat compresa înapoi infirmierei.

— Poftim, nu mai am nevoie de ea.

Apoi Mike intră şovăind pe uşă, sprijinindu-l acum pe Lee Stephens, un alt băiat din clasa noastră de biologie, arătând foarte palid. Edward şi cu mine ne-am lipit de perete ca să le facem loc.

— O, nu, murmură Edward. Du-te la secretariat, Bella.

M-am uitat la el încurcată.

— Crede-mă, du-te!

M-am întors pe călcâie şi am prins uşa înainte să se închidă, țâşnind afară din cabinetul medical. Îl simțeam pe Edward exact în spatele meu.

— Chiar m-ai ascultat.

Era şocat.

— Am simțit miros de sânge, am spus eu, strâmbând din nas. Lui Lee nu-i venise rău uitându-se la ceilalți, cum îmi venise mie.

— Oamenii nu pot simți mirosul sângelui, mă contrazise el.

— Ei, eu pot, de la asta îmi vine rău. Miroase ca rugina... şi ca sarea.

Mă privea fix cu o expresie de nepătruns în privire.

— Ce e? l-am întrebat eu.

— Nimic.

Tocmai atunci Mike intră pe uşă, uitându-se când la mine, când la Edward. Privirea pe care i-o aruncă lui Edward

confirmă ceea ce spusese mai devreme despre antipatia lui Mike. Se uită înapoi spre mine, cu o mină supărată.

— Arăți mai bine, comentă el.

— Ține-ți mâna în buzunar, l-am avertizat eu din nou.

— Nu mai sângerează, murmură el. Te întorci la oră?

— Glumeşti? Va trebui să mă întorc pe călcâie şi să vin aici din nou.

— Mda, bănuiesc că aşa e... Deci vii weekendul acesta? La plajă? În timp ce vorbea, mai aruncă o privire răutăcioasă către Edward, care stătea sprijinit de tejgheaua aglomerată, nemişcat ca o statuie, uitându-se în gol.

Am încercat să par cât de prietenoasă am putut.

— Sigur, ți-am spus că vin.

— Atunci ne vedem la magazinul tatălui meu, la ora 10:00.

Ochii i se îndreptară din nou spre Edward, întrebându-se dacă nu dezvăluie prea multe informații. Limbajul corpului lui dădea clar de înțeles că nu era o invitație deschisă.

— Voi fi acolo, am promis eu.

— Ne vedem la ora de educație fizică atunci, spuse el, îndreptându-se cu paşi nesiguri spre uşă.

— Ne vedem acolo, am replicat eu.

Se mai uită încă o dată la mine, cu fața lui rotundă bosumflată, apoi ieşi încet pe uşă, cu umerii căzuți. Un nou val de milă mă cuprinse. N-aveam chef să îi văd din nou fața dezamăgită... la ora de educație fizică.

— Educație fizică, am gemut eu.

— Mă ocup eu de asta. Nu observasem că Edward se apropiase de mine, dar acum îmi vorbea la ureche. Du-te să stai jos şi să pari palidă, murmură el.

Asta nu era o problemă; întotdeauna eram palidă, iar leşinul meu recent îmi lăsase o peliculă fină de transpirație pe față. M-am aşezat într-unul din scaunele pliante scârțâitoare şi mi-am sprijinit capul de perete cu ochii închişi. Episoadele de leşin mă epuizau întotdeauna. L-am auzit pe Edward vorbind încet la birou.

— Doamna Cope?

— Da?

N-o auzisem întorcându-se.

— Bella are educație fizică următoarea oră și nu cred că se simte îndeajuns de bine. De fapt, cred că ar trebui s-o duc acasă chiar acum. Credeți că ați putea s-o învoiți de la oră?

Vocea lui era ca mierea topită. Puteam să îmi imaginez numai cât de copleșitori trebuiau să fie ochii lui.

— Ai nevoie și tu de învoire, Edward? se agită doamna Cope.

Eu de ce nu puteam face asta?

— Nu, eu am oră cu doamna Goff și nu se va supăra.

— Bine, atunci s-a rezolvat. Sănătate multă, Bella, îmi strigă ea.

Am dat din cap slab, prefăcându-mă puțin.

— Poți să mergi sau vrei să te iau iar în brațe?

Cu spatele la recepționeră, fața lui deveni sarcastică.

— Merg singură.

M-am ridicat cu grijă, dar eram bine. Îmi ținu ușa deschisă, cu zâmbetul politicos dar cu privirea batjocoritoare. Am pășit afară în burnița fină și rece care tocmai începuse să cadă. Îmi plăcea senzația pe care mi-o dădea în timp ce îmi spăla fața de transpirația lipicioasă. Era prima oară când mă bucuram de umezeala constantă ce cădea din cer.

— Mersi, i-am zis după ce m-a urmat afară. Aproape că a meritat să mi se facă rău ca să scap de educație fizică.

— Oricând.

Se uita drept înainte, privind departe, în ploaie.

— Deci vii? Sâmbăta asta, vreau să zic.

Speram că vine, deși părea improbabil. Nu mi-l puteam imagina îngrămădindu-se într-o mașină cu restul copiilor de la școală; nu aparținea aceleiași lumi. Dar numai speranța că ar putea veni îmi dădu primul sentiment de entuziasm cu privire la excursia aceea.

— Unde vă duceți, mai exact? încă mai privea înainte, fără nicio expresie în ochi.

— În rezervația La Push, la Prima Plajă. I-am studiat fața, încercând s-o citesc. Mi s-a părut că ochii i s-au îngustat imperceptibil.

Se uită la mine cu coada ochiului, zâmbind ironic.

— Nu prea cred că am fost invitat.

Am oftat.

— Tocmai te-am invitat eu.

— Hai să nu-l provocăm noi doi pe Mike săptămâna asta mai mult decât am făcut-o deja. Nu vrem să explodeze.

Ochii îi sclipeau – îl amuza ideea mai mult decât ar fi trebuit.

— Lasă-l pe Mike, am murmurat eu, preocupată de felul în care spusese „noi doi“. Îmi plăcea mai mult decât ar fi trebuit.

Ne aflam aproape de parcare acum. Am dat să fac stânga spre camioneta mea. Ceva m-a prins de jachetă, smucindu-mă înapoi.

— Unde crezi că te duci? întrebă el, scandalizat. Îmi ținea strâns în pumn marginea jachetei.

Eram încurcată.

— Mă duc acasă.

— N-ai auzit când am promis că te duc acasă în siguranță? Crezi că o să te las să conduci în starea ta? Vocea lui încă era indignată.

— Ce stare? Şi ce se va întâmpla cu camioneta mea? m-am plâns eu.

— O s-o rog pe Alice să ți-o aducă după ore.

Mă conducea spre maşina lui, trăgându-mă de jachetă. Tot ce puteam să fac era să nu cad pe spate. Probabil că m-ar fi târât dacă aş fi făcut-o.

— Dă-mi drumul, am insistat eu. Nu mă băgă în seamă. M-am împleticit mai departe pe trotuarul ud până am ajuns la Volvo. Acolo m-a eliberat în sfârşit – m-am oprit în uşa din dreapta şoferului.

— Eşti atât de agresiv! am protestat eu.

— E deschis, a fost tot ce a răspuns el.

Se urcă la volan.

— Sunt perfect capabilă să conduc singură până acasă!

Stăteam lângă maşină, spumegând de furie. Turna cu găleata şi nu îmi pusesem gluga, aşa că părul era îmbibat de apa care mi se scurgea pe spate.

Coborî fereastra automată şi se aplecă spre mine peste scaun.

— Urcă, Bella!

N-am răspuns. Îmi calculam în minte şansele de a ajunge la camionetă înainte să mă prindă. Trebuia să recunosc că nu erau bune.

— O să te târăsc înapoi, ameninţă el, ghicindu-mi intenţiile.

Am încercat să-mi păstrez demnitatea şi m-am urcat în maşină.

N-am avut prea mult noroc – arătam ca o mâţă plouată, iar cizmele îmi scârţâiau.

— Nu era nevoie de aşa ceva, i-am spus eu înţepată.

Nu îmi răspunse. Umblă la butoanele de control ale maşinii şi dădu căldura mai tare şi muzica mai încet. În timp ce scotea maşina din parcare, mă hotărâsem să nu vorbesc deloc cu el; dar am recunoscut muzica de pe CD, iar curiozitatea mi-a alungat intenţiile.

— Clar de Lună? am întrebat surprinsă.

— Ştii muzica lui Debussy?

Şi el păru surprins.

— Nu foarte bine, am recunoscut. Mama mea punea multă muzică clasică acasă – îi ştiu doar pe favoriţii mei.

— E şi unul dintre favoriţii mei.

Se uită afară prin ploaie, pierdut în gânduri. Ascultam muzica, relaxându-mă în scaunul din piele de culoare gri-deschis. Era imposibil să nu răspund la melodia familiară, calmantă. Ploaia transforma totul de dincolo de fereastră în pete gri şi verzi. Am început să îmi dau seama că mergeam cu mare viteză; maşina se mişca totuşi atât de constant şi de uniform încât nici nu simţeam. Numai luminile oraşului străfulgerând pe lângă ea arătau că mergeam destul de repede.

— Cum e mama ta? mă întrebă el brusc.

Am privit spre el ca să îl văd studiindu-mă cu ochi curioşi.

— Arată cam ca mine, doar că e mai drăguţă, i-am răspuns eu. Edward ridică din sprâncene. Eu am prea mult din Charlie. E mai delăsătoare decât mine şi mai curajoasă. E iresponsabilă, uşor excentrică şi o bucătăreasă foarte imprevizibilă. E cea mai bună prietenă a mea. M-am oprit.

Mă deprima să vorbesc despre ea.

— Ce vârstă ai tu, Bella?

Vocea îi suna frustrată dintr-un motiv pe care nu mi-l puteam imagina. Oprise maşina şi am realizat că eram deja acasă la Charlie. Ploaia era atât de puternică încât casa nu se vedea aproape deloc. Parcă maşina se scufundase într-un râu.

— Am 17 ani, am răspuns, puțin confuză.

— Nu pari de 17 ani.

Tonul lui era încărcat de reproş; m-a făcut să râd.

— Ce e? întrebă el, curios din nou.

— Mama îmi spune mereu că m-am născut de 35 de ani şi că îmbătrânesc mai mult în fiecare an. Am râs, apoi am oftat. Ei, cineva trebuie să fie adultul. Am tăcut pentru o secundă. Nici tu nu arăți ca un copil de liceu, am observat eu.

Se strâmbă şi schimbă subiectul.

— Deci, de ce s-a măritat mama ta cu Phil?

Am fost surprinsă că îi reținuse numele; îl menționasem doar o dată, cu aproape două luni în urmă. Mi-a luat un moment să răspund.

— Mama mea... e foarte tânără pentru vârsta ei. Cred că Phil o face să se simtă şi mai tânără. Oricum, e nebună după el.

Am scuturat din cap. Atracția era un mister pentru mine.

— Eşti de acord cu asta? mă întrebă el.

— Contează? am contracarat eu. Vreau să fie fericită. Iar ea îl vrea pe el.

— Foarte generos din partea ta... Mă întreb, medită el.

— Ce?

— Şi ea s-ar purta la fel cu tine, crezi? Indiferent de bărbatul pe care l-ai alege?

Se concentră asupra mea, căutându-mi privirea cu ochii.

— C... cred că da, m-am bâlbâit eu. Dar ea e părintele până la urmă. E puțin diferit.

— Nimeni înfricoşător atunci, mă tachină el.

Am rânjit ca răspuns.

— Ce înțelegi prin înfricoşător? Mulți cercei pe față şi tatuaje pe tot corpul?

— Asta e o definiție, bănuiesc.
— Care e definiția ta?
Dar el îmi ignoră întrebarea şi îmi adresă alta.
— Crezi că *eu* aş putea fi înfricoşător?
Ridică o sprânceană şi urma vagă de zâmbet îi lumină fața. M-am gândit pentru un moment, întrebându-mă dacă ar merge mai bine adevărul sau o minciună.
— Hm... cred că ai *putea* fi dacă ai vrea.
— Acum ți-e teamă de mine?
Zâmbetul dispăru, iar fața lui îngerească deveni brusc serioasă.
—Nu.
Dar am răspuns prea repede. Zâmbetul reveni.
— Deci acum o să-mi povesteşti despre familia ta? l-am întrebat ca să îi distrag atenția. Sigur e o poveste mai interesantă decât a mea.
Deveni imediat precaut.
— Ce vrei să ştii?
— Soții Cullen te-au adoptat? am verificat eu.
— Da.
Am ezitat pentru un moment.
— Ce s-a întâmplat cu părinții tăi?
— Au murit cu mulți ani în urmă. Tonul lui era prozaic.
— Îmi pare rău, am murmurat eu.
— Nu îmi amintesc foarte bine de ei. Carlisle şi Esme sunt părinții mei de ceva vreme.
— Şi îi iubeşti.
Nu era o întrebare. Era evident din felul în care vorbea despre ei.
— Da. Zâmbi. Nu-mi imaginez doi oameni mai buni.
— Eşti foarte norocos.
— Ştiu că sunt.
— Şi fratele şi sora ta?
Se uită la ceasul de pe bord.
— Fratele meu şi sora mea şi mai ales Jasper şi Rosalie vor fi foarte supărați dacă trebuie să stea în ploaie să mă aştepte.
— O, îmi pare rău, cred că trebuie să pleci.
Nu voiam să mă dau jos din maşină.

— Şi probabil că îţi vrei camioneta înapoi înainte să ajungă şeful de poliţie Swan acasă, ca să nu fii nevoită să îi spui despre incidentul de la ora de biologie.

Rânji la mine.

— Sunt sigură că a auzit deja. Nu există secrete în Forks. Am oftat.

Râse şi era un fel de tensiune în râsul lui.

— Distracţie plăcută la plajă... şi vreme bună pentru stat la soare.

Privi afară la perdeaua de ploaie.

— Nu ne vedem mâine?

— Nu. Emmett şi cu mine începem weekendul mai devreme.

— Ce aveţi de gând să faceţi?

Un prieten putea să întrebe asta, nu? Speram că dezamăgirea nu era prea evidentă.

— Mergem într-o excursie în sălbăticia de pe Stâncile Caprei, la sud de muntele Rainier.

Mi-am amintit că Charlie spusese că familia Cullen mergea des cu cortul.

— O, bine, distracţie plăcută.

Am încercat să par entuziastă, dar nu cred că l-am păcălit. Un zâmbet îi juca în colţul gurii.

— Vrei să faci ceva pentru mine weekendul acesta?

Se întoarse şi mă privi drept în faţă, folosindu-se de toată forţa ochilor lui aurii arzători.

Am dat din cap, pierdută.

— Nu te supăra, dar pari unul dintre oamenii aceia care atrag accidentele ca un magnet. Aşa că... încearcă să nu cazi în ocean sau să te laşi călcată de ceva, bine?

Zâmbi ştrengăreşte.

Mi-am revenit în timp ce vorbea. M-am uitat urât la el.

— O să văd ce pot să fac, m-am răstit eu, sărind afară în ploaie.

Am trântit uşa în urma mea cu prea multă forţă.

Încă mai zâmbea când porni maşina şi se îndepărtă.

# 6. P0VEŞTI DE GROAZĂ

În timp ce eram în camera mea, încercând să mă concentrez asupra actului al treilea din *Macbeth*, stăteam de fapt cu urechile ciulite să îmi aud camioneta. Crezusem că, în ciuda ploii abundente, i-aş fi putut auzi huruitul motorului. Dar, când m-am dus să trag cu ochiul pe după perdea, din nou, era acolo.

Nu prea aşteptam să vină ziua de vineri, iar când a venit a fost exact aşa cum am sperat să nu fie. Bineînțeles, erau comentariile despre leşinul meu. Mai ales Jessica părea să se amuze foarte tare pe seama acestui incident. Din fericire, Mike îşi ținuse gura, astfel că nimeni nu părea să ştie despre implicarea lui Edward. Totuşi, Jessica avea multe întrebări despre prânzul de ieri.

— Deci, ce-a vrut Edward Cullen ieri? mă întrebă ea la ora de trigonometrie.

— Nu ştiu, i-am răspuns sincer. N-a mai ajuns cu adevărat la subiect.

— Păreai cam furioasă, se avântă ea.

— Serios?

M-am străduit să nu afişez nicio expresie.

— Ştii, nu l-am văzut niciodată să stea cu altcineva decât cu familia lui. A fost foarte ciudat.

— Ciudat, am fost eu de acord.

Jessica părea enervată; îşi tot trecea nerăbdătoare mâna prin buclele negre. Bănuiesc că sperase să audă ceva care ar constitui o bârfă bună de împrăştiat.

Cea mai rea parte cu privire la ziua de vineri a fost că, deşi ştiam că nu va fi acolo, totuşi eu am sperat. Când am intrat în cantină cu Jessica şi Mike, nu m-am putut abține să nu mă uit spre masa lui, unde Rosalie, Alice şi Jasper erau aşezați, discutând, cu capetele apropiate. Şi nu am putut opri tristețea care m-a cuprins când mi-am dat seama că nu

ştiam cât timp va trece până îl voi revedea.

La masa mea, toată lumea făcea planuri pentru a doua zi. Mike era din nou vesel, încrezându-se foarte mult în meteorologul local, care promisese soare. Asta trebuia s-o văd mai întâi ca s-o cred. Dar astăzi era mai cald – aproape 16 grade. Poate că excursia noastră nu va fi complet groaznică.

Am interceptat câteva priviri neprietenoase ale lui Lauren în timpul prânzului, pe care nu le-am înțeles până nu am ieşit cu toții din cantină. Eram chiar în spatele ei, la un metru de părul ei lucios, blond platinat, dar ea, evident, nu-şi dădea seama de asta.

— ... nu ştiu de ce Bella – îmi spuse numele batjocoritor – nu stă cu cei din familia Cullen de azi înainte, am auzit-o şoptindu-i lui Mike.

Nu observasem niciodată ce voce nazală, neplăcută avea şi am fost surprinsă de răutatea din ea. Chiar nu o cunoşteam deloc, cu siguranță nu atât de bine încât să mă antipatizeze – cel puțin aşa credeam eu.

— E prietena mea şi stă cu noi, îi şopti Mike cu loialitate, dar şi de parcă şi-ar fi apărat terenul.

M-am oprit ca să le las pe Jess şi pe Angela să mă depăşească. Nu voiam să îi mai aud.

În seara aceea, la cină, Charlie păru entuziasmat de excursia mea în rezervația La Push de a doua zi dimineață. Cred că se simțea vinovat că mă lăsa singură acasă la fiecare sfârşit de săptămână, dar îşi petrecuse prea mulți ani construindu-şi nişte obiceiuri ca să le mai încalce acum. Bineînțeles că ştia numele tuturor copiilor care mergeau, şi numele părinților lor, şi, probabil, ale străbunicilor. Părea să fie de acord. Mă întrebam dacă ar fi de acord şi cu planul meu de a merge la Seattle cu Edward Cullen. Nu că aveam de gând să îi spun.

— Tată, ştii o zonă care se numeşte Stâncile Caprei sau ceva de genul acesta? Cred se află la sud de Muntele Rainier, am întrebat eu ca din întâmplare.

— Mda, de ce?

Am dat din umeri.

— Nişte colegi spuneau că se duc acolo cu cortul.

— Nu e un loc foarte bun pentru mers cu cortul. Părea surprins. Prea mulți urşi. Majoritatea oamenilor se duc acolo în sezonul de vânătoare.

— A, am murmurat eu. Poate am înțeles eu numele greşit.

Am vrut să dorm până mai târziu, dar o strălucire neobişnuită m-a trezit. Am deschis ochii şi am văzut o lumină galbenă şi clară intrând pe fereastră. Nu-mi venea să cred. M-am repezit la fereastră să verific şi, în mod surprinzător, era soarele. Se afla în partea greşită de cer, prea jos şi nu părea să fie atât de aproape pe cât ar trebui, dar măcar era soare. Norii mărgineau orizontul, dar un petic mare de albastru era vizibil în mijloc. Am stat la fereastră cât de mult am putut, temându-mă că, dacă plec, albastrul va dispărea din nou.

Magazinul Echipamentele Olimpice Newton se afla chiar în nordul oraşului. Îl văzusem, dar nu oprisem niciodată acolo – nu prea aveam nevoie de dotări necesare pentru petrecerea timpului în aer liber. În parcare am recunoscut Suburbanul lui Mike şi Sentra lui Tyler. În timp ce parcam lângă maşinile lor, am văzut grupul adunat în fața Suburbanului. Eric era acolo, împreună cu încă doi băieți care îmi erau colegi la ore; eram aproape sigură că numele lor erau Ben şi Conner. Jess era acolo, flancată de Angela şi de Lauren. Mai erau încă trei fete cu ele, inclusiv una peste care căzusem vineri la ora de educație fizică. Aceea mi-a aruncat o privire răutăcioasă când am coborât din camionetă şi i-a şoptit ceva lui Lauren. Iar aceasta şi-a scuturat părul ca mătasea porumbului şi s-a uitat la mine dispreţuitor.

Deci avea să fie una din zilele acelea.

Mike, cel puțin, era fericit să mă vadă.

— Ai venit, strigă el încântat. Am spus că va fi soare azi, nu?

— Ți-am spus că vin, i-am reamintit.

— Îi mai aşteptăm pe Lee şi pe Samantha… doar dacă n-ai mai invitat tu pe cineva, adăugă Mike.

— Nu, am mințit eu cu uşurință, sperând că n-o să fiu

prinsă cu minciuna.

Dar, în acelaşi timp, dorindu-mi să se întâmple o minune şi să vină Edward.

Mike păru satisfăcut de răspuns.

— Mergi cu mine în maşină? Ori cu mine, ori cu minivanul[5] mamei lui Lee.

— Sigur că merg cu tine.

Zâmbi bucuros. Era atât de uşor să îl faci pe Mike fericit!

— Poți să stai în față, promise el.

Mi-am ascuns neplăcerea. Nu era atât de simplu să îi fac fericiți şi pe Mike, şi pe Jessica în acelaşi timp. O puteam vedea pe Jessica încruntându-se la noi.

Sorții au fost în favoarea mea totuşi. Lee a mai adus încă doi oameni, astfel că, brusc orice loc era necesar. Am reuşit s-o înghesui pe Jessica între mine şi Mike, pe locul din față al Suburbanului. Mike s-ar fi putut purta mai delicat, dar măcar Jessica părea mai liniştită.

Erau numai 25 de kilometri din Forks până în La Push, pe un drum mărginit de superbe păduri verzi şi dese, pe sub care şerpuia de două ori râul Quillayute. Eram bucuroasă că stăteam la fereastră. Coborâserăm geamurile – Suburbanul era puțin cam înghesuit cu nouă oameni în el –, astfel că am încercat să absorb cât mai mult soare posibil.

Fusesem pe plajele din La Push de multe ori în timpul verilor petrecute în Forks cu Charlie, aşa că faleza lungă de câțiva kilometri a Primei Plaje îmi era familiară. Frumusețea ei încă îți mai lua răsuflarea. Apa era gri-închis, chiar şi în lumina soarelui, cu o spumă albă şi se izbea de țărmul gri, stâncos. Insulițe se ridicau din apele oțelite ale portului, cu margini stâncoase abrupte, adunate în grămezi inegale şi încoronate cu brazi singuratici şi înalți. Plaja avea numai o linie fină de nisip la marginea apei, după care era acoperită cu milioane de pietre mari şi netede, care păreau de un gri uniform de la distanță, dar de aproape se putea vedea că aveau toate nuanțele pe care le putea avea o piatră: teracota,

---

5 *Minivan* - maşină de familie cu şapte locuri (n.tr.)

verde marin, violet, gri-albăstrui, auriu mat. Pe mal erau o mulțime de copaci uriaşi de plută, cu trunchiurile fără scoarță albite de valurile sărate, unii adunați în stive la marginea pădurii, alții zăcând solitari pe plajă, cât să nu îi ia valurile.

Un vânt proaspăt venea dinspre valuri, rece şi sărat. Pelicanii pluteau la nivelul talazurilor, în timp ce pescăruşii şi un vultur singuratic zburau în cerc deasupra lor. Norii încă se mai învârteau pe cer, amenințând din clipă în clipă cu o invazie, dar, deocamdată, soarele strălucea curajos în peticul lui de cer albastru.

Am început să coborâm spre plajă, cu Mike în frunte, acesta conducându-ne către un cerc de buşteni din lemn de plută, care mai fuseseră folosiți pentru reuniuni ca ale noastre şi înainte. Se mai vedea şi un cerc plin cu cenuşă neagră, unde fusese un foc de tabără. Eric şi băiatul pe care credeam că îl cheamă Ben au adunat crengi rupte din lemn de plută din copacii mai uscați stivuiți lângă pădure şi au ridicat repede pe locul tăciunilor vechi o construcție de forma unui cort indian.

— Ai mai văzut vreodată un foc din lemn de plută? m-a întrebat Mike.

Stăteam pe una dintre băncile de culoarea oaselor; celelalte fete s-au adunat de-o parte şi de alta a mea, pălăvrăgind încântate. Mike îngenunche lângă foc, aprinzând unul dintre bețele mai mici cu o brichetă.

— Nu, am răspuns eu, în timp ce el sprijinea cu grijă rămurica de grămada de crengi.

— Atunci înseamnă că îți va plăcea. Priveşte culorile!

Mai aprinse încă o rămurică şi o aşeză lângă prima. Flăcările începură să se cațere cu rapiditate pe lemnul uscat.

— E albastră, am spus eu surprinsă.

— E efectul sării. Frumos, nu?

Aprinse încă o bucată, o puse acolo unde nu se aprinsese focul încă, apoi veni să se aşeze lângă mine. Din fericire, Jessica stătea pe partea cealaltă. Se întoarse spre el şi îi captă toată atenția. Am privit flăcările albastre şi verzi înălțându-se spre cer.

După o jumătate de oră de vorbărie, unii dintre băieți s-au decis să facă o plimbare până la ochiurile de apă rămase în urma refluxului. Aveam o dilemă. Pe de o parte, îmi plăceau acele ochiuri de apă. Mă fascinaseră de când eram copil; erau unul dintre puținele lucruri pentru care aşteptam să vin în Forks când eram mică. Pe de altă parte, căzusem în ele destul de des. Nu e mare scofală atunci când ai 7 ani şi eşti cu tatăl tău. Mi-am amintit de rugămintea lui Edward: să nu cad în ocean.

Lauren a fost cea care a luat hotărârea în locul meu. Nu voia să se plimbe şi cu siguranță purta pantofii nepotriviți pentru asta. Majoritatea fetelor, în afară de Angela şi de Jessica, s-au decis să rămână pe plajă. Am aşteptat până când Tyler şi Eric s-au oferit să rămână cu ele şi apoi m-am ridicat în linişte şi m-am alăturat grupului pro-plimbare. Mike mi-a zâmbit larg când a văzut că vin şi eu.

Plimbarea nu a fost prea lungă, deşi nu mi-a plăcut că din pădure nu se mai vedea cerul. Lumina verde din pădure era în mod ciudat nepotrivită cu râsetele adolescenților, prea sinistră şi amenințătoare ca să fie în armonie cu amuzamentul din jurul meu. Trebuia să fiu foarte atentă la fiecare pas pe care îl făceam, să evit rădăcinile de jos şi ramurile de sus, aşa că am rămas repede în urmă. Într-un final, am scăpat dintre granițele de smarald ale pădurii şi am regăsit țărmul stâncos. Era reflux, iar un râu oceanic se scurgea pe lângă noi în drumul lui către mare. De-a lungul malurilor lui pietruite, ochiuri de apă superficiale care nu se goleau complet niciodată mişunau de vietăți maritime.

Eram foarte grijulie să nu mă aplec prea tare peste micile bazine oceanice. Ceilalți erau neînfricați, sărind peste stânci şi cocoțându-se pe marginile lor. Am găsit o piatră care părea foarte stabilă pe marginea unuia dintre cele mai mari bazine şi m-am aşezat acolo, cu prudență, vrăjită de acvariul natural de la picioarele mele. Buchetele de anemone strălucitoare se ondulau neîncetat în curentul invizibil, cochilii răsucite alergau pe margini, ascunzând crabi în interiorul lor, stele-de-mare stăteau nemişcate, lipite de pietre şi una de alta, în timp ce o anghilă mică şi neagră cu

dungi albe şi subţiri înota prin iarba de un verde aprins, aşteptând să se întoarcă marea. Eram complet absorbită de peisaj, cu excepţia unei părţi mici din mintea mea, care se întreba ce face Edward acum şi care încerca să îşi imagineze ce-ar spune el dacă ar fi acolo, cu mine.

Într-un final, băieţilor li se făcu foame, aşa că m-am ridicat fără tragere de inimă şi i-am urmat înapoi. Am încercat să ţin pasul mai bine de data asta, aşa că, normal, am căzut de câteva ori. M-am ales cu nişte zgârieturi superficiale în palme şi cu câteva pete verzui pe genunchii blugilor, dar ar fi putut fi mai rău.

Când ne-am întors la Prima Plajă, grupul pe care îl lăsaserăm în urmă se înmulţise. Când ne-am apropiat, am văzut părul negru, drept şi strălucitor şi pielea arămie a nou-veniţilor, adolescenţi din rezervaţie care voiau să se împrietenească cu noi.

Se împărţea deja mâncarea, iar băieţii s-au grăbit să îşi ceară partea, în timp ce Eric ne prezenta pe măsură ce intram în cercul de lemn de plută. Angela şi cu mine am ajuns ultimele, iar când Eric ne-a spus numele, am observat un băiat mai tânăr, care stătea pe pietrele de lângă foc, observându-mă cu interes. M-am aşezat lângă Angela, iar Mike ne-a adus sendvişuri şi mai multe sucuri din care să alegem, în timp ce un băiat care părea să fie cel mai mare dintre toţi recita numele celorlalţi şapte tovarăşi ai lui. Tot ce am reţinut a fost că pe una dintre fete o chema tot Jessica, iar băiatul care mă remarcase era Jacob.

Era relaxant să stau cu Angela; era o persoană în preajma căreia te linişteai, nu simţea nevoia să umple fiecare clipă de tăcere cu vorbărie. Am putut să meditez în pace în timp ce mâncam. Mă gândeam cât de diferit părea să curgă timpul în Forks, trecând ca prin ceaţă uneori, cu anumite imagini ieşind în evidenţă mai clar decât altele. Iar alteori fiecare secundă era plină de semnificaţii şi mi se grava în minte. Ştiam exact ce provoca diferenţa şi mă deranja acest lucru.

În timpul prânzului, norii au început să avanseze, furişându-se peste peticul albastru de cer, ţâşnind în faţa soarelui din când în când, aruncând umbre lungi de-a lungul

plajei şi înnegrind valurile. Pe măsură ce terminau de mâncat, tinerii începură să se îndepărteze câte doi sau câte trei. Unii s-au dus până la marginea apei, încercând să sară pe pietrele de pe suprafața accidentată. Alții se adunau pentru o a doua expediție spre ochiurile de apă. Mike – cu Jessica în urma lui – se duse către singurul magazin din sat. Câțiva dintre copiii localnici merseră cu ei; alții s-au dus în expediție. Când s-au împrăştiat cu toții, m-am trezit că sunt singură pe buşteanul meu din lemn de plută, cu Lauren şi Tyler ocupați cu CD player-ul pe care cineva se gândise să îl aducă şi cu trei adolescenți din rezervație stând în jurul cercului, inclusiv băiatul pe nume Jacob şi băiatul cel mai mare care făcuse pe purtătorul de cuvânt.

La câteva minute după ce Angela a plecat în expediție, Jacob a venit lângă mine şi s-a aşezat pe locul ei. Părea de 14, poate 15 ani şi avea un păr lung, negru şi strălucitor, prins la spate, la baza gâtului, cu un elastic de cauciuc. Pielea lui era frumoasă, ca mătasea şi de culoare cafenie; ochii îi erau întunecați, adânc aşezați deasupra oaselor obrajilor. Încă mai avea o urmă de rotunjime copilărească în jurul bărbiei. Dar, în general, o față foarte drăguță. Totuşi, părerea mea pozitivă despre aspectul lui fizic s-a stricat când a scos primele cuvinte.

— Eşti Isabella Swan, nu?

Parcă eram din nou în prima zi de şcoală.

— Bella, am oftat eu.

— Eu sunt Jacob Black. Îmi întinse mâna cu un gest prietenos. Ai cumpărat camioneta tatălui meu.

— A, am spus eu uşurată, strângându-i mâna netedă. Eşti fiul lui Billy. Probabil ar trebui să îmi aduc aminte de tine.

— Nu, eu sunt cel mai tânăr din familie – probabil îți aminteşti de surorile mele.

— Rachel şi Rebecca, mi-am amintit eu deodată.

În timpul vizitelor mele, Charlie şi Billy ne luaseră de multe ori cu ei, ca să ne țină ocupate în timp ce pescuiau. Eram toate prea timide ca să devenim prietene. Bineînțeles, făcusem destule crize de isterie ca să pun capăt excursiilor la pescuit până am împlinit 11 ani.

— Sunt şi ele aici?

Le-am examinat pe fetele de la marginea oceanului, întrebându-mă dacă aş recunoaşte-o pe vreuna acum.

— Nu. Jacob dădu din cap. Rachel a primit o bursă la Universitatea Washington State, iar Rebecca s-a măritat cu un surfer samoan şi s-a mutat în Hawaii.

— Măritată. Uau! Eram uimită. Gemenele erau doar cu puțin mai mari decât mine.

— Deci, cum îți place camioneta? mă întrebă el.

— O iubesc. Merge super.

— Da, dar e foarte înceată, râse el. Am fost atât de uşurat când a cumpărat-o Charlie! Tata nu voia să mă lase să construiesc altă maşină când aveam un vehicul foarte bun la dispoziție.

— Nu e chiar aşa de înceată, am obiectat eu.

— Ai încercat să mergi cu ea cu peste 60 la oră?

— Nu, am recunoscut.

— Foarte bine. Să n-o faci.

Jacob rânji. Nu m-am putu abține să nu rânjesc şi eu.

— Se descurcă bine în coliziuni, am sărit eu în apărarea camionetei mele.

— Niciun tanc nu cred că ar putea doborî monstrul acela, fu el de acord cu mine, râzând din nou.

— Deci, construieşti maşini? am întrebat, impresionată.

— Când am timp liber şi piese. Nu se întâmplă să ştii unde aş putea găsi un cilindru principal pentru un Volkswagen Rabbit din 1986? adăugă el în glumă.

Avea o voce răguşită, plăcută.

— Îmi pare rău, am râs, n-am văzut niciunul în ultima vreme, dar o să fiu cu ochii în patru pentru tine.

De parcă aş fi ştiut ce era acel lucru. Era foarte uşor de conversat cu el.

Îmi adresă un zâmbet strălucitor, uitându-se la mine apreciativ, într-un mod pe care învățasem să îl recunosc. N-am fost singura care am observat.

— O ştii pe Bella, Jacob? întrebă Lauren, pe un ton ce mi se păru obraznic, de dincolo de foc.

— Ne cunoaştem cam de când m-am născut eu, râse el,

zâmbind spre mine din nou.

— Ce drăguț.

Din vocea ei, îmi dădeam seama că nu i se părea deloc drăguț, iar ochii ei palizi, ca de peşte, i se îngustară.

— Bella, strigă ea din nou, privindu-mi fața cu atenție. Tocmai îi spuneam lui Tyler că e păcat că n-a venit niciunul din familia Cullen astăzi. Nu s-a gândit nimeni să îi invite?

Expresia ei de îngrijorare era neconvingătoare.

— Te referi la familia doctorului Carlisle Cullen? întrebă băiatul mai înalt şi mai în vârstă înainte ca eu să apuc să răspund, enervând-o pe Lauren.

Era mai mult un bărbat decât un băiat, iar vocea îi era foarte groasă.

— Da, îi cunoşti? întrebă ea condescendentă, întorcându-se spre el pe jumătate.

— Cei din familia Cullen nu vin aici, spuse el pe un ton care încheia discuția, ignorându-i întrebarea.

Tyler, încercând să îi recâştige atenția, îi ceru lui Lauren părerea despre un CD. Ea îşi îndreptă atenția spre el.

M-am uitat la băiatul cu vocea groasă, luată prin surprindere, dar el se uita în altă parte, spre pădurea întunecată din spatele nostru. Spusese că cei din familia Cullen nu vin aici, dar tonul lui implicase ceva mai mult! Că nu li se permitea, le era interzis. Felul lui de a fi îmi lăsase o impresie ciudată şi am încercat să o ignor fără succes.

Jacob mă întrerupse din meditație.

— Deci, Forks te înnebuneşte deja?

— O, e puțin spus mă înnebuneşte.

M-am strâmbat. El rânji înțelegător.

Încă mai învârteam pe toate părțile comentariul scurt făcut referitor la familia Cullen când mi-a venit brusc o idee. Era un plan tâmpit, dar altul mai bun nu aveam. Speram că tânărul Jacob era încă lipsit de experiență în ceea ce priveşte fetele, încât să nu vadă dincolo de tentativa mea, sigur demnă de mila, de a flirta.

— Vrei să te plimbi cu mine pe plajă? l-am întrebat, încercând să imit acel mod al lui Edward de a se uita pe sub gene.

Eram sigură că nu putea nici pe departe să aibă acelaşi efect, dar Jacob se arătă destul de dornic.

În timp ce mergeam spre nord, de-a lungul pietrelor multicolore către stivele de lemn de plută, în sfârşit norii au strâns rândurile peste cer, întunecând marea şi răcind aerul. Mi-am îndesat mâinile adânc în buzunarele jachetei.

— Deci, câți ani ai, 16? l-am întrebat, încercând să nu par ca o idioată în timp ce îmi fluturam genele aşa cum văzusem la fetele de la televizor.

— Tocmai am împlinit 15, mărturisi el, flatat.

— Serios?

Fața mea se umplu de o surprindere falsă. Credeam că eşti mai mare.

— Sunt înalt pentru vârsta mea, explică el.

— Vii des în Forks? l-am întrebat eu cochet, de parcă speram să răspundă că da.

Mie mi se părea că sunt o idioată. Îmi era teamă că se va întoarce spre mine cu dezgust şi mă va acuza de înşelăciune, dar el încă părea flatat.

— Nu prea mult, recunoscu el, încruntându-se. Dar când voi termina de construit maşina o să pot veni de câte ori vreau – după ce îmi iau permisul, se corectă el.

— Cine e celălalt băiat cu care vorbea Lauren?

Părea cam mare ca să stea cu noi. M-am aruncat intenționat în grupul tinerilor, încercând să îi arăt clar că îl preferam pe el.

— El e Sam, are 19 ani, mă informă el.

— Ce spunea despre familia doctorului? am întrebat eu inocentă.

— Familia Cullen? A, ei nu au voie să vină în rezervație.

Se uită departe, spre Insula James, în timp ce îmi confirmă ce crezusem că simțisem în vocea lui Sam.

— De ce nu?

Se uită înapoi la mine, muşcându-şi buza.

— Vai! N-ar trebui să spun nimic despre asta.

— O, n-o să spun nimănui, sunt doar curioasă.

Am încercat să îmi fac zâmbetul cât mai ispititor, întrebându-mă dacă nu cumva exageram.

Jacob îmi întoarse zâmbetul totuşi, părând ispitit. Apoi ridică din sprânceană, iar vocea îi deveni şi mai răguşită.

— Îți plac poveştile de groază? întrebă el amenințător.

— Le ador! m-am arătat eu entuziasmată, făcând un efort să îi arunc o privire cuceritoare.

Jacob merse până la un copac de plută din apropiere, ale cărui rădăcini stăteau în sus precum picioarele slăbănoage ale unui păianjen alb uriaş. Se cățără uşor pe una dintre rădăcinile răsucite, iar eu m-am aşezat pe trunchiul copacului. Se uită în jos la pietre, cu un mic zâmbet pe buzele lui mari. Îmi dădeam seama că voia să dea amploare poveştii. M-am concentrat să îmi ascund din privire interesul vital pe care îl simțeam.

— Ştii vreuna dintre legendele noastre, despre originea noastră, a indienilor Quileute vreau să zic? începu el.

— Nu prea, am recunoscut eu.

— Păi, sunt multe legende, unele cică din vremea Potopului. Vechii Quileute şi-ar fi legat canoele de vârfurile celor mai înalți copaci de pe munte pentru a supraviețui ca Noe şi arca lui. Zâmbi ca să îmi arate cât de puțină bază punea el pe istoriile acelea. Altă legendă pretinde că ne tragem din lupi şi că lupii sunt încă frații noştri. E împotriva legilor tribale să îi omorâm. Apoi mai sunt poveştile despre *cei reci.* Vocea lui coborî cu un ton.

— Cei reci? am întrebat, fără să mai fie nevoie să mă prefac intrigată.

— Da. Mai sunt poveştile despre cei reci, la fel de vechi ca şi cele despre legendele cu lupi şi unele chiar mai recente. Potrivit legendei, chiar străstrăbunicul a cunoscut câțiva dintre ei. El a fost cel care a încheiat tratatul care îi ține departe de pământurile noastre.

îşi dădu ochii peste cap.

— Străstrăbunicul tău? l-am încurajat eu.

— Era şef de trib, la fel ca tatăl meu. Vezi tu, cei reci sunt duşmanii naturali ai lupului, mă rog, nu ai lupului de fapt, dar ai lupilor care se transformă în oameni, ca strămoşii noştri. Voi îi numiți vârcolaci.

— Vârcolacii au duşmani?

— Numai unul.

M-am uitat la el cu seriozitate, sperând să îmi deghizez nerăbdarea în admirație.

— Aşa că, vezi, continuă Jacob, cei reci sunt duşmanii noştri prin tradiție. Dar haita aceasta care a venit pe pământurile noastre pe vremea străstrăbunicului era diferită. Nu vânau în acelaşi fel în care o făceau ceilalți – nu erau periculoşi pentru trib. Aşa că străstrăbunicul meu a făcut un pact cu ei. Dacă ei promiteau că vor sta departe de pământurile noastre, noi nu aveam să-i dăm în vileag la fețele-palide.

Îmi făcu cu ochiul.

— Dacă nu erau periculoşi, atunci de ce…? am încercat eu să înțeleg, luptându-mă să nu îi arăt cât de în serios luam povestea lui cu fantome.

— Întotdeauna există un risc pentru oameni să fie în preajma celor reci, chiar dacă sunt civilizați cum erau cei din acel clan. Niciodată nu poți şti când ar putea deveni prea flămânzi ca să mai reziste.

Jacob introduse intenționat o umbră de amenințare în tonul vocii.

— Ce vrei să spui prin „civilizat“?

— Ei pretind că nu vânează oameni. Se pare că erau cumva capabili să se hrănească cu animale în loc de oameni.

Am încercat să îmi mențin vocea relaxată.

— Şi ce treabă au cei din familia Cullen în povestea asta? Sunt precum cei reci pe care i-a întâlnit străstrăbunicul tău?

— Nu. Făcu o pauză teatrală. Sunt *aceiaşi.*

Probabil a crezut că expresia de pe fața mea era teamă inspirată de povestea lui. Zâmbi, mulțumit, şi continuă:

— Sunt mai mulți acum, o femelă nouă şi un mascul nou, dar restul sunt la fel. Pe timpul străstrăbunicului meu, îl cunoşteau deja pe conducătorul lor, Carlisle. A fost aici şi a plecat înainte să sosească oamenii *tăi.*

Jacob se lupta cu un zâmbet.

— Şi ce sunt ei? am întrebat într-un final. Ce *sunt* cei reci?

Zâmbi misterios.

— Băutori de sânge, replică el cu o voce înfricoşătoare.

Oamenii voştri îi numesc vampiri.

M-am uitat în gol la valurile care se loveau de țărm după ce mi-a răspuns, fără să ştiu ce exprimă fața mea.

— Ți s-a făcut pielea ca de găină, râse el încântat.

— Eşti un bun povestitor, l-am complimentat eu, continuând să fixez valurile.

— Chestii nebuneşti, nu? Nici nu-i de mirare că tata nu vrea să discutăm despre asta cu nimeni.

Nu-mi puteam controla îndeajuns expresia ca să îl privesc în față.

— Nu-ți face griji, n-o să te dau de gol.

— Cred că tocmai am încălcat tratatul, râse el.

— O să iau secretul cu mine în mormânt, i-am promis, apoi m-am înfiorat.

— Pe bune, nu-i spune nimic lui Charlie. A fost foarte furios pe tata când a aflat că unii dintre noi nu mai mergem la spital de când doctorul Cullen a început să lucreze acolo.

— Nu-i spun, bineînțeles.

— Deci, crezi că suntem o adunătură de indigeni superstițioşi sau ce? întrebă el pe un ton jucăuş, dar cu o urmă de îngrijorare.

Încă nu-mi întorsesem capul de la ocean.

M-am întors şi i-am zâmbit cât de normal am putut.

— Nu. Cred că eşti foarte priceput la spus poveşti de groază. Încă mai am pielea de găină, vezi? Mi-am ridicat brațul.

— Super tare.

Zâmbi.

Apoi sunetul pietrelor de pe plajă zdrăngănind una de alta ne avertiză că cineva se apropia. Am ridicat capul amândoi în acelaşi timp şi i-am văzut pe Mike şi pe Jessica la aproximativ cincizeci de metri, venind spre noi.

— Aici eşti, Bella, strigă Mike uşurat, făcând cu mâna deasupra capului.

— E iubitul tău? întrebă Jacob, alertat de nuanța de gelozie din vocea lui Mike.

Am fost surprinsă că era atât de evidentă.

— Nu, cu siguranță nu, am şoptit eu.

Îi eram incredibil de recunoscătoare lui Jacob, fiind dornică să îl fac cât mai fericit posibil. I-am făcut cu ochiul, întorcându-mă prudentă cu spatele la Mike ca să nu mă vadă. El zâmbi, entuziasmat de flirtul meu idiot.

— Deci, când îmi iau permisul… începu el.

— Să vii să mă vezi în Forks. Ieşim împreună cândva.

M-am simţit vinovată când am spus asta, ştiind că mă folosisem de el. Dar chiar îmi plăcea de Jacob. Era o persoană cu care te împrieteneai uşor.

Mike ajunsese la noi acum, cu Jessica la câţiva paşi în urma lui. Îl puteam vedea evaluându-l pe Jacob şi apoi părând satisfăcut că arăta mult mai mic decât noi.

— Unde ai fost? mă întrebă el, deşi răspunsul era chiar în faţa lui.

— Jacob îmi povestea nişte legende locale, i-am răspuns eu. A fost foarte interesant.

I-am zâmbit cald lui Jacob, iar el mi-a răspuns cu un rânjet.

— Păi… Mike făcu o pauză, evaluând cu atenţie situaţia, în timp ce se uita la noi. Noi strângem să plecăm… Se pare că va ploua în curând.

Ne-am uitat cu toţii la cerul întunecat. Cu siguranţă că stătea să plouă.

— Bine. Am sărit în picioare. Vin.

— Mi-a făcut plăcere să te *revăd*, spuse Jacob şi mi-am dat seama că îl tachina puţin pe Mike.

— Şi mie mi-a plăcut. Data viitoare când vine Charlie să îl vadă pe Billy, vin şi eu, am promis eu.

Rânjetul i se întinse pe toată faţa.

— Ar fi super.

— Şi mulţumesc, am adăugat cu sinceritate.

Mi-am tras gluga pe cap în timp ce tropăiam pe stânci înapoi spre parcare. Începuseră să cadă deja câteva picături, pătând în negru pietrele acolo unde aterizau. Când am ajuns la Suburban, ceilalţi încărcau deja toate lucrurile în portbagaj. M-am strecurat pe locul din spate lângă Angela şi Tyler, anunţând că mi-a trecut rândul să merg în faţă. Angela se uita pe fereastră la furtuna care se extindea, iar

Lauren, de pe locul din mijloc, se întoarse să îi ocupe atenția lui Tyler, aşa că puteam să îmi las capul pe spate pur şi simplu, să închid ochii şi să încerc foarte tare să nu mă gândesc la nimic.

# 7.COŞMAR

I-am spus lui Charlie că am multe teme de făcut şi că nu voiam să mănânc nimic. Era un meci de baschet la televizor de care era foarte încântat, deşi, bineînțeles, eu nu aveam nici cea mai mică idee ce era aşa de special la el, aşa că nu a văzut nimic deosebit pe fața sau în vocea mea.

Odată ajunsă în camera mea, am încuiat uşa. Am scotocit pe birou până am găsit vechile mele căşti şi le-am conectat la micul meu CD player. Am luat un CD pe care Phil mi-l dăruise de Crăciun. Era una dintre trupele lui preferate, dar foloseau prea mult bas şi prea multe țipete pentru gustul meu. L-am pus în aparat şi m-am întins pe pat. Mi-am pus căştile pe urechi, am apăsat butonul „play“ şi am dat sonorul atât de tare încât m-au durut urechile. Am închis ochii, dar mă deranja lumina, aşa că mi-am tras o pernă peste față.

M-am concentrat foarte tare asupra muzicii, încercând să înțeleg versurile, să descâlcesc tiparele complicate ale tobelor. După ce am ascultat CD-ul de trei ori, ştiam deja toate cuvintele refrenelor, cel puțin. Am fost surprinsă să văd că, odată ce am trecut dincolo de zgomotul başilor, chiar îmi plăcea formația. Va trebui să îi mulțumesc din nou lui Phil.

Şi a funcționat. Ritmurile asurzitoare m-au împiedicat să gândesc – lucru care era de fapt scopul acestui exercițiu. Am ascultat CD-ul iar şi iar, până am început să cânt şi eu cântecele, până când, într-un final, am adormit.

Am deschis ochii într-un loc familiar. Conştientă într-un colț al minții mele că visez, am recunoscut lumina verde a pădurii. Auzeam valurile spărgându-se de stânci undeva în apropiere. Şi ştiam că, dacă găsesc oceanul, voi putea vedea

soarele. Încercam să urmez sunetul, dar apoi a apărut Jacob Black, smucindu-mă de mână, trăgându-mă spre partea cea mai întunecată a pădurii.

— Jacob? Ce se întâmplă? am întrebat.

Fața lui era înspăimântată; mă trase cu toată puterea, în ciuda opoziției mele. Nu voiam să merg în întuneric.

— Fugi, Bella, trebuie să fugi! şopti el îngrozit.

— Pe aici, Bella!

Am recunoscut vocea lui Mike strigându-mă din inima neagră a pădurii, dar nu-l puteam vedea.

— De ce? l-am întrebat, opunându-mă strânsorii lui Jacob, disperată să găsesc soarele.

Dar Jacob mi-a dat drumul la mână şi a țipat, tremurând brusc şi căzând pe pământul întunecat al pădurii. S-a zvârcolit pe pământ în timp ce eu îl priveam cu groază.

— Jacob! am strigat.

Dar el dispăruse. În locul lui stătea acum un lup mare cu blana roşiatică şi cu ochii negri. Lupul se întoarse cu spatele la mine, cu fața spre țărm, cu părul de pe spate zbârlit, mârâind printre colții dezveliți.

— Bella, fugi! îmi strigă din nou Mike de undeva din spate.

Dar nu m-am întors. Priveam cum o lumină se apropie de mine dinspre plajă.

Apoi Edward ieşi de după copaci, cu pielea strălucindu-i palid, cu ochii negri şi periculoşi. Ridică o mână şi îmi făcu semn să vin spre el. Lupul mârâi la picioarele mele.

Am făcut un pas în față, spre Edward. El zâmbi, iar dinții îi erau ascuțiți şi tăioşi.

— Ai încredere în mine, îmi şopti el.

Am mai făcut un pas.

Lupul se aruncă în spațiul dintre mine şi vampir, cu colții îndreptați către vena lui jugulară.

— Nu! am țipat, ridicându-mă deodată din pat.

Prin mişcarea mea bruscă am tras şi căştile, iar CD player-ul a căzut de pe noptieră, zdrăngănind pe podeaua de lemn.

Lumina din cameră era încă aprinsă, iar eu stăteam în fund pe pat complet îmbrăcată şi încălțată. M-am uitat dezorientată la ceasul de pe dulap. Era 5:30 dimineața.

Am gemut şi mi-am scos cizmele. Totuşi, mă simțeam prea rău ca să mai adorm din nou. M-am întors din nou pe spate şi mi-am descheiat blugii, dându-i jos de pe mine într-un mod ciudat, în timp ce încercam să rămân culcată. Îmi simțeam părul împletit în coadă ca o margine neplăcută de-a lungul craniului. M-am întors pe o parte şi am smuls elasticul din cauciuc şi mi-am trecut degetele prin păr să desfac împletitura. Mi-am tras din nou perna pe ochi.

Nu-mi era de niciun folos, desigur. Subconştientul meu scotea la suprafață exact imaginile pe care încercasem cu disperare să le evit. Trebuia să mă confrunt cu ele acum.

M-am ridicat din pat, iar capul mi s-a învârtit preț de un minut în timp ce sângele circula în jos. „S-o luăm cu începutul“ m-am gândit eu, fericită să amân totul cât mai mult posibil. Mi-am luat sacoşa cu obiectele care îmi trebuiau în baie.

Totuşi, duşul n-a durat nici pe departe cât aş fi sperat. Chiar şi după ce mi-am uscat părul pe îndelete, am terminat repede cu lucrurile pe care le puteam face în baie. Înfăşurată într-un prosop, am traversat holul înapoi spre camera mea. Nu-mi dădeam seama dacă Charlie mai dormea sau dacă plecase deja. M-am uitat pe fereastră şi nu i-am văzut maşina de poliție. Era din nou la pescuit.

M-am îmbrăcat încet în cele mai comode haine pe care le aveam, apoi am făcut patul, – ceea ce nu făceam niciodată. Nu mai puteam amâna. M-am dus la birou şi am deschis vechiul meu calculator.

Uram să folosesc internetul aici. Modemul era depăşit de mult, iar serviciul gratuit de internet era sub orice critică; numai până făcea legătura dura atât de mult încât m-am decis să mă duc să îmi iau un castron cu cereale în timp ce aşteptam.

Am mâncat încet, mestecând fiecare îmbucătură cu grijă. Când am terminat, am spălat castronul şi lingura, le-am şters şi le-am pus în dulap. Mi-am târât picioarele în timp ce urcam pe scări. M-am dus mai întâi spre CD player, l-am ridicat de pe podea şi l-am aşezat exact în mijlocul mesei. Am scos căştile şi le-am pus în sertarul biroului. Apoi am dat

drumul la acelaşi CD, dar am dat sonorul la minimum, astfel încât să fie doar un zgomot de fundal.

Oftând din nou, m-am întors spre calculator. Normal, ecranul era acoperit de anunțuri publicitare. M-am aşezat în scaunul meu pliant şi am început să închid toate ferestrele acelea mici. Într-un final, am ajuns şi pe pagina motorului meu de căutare preferat. Am mai închis câteva anunțuri, apoi am scris un singur cuvânt.

„Vampir."

Bineînțeles că a durat o groază de timp. Când au apărut rezultatele căutării, aveam multe pagini din care să selectez – de toate, de la filme şi emisiuni de televiziune până la jocuri, muzică under- ground metal şi companii de cosmetice gotice.

Apoi am găsit un site promițător – *Vampirii de la A la Z.* Am aşteptat nerăbdătoare să se încarce, închizând repede fiecare anunț publicitar care apărea pe ecran. Într-un final, ecranul s-a acoperit cu un text negru, scolastic, pe un fundal alb. Două citate m-au întâmpinat pe prima pagină:

*În toată lumea largă şi întunecoasă a fantomelor şi a demonilor nu există un personaj mai îngrozitor, mai detestat şi mai temut, dar în acelaşi timp emanând o fascinație înspăimântătoare, decât vampirul, care nu este nici fantomă şi nici demon, dar care împărtăşeşte totuşi naturile sumbre şi posedă calitățile misterioase şi extraordinare ale amândurora. — Reverend Montague Summers*

*Dacă există pe lumea aceasta un fapt bine atestat, acela este cel al vampirilor. Nimic nu lipseşte: rapoarte oficiale, mărturii ale unor oameni cunoscuți, ale unor chirurgi, preoți, magistrați; dovada judiciară completă. Şi, cu toate acestea, cine crede totuşi în vampiri? — Rousseau*

Restul site-ului conținea o listă alfabetizată a tuturor miturilor cu vampiri din toată lumea. Primul pe care am dat click, *Danagul,* era un vampir filipinez care se presupunea că

este răspunzător de plantarea taroului[6] pe insule cu multe secole în urmă. Mitul mai spunea că *Danagul* a lucrat alături de oameni timp de mulți ani, dar tovărăşia s-a terminat când o femeie s-a tăiat la deget, iar un *Danag* i-a supt rana şi, plăcându-i atât de mult gustul, i-a scurs tot sângele din corp.

Am citit cu atenție toate descrierile, căutând ceva care să sune familiar, nu mai spun plauzibil. Se părea că majoritatea miturilor cu vampiri erau concentrate în jurul unor femei frumoase ca demoni şi copii ca victime; păreau legende create să explice rata mare de mortalitate în rândul copiilor şi să le dea bărbaților o scuză pentru infidelitate. Multe dintre poveşti conțineau spirite fără trup şi avertismente cu privire la înmormântările nefăcute corect. Nu erau multe lucruri asemănătoare cu filmele pe care le văzusem şi numai câțiva, precum *Estrié* şi *Upier,* erau preocupați de băutul sângelui.

Doar trei mențiuni mi-au atras atenția: *Strigoiul*, o ființă puternică nemoartă, care putea apărea ca un om frumos, cu pielea palidă, slovacul *Nelapsi*, o creatură atât de puternică şi de rapidă încât putea masacra un sat întreg într-o singură oră după miezul nopții, şi încă una, *i Stregoni benefici*[7].

Despre aceştia era doar o propoziție scurtă.

*Stregoni benefici: vampiri italieni, despre care se spune că sunt de partea binelui şi duşmani de moarte ai vampirilor răi.*

Era o uşurare acea singură mențiune scurtă, singurul mit dintre sutele existente, care pretindea că există şi vampiri buni.

În general, existau totuşi puține detalii care să coincidă cu istorisirile lui Jacob sau cu propriile mele observații. Îmi făcusem un mic catalog în minte în timp ce citeam şi comparam cu atenție fiecare mit. Viteză, forță, frumusețe, piele palidă, ochi care îşi schimbă culoarea; apoi criteriile lui Jacob: băutori de sânge, duşmani ai vârcolacului, piele rece şi nemuritori. Erau puține mituri care să se potrivească

---

6 *Taro* — plantă tropicală cultivată ca leguma; mai este cunoscută ca „ureche de elefant“(n.tr.)

7 *i Stregoni benefici* - strigoii binefăcători (în it. în orig.)

măcar cu o singură caracteristică.

Şi mai era o problemă, una pe care mi-o aminteam din puţinele filme de groază şi care era menţionată şi în ceea ce citisem astăzi: vampirii nu pot umbla pe afară ziua, soarele i-ar face tăciune. Ei dorm în sicrie şi ies afară noaptea.

Enervată, am apăsat butonul de închidere al calculatorului, fără să mai aştept să îl închid corespunzător. Dincolo de iritare, simţeam un sentiment de jenă copleşitoare. Stăteam în camera mea făcând cercetări despre vampiri. Ce era în neregulă cu mine? Am decis că vina aparţinea în totalitate oraşului Forks şi chiar întregii Peninsule Olympic îmbibate de apă.

Trebuia să ies din casă, dar nu era niciun loc în care să vreau să mă duc fără să merg trei zile cu maşina. Mi-am tras oricum cizmele în picioare, nesigură cu privire la destinaţie, şi am coborât. M-am îmbrăcat cu haina de ploaie fără să verific vremea şi am ieşit pe uşă.

Era înnorat, dar încă nu ploua. Mi-am ignorat camioneta şi am luat-o spre est, pe jos, traversând de-a curmezişul curtea lui Charlie către pădurea care părea că se apropie tot mai mult. N-a durat mult până m-am adâncit atât de mult în pădure încât nu am mai văzut casa şi şoseaua, iar singurele sunete pe care le mai auzeam erau scârţâitul pământului umed sub tălpile mele şi ţipetele gaiţelor.

Exista o cărare subţire cât o panglică, ducând prin pădure, altfel nu aş fi riscat să mă plimb aşa de una singură. Nu aveam deloc simţul direcţiei; m-aş fi putut rătăci în condiţii mai puţin sigure ca acestea. Cărarea şerpuia tot mai adânc în pădure, cel mai mult spre est din câte mi-am putut da eu seama. Cotea pe după molizii Sitka şi cucute, după tise şi arţari. Ştiam doar vag denumirile copacilor din jurul meu şi asta datorită lui Charlie, care mi-i arătase pe fereastra maşinii de poliţie când eram copil. Erau mulţi pe care nu-i ştiam, iar alţii de care nu eram sigură pentru că erau acoperiţi de paraziţi verzi.

Am urmat cărarea atât cât m-a împins furia împotriva propriei persoane. Când aceasta a început să se domolească, am încetinit. Câteva picături de umezeală s-au prelins din

coroanele copacilor, dar nu eram sigură dacă începuse să plouă sau dacă erau apă rămasă de ieri, ținută sus în frunzele de deasupra mea, care începuse să picure treptat înapoi spre pământ. Un copac recent căzut la pământ – ştiam asta pentru că nu era acoperit în întregime de muşchi – se odihnea sprijinit de trunchiul unui alt copac, formând o mică bancă adăpostită, la numai câțiva paşi de cărare, în siguranță. Am păşit peste ferigi şi m-am aşezat cu grijă, asigurându-mă că am jacheta între scoarța umedă şi haine şi mi-am sprijinit capul acoperit de glugă de copacul viu.

Nu venisem în locul cel mai potrivit. Ar fi trebuit să ştiu asta, dar unde altundeva să mă fi dus? Pădurea era de un verde-închis şi prea asemănătoare cu scena din visul de noaptea trecută ca să îmi permită să îmi calmez mintea. Acum, că nu se mai auzea nici sunetul paşilor mei uzi, liniştea devenise pătrunzătoare. Şi păsările amuțiseră, iar frecvența picăturilor crescuse, semn că deasupra pădurii ploua. Ferigile se înălțau peste capul meu cum mă aşezasem ştiam că cineva putea trece pe cărare, la trei metri distanță de mine fără să mă vadă.

Aici, între copaci, era mult mai uşor să crezi absurditățile care mă deranjaseră în casă. Nimic nu se schimbase în păduri de mii de ani, iar miturile şi legendele a sute de țări păreau credibile în acest labirint verde, nu cum mi se păruseră în dormitorul meu modern. M-am forțat să mă concentrez asupra celor două întrebări vitale la care trebuia să răspund, dar am făcut-o fără chef.

Mai întâi trebuia să decid dacă putea fi adevărat ceea ce spusese Jacob despre familia Cullen.

Prompt, mintea mea a răspuns cu un „nu“ răsunător. Era prostesc şi morbid să cred în asemenea lucruri ridicole. „Dar atunci?“ m-am întrebat eu. Nu există nicio explicație rațională pentru faptul că încă mai eram în viață în acest moment. Am rememorat tot ce observasem până atunci: viteza şi forța imposibile, ochii care îşi schimbă culoarea de la negru la auriu şi înapoi, frumusețea neomenească, pielea rece şi palidă. Apoi mai multe lucruri mărunte de care mi-am amintit treptat: cum păreau să nu mănânce niciodată, grația

tulburătoare cu care se mişcau. Şi felul în care vorbea el câteodată, în cadenţe neobişnuite şi expresii ce se potriveau mai bine stilului unui roman de la sfârşitul secolului şi nu unei clase de elevi din secolul XXI. Chiulise la biologie când se făcuse identificarea grupei sanguine. Nu refuzase să vină în excursia la plajă până nu aflase unde mergem. Părea să ştie tot ce gândesc cei din jurul lui... cu excepţia mea. Îmi spusese că el era personajul negativ, că era periculos...

Puteau cei din familia Cullen să fie vampiri?

Păi, *ceva* tot erau. În faţa ochilor mei increduli se întâmpla ceva care nu putea fi explicat raţional. Fie că erau cei reci despre care vorbea Jacob, sau teoria mea despre supereroi, Edward Cullen nu era... om. Era mai mult decât atât.

Aşa că... poate. Acesta va trebui să fie răspunsul meu pentru moment.

Şi cea mai importantă întrebare dintre toate: ce mă făceam dacă era adevărat?

„*Dacă* Edward e un vampir – abia puteam să gândesc cuvintele-, ce-ar trebui să fac?“ Nici nu se punea problema să mai implic pe cineva. Nici măcar eu nu puteam să cred asta; oricui i-aş fi spus m-ar fi internat la nebuni.

Doar două opţiuni păreau practice. Prima era să îi urmez sfatul: să fiu isteaţă şi să îl evit cât mai mult posibil. Să anulez planurile făcute împreună, să îl ignor din nou cât de mult eram în stare. Să mă prefac că există un perete impenetrabil de sticlă între noi la singura oră la care eram forţaţi să fim colegi. Să îi spun să mă lase în pace şi să vorbesc serios de data asta.

În clipa în care m-am gândit la această alternativă, m-a cuprins un sentiment brusc de agonie şi de disperare. Mintea mea respinse durerea, trecând repede la următoarea opţiune.

Nu puteam să fac altceva. La urma urmei, chiar dacă el era ceva... sinistru, nu făcuse nimic să mă rănească până acum. De fapt, acum aş fi fost o urmă pe maşina lui Tyler dacă el nu ar fi acţionat atât de rapid. Atât de rapid, m-am contrazis, că poate a fost un simplu reflex. Dar dacă avea reflexul de a salva vieţi, cât de rău putea fi? mi-am mai spus. Capul mi se învârtea de atâtea întrebări fără răspuns.

Dacă eram sigură de ceva, era de un lucru: Edward cel rău din visul meu de noaptea trecută reprezenta doar temerea mea cu privire la cuvântul rostit de Jacob şi nu era o reflexie a lui Edward. Chiar şi aşa, când strigasem, îngrozită de săritura lupului, nu teama pentru viața lupului a fost cea care mi-a adus cuvântul „nu“ pe buze. A fost teama că el ar putea fi rănit – chiar şi când mă chema la el cu dinții ascuțiți, eu tot mă temeam *pentru el.*

Şi ştiam că acesta era răspunsul. Nu ştiam dacă se mai punea problema unei alegeri. Eram deja prea implicată. Acum, că ştiam – dacă ştiam –, nu puteam să fac nimic cu privire la secretul meu înfricoşător. Pentru că atunci când mă gândeam la el, la vocea lui, la ochii hipnotizanți, la forța magnetică a personalității lui, nu voiam nimic altceva decât să fiu cu el imediat. Chiar dacă... dar nu mă puteam gândi la asta. Nu aici, singură în pădurea întunecoasă. Nu în timp ce ploaia o făcea la fel de obscură ca amurgul sub coroanele copacilor şi răpăia asemenea unor paşi pe pământul acoperit de verdeață. Am început să tremur şi m-am ridicat repede din locul meu ascuns, îngrijorată că drumul ar fi putut să dispară cumva din cauza ploii.

Dar era acolo, sigur şi curat, şerpuind departe de ceața verde şi umedă. L-am urmat în grabă, cu gluga trasă strâns în jurul feței, mirată, în timp ce aproape alergam printre copaci, de cât de departe ajunsesem. Am început să mă întreb dacă mă îndreptam spre ieşire sau dacă urmam cărarea tot mai adânc în captivitatea pădurii. Totuşi, înainte să mă sperii prea tare, am început să zăresc nişte spații deschise printre crengile împletite. Apoi am auzit o maşină trecând pe şosea şi am ieşit din pădure, exact unde curtea lui Charlie se întindea în fața mea şi casa mă invita înăuntru, promițându-mi căldură şi şosete uscate.

Era abia ora prânzului când am ajuns înăuntru. M-am dus sus şi m-am îmbrăcat în blugi şi tricou, din moment ce aveam de gând să rămân în casă pentru tot restul zilei. Nu mi-a trebuit foarte mult efort să mă concentrez asupra temei pentru ziua aceea, un eseu despre *Macbeth* care trebuia predat miercuri. Am început prin schițarea unei ciorne,

simțindu-mă mulțumită şi senină cum nu mă mai simțisem de mult… de joi după-amiază dacă stăteam să mă gândesc.

Întotdeauna fusesem aşa. Partea cea mai dureroasă pentru mine era să iau decizii, aceea era partea asupra căreia agonizam. Dar, odată ce decizia era luată, pur şi simplu o urmam – de obicei cu uşurare că alegerea a fost făcută. Uneori, uşurarea era urmată de disperare, aşa cum fusese decizia de a veni în Forks. Dar tot era mai bine decât lupta cu alternativele.

Era ridicol de uşor să trăiesc cu decizia mea. Periculos de uşor.

Ziua a trecut astfel în linişte şi a fost productivă – mi-am terminat eseul înainte de ora 8. Charlie a venit acasă cu o pradă bogată, iar eu mi-am propus să cumpăr o carte cu rețete cu peşte când mă voi duce la Seattle săptămâna viitoare. Fiorii care mă treceau pe şira spinării de câte ori mă gândeam la excursia aceea erau precum cei pe care îi simțisem înainte să fac acea plimbare cu Jacob Black.

Ar trebui să fie altfel, m-am gândit. Trebuia să îmi fie teamă, ştiam că trebuia, dar nu puteam să simt tipul potrivit de teamă.

Am dormit fără vise în noaptea aceea, epuizată fiindcă îmi începusem ziua atât de devreme şi pentru că dormisem atât de prost noaptea trecută. Pentru a doua oară de la venirea mea în Forks, m-am trezit în lumina galben-strălucitoare a unei zile însorite. Am sărit la fereastră, uimită să văd că nu era aproape niciun nor pe cer, iar cei care se vedeau erau doar pufuri albe şi mici ca de vată, care nu puteau sub nicio formă să aducă ploaia. Am deschis fereastra, surprinsă că s-a deschis uşor, fără să fie înțepenită, după atâția ani cât stătuse închisă, şi am tras în piept aerul relativ uscat. Era aproape cald şi nu bătea vântul mai deloc. Sângele mi s-a electrizat în vene.

Charlie tocmai termina micul dejun când am coborât şi şi-a dat seama de dispoziția mea imediat.

— Frumoasă zi, comentă el.

— Da, am fost eu de acord cu un rânjet.

Zâmbi şi el, iar ochii căprui i se încrețiră pe la margini.

Când Charlie zâmbea, era uşor să îți dai seama de ce mama se căsătorise cu el atât de repede. Tânărul romantic din acele zile dispăruse înainte să îl cunosc eu, la fel şi părul castaniu şi creț – aceeaşi culoare şi chiar aceeaşi textură ca al meu – care îi dezvăluia tot mai mult din pielea strălucitoare a frunții. Dar, când zâmbea, puteam vedea ceva din omul care fugise cu Renée când aceasta era doar cu doi ani mai mare decât mine.

Am luat micul dejun veselă, privind firele de praf jucându-se în raza de lumină care strălucea prin fereastra din spate. Charlie îmi strigă la revedere, apoi am auzit maşina îndepărtându-se de casă. Am ezitat pe drumul spre ieşire, cu mâna pe haina de ploaie. Aş fi tentat soarta dacă o lăsam acasă. Am împăturit-o pe braț, oftând, şi am păşit afară în cea mai strălucitoare lumină pe care o văzusem de luni întregi.

Folosind multă vaselină, am reuşit să cobor aproape complet ambele ferestre ale camionetei. Am ajuns printre primii la şcoală; în graba mea să ies afară nici nu mă uitasem la ceas. Am parcat şi m-am îndreptat spre băncile de picnic rar folosite din partea de sud a cantinei.

Băncile mai erau un pic umede, aşa că m-am aşezat pe jachetă, bucuroasă că o puteam folosi într-un fel. Aveam temele făcute – rezultatul unei vieți sociale reduse dar erau câteva probleme de trigonometrie de care nu eram sigură că le făcusem corect. Mi-am scos cartea cu elan, dar, pe la jumătatea corectării primei probleme, am început să visez cu ochii deschişi, privind cum se joacă lumina soarelui pe copacii cu scoarța roşie. Desenam neatentă pe marginea temei. După câteva minute, am realizat brusc că desenasem cinci perechi de ochi negri care se holbau la mine din pagina caietului. I-am şters repede cu guma.

— Bella! am auzit pe cineva strigându-mă şi părea să fie Mike.

M-am întors şi mi-am dat seama că şcoala se aglomerase în timp ce stătusem acolo, cu mintea aiurea. Toți erau îmbrăcați cu tricouri, iar unii purtau chiar pantaloni scurți, deşi afară nu puteau fi peste 16 grade. Mike venea spre mine

îmbrăcat într-un şort kaki şi un tricou de rugby în dungi, făcându-mi cu mâna.

— Bună, Mike! i-am strigat eu, făcându-i şi eu cu mâna, incapabilă să fiu lipsită de entuziasm într-o dimineață ca asta.

Veni să se aşeze lângă mine, cu țepii ordonați din păr strălucind aurii în lumină şi cu un rânjet dintr-un colț în altul al urechilor. Era încântat să mă vadă, iar eu nu m-am putut abține să nu mă simt bine.

— N-am observat niciodată asta – părul tău are nuanțe de roşu în el, comentă el, prinzând între degete o şuviță care flutura în briza lejeră.

— Numai la soare.

M-am simți uşor stingherită când mi-a dat şuvița de păr pe după ureche.

— Grozavă zi, nu?

— E pe gustul meu, am fost eu de acord.

— Ce-ai făcut ieri?

Tonul lui era un pic prea imperativ.

— Am lucrat la eseu aproape toată ziua. Nu am adăugat că îl terminasem, nu era nevoie să par încrezută.

Mike se lovi cu palma peste frunte.

— A, da, trebuie să îl predăm joi, nu?

— Hm, miercuri, cred.

— Miercuri? Se încruntă. Asta nu e bine... Ce temă ți-ai ales?

— Dacă Shakespeare tratează personajele feminine cu misoginism.

Mike se holbă la mine de parcă vorbisem în păsărească.

— Cred că va trebui să mă apuc să lucrez la el în seara asta, spuse el dezumflat. Voiam să te întreb dacă nu vrei să ieşim în oraş.

— O!

Am fost luată prin surprindere. De ce nu mai puteam să am o conversație plăcută cu Mike fără să devină stânjenitoare?

— Păi, am putea ieşi să luăm cina sau ceva de genul ăsta... şi aş putea lucra la eseu mai târziu.

Îmi zâmbi plin de speranță.

— Mike... Uram să fiu strânsă cu uşa. Nu cred că ar fi o idee bună.

Îi căzu fața.

— De ce? întrebă el, cu privirea în pământ.

Gândul îmi zbură la Edward, întrebându-mă dacă tot la el se gândea şi Mike.

— Cred că... şi dacă repeți vreodată ce îți spun acum te voi bate fericită până te las lat, l-am amenințat eu, dar cred că asta ar supăra-o pe Jessica.

Era şocat, clar nu se gândise deloc în direcția aceea.

— Jessica?

— Pe bune, Mike, eşti orb?

— O, expiră el, uimit cu adevărat.

Am folosit surprinderea lui ca un avantaj să mă retrag.

— Încep orele şi nu pot să întârzii.

Mi-am adunat cărțile, şi le-am îndesat în geantă.

Am mers în linişte până la clădirea 3, iar expresia lui era tulburată. Speram că gândurile în care era cufundat îl duceau în direcția corectă.

Când am văzut-o pe Jessica la trigonometrie, clocotea de entuziasm. Ea, Angela şi Lauren se duceau pe seara la Port Angeles să îşi cumpere rochii pentru bal. Voia să vin şi eu chiar dacă nu aveam nevoie de rochie. Eram nehotărâtă. Ar fi bine să ies din oraş cu fetele, dar va fi şi Lauren acolo. Şi cine ştie ce aş putea face în seara aceasta... Dar nu era bine să îmi las mintea să rătăcească în direcția asta. Desigur că eram fericită datorită soarelui. Dar nu numai asta mă făcea să fiu în dispoziția euforică în care eram, nici pe departe. Aşa că i-am spus că poate merg, dar că va trebui să îl întreb mai întâi pe Charlie.

Pe drumul spre ora de spaniolă nu vorbi decât despre bal, continuând parcă fără întrerupere când s-a terminat ora, cu cinci minute întârziere, şi când ne îndreptam spre cantină pentru prânz. Eram prea pierdută în propria frenezie a anticipației ca să ascult ce spunea. Eram dureros de nerăbdătoare nu numai să îl văd pe el, ci şi pe toți din familia Cullen, să îi compar cu noile suspiciuni care îmi

îmbolnăveau mintea. Când am trecut pragul cantinei, am simțit primul fior de teamă alunecându-mi pe şira spinării şi oprindu-se în stomac. Oare îşi vor putea da seama ce gândesc? Dar apoi mă cuprinse un sentiment diferit: Oare Edward mă aşteaptă să stea din nou cu mine?

Aşa cum obişnuiam, m-am uitat prima oară spre masa fraților Cullen. Stomacul mi s-a strâns de panică atunci când am înțeles că era goală. Cu o fărâmă de speranță în suflet, am dat turul cantinei cu privirea, sperând să îl găsesc singur, aşteptându-mă. Sala era aproape plină, ora de spaniolă ne făcuse să întârziem, dar Edward şi familia lui nu se vedeau pe nicăieri. Dezolarea m-a lovit cu o forță nimicitoare.

M-am poticnit în spatele Jessicăi fără să mă mai prefac că o ascult. Întârziasem, astfel că toți ceilalți erau deja la masă. Am evitat scaunul liber de lângă Mike şi m-am aşezat lângă Angela. Am observat vag că Mike i-a ținut politicos scaunul Jessicăi, iar aceasta s-a înseninat de bucurie.

Angela mi-a adresat în şoaptă câteva întrebări cu privire la eseul despre *Macbeth,* la care am răspuns cât de natural am putut, în timp ce mă cufundam în nefericire. Şi ea m-a invitat să merg cu ele în seara aceea şi am acceptat agățându-mă de orice ocazie ca să îmi distrag atenția.

Mi-am dat seama că mă agățasem de o ultimă speranță când am intrat la ora de biologie, dar i-am văzut scaunul gol şi am simțit un nou val de dezamăgire.

Restul zilei a trecut încet şi deprimant. La educație fizică am avut un curs despre regulile badmintonului, următoarea tortură pregătită pentru mine. Dar măcar a trebuit să stau jos şi să ascult în loc să mă împiedic pe teren. Cea mai bună parte a fost că antrenorul nu a terminat, aşa că mai câştigam încă o zi liberă. Nu mai conta că în ziua următoare mă vor înarma cu o rachetă şi îmi vor da drumul împotriva întregii clase.

Am fost bucuroasă să plec de la şcoală, ca să mă pot bosumfla şi suferi în voie înainte să ies cu Jessica şi fetele. Dar, chiar când am intrat pe uşa casei lui Charlie, Jessica a sunat să anuleze planurile făcute. Am încercat să fiu fericită

că Mike o invitase la cină – chiar eram uşurat că părea în sfârşit să se prindă –, dar entuziasmul îmi era fals. Excursia la cumpărături fusese replanificată pentru mâine-seară.

Asta mă lăsă cu puține lucruri de făcut care să îmi distragă atenția. Pusesem nişte peşte la marinat pentru cină, cu salată şi pâine rămase de seara trecută, aşa că nu mai aveam ce face în bucătărie. Am petrecut concentrată o jumătate de oră făcându-mi temele, dar am terminat şi cu ele. Mi-am verificat e-mailul, citind şirul de scrisori de la mama, devenind tot mai tăioase pe măsură ce se apropiau de prezent. Am oftat şi i-am compus un răspuns scurt.

*Mamă,*

*Scuze. Am fost plecată. Am fost la plajă cu nişte prieteni. Şi a trebuit să scriu un eseu.*

Scuzele mele erau destul de patetice, aşa că am renunțat să mă mai scuz.

*E însorit afară azi – ştiu, şi eu sunt şocată aşa că mă duc afară să absorb cât de multă vitamina D pot. Te iubesc.*

*Bella.*

Am decis, ca să mai treacă timpul, să citesc ceva care să nu țină de şcoală. Aveam o colecție mică de cărți pe care mi-o adusesem în Forks, cel mai uzat volum fiind o compilație a operelor lui Jane Austen. L-am ales pe acela şi m-am îndreptat spre curtea din spate, luând cu mine o pătură veche şi zdrențăroasă din dulapul cu lenjerie de la capătul scărilor.

Afară, în curtea mică şi pătrată a lui Charlie, am pus pătura în două şi am întins-o departe de umbra copacilor pe iarba deasă care părea să fie mereu puțin umedă, indiferent cât de mult strălucea soarele. M-am aşezat pe burtă, încrucişându-mi gleznele în aer, răsfoind printre romanele din carte şi încercând să mă decid care îmi va ocupa mintea cel mai bine. Preferatele mele erau *Mândrie şi prejudecată* şi *Rațiune şi simțire.* Pe prima o citisem cel mai recent, aşa că

am început *Rațiune și simțire*, ca să îmi amintesc după ce am început capitolul trei că pe eroul poveștii se întâmpla să îl cheme *Edward.* Furioasă, am dat paginile la *Mansfield Park,* dar eroul acestui roman se numea *Edmund* și prea semăna numele. Nu mai erau alte nume disponibile în secolul al XVIII-lea? Am închis cartea, enervată, și m-am rostogolit pe spate. Mi-am suflecat mânecile cât de sus am putut și am închis ochii. Mă voi concentra numai asupra căldurii de pe pielea mea, mi-am spus eu serioasă. Briza era încă lejeră, dar îmi învolbura șuvițe de păr în jurul feței, iar asta mă gâdila puțin. Mi-am tras tot părul deasupra capului, împrăștiindu-l în evantai pe pătură și m-am concentrat din nou asupra căldurii care îmi atingea pleoapele, obrajii, nasul, brațele, gâtul și trecea prin tricoul meu subțire...

Următorul lucru de care mi-am dat seama a fost sunetul mașinii de poliție a lui Charlie cotind spre aleea acoperită de cărămizi. M-am ridicat surprinsă, văzând că lumina se ascunsese în spatele copacilor și că adormisem. M-am uitat în jur, amețită, având brusc sentimentul că nu sunt singură.

— Charlie? am întrebat.

Dar i-am auzit portiera trântindu-se în fața casei.

Am sărit în picioare, prostesc de agitată, strângând pătura acum umedă și cartea. Am fugit înăuntru să pun niște ulei la încins pe aragaz, știind că voi întârzia cu cina. Charlie își agăța cureaua cu arma în cuier și se descălța de cizme când am intrat.

— Scuze, tată, cina nu e gata încă, am adormit afară.

Mi-am înăbușit un căscat.

— Stai liniștită, spuse el. Oricum voiam să văd care e scorul la meci.

După cină m-am uitat la televizor cu Charlie, ca să am ceva de făcut. Nu voiam să mă uit la nimic special, dar el știa că nu îmi place baseballul, așa că a dat pe un serial idiot de comedie care nu ne plăcea niciunuia. Totuși, părea fericit că facem ceva împreună. Și eu mă bucuram, în ciuda depresiei mele, să îl fac pe el fericit.

— Tată, i-am spus eu în timpul reclamelor, Jessica și Angela se duc mâine să se uite după rochii pentru bal în Port

Angeles şi vor să le ajut să aleagă… Te superi dacă mă duc cu ele?

— Jessica Stanley? întrebă el.

— Şi Angela Weber.

Am oftat în timp ce îi dădeam detaliile.

Părea nedumerit.

— Dar tu nu te duci la bal, nu?

— Nu, tată, dar le ajut pe ele să îşi găsească rochii – ştii, le pot da sfaturi constructive.

Unei femei n-ar fi trebuit să îi explic toate astea.

— Păi, bine. Păru să îşi dea seama că nu prea se pricepe la treburi femeieşti. Dar e în timpul săptămânii şi te duci la şcoală.

— Plecăm imediat după ore, ca să ne putem întoarce devreme. Te descurci cu cina, da?

— Bells, m-am hrănit singur timp de şaptesprezece ani înainte să vii tu aici, îmi reaminti el.

— Nu ştiu cum ai supravieţuit, am murmurat eu, apoi am adăugat mai clar: îţi las nişte chestii pentru sendvişuri reci în frigider, bine? Chiar deasupra.

Dimineaţă era din nou însorit. M-am trezit cu speranţele renăscute, pe care am încercat să le înăbuş cu îndârjire. M-am îmbrăcat ca pentru vreme caldă, cu o bluză albastră cu decolteu în formă de V, o bluză pe care o purtasem în Phoenix în miezul iernii.

Mi-am planificat sosirea la şcoală astfel încât să ajung cu foarte puţin timp înainte de începerea cursurilor. Cu inima îndoită, am dat ture prin parcare căutând un loc şi uitându-mă şi după Volvo-ul argintiu, care evident nu era acolo. Am parcat pe ultimul rând şi m-am grăbit la ora de engleză, ajungând fără suflare, dar discretă, înainte să se sune de intrare.

A fost la fel ca ieri, nu puteam să împiedic mugurii speranţei din minte, doar că îi zdrobeam dureros în timp ce căutam degeaba prin sala de mese sau mă aşezam la masa mea goală de biologie.

Excursia la Port Angeles era planificată pentru seara aceasta şi era şi mai atrăgătoare pentru că Lauren avea alte

obligații. Eram nerăbdătoare să ies din oraş ca să încetez să mă mai uit peste umăr sperând să îl văd apărând ca din senin aşa cum făcea mereu. Mi-am jurat că voi fi într-o dispoziție bună în seara asta ca să nu le stric cheful Angelei şi Jessicăi la vânătoarea de rochii. Poate că o să îmi cumpăr şi eu nişte haine. Refuzam să mă gândesc că aş putea face cumpărături singură în Seattle weekendul acesta dacă Edward nu mai era interesat de aranjamentul nostru. Cu siguranță că n-ar anula fără ca măcar să îmi spună.

După şcoală, Jessica m-a urmat acasă cu maşina ei, un Mercury vechi şi alb, ca să îmi pot lăsa cărțile şi camioneta. În casă, mi-am periat repede părul, simțind cum mi se ridică puțin moralul la perspectiva de a ieşi din Forks. I-am lăsat un bilet lui Charlie, explicându-i din nou unde găseşte cina, mi-am pus portofelul jerpelit din geanta pentru şcoală într-o poşetă pe care o foloseam rareori şi am fugit. Am mers apoi acasă la Angela, care ne aştepta. Moralul mi s-a ridicat şi mai mult pe măsură ce am depăşit cu adevărat granițele oraşului.

## 8. PORT ANGELES

Jess conducea mai repede decât Charlie, aşa că am ajuns în Port Angeles pe la 16:00. Trecuse ceva timp de când nu mai ieşisem în oraş cu fetele, astfel că infuzia de estrogen era revigorantă. Am ascultat melodii rock plângăcioase în timp ce Jessica flecărea despre băieții cu care ne petreceam timpul. Cina Jessicăi cu Mike mersese foarte bine şi spera ca până sâmbătă seară să avanseze cu el la etapa primului sărut. Am zâmbit în sinea mea, mulțumită. Angela era pasiv mulțumită să meargă la bal, dar nu era cu adevărat interesată de Eric. Jessica a încercat s-o facă să mărturisească cine era genul ei, dar am întrerupt-o cu o întrebare despre rochii ca s-o salvez. Angela mi-a aruncat o privire recunoscătoare.

Port Angeles era o capcană mică şi frumoasă pentru

turişti, mult mai civilizat şi mai ciudat decât Forks. Dar Jessica şi Angela îl ştiau bine, aşa că nu plănuiau să piardă timpul pe aleea pitorească de-a lungul golfului. Jess ne duse direct la singurul centru comercial din oraş, care se afla la câteva străzi distanţă de partea turistică a zonei golfului.

Dansul era etichetat ca fiind semiformal, dar nu eram sigure ce înseamnă asta exact. Atât Angela cât şi Jessica au părut surprinse şi aproape neîncrezătoare când le-am spus că nu fusesem niciodată la un bal în Phoenix.

— Nu te-ai dus niciodată cu vreun iubit? mă întrebă Jessica suspicioasă în timp ce intram pe uşile din faţă ale centrului comercial.

— Pe bune, am încercat s-o conving eu, nevrând să îi mărturisesc despre problemele mele cu dansatul. N-am avut niciodată un iubit sau pe cineva. Nu prea ieşeam.

— De ce nu? vru să ştie Jessica.

— Nimeni nu m-a invitat, am răspuns cu onestitate.

Păru sceptică.

— Băieţii te invită aici, îmi reaminti ea, şi tu îi refuzi.

Eram la secţiunea de haine pentru adolescenţi şi ne uitam printre standuri după rochii elegante.

— Păi, cu excepţia lui Tyler, o corectă Angela repede.

— Poftim? am sărit eu. Ce-ai spus?

— Tyler a spus la toată lumea că te duce la banchet, mă informă Jessica cu ochi bănuitori.

— Ce-a spus? am răspuns de parcă mă înecam.

— Ţi-am spus eu că nu e adevărat, îi murmură Angela Jessicăi.

Am tăcut, încă pierdută în şocul care se transforma rapid în enervare. Dar găsiserăm standurile cu rochii, aşa că aveam treabă acum.

— De aia nu te place Lauren, chicoti Jessica în timp ce căutam printre haine.

Am scrâşnit din dinţi.

— Crezi că, dacă trec peste el cu camioneta, o să înceteze să se simtă vinovat cu privire la accident? Şi o să înceteze să se mai recompenseze şi o să fim chit?

— Poate, se amuză Jessica. Dacă de asta se poartă aşa.

Colecția de rochii nu era foarte extinsă, dar amândouă au găsit câteva pe care să le probeze. M-am aşezat pe un taburet în cabina de probă, lângă oglinda tridimensională, încercând să îmi controlez furia.

Jess avea de ales între două rochii – una neagră, lungă şi fără bretele, iar cealaltă lungă până la genunchi, cu bretele subțiri, de un albastru electric. Am încurajat-o să o aleagă pe cea albastră; de ce să nu îşi pună în evidență ochii? Angela şi-a ales o rochie de un roz pal care cădea frumos pe corpul ei înalt şi îi făcea părul castaniu deschis să pară de nuanța mierii de albine. Le-am complimentat pe amândouă cu generozitate şi le-am ajutat, aşezând rochiile probate pe umeraşe. Tot acest proces a fost mult mai scurt şi mai uşor decât experiențe similare avute cu Renée acasă. Bănuiesc că asta se datora gamei restrânse de opțiuni.

Ne-am îndreptat către standul de pantofi şi accesorii. În timp ce ele probau, eu numai le priveam şi criticam, n-aveam chef să fac cumpărături, deşi chiar aveam nevoie de pantofi noi. Euforia ieşirii cu fetele începea să se estompeze din cauza supărării mele pe Tyler, lăsând loc deprimării să-şi între din nou în drepturi.

— Angela? am început eu, cu ezitare, în timp ce aceasta proba o pereche de sandale înalte cu barete – era încântată să aibă un partener suficient de înalt încât să poarte tocuri înalte.

Jessica se îndreptase către raionul de bijuterii şi eram singure.

— Da?

Îşi ridică piciorul, răsucindu-şi glezna ca să vadă mai bine sandala.

Am dat înapoi.

— Îmi plac astea.

— Cred că o să le iau, deşi nu se vor asorta cu nimic altceva în afară de rochia cumpărată, murmură ea.

— Ei, hai, ia-le! Sunt la reduceri, am încurajat-o eu.

Ea zâmbi şi puse la loc capacul unei cutii care conținea o pereche de pantofi albi, mai practici. Am încercat din nou.

— Hm, Angela… îşi ridică privirea curioasă. E normal ca…

fraţii Cullen – mi-am ţinut ochii fixaţi pe pantofi – să lipsească mult de la şcoală?

Am încercat să par nonşalantă şi am eşuat mizerabil.

— Da, când e vreme bună se duc mereu cu cortul. Chiar şi doctorul. Sunt tare plimbăreţi, îmi spuse ea încet, examinându-şi pantofii.

Nu mi-a pus nici măcar o singură întrebare, darămite sutele de întrebări pe care le-ar fi dezlănţuit Jessica asupra mea… începea să îmi placă mult Angela.

— O!

Am lăsat baltă subiectul când Jessica s-a întors să ne arate bijuteriile cu ştrasuri pe care le găsise să se asorteze cu pantofii ei argintii.

Plănuisem să mergem la cină într-un mic restaurant italian de pe faleză, dar cumpărăturile nu duraseră atât de mult cât ne aşteptaserăm. Jess şi Angela voiau să îşi ducă hainele la maşină şi apoi să facă o plimbare până la malul mării. Le-am spus că ne vedem la restaurant într-o oră. Voiam să caut o librărie. Amândouă s-au oferit să vină cu mine, dar le-am încurajat să se ducă să se distreze – nu ştiau cât de absorbită puteam deveni în preajma cărţilor; era un lucru pe care preferam să-l fac singură. Ele au plecat spre maşină sporovăind vesele, iar eu m-am îndreptat în direcţia pe care mi-a arătat-o Jess.

N-a fost deloc greu să găsesc librăria, dar nu era ceea ce voiam eu. Vitrinele erau pline de cristale, amulete şi cărţi despre vindecarea spirituală. Nici nu am intrat. Prin fereastră am văzut o femeie de vreo 50 de ani cu păr lung şi cărunt, lăsat liber pe spate, îmbrăcată într-o rochie gen anii ’60, zâmbind primitor din spatele tejghelei. Am decis că mă puteam lipsi de conversaţia asta. Trebuia să fie o librărie normală în oraşul ăsta.

Am rătăcit pe străzile care începeau să se umple cu traficul de final de zi, sperând că mă îndrept spre centru. Nu eram atât de atentă pe cât ar fi trebuit pe unde mergeam; mă luptam cu disperarea, încercam din greu să nu mă gândesc la el şi la ce spusese Angela… şi, mai mult de atât, încercam să îmi înăbuş speranţele pentru sâmbătă, temându-mă de o

dezamăgire mai dureroasă decât celelalte, când am ridicat privirea şi am văzut un Volvo argintiu parcat la marginea trotuarului şi mi-au venit din nou toate în minte. „Vampir prost şi neserios“, m-am gândit eu.

Îmi târâiam picioarele undeva spre sud, către nişte magazine cu vitrine de sticlă care păreau promițătoare. Dar, când am ajuns la ele, am văzut că erau doar un magazin de reparații şi un spațiu gol. Mai aveam mult timp până să mă duc să le caut pe Jess şi pe Angela şi aveam nevoie să îmi recapăt buna dispoziție înainte să mă reîntâlnesc cu ele. Mi-am trecut degetele prin păr de câteva ori şi am respirat adânc înainte să continui să merg după colț.

Am început să îmi dau seama, în timp ce traversam încă o stradă, că mergeam în direcția greşită. Puținul trafic pietonal pe care îl văzusem se îndrepta spre nord şi părea că pe aici majoritatea clădirilor erau depozite. Am decis să fac stânga la următorul colț, iar apoi să cotesc după vreo câteva străzi, să îmi încerc norocul pe altă alee în drumul meu spre faleză.

Patru bărbați au apărut de după colțul spre care mă îndreptam eu, îmbrăcați prea lejer ca să pară că se duc acasă de la birou, dar prea jegoşi ca să fie turişti. Când s-au apropiat de mine, mi-am dat seama că nu erau cu mult mai în vârstă decât mine. Glumeau cu voce tare între ei, râzând răguşit şi dându-şi coate. M-am îngrămădit cât de tare am putut spre interiorul trotuarului să le fac loc, mergând repede şi uitându-mă în spatele lor spre colț.

— Hei, tu! strigă unul dintre ei, şi sigur vorbea cu mine pentru că nu mai era nimeni prin preajmă.

Am ridicat automat privirea. Doi dintre ei se opriseră, ceilalți doi încetineau. Cel mai apropiat de mine, un brunet solid la vreo 20 de ani, părea să fi fost cel care a vorbit. Purta o cămaşă de flanel descheiată peste un tricou murdar, blugi jerpeliți şi sandale. Făcu o jumătate de pas spre mine.

— Bună, am murmurat eu, cu genunchii tremurându-mi.

Apoi m-am uitat repede în altă parte şi m-am grăbit spre colțul străzii. Îi auzeam râzând gălăgios în spatele meu.

— Hei, aşteaptă! strigă unul dintre ei după mine, din nou, dar mi-am ținut capul plecat şi am dat colțul cu un suspin

de uşurare, încă îi mai puteam auzi chicotind în spatele meu.

M-am trezit mergând pe un trotuar care ducea dincolo de nişte depozite sumbre, fiecare cu uşi largi pentru descărcarea camioanelor, încuiate cu lacăt pe timpul nopții. Partea de sud a străzii nu avea trotuar, numai un gard de lanțuri, terminat cu sârmă ghimpată, care proteja o curte unde se depozitau piese de motoare. Rătăcisem mult prea departe de partea din Port Angeles pe care eu, ca oaspete, trebuia s-o văd. Mi-am dat seama că se întuneca, norii se adunau în sfârşit, îngrămădindu-se la orizontul de vest, creând un apus prematur. Cerul din partea de est era încă limpede, dar devenea gri, străbătut de panglici roz şi portocalii. Îmi lăsasem jacheta în maşină, iar un fior brusc m-a făcut să-mi încrucişez brațele strâns la piept. O singură camionetă a trecut pe lângă mine, apoi drumul a rămas gol.

Cerul s-a întunecat şi mai tare, iar când am privit în urma mea la norul enervant, am observat cu stupoare că doi bărbați mergeau în linişte la câțiva metri în urma mea.

Erau din acelaşi grup pe lângă care trecusem la colț, deşi niciunul nu era brunetul care mi se adresase. Am întors repede capul, grăbind pasul. Un fior care nu avea nicio legătură cu vremea m-a făcut din nou să tremur. Aveam poşeta petrecută diagonal, aşa cum ar trebui s-o porți ca să nu ți-o fure. Ştiam exact unde se află spray-ul meu paralizant – în sacul de voiaj de sub pat, nedespachetat nici acum. Nu aveam prea mulți bani la mine, doar vreo douăzeci de dolari şi m-am gândit să îmi scap „accidental“ poşeta şi să merg mai departe. Dar o voce mică, înspăimântată, dintr-un colțişor al creierului m-a avertizat că ar putea fi ceva mai rău decât hoți.

Am ascultat cu atenție paşii lor liniştiți, care erau mult prea liniştiți față de zgomotul puternic pe care îl făcuseră mai devreme şi nu păreau că se grăbesc sau că se apropie de mine. „Respiră“, a trebuit să îmi reamintesc. Nu ştii dacă te urmăresc. Am continuat să merg cât de repede puteam fără să alerg de fapt, concentrându-mă pe cotitura la dreapta, care era acum doar la câțiva metri în fața mea. Îi auzeam rămânând în spate, la fel cum fuseseră înainte. O maşină

albastră a virat în stradă spre sud şi a trecut repede prin fața mea. M-am gândit să sar în fața maşinii, dar am ezitat, inhibată, nesigură dacă eram urmărită, iar apoi a fost prea târziu.

Am ajuns la colț, dar o privire rapidă mi-a confirmat că era doar o alee închisă spre spatele unei alte clădiri. Eu mă întorsesem pe jumătate, în aşteptare; a trebuit să mă rotesc cu repeziciune şi am țâşnit din aleea îngustă înapoi pe trotuar. Strada se termina la următorul colț, unde era un semn de stop. M-am concentrat pe paşii abia auziți din spatele meu, încercând să mă decid dacă să fug sau nu. Păreau foarte îndepărtați şi ştiam că m-ar putea depăşi oricum. Eram sigură că o să mă împiedic şi o să cad dacă încercam să merg mai repede. Paşii se auzeau cu siguranță mult mai departe de mine. Am riscat o privire rapidă peste umăr şi am văzut, cu uşurare, că erau cam la patruzeci de paşi în urma mea. Dar amândoi se holbau la mine.

Mi s-a părut o veşnicie până am ajuns la colț. Am ținut ritmul ferm, iar bărbații din spatele meu rămâneau tot mai în urmă cu fiecare pas. Poate că îşi dăduseră seama că m-au speriat şi le părea rău. Am văzut două maşini trecând spre nord, dincolo de intersecția spre care mă îndreptam şi am răsuflat uşurată. O să fie mai mulți oameni odată ce ies de pe strada asta părăsită. Am păşit după colț cu un oftat recunoscător.

Şi m-am oprit brusc.

Strada era flancată pe ambele părți de pereți albi, fără uşi şi fără ferestre. În zare puteam să văd două intersecții, semafoare, maşini şi mulți pietoni, dar erau prea departe pentru că, sprijiniți de clădirea din dreapta, la jumătatea străzii, erau ceilalți doi bărbați din grup, amândoi uitându-se cu priviri încântate cum am înghețat în mijlocul trotuarului. Atunci mi-am dat seama că nu eram urmărită.

Eram înconjurată.

M-am oprit pentru o secundă care mi s-a părut o veşnicie. Apoi m-am întors şi am țâşnit spre cealaltă parte a drumului. Aveam sentimentul că era o încercare zadarnică. Paşii din urma mea erau tot mai zgomotoşi.

— Aici erați!

Vocea gălăgioasă a brunetului solid a spart liniştea intensă şi m-a făcut să tresar. În întunericul tot mai adânc, părea că se uita peste umărul meu.

— Da, strigă o voce în spatele meu, făcându-mă să tresar din nou, în timp ce mă grăbeam de-a lungul străzii. Am făcut un mic ocol.

A trebuit să încetinesc pasul. Epuizam distanța dintre mine şi cei doi bărbați prea repede. Aveam un țipăt puternic şi sonor, aşa că am tras aer în piept, pregătindu-mă să-l folosesc, dar gâtul îmi era atât de uscat încât nu eram sigură cât volum aş fi fost capabilă să scot. Cu o mişcare scurtă mi-am trecut poşeta peste cap, strângând cureaua în pumn, gata să o predau sau să o folosesc ca o armă dacă era nevoie.

Bărbatul îndesat s-a desprins de zid când m-am oprit descurajată şi am păşi încet în stradă.

— Nu te apropia de mine, l-am avertizat eu cu o voce care trebuia să sune puternică şi neînfricată.

Dar am avut dreptate cu privire la gâtul uscat – fără volum.

— Nu fi aşa, dulceață, strigă el, iar râsul aspru s-a auzit din nou în spatele meu.

M-am încordat, cu picioarele uşor depărtate, încercând să îmi amintesc panicată puținele gesturi de autoapărare pe care le ştiam, încheietura palmei în sus, lovind nasul în speranța că i-l rupi sau i-l răneşti. Degetul băgat în ochi – încearcă să îl faci cârlig şi să îi scoți ochiul. Şi genunchiul standard între picioare, bineînțeles. Aceeaşi voce pesimistă din creier mi-a reamintit că probabil nu aş avea nicio şansă împotriva unuia dintre ei, darămite împotriva a patru. „Taci!“ i-am ordonat vocii înainte să mă paralizeze teama. Eu nu ieşeam de obicei singură fără să iau pe cineva cu mine. Am încercat să înghit în sec ca să pot scoate un țipăt decent.

Deodată au apărut de după colț nişte faruri, iar maşina aproape l-a lovit pe cel îndesat, forțându-l să sară înapoi pe trotuar. Am sărit în stradă – maşina asta trebuia să oprească sau mă lovea. Dar maşina argintie s-a întors brusc, patinând cu uşa pasagerului deschisă la câțiva paşi de mine.

— Urcă! mi-a ordonat o voce furioasă.

E uimitor cât de repede a dispărut frica paralizantă, cum m-a copleşit sentimentul de siguranță – chiar înainte de a mă urca în maşină – imediat ce i-am auzit vocea. Am sărit în scaun şi am închis portiera, trântind-o după mine.

Era întuneric în maşină, nu se aprinsese nicio lumină odată cu deschiderea portierei şi abia îi puteam vedea fața în strălucirea beculețelor de pe bord. Cauciucurile au scârțâit când a întors spre nord, accelerând prea rapid, orientându-se spre bărbații şocați din stradă. I-am văzut cu coada ochiului cum se aruncă spre trotuar când am îndreptat maşina şi am luat-o spre port.

— Pune-ți centura de siguranță! îmi ordonă el şi mi-am dat seama că mă încleştasem cu ambele mâini de scaun.

L-am ascultat imediat; pocnetul centurii, când s-a închis, a sunat tare în întuneric. Viră brusc la stânga, conducând cu viteză, ignorând câteva semne de stop fără să oprească.

Dar mă simțeam extrem de în siguranță şi, pentru moment, nu-mi păsa unde mergeam. M-am uitat la fața lui, cu o uşurare profundă, uşurare care mergea dincolo de salvarea mea neaşteptată. I-am studiat trăsăturile fără cusur în lumina difuză, aşteptând să îmi revină respirația la normal, până când mi s-a părut că expresia feței lui era criminal de furioasă.

— Eşti bine? l-am întrebat, surprinsă de cât de răguşită îmi suna vocea.

— Nu, spuse el tăios, iar tonul îi era violent.

Am stat liniştită, privindu-i fața în timp ce ochii lui fulgerători erau fixați drept înainte, până când maşina s-a oprit brusc. M-am uitat împrejur, dar era prea întuneric ca să văd altceva în afară de copacii negri care aglomerau marginea drumului. Nu mai eram în oraş.

— Bella? întrebă el cu o voce încordată, controlată.

— Da?

Vocea încă îmi era aspră. Am încercat să îmi dreg gâtul în linişte.

— Eşti bine?

Tot nu se uita la mine, dar furia îi era clară pe față.

— Da, am răspuns încet.

— Distrage-mi atenția, te rog, îmi ordonă el.

— Scuze, ce?

Expiră aproape şuierând.

— Pur şi simplu pălăvrăgeşte despre ceva neimportant până mă calmez, clarifică el, închizând ochii şi masându-şi baza nasului între degetul mare şi arătător.

— Hm.

Mi-am stors creierii căutând ceva să spun trivial.

— O să îl calc cu maşina pe Tyler Crowley mâine înainte de şcoală!

Încă îşi ținea ochii închişi strâns, dar colțul gurii îi tresări.

— De ce?

— Pentru că spune la toată lumea că mă duce la banchet – ori e nebun, ori încă încearcă să compenseze faptul că aproape m-a omorât când… în fine, îți aminteşti tu, şi crede că banchetul e modul corect de a face asta. Aşa că mi-am imaginat că dacă îi pun viața în pericol, o să fim chit şi nu mai poate încerca să se revanşeze. N-am nevoie de duşmani şi poate că Lauren o să se potolească dacă el mă lasă în pace. Sau aş putea să îi distrug numai Sentra. Dacă nu are maşină, nu poate duce pe nimeni la banchet… am trăncănit eu mai departe.

— Am auzit despre asta.

Părea că îşi revenise puțin.

— Serios? am întrebat neîncrezătoare, simțind cum mă enervez din nou. Dacă e paralizat de la gât în jos, tot nu poate merge la bal, am murmurat eu, rafinându-mi planul.

Edward oftă şi deschise în sfârşit ochii.

— Te simți mai bine?

— Nu chiar.

Am aşteptat, dar nu a mai spus nimic. Şi-a lăsat capul pe tetiera scaunului, fixând cu privirea tavanul maşinii. Fața îi era rigidă.

— Ce e în neregulă?

Cuvintele mi-au ieşit ca o şoaptă.

— Uneori am o problemă cu temperamentul, Bella. Şi el şoptea şi, în timp ce se uită afară pe fereastră, ochii i se

îngustară ca nişte panglici. Dar nu ar fi de ajutor dacă m-aş întoarce şi i-aş vâna pe...

Nu-şi încheie fraza, uitându-se în altă parte, luptându-se pentru un moment să îşi controleze din nou furia. Cel puțin, continuă el, asta încerc să mă conving.

— O!

Interjecția părea nepotrivită, dar nu mă puteam gândi la un răspuns mai bun.

Am stat din nou în linişte. M-am uitat la ceasul de pe bord. Era trecut de 18:30.

— Jessica şi Angela se vor îngrijora, am murmurat eu. Trebuia să mă întâlnesc cu ele.

El porni din nou motorul fără să mai adauge niciun cuvânt şi întoarse lin maşina, accelerând înapoi spre oraş. Am ajuns imediat sub luminile oraşului, încă mergând prea repede, şerpuind cu uşurință printre maşinile care mergeau încet pe lângă faleză. Parcă paralel cu golful, într-un spațiu pe care l-aş fi crezut prea mic pentru Volvo, dar el aluneca înăuntru fără efort dintr-o încercare. M-am uitat pe fereastră şi am văzut luminile restaurantului La Bella Italia şi pe Jess cu Angela plecând, păşind nervoase în direcția opusă nouă.

— De unde ai ştiut unde...? am început, dar apoi am dat pur şi simplu din cap.

Am auzit uşa deschizându-se şi m-am întors să îl văd coborând.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Te duc la cină.

Zâmbi uşor, dar ochii îi erau încă duri. Ieşi din maşină şi trânti uşa. M-am chinuit cu centura, apoi m-am grăbit să cobor şi eu. El mă aştepta pe trotuar. Vorbi înainte să deschid eu gura.

— Du-te să le opreşti pe Jessica şi pe Angela înainte să trebuiască să le dau şi lor de urmă. Nu cred că m-aş putea abține dacă mai dau din nou de „prietenii tăi".

Am tremurat simțind amenințarea din vocea lui.

— Jess! Angela! am strigat după ele, făcându-le cu mâna când s-au întors. Au alergat spre mine, uşurarea evidentă de pe fața lor transformându-se în surprindere când văzură

lângă cine stăteam. S-au oprit la câțiva paşi de noi.

— Unde ai fost?

Vocea Jessicăi era suspicioasă.

— M-am rătăcit, am recunoscut eu timidă. Apoi m-am întâlnit cu Edward.

Am făcut un semn spre el.

— E în regulă dacă vin şi eu cu voi? întrebă el cu vocea lui irezistibilă ca de mătase.

Îmi dădeam seama din expresiile lor încurcate că nu-şi mai exersase niciodată farmecele pe ele.

— Ăă… sigur, expiră Jessica.

— Hm, de fapt, Bella, noi am mâncat deja în timp ce te aşteptam. Scuze, mărturisi Angela.

— E în regulă, nu mi-e foame. Am dat din umeri.

— Cred că ar trebui să mănânci ceva. Vocea lui Edward era joasă, dar plină de autoritate. Se uită la Jessica şi rosti ceva mai tare. Te superi dacă o duc eu pe Bella acasă cu maşina? Aşa nu va trebui să aştepți până mănâncă.

— Ăă, nicio problemă, cred…

Îşi muşcă buza, încercând să îşi dea seama din expresia feței mele dacă asta era ceea ce voiam. I-am făcut cu ochiul. Nu voiam decât să fiu singură cu salvatorul meu permanent. Erau atâtea întrebări cu care nu puteam să îl bombardez decât dacă eram singuri!…

— Bine. Angela a fost mai rapidă decât Jessica. Ne vedem mâine, Bella… Edward.

O apucă pe Jessica de mână şi o trase spre maşină, pe care o vedeam parcată puțin mai încolo, pe First Street. Când au urcat în maşină, Jess s-a întors şi mi-a făcut cu mâna, curiozitatea citindu-i-se pe față. I-am făcut şi eu cu mâna, aşteptând să se îndepărteze înainte să mă întorc spre Edward.

— Sincer, nu mi-e foame, am insistat eu, ridicându-mi privirea să îi cercetez fața.

Expresia lui era impenetrabilă.

— Fă-mi pe plac.

Merse până la uşa restaurantului şi o ținu deschisă cu o expresie încăpățânată. Evident, nu stătea la discuții. Am

trecut pe lângă el şi am intrat în restaurant, oftând resemnată.

Restaurantul nu era aglomerat – nu era sezon în Port Angeles. La intrare era o femeie şi am înțeles privirea din ochii ei când l-a evaluat pe Edward. L-a salutat un pic mai călduros decât era necesar. Am fost surprinsă cât de mult mă deranja lucrul acesta. Era cu câțiva centimetri mai înaltă decât mine şi cu părul de un blond nenatural.

— O masă pentru doi?

Vocea lui era ispititoare, indiferent dacă o făcea intenționat sau nu. I-am văzut privirea zburând spre mine şi înapoi, satisfăcută de evidenta mea banalitate şi de spațiul precaut, fără contact, pe care Edward îl menținea între noi. Femeia ne conduse la o masă mare, de patru persoane, în centrul celei mai aglomerate zone din restaurant.

Eram pe punctul de a mă aşeza când Edward a dat din cap să nu o fac.

— Poate ceva mai retras? insistă el încet spre ea.

Nu eram sigură, dar mi s-a părut că i-a dat discret un bacşiş. Nu văzusem pe nimeni niciodată refuzând o masă, poate doar în filmele vechi.

— Sigur. Părea la fel de surprinsă ca şi mine. Se întoarse şi ne conduse după un perete spre o zonă mică de separeuri, toate goale. Cum vi se pare aici?

— Perfect.

Îi aruncă un zâmbet strălucitor, amețind-o pentru moment.

— Ăă – scutură din cap, clipind –, chelnerița voastră va veni imediat.

Se îndepărtă nesigură.

— Chiar n-ar trebui să le faci asta oamenilor, l-am criticat eu. Nu e corect.

— Să le fac ce?

— Să îi ameţeşti aşa. Fata asta probabil se hiperventilează în bucătărie chiar acum.

Păru nedumerit.

— O, fii serios, i-am spus eu suspicioasă. Sigur ştii ce efect ai asupra oamenilor.

Edward îşi lăsă capul uşor într-o parte, iar ochii îi erau curioşi.
— Eu ameţesc oamenii?
— N-ai observat? Crezi că toată lumea îşi poate impune voinţa atât de uşor?
Îmi ignoră întrebarea.
— Pe *tine* te ameţesc?
— În mod frecvent, am recunoscut eu.
Apoi sosi chelneriţa noastră, cu faţa în expectativă. Fata cealaltă le povestise cu siguranţă celorlalte, iar aceasta nu părea deloc dezamăgită. Îşi dădu o şuviţă de păr după ureche şi zâmbi cu o căldură inutilă.
— Numele meu este Amber şi voi fi chelneriţa ta în seara asta. Ce-ţi aduc de băut?
Nu mi-a scăpat că vorbea numai cu el.
Edward se uită la mine.
— O să beau o Cola. Îmi ieşi ca o întrebare.
— Două Cola, spuse el.
— Vin imediat cu ele, îl asigură ea cu un alt zâmbet inutil.
Dar el nu o văzu. Se uita la mine.
— Ce-i? l-am întrebat când a plecat chelneriţa.
Ochii îi rămaseră fixaţi pe faţa mea.
— Cum te simţi?
— Sunt bine, am replicat, surprinsă de intensitatea privirii lui.
— Nu te simţi ameţită, nu ţi-e greaţă sau frig…?
— Ar trebui?
El râse de tonul meu nedumerit.
— Păi, de fapt, aştept să intri în şoc.
Faţa i se lumină cu acel zâmbet ştrengar superb.
— Nu cred că se va întâmpla asta, i-am spus după ce am putut să respir din nou. Am fost întotdeauna foarte pricepută la reprimat lucrurile neplăcute.
— Oricum, mă voi simţi mai bine când vei avea nişte zahăr şi mâncare în stomac.
Exact atunci apăru chelneriţa cu băuturile noastre şi cu un coşuleţ de franzeluţe. Stătu cu spatele la mine în timp ce le aşeză pe masă.

— Eşti gata să comanzi? îl întrebă ea pe Edward.
— Bella? întrebă el.
Chelnerița se întoarse spre mine fără chef.
Am ales primul fel de mâncare pe care l-am văzut în meniu.
— Ăă... o să iau ravioli cu ciuperci.
— Şi tu?
Se întoarse spre el cu un zâmbet.
— Nimic pentru mine, spuse el.
*Bineînțeles că nu.*
— Spune-mi dacă te răzgândeşti.
Zâmbetul ei timid era la locul lui, dar el nu se uita la ea, astfel că plecă nemulțumită.
— Bea, îmi ordonă el.
Am sorbit din suc ascultătoare, apoi am băut mai lacom, surprinsă de cât de însetată eram. Mi-am dat seama că terminasem toată băutura când el îşi împinse paharul spre mine.
— Mersi, am murmurat, încă însetată.
Răceala sucului îmi radia acum prin piept şi am tremurat.
— Ți-e frig?
— E doar din cauza Colei, am explicat eu, tremurând din nou.
— Nu ai o jachetă? Vocea îi era dezaprobatoare.
— Ba da. M-am uitat la bancheta goală de lângă mine. O, am uitat-o în maşină la Jessica, mi-am dat eu seama.
Edward se dezbrăcă de jachetă. Am realizat brusc că nu observasem niciodată cu ce era îmbrăcat. Nu numai în seara asta, ci mereu. Se părea că nu puteam să îmi iau privirea de la fața lui. M-am forțat să mă concentrez acum. Jacheta pe care o dezbrăca acum era de piele, de culoare bej-deschis; sub jachetă purta un pulover pe gât de culoare albă. Îi venea perfect, scoțându-i în evidență pieptul musculos.
Îmi întinse jacheta, întrerupându-mă din contemplare.
— Mersi, i-am spus din nou, strecurându-mi brațele în ea. Era rece – aşa cum îmi simțeam propria jachetă când o luam dimineața pentru prima oară din cuier, din holul răcoros. Am tremurat din nou. Mirosea amețitor. Am inhalat, încercând

să identific aroma aceea delicioasă. Nu părea apă de colonie. Mânecile erau prea lungi; le-am împins în sus ca să îmi eliberez mâinile.

— Albastrul acela arată minunat pe pielea ta, îmi spuse el, privindu-mă.

Am fost surprinsă; am privit în jos, roşind, bineînțeles.

Împinse coşul cu pâine către mine.

— Pe bune, nu o să intru în şoc, am protestat eu.

— Ar trebui – o persoană *normală* aşa ar face. Tu nu pari nici măcar afectată.

Părea nelămurit. Se uită în ochii mei şi am văzut cât de luminoşi erau ai lui, mai luminoşi decât îi văzusem vreodată, caramel auriu.

— Mă simt foarte în siguranță cu tine, am mărturisit eu, vrăjită să spun din nou adevărul.

Asta îl nemulțumi; fruntea lui de alabastru se încreți. Scutură din cap, încruntându-se.

— Asta este mai complicat decât am planificat, murmură el ca pentru sine.

Am luat o franzeluță şi am început să ronțăi dintr-un colț, studiindu-i expresia. M-am întrebat dacă ar fi în regulă să încep să îl chestionez.

— De obicei, eşti într-o dispoziție mai bună când ochii îți sunt atât de luminoşi, am comentat eu, încercând să îl distrag de la orice gând îl făcuse să se încrunte şi să se mâhnească.

Se holbă la mine, mirat.

— Ce?

— Întotdeauna eşti mai țâfnos când ochii îți sunt negri. Mă aştept atunci să fii aşa, am continuat eu. Am o teorie despre asta.

Ochii i se îngustară.

— Alte teorii?

— Îhî.

Am mestecat o bucată mică de pâine, încercând să par indiferentă.

— Sper că ai fost mai creativă de data asta… sau încă te mai inspiri din revistele de benzi desenate?

Zâmbetul lui vag era batjocoritor; ochii însă îi erau încordați.

— Păi, nu, n-am scos-o dintr-o revistă de benzi desenate, dar nici n-am inventat-o eu, i-am mărturisit.

— Atunci? replică el.

Dar apoi apăru chelnerița din spatele peretelui cu mâncarea mea. Mi-am dat seama că ne aplecam inconştient unul către celălalt peste masă, pentru că ne-am îndreptat amândoi când s-a apropiat ea. Aşeză farfuria în fața mea – arăta destul de bine – şi se întoarse repede spre Edward.

— Te-ai răzgândit? îl întrebă ea. Nu pot să îți ofer nimic?

Poate că doar îmi imaginam înțelesul dublu al cuvintelor ei.

— Nu, mulțumesc, dar încă nişte suc ar fi grozav. Făcu un gest cu o mână lungă şi albă înspre paharele goale din fața mea.

— Sigur.

Luă paharele goale şi se îndepărtă.

— Ce spuneai? întrebă el.

— O să îți spun despre asta în maşină. Dacă… Am tăcut.

— Există condiții?

Ridică din sprânceană, cu vocea amenințătoare.

— Am câteva întrebări, desigur.

— Desigur.

Chelnerița se întoarse cu încă două pahare de Cola. Le puse pe masă fără niciun cuvânt de data asta şi plecă din nou. Am luat o înghițitură.

— Păi, dă-i drumul, mă îndemnă el, cu vocea încă dură.

Am început cu cea mai simplă. Sau aşa credeam.

— Ce faci în Port Angeles?

Se uită în jos, împletindu-şi încet degetele pe masă. Ochii îi fulgerară către mine de sub gene, cu o urmă de rânjet pe față.

— Următoarea.

— Dar asta e cea mai uşoară, am obiectat eu.

— Următoarea, repetă el.

M-am uitat în jos frustrată. Am desfăcut tacâmurile, am luat furculița şi am înfipt-o într-un ravioli. L-am dus încet la gură, privind în continuare în jos şi mestecând în timp ce

gândeam. Ciupercile erau bune. Am înghițit şi am luat o altă gură de Cola înainte să ridic capul.

— Bine, atunci. M-am uitat urât la el şi am continuat încet. Să presupunem, ipotetic vorbind, desigur, că... cineva... ar putea şti ce gândesc oamenii, să le citească gândurile, înțelegi, cu câteva excepții.

— Doar o *singură* excepție, corectă el, ipotetic vorbind.

— Bine, cu o singură excepție atunci. Eram încântată că intrase în joc, dar am încercat să par nonşalantă. Cum funcționează asta? Care sunt limitările? Cum ar putea... acel cineva... să găsească pe altcineva exact la momentul potrivit? Cum ar şti el că ea are necazuri?

M-am întrebat dacă întrebările mele încurcate aveau vreun sens.

— Ipotetic vorbind? întrebă el.

— Desigur.

— Păi, dacă... acel cineva...

— Să îi spunem Joe, am sugerat eu.

El zâmbi ştrengăreşte.

— Joe atunci. Dacă Joe ar fi fost mai atent, sincronizarea n-ar fi trebuit să fie atât de exactă. Scutură din cap, dându-şi ochii peste cap. Numai tu te puteai băga în belele într-un oraş atât de mic. Ai fi dat peste cap statisticile poliției pentru un deceniu, să ştii.

— Discutam despre un caz ipotetic, i-am reamintit cu răceală.

Râse la mine, cu ochii calzi.

— Da, aşa e. Să îți spunem Jane?

— Cum ai ştiut? l-am întrebat, incapabilă să îmi ascund încordarea. Am realizat că mă aplecam din nou spre el.

El păru să ezite, chinuit de o dilemă interioară. Ochii i se întâlniră cu ai mei şi am bănuit că lua chiar atunci decizia dacă să îmi spună sau nu adevărul.

— Poți să ai încredere în mine, să ştii, am murmurat. M-am întins înainte, fără să gândesc, să îi ating mâinile împreunate, dar el şi le retrase imediat, iar eu mi-am tras mâna înapoi.

— Nu ştiu dacă mai am de ales acum. Vocea lui era

aproape o şoaptă. M-am înşelat, ai mai mult spirit de observație decât credeam.

— Credeam că tu nu te înşeli niciodată.

— Aşa era. Scutură din nou din cap. M-am înşelat asupra ta şi din alt punct de vedere. Nu eşti un magnet pentru accidente, asta nu este o clasificare îndeajuns de cuprinzătoare. Eşti un magnet pentru *necazuri.* Dacă există ceva periculos pe o rază de zece kilometri, te va găsi negreşit.

— Şi te incluzi în categoria asta? am ghicit eu.

Fața lui deveni rece, impenetrabilă.

— Cu siguranță.

Am întins din nou mâna peste masă, ignorându-l când s-a tras uşor din nou, şi i-am atins dosul palmei, timid, cu vârful degetelor. Pielea lui era rece şi dură, ca de piatră.

— Mulțumesc. Vocea mea era înflăcărată de recunoştință. E deja a doua oară.

Fața i se îmblânzi.

— Hai să nu ajungem şi la a treia, de acord?

M-am încruntat, dar am dat din cap. Îşi scoase palma de sub a mea, ascunzându-şi ambele mâini sub masă. Dar se aplecă spre mine.

— Te-am urmărit la Port Angeles, recunoscu el, vorbind grăbit. Niciodată nu am mai încercat să mențin în viață o anume persoană şi e mult mai dificil decât aş fi crezut. Dar asta probabil doar pentru că e vorba de tine. Oamenii obişnuiți par să treacă de o zi întreagă fără atâtea catastrofe.

Se opri. Mă întrebam dacă ar fi trebuit să mă deranjeze faptul că mă urmărea. Mă privi fix, întrebându-se poate de ce mi se curbau buzele într-un zâmbet involuntar.

— Nu te-ai gândit niciodată că mi-a sunat ceasul de prima dată, atunci cu dubița, şi că te-ai pus în calea destinului? am speculat eu, distrăgându-mă.

— Nu atunci a fost prima dată, spuse el, iar vocea lui abia se auzea.

M-am holbat la el cu uimire, dar privea în jos.

— Ți-a sunat ceasul prima dată când te-am întâlnit.

Am simțit un spasm de frică la auzul cuvintelor lui, iar amintirea bruscă a privirii lui violente din acea primă zi… dar

sentimentul copleşitor de siguranță pe care îl aveam în prezența lui l-a înăbuşit. Până când şi-a ridicat el privirea să citească în ochii mei, nu mai era nici urmă de teamă în ei.

— Îți aminteşti? întrebă el, cu fața lui angelică serioasă.

— Da.

Eram calmă.

— Şi totuşi iată-te aici. Era o urmă de neîncredere în vocea lui; ridică din sprânceană.

— Da, iată-mă aici... datorită ție. Am făcut o pauză. Pentru că ai ştiut cumva cum să mă găseşti astăzi...? am replicat eu.

Îşi strânse buzele într-o linie subțire, uitându-se la mine prin ochii îngustați. Ochii îi fugiră de la farfuria mea plină înapoi la mine.

— Tu mănânci şi eu vorbesc, negocie el.

Am luat un alt ravioli cu furculița şi l-am băgat în gură.

— E mai greu decât ar trebui să te urmăresc. De obicei, pot găsi pe cineva foarte uşor, odată ce le-am mai auzit mintea înainte.

Se uită la mine neliniştit şi mi-am dat seama că înghețasem. M-am forțat să înghit, apoi am înțepat un alt ravioli şi l-am aruncat în gură.

— O urmăream pe Jessica, nu cu mare atenție – după cum am spus, numai tu te puteai băga în belele în Port Angeles – şi la început nu am observat că ai plecat de una singură. Apoi, când mi-am dat seama că nu mai erai cu ea, am plecat să te caut la librăria pe care am văzut-o în capul ei. Ştiam că nu intraseşi, ci că plecaseşi spre sud... şi că va trebui să te întorci în curând. Aşa că te aşteptam, căutând la întâmplare prin gândurile oamenilor de pe stradă, să văd dacă te observase cineva ca să ştiu unde eşti. Nu aveam motive să fiu îngrijorat... dar eram ciudat de neliniştit...

Era pierdut în gânduri, uitându-se dincolo de mine, văzând lucruri pe care mi le puteam doar imagina.

— Am început să conduc în cer, încă... ascultând. Soarele apunea în sfârşit şi eram pe punctul de a coborî să te caut pe jos. Iar apoi...

Se opri, încleştându-şi dinții într-un atac brusc de furie. Făcu un efort să se calmeze.

— Apoi ce? am şoptit eu.

El continuă să se uite peste capul meu.

— Am auzit ce gândeau, mârâi el, cu buza de sus încrețindu-i-se peste dinți. Ți-am văzut fața în mintea lui.

Deodată, se aplecă în față, cu un cot pe masă şi îşi acoperi ochii cu palma. Mişcarea a fost atât de bruscă încât m-a speriat.

— A fost foarte... greu pentru mine, nu-ți imaginezi cât de greu să te iau pur şi simplu şi să îi las... în viață. Vocea îi era înăbuşită de palmă. Te-aş fi putut lăsa să pleci cu Jessica şi Angela, dar îmi era teamă că, dacă mă laşi singur, mă voi duce să îi caut, recunoscu el în şoaptă.

Am rămas liniştită, confuză, cu gândurile incoerente. Mâinile îmi erau împăturite în poală şi mă sprijineam slăbită de spătarul scaunului. El încă îşi mai acoperea fața cu mâna, nemişcat ca sculptat din piatra cu care îi semăna pielea. Într-un final, îşi ridică ochii căutându-i pe ai mei, plini de propriile întrebări.

— Eşti gata să mergi acasă? întrebă el.

— Sunt gata să plec, am acceptat eu, nespus de recunoscătoare că aveam de mers împreună un drum lung de o oră. Încă nu eram gata să îi spun la revedere.

Chelnerița apăru de parcă fusese chemată. Sau de parcă ne observase.

— Ce facem? îl întrebă pe Edward

— Suntem gata pentru nota de plată, mulțumesc.

Vocea lui era joasă, mai aspră, încă reflectând încordarea din conversația noastră.

Păru să o tulbure pe chelneriță. El se uită la ea, aşteptând.

— S... sigur, se bâlbâi ea. Poftim.

Scoase un dosar mic de piele din buzunarul din față al şorțului şi i-l înmână.

În mâna lui era deja o bancnotă. O strecură în dosar şi i-l dădu imediat înapoi.

Fără rest.

Zâmbi. Apoi se ridică, iar eu m-am sprijinit cu greu pe picioare.

Chelnerița îi zâmbi din nou ademenitor.

— Să ai o seară bună.

Edward nu îşi luă ochii de la mine în timp ce îi mulţumi. Mi-am reprimat un zâmbet.

Merse aproape de mine până la uşă, încă atent să nu mă atingă. Mi-am amintit ce spusese Jessica despre relaţia ei cu Mike, cum că erau aproape la etapa primului sărut. Am oftat. Edward păru să mă audă şi privi în jos curios. M-am uitat la trotuar, recunoscătoare că nu părea să fie capabil să îmi citească gândurile.

Deschise portiera, ţinând-o deschisă pentru mine când am urcat şi închizând-o delicat după mine. L-am urmărit mergând prin faţa maşinii, uimită, din nou, de cât de graţios era. Probabil ar fi trebuit să fiu deja obişnuită cu asta, dar nu eram. Aveam senzaţia că Edward nu era genul de persoană cu care cineva să se poată obişnui vreodată.

Odată ajuns în maşină, porni motorul şi dădu drumul la căldură la maximum. Se răcise foarte tare şi am bănuit că vremea bună se terminase. Totuşi îmi era cald în jacheta lui, inspirându-i aroma atunci când credeam că nu mă vede.

Edward ieşi din parcare în plin trafic, aparent fără să arunce nicio privire, întorcând ca să o ia spre autostradă.

— Acum, spuse el cu înţeles, e rândul tău.

# 9.TEORIA

— Pot să mai pun o singură întrebare? l-am rugat eu în timp ce Edward accelera mult prea rapid pe strada liniştită.

Nu părea să fie atent la drum. Oftă.

— Una singură, fu el de acord.

Buzele i se strânseră iar într-o linie precautã.

— Păi... ai spus că nu intrasem în librărie şi că mă dusesem spre sud. Mă întrebam cum de ai ştiut asta.

Edward se uită în altă parte, deliberând.

— Credeam că am trecut de partea cu eschivatul, am mormăit eu.

Aproape zâmbi.

— Bine, atunci. Ți-am urmat mirosul. Se uită la drum, dându-mi timp să îmi recompun fața. Nu mă puteam gândi la un răspuns acceptabil, dar am îndosariat informația pentru studiu aprofundat mai târziu. Am încercat să îmi recapăt concentrarea. Nu eram pregătită să îl las să termine acum, că îmi explica în sfârşit lucrurile.

— Apoi nu mi-ai răspuns la prima întrebare... am tras eu de timp.

Se uită la mine cu dezaprobare.

— Care anume?

— Cum funcționează treaba cu cititul gândurilor? Poți să citeşti mintea oricui, oriunde? Cum faci asta? Poate şi restul familiei tale să...? M-am simțit stupid să cer clarificări despre o închipuire.

— Sunt mai multe întrebări, îmi atrase el atenția.

Mi-am împletit pur şi simplu degetele şi l-am privit, aşteptând.

— Nu, doar eu pot face asta. Şi nu pot auzi pe oricine oriunde. Trebuie să fiu destul de aproape. Cu cât mai familiară este... „vocea“ cuiva, cu atât mai de departe o pot auzi. Dar, oricum, nu mai mult de câteva mile. Se opri, gânditor. E ca şi cum aş fi într-o sală imensă plină cu oameni şi toată lumea vorbeşte în acelaşi timp. E doar un zumzet – un bâzâit de voci pe fundal. Până când mă concentrez pe o singură voce şi atunci tot ce gândeşte persoana respectivă îmi este clar. De cele mai multe ori nu le bag în seamă – poate fi înnebunitor. Şi este mai uşor să par normal – se încruntă când spuse cuvântul – când nu răspund în mod accidental la gândurile cuiva şi nu la cuvintele lor.

— De ce crezi că pe mine nu mă poți auzi? am întrebat curioasă.

Se uită la mine cu ochii enigmatici.

— Nu ştiu, murmură el. Singura bănuială pe care o am e că poate mintea ta nu merge la fel ca a celorlalți. De parcă gândurile tale ar fi pe frecvența AM, iar eu nu prind decât FM. Rânji la mine, amuzat brusc.

— Mintea mea nu funcționează corect? Sunt o ciudată?

Cuvintele m-au deranjat mai mult decât ar fi trebuit, poate

pentru că speculațiile lui îmi atinseseră punctul slab. Bănuisem şi eu asta mai de mult şi mă simțeam penibil că bănuielile îmi erau confirmate.

— Eu aud voci în cap şi tu eşti îngrijorată că tu eşti ciudată, râse el. Stai liniştită, e doar o teorie... Fața i se încordă. Ceea ce ne aduce înapoi la tine.

Am oftat. Cum să încep?

— Nu trecusem parcă de partea cu eschivările? îmi reaminti el încet.

Mi-am luat ochii de la fața lui pentru prima dată, încercând să îmi găsesc cuvintele. S-a întâmplat să observ vitezometrul.

— Sfinte Sisoe! am strigat. Încetineşte!

— Ce e în neregulă?

Era speriat. Dar nu încetini maşina.

— Mergi cu o sută de kilometri la oră! încă strigam. Am aruncat priviri speriate pe fereastră, dar era destul de întuneric să văd prea multe. Drumul era vizibil numai în peticul alungit de strălucire albăstruie a farurilor. Pădurea, de-a lungul ambelor părți ale drumului, era ca un perete negru, la fel de dură ca un perete de oțel dacă ieşeam de pe şosea la viteza asta.

— Relaxează-te, Bella.

Îşi dădu ochii peste cap, fără să încetinească.

— Încerci să ne omori? l-am chestionat eu.

— N-o să facem niciun accident.

Am încercat să îmi modulez vocea.

— De ce te grăbeşti aşa?

— Întotdeauna conduc aşa.

Se întoarse şi zâmbi ştrengăreşte la mine.

— Ține-ți ochii la drum!

— N-am avut niciodată vreun accident, Bella, nici măcar n-am luat vreo amendă. Râse şi îşi ciocăni fruntea cu degetul. Am un detector de radar încorporat.

— Foarte amuzant. Spumegam. Charlie e polițist, ții minte? Am fost crescută să respect regulile de circulație. Şi, oricum, dacă ne transformi într-un covrig de Volvo în jurul unui trunchi de copac, probabil că tu poți să pleci

nevătămat.

— Probabil, recunoscu el cu un râset scurt şi dur. Dar tu nu poți. Oftă şi am observat cu uşurare că acul vitezometrului scădea gradual spre 80. Mulțumită?

— Aproape.

— Urăsc să conduc încet, murmură el.

— Asta e încet?

— Destul cu comentariile despre felul meu de a şofa, sări el, încă mai aştept ultima ta teorie.

Mi-am muşcat buza. Se uită în jos la mine, cu ochii neaşteptat de blânzi.

— N-o să râd, promise el.

— Mai tare mi-e teamă că te vei supăra pe mine.

— E aşa de rău?

— Destul de rău, da.

El aşteptă. Îmi priveam mâinile ca să nu îi văd expresia feței.

— Povesteşte-mi. Vocea îi era calmă.

— Nu ştiu de unde să încep, am recunoscut eu.

— De ce nu începi cu începutul... Ai spus că nu ai inventat asta de una singură.

— Nu.

— De unde ai pornit – o carte? Un film? încercă el.

— Nu. A fost sâmbătă la plajă.

Am riscat o privire spre fața lui. Părea nedumerit.

— M-am întâlnit cu un vechi prieten de familie – Jacob Black, am continuat. Tatăl lui şi cu Charlie sunt prieteni de când eram eu mică.

Încă mai părea încurcat.

— Tatăl lui e unul dintre bătrânii tribului Quileute. L-am observat atentă. Expresia de nedumerire a înghețat pe față. Ne-am dus la o plimbare – am scos intriga mea din povestire – şi îmi spunea nişte legende vechi, încercând să mă sperie, cred. Mi-a spus una... Am ezitat.

— Continuă, spuse el.

— Despre vampiri.

Mi-am dat seama că şopteam. Nu mă puteam uita la fața lui acum. Dar i-am văzut încheieturile degetelor încordându-

se convulsiv pe volan.

— Şi te-ai gândit imediat la mine?

Încă mai era calm.

— Nu. El… a menționat familia ta.

Tăcu, fixând drumul cu privirea. M-am îngrijorat brusc, speriată să îl protejez pe Jacob.

— El a crezut că sunt doar superstiții prosteşti, am spus repede. Nu se aştepta să le iau în serios.

Nu părea de ajuns; trebuia să îi mărturisesc.

— A fost vina mea, eu l-am forțat să îmi spună.

— De ce?

— Lauren a spus ceva despre tine, încerca să mă provoace. Iar un băiat mai mare din trib a spus că familia ta nu merge în rezervație, numai că suna de parcă voia să spună altceva. Aşa că l-am prins pe Jacob singur şi l-am păcălit să îmi spună, am recunoscut, lăsând capul în jos.

Mă sperie pentru că râse. M-am uitat urât la el. Râdea, dar ochii lui îi erau feroce, privind fix în față.

— Cum l-ai păcălit? întrebă el.

— Am încercat să flirtez. A funcționat mai bine decât aş fi crezut.

Neîncrederea mi-a colorat tonul când mi-am amintit.

— Aş fi vrut s-o văd şi pe asta. Chicoti ironic. Şi m-ai acuzat pe mine că amețesc oamenii. Bietul Jacob Black!

Am roşit şi m-am uitat pe fereastră în noapte.

— Ce-ai făcut apoi? întrebă el după un minut.

— Am făcut nişte cercetări pe internet.

— Şi asta te-a convins?

Vocea îi suna vag interesată. Dar mâinile îi erau încleştate puternic pe volan.

— Nu. Nu se potrivea nimic. Majoritatea informațiilor erau stupide. Iar apoi… m-am oprit eu.

— Ce?

— Am decis că nu contează, am şoptit eu.

— Nu *contează?*

Tonul lui m-a făcut să îmi ridic privirea. Reuşisem în sfârşit să îi schimb expresia de pe față compusă cu atâta grijă. Fața lui era neîncrezătoare, doar cu o urmă din acea

furie de care mă temusem.

— Nu, am spus eu delicat. Pentru mine nu contează ce eşti.

Un râs dur, batjocoritor îi pătrunse în voce.

— Nu-ți pasă dacă sunt un monstru? Dacă nu sunt *om?*

— Nu.

Rămase tăcut, privind iar drept înainte. Fața lui era mohorâtă şi rece.

— Te-ai supărat, am oftat eu. Nu trebuia să spun nimic.

— Nu, spuse el, dar tonul îi era la fel de dur ca şi fața. Prefer să ştiu ce gândeşti, chiar dacă ceea ce gândeşti este o nebunie.

— Deci mă înşel din nou? l-am provocat eu.

— Nu la asta mă refeream. „Nu contează“, mă cită el, scrâşnind din dinți.

— Am dreptate? am rostit pe nerăsuflate.

— Contează?

Am inspirat adânc.

— Nu chiar. Am tăcut o clipă. Dar sunt curioasă.

Cel puțin vocea îmi suna normal. Brusc, păru că se resemnează.

— Cu privire la ce eşti curioasă?

— Câți ani ai?

— 17, răspunse el prompt.

— Şi de cât timp ai 17 ani?

Buzele îi tremurară în timp ce continua să fixeze drumul.

— De ceva vreme, recunoscu el într-un final.

— Bine.

Am zâmbit, mulțumită că încă era sincer cu mine. El se uită în jos la mine cu ochii precauți, la fel cum o mai făcuse şi înainte, când era îngrijorat că aş putea intra în stare de şoc. I-am zâmbit larg, drept încurajare, iar el s-a încruntat.

— Nu râde! Dar cum poți ieşi afară în timpul zilei?

El râse oricum.

— E un mit.

— Ars de soare?

— Mit.

— Dormitul în sicrie?

— Mit. Ezită un moment şi adăugă cu o nuanță ciudată în voce. Nu pot să dorm.

Mi-a luat un minut să înțeleg ce spusese.

— Deloc?

— Niciodată, spuse el, cu vocea abia auzindu-i-se. Se întoarse să se uite la mine cu o privire melancolică. Ochii lui aurii i-au înlănțuit pe ai mei şi mi-am pierdut şirul gândurilor. L-am privit până când a întors capul.

— Încă nu mi-ai pus cea mai importantă întrebare.

Vocea îi era dură acum, iar când s-a uitat din nou la mine, ochii îi erau reci.

Am clipit, amețită.

— Nu eşti îngrijorată cu privire la dieta mea? întrebă el sarcastic.

— A, am murmurat eu, asta.

— Da, asta. Vocea îi era sumbră. Nu vrei să ştii dacă beau sânge?

Am tresărit.

— Păi, Jacob a spus ceva despre asta.

— Ce-a spus Jacob? întrebă el indiferent.

— A spus că voi nu... vânați oameni. A spus că se pare că familia ta nu este periculoasă pentru că vânați numai animale.

— A spus că nu suntem periculoşi? Vocea lui era profund sceptică.

— Nu chiar. A spus că se pare că nu sunteți periculoşi. Dar indienii Quileute tot nu vă vor pe pământurile lor, pentru orice eventualitate.

Privi înainte, dar nu-mi puteam da seama dacă se uita la drum sau nu.

— Deci a avut dreptate? Că nu vânați oameni?

Am încercat să îmi mențin vocea cât mai calmă posibil.

— Indienii Quileute au o memorie foarte bună, şopti el.

Am luat-o ca pe o confirmare.

— Nu te lăsa indusă în eroare de asta totuşi, mă avertiză el. Au dreptate să se țină la distanță de noi. Încă suntem periculoşi.

— Nu înțeleg.

— Încercăm, explică el încet. De obicei suntem foarte buni la ceea ce facem. Uneori facem greşeli. Ca mine, de exemplu, că mi-am permis să fiu singur cu tine.

— Asta este o greşeală?

Am auzit tristețea din vocea mea, dar nu ştiam dacă şi el putea s-o audă.

— Una foarte periculoasă, murmură el.

Am tăcut amândoi. Eu am privit luminile farurilor răsucindu-se după curbele drumului. Se mişcau prea repede; nu păreau reale, ci dintr-un joc video. Eram conştientă că timpul trecea atât de repede, ca şoseaua neagră în spatele nostru, şi îmi era groaznic de teamă că nu voi mai avea o altă şansă să discut cu el atât de deschis, cu zidurile dintre noi sparte măcar o dată. Cuvintele lui lăsau să se înțeleagă faptul că discuția se încheiase, dar eu nu puteam suporta ideea. Nu puteam să irosesc niciun minut din timpul cu el.

— Spune-mi mai mult, i-am cerut eu disperată, fără să îmi pese ce avea să spună, doar să îi aud din nou vocea.

Se uită rapid la mine, speriat de schimbarea din tonul vocii mele.

— Ce vrei să ştii mai mult?

— Spune-mi de ce vânezi animale în loc de oameni, i-am sugerat, cu vocea încărcată de disperare.

Mi-am dat seama că ochii îmi erau umezi şi am luptat împotriva durerii care încerca să pună stăpânire pe mine.

— Nu *vreau* să fiu un monstru. Vocea îi era foarte joasă.

— Dar animalele nu sunt destul?

Tăcu un moment.

— Nu am de unde ştiu, desigur, dar aş compara asta cu trăitul cu tofu şi lapte de soia; ne spunem vegetarieni, o glumă de-a noastră internă. Nu ne satisface complet foamea, sau, mai degrabă, setea. Dar ne menține îndeajuns de puternici încât să putem rezista. În majoritatea timpului. Tonul lui deveni amenințător. Câteodată e mai greu, alteori mai uşor.

— Este foarte greu pentru tine acum? l-am întrebat.

Oftă.

— Da.

— Dar nu ți-e foame acum, am spus eu încrezătoare, declarând, nu întrebând.

— De ce crezi asta?

— Ochii tăi. Ți-am spus că am o teorie. Am observat că oamenii – bărbații în special – sunt mai țâfnoşi când le e foame.

Râse.

— Ai spirit de observație, nu?

N-am răspuns; am ascultat doar sunetul râsului lui, imprimându-mi-l în memorie.

— Ai fost la vânătoare weekendul acesta cu Emmett? l-am întrebat când s-a lăsat din nou liniştea.

— Da. Se opri o secundă, de parcă s-ar fi gândit dacă să spună ceva sau nu. Nu voiam să plec, dar era necesar. E puțin mai uşor să fiu în preajma ta atunci când nu sunt însetat.

— De ce nu voiai să pleci?

— Sunt neliniştit când... sunt departe de tine. Ochii îi erau blânzi dar intenşi, păreau să îmi înmoaie oasele. Nu glumeam când te-am rugat joia trecută să încerci să nu cazi în ocean sau să nu te calce vreo maşină. Tot weekendul am fost cu mintea aiurea, îngrijorat din cauza ta. Şi, după ce s-a întâmplat în seara asta, sunt surprins că ai trecut de tot weekendul nevătămată. Scutură din cap, apoi păru că îşi aminteşte ceva. Mă rog, aproape nevătămată.

— Poftim?

— Palmele tale, îmi reaminti el.

M-am uitat în jos la mâinile mele, la zgârieturile aproape vindecate din podul palmelor. Nimic nu scăpa privirii lui.

— Am căzut, am oftat eu.

— Aşa m-am gândit şi eu. Buzele lui se ridicară în sus la colțuri. Fiind vorba de tine, bănuiesc că ar fi putut fi mult mai rău, iar posibilitatea asta m-a chinuit tot timpul cât am fost plecat. Au fost trei zile foarte lungi. L-am călcat rău de tot pe nervi pe Emmett.

Îmi zâmbi trist.

— Trei zile? Nu te-ai întors abia astăzi?

— Nu, ne-am întors duminică.

— Atunci de ce nu ați venit niciunul la şcoală?

Eram frustrată, aproape furioasă când m-am gândit la câtă dezamăgire trăisem din cauza absenței lui.

— Păi, m-ai întrebat dacă nu mă răneşte soarele şi ți-am spus că nu. Dar nu pot ieşi în lumina soarelui, cel puțin nu unde mă poate vedea cineva.

— De ce?

— Îți voi arăta cândva, promise el.

M-am gândit la asta pentru un moment.

— Ai fi putut să mă suni, am decis eu.

Păru încurcat.

— Dar ştiam că eşti în siguranță.

— Dar *eu* nu am ştiut unde eşti *tu*. Eu...

Am ezitat, coborându-mi privirea.

— Ce? Vocea lui de catifea era irezistibilă.

— Nu mi-a plăcut. Să nu te văd. Şi pe mine m-a neliniştit.

Am roşit când am spus aceste cuvinte cu voce tare.

Edward nu spuse nimic. L-am privit temătoare şi am văzut că expresia feței lui era plină de suferință.

— Of, mormăi el încet. Asta nu e bine.

Nu îi înțelegeam răspunsul.

— Ce-am spus?

— Nu vezi, Bella? Una este să mă fac pe mine nefericit şi alta este să fii şi tu atât de implicată. Îşi întoarse privirea chinuită spre drum, vorbind atât de repede încât abia îl înțelegeam. Nu vreau să simți asta. Vocea lui era joasă, dar imperativă. Cuvintele lui mă răneau. Nu e bine. Nu e sigur. Sunt periculos, Bella, te rog, înțelege asta!

— Nu.

Am încercat foarte tare să nu par un copil bosumflat.

— Vorbesc serios, mârâi el.

— Şi eu. Ți-am spus, nu contează ce eşti. Este prea târziu.

Vocea lui şfichiui dur aerul.

— Să nu mai spui niciodată asta.

Mi-am muşcat buza şi am fost bucuroasă că el nu ştia cât de mult mă durea. M-am uitat afară la şosea. Se părea că eram aproape de oraş. Conducea mult prea repede.

— La ce te gândeşti? întrebă el, cu vocea încă dură.

Am dat pur şi simplu din cap, neştiind dacă pot să vorbesc sau nu. Îi simțeam privirea pe fața mea, dar mi-am ținut ochii drept înainte.

— Plângi?

Părea îngrozit. Nu-mi dădusem seama că umezeala din ochii mei dăduse pe-afară. Mi-am şters repede obrazul cu palma şi, sigur că da, lacrimile trădătoare erau acolo, dându-mă de gol.

— Nu, am spus eu, dar vocea mi-a sunat spartă.

L-am văzut întinzând cu ezitare spre mine mâna dreaptă, dar apoi se opri şi o puse încet înapoi pe volan.

— Îmi pare rău.

Vocea lui ardea de regret. Ştiam că nu se scuza numai pentru cuvintele care mă supăraseră.

Întunericul aluneca pe lângă noi în linişte.

— Spune-mi ceva, mă rugă el după încă un minut.

Îl puteam auzi cum se luptă să folosească un ton mai lejer.

— Da?

— La ce te gândeai în seara asta, chiar înainte să vin eu de după colț? Nu ți-am putut înțelege expresia, nu păreai speriată, păreai că te concentrezi foarte tare asupra unui lucru.

— Încercam să îmi amintesc cum să imobilizez un atacator, ştii tu, autoapărare. Aveam de gând să îi rup nasul.

M-am gândit la bărbatul brunet cu un val de ură.

— Aveai de gând să te lupți cu ei? Asta l-a supărat. Nu te-ai gândit să fugi?

— Mă împiedic şi cad prea des când fug, am recunoscut eu.

— Dar de ce n-ai țipat după ajutor?

— Ajungeam şi la partea aia.

Edward scutură din cap.

— Ai avut dreptate, chiar că mă lupt cu destinul să te țin în viață.

Am oftat. Încetineam acum, trecând de granițele oraşului Forks.

Durase mai puțin de douăzeci de minute.

— Ne vedem mâine? l-am întrebat eu.

— Da, şi eu am un eseu de predat. Zâmbi. Îți păstrez un loc liber la prânz.

Era o prostie, după toate prin câte trecuserăm în seara asta, dar cum acea promisiune mică mi-a umplut stomacul de fluturi şi mi-a răpit graiul.

Eram în fața casei lui Charlie. Luminile erau aprinse, camioneta la locul ei, totul părea perfect normal. Era ca şi cum m-aş fi trezit dintr-un vis. Edward opri maşina, dar eu nu m-am mişcat.

— *Promiți* să fii acolo mâine?

— Promit.

M-am gândit la asta pentru un moment, apoi am dat din cap. Mi-am scos jacheta lui, inspirându-i încă o dată aroma.

— Poți s-o păstrezi, nu ai o jachetă pentru mâine, îmi reaminti el.

I-am dat-o înapoi.

— Nu vreau să fiu nevoită să îi explic asta lui Charlie.

— Da, sigur.

Râse. Am ezitat, cu mâna pe mânerul portierei, încercând să prelungesc momentul.

— Bella?

— Da? M-am întors spre el prea nerăbdătoare.

— Îmi promiți ceva?

— Da, am spus şi am regretat instantaneu acordul meu necondiționat. Dacă mă ruga să stau departe de el? Nu-mi puteam ține promisiunea.

— Nu te duce singură în pădure.

L-am privit complet zăpăcită.

— De ce?

Se încruntă, iar ochii îi erau încordați când privi peste umărul meu, pe fereastră.

— Nu sunt întotdeauna cel mai periculos lucru de acolo. Hai s-o lăsăm aşa.

Am tremurat uşor la auzul tristeții bruşte din vocea lui, dar m-am simțit uşurată. Aceasta măcar era o promisiune uşor de ținut.

— Cum spui tu.

— Ne vedem mâine, oftă el şi am ştiut că voia să plece.

— Pe mâine, atunci.

Am deschis uşa fără tragere de inimă.

— Bella? M-am întors, iar el se aplecă spre mine, cu fața lui palidă, superbă, la doar câțiva centimetri de a mea.

Inima a încetat să-mi mai bată.

— Somn uşor, mi-a spus el. Răsuflarea lui mi-a atins fața, amețindu-mă. Era aceeaşi aromă extraordinară care emana din jachetă, dar într-o formă mai concentrată. Am clipit, zăpăcită cu adevărat. El se retrase.

Nu am fost în stare să mă mişc până când creierul nu mi s-a dezmeticit cumva. Apoi am coborât neîndemânatică din maşină, utilizând marginea uşii drept sprijin. Cred că l-am auzit chicotind, dar sunetul era prea încet ca să fiu sigură.

Aşteptă până când m-am împleticit până la uşă, apoi i-am auzit motorul pornind uşor. M-am întors să văd maşina argintie dispărând după colț. Mi-am dat seama că era foarte frig.

Am căutat cheia în mod mecanic, am descuiat uşa şi am păşit înăuntru. Charlie mă strigă din sufragerie.

— Bella?

— Da, tată, eu sunt.

Am intrat să îl văd. Privea un meci de baseball la televizor.

— Ai ajuns devreme acasă.

— Serios?

— Nu e nici măcar opt, îmi spuse el. V-ați distrat bine numai voi, fetele?

— Mda, a fost foarte amuzant. Capul mi se învârtea în timp ce încercam să îmi amintesc seara pe care planificasem s-o petrec cu fetele. Amândouă şi-au găsit rochii.

— Te simți bine?

— Sunt doar obosită. Am mers mult pe jos.

— Păi, poate ar trebui să te duci să te întinzi.

Părea îngrijorat. M-am întrebat cum arăta fața mea.

— O s-o sun pe Jessica mai întâi.

— N-ai fost cu ea chiar acum? întrebă el, surprins.

— Ba da, dar mi-am lăsat jacheta la ea în maşină. Vreau să mă asigur că mi-o aduce mâine.

— Păi, lasă-i şansă să ajungă acasă mai întâi.

— Ai dreptate, am recunoscut eu.

M-am dus în bucătărie şi am căzut, epuizată, într-un scaun, începeam să amețesc deja. M-am întrebat dacă nu intram în stare de şoc până la urmă. „Adună-te“, mi-am spus eu.

Telefonul a sunat brusc, speriindu-mă. L-am smuls din furcă.

— Alo? am întrebat fără suflare.

— Bella?

— Bună, Jess, tocmai voiam să te sun.

— Ai ajuns acasă? Vocea ei părea uşurată… şi surprinsă.

— Da. Mi-am lăsat jacheta la tine în maşină, poți să mi-o aduci mâine?

— Sigur că da. Dar spune-mi ce s-a întâmplat, îmi ceru ea.

— Hm, mâine, la trigonometrie, bine?

Se prinse repede.

— A, tatăl tău e acolo?

— Da, aşa e.

— Bine, vorbim mâine, atunci. Pa!

Îi puteam auzi nerăbdarea din voce.

— Pa, Jess.

Am urcat scările încet, cu o stupoare profundă întunecându-mi mintea. Am trecut prin acțiunile de pregătire pentru culcare fără să fiu prea atentă. Abia când am ajuns la duş sub apa prea fierbinte şi care îmi ardea pielea mi-am dat seama că înghețam de frig. Am tremurat violent timp de câteva minute înainte ca apa aburindă să îmi relaxeze complet muşchii rigizi. Apoi am stat în cabina de duş, prea obosită să mă mişc, până când a început să se termine apa fierbinte.

M-am împleticit afară din duş, înfăşurându-mă strâns într-un prosop, încercând să păstrez din căldura apei, ca să nu se întoarcă tremurăturile dureroase. M-am îmbrăcat repede pentru somn şi m-am strecurat sub pătură, ghemuindu-mă ca o minge, îmbrățişându-mă strâns ca să îmi țin de cald. Mă trecură câțiva fiori mici.

Mintea încă mi se învârtea amețitor, plină de imagini pe care nu le puteam înțelege şi altele pe care voiam să le

reprim. La început nimic nu-mi era clar, dar, pe măsură ce mă apropiam gradual de inconştienţă, câteva certitudini au devenit evidente.

De trei lucruri eram absolut sigură. Primul, Edward era vampir. Al doilea, o parte din el – şi nu ştiam cât de puternică era acea parte – era însetată după sângele meu. Şi al treilea, eram necondiţionat şi irevocabil îndrăgostită de el.

# 10. INTEROGATORII

A fost foarte dificil în dimineaţa următoare să mă contrazic cu partea aceea din mine care era convinsă că seara trecută fusese un vis. Nici logica, nici bunul simţ nu erau de partea mea. M-am agăţat de părţile pe care nu mi le-aş fi putut imagina – ca mirosul lui. Eram sigură că nu aş fi putut visa aşa ceva de una singură.

Vremea era ceţoasă şi înnorată dincolo de fereastră, absolut perfectă. Nu avea niciun motiv să nu vină azi la şcoală. M-am îmbrăcat cu haine groase, amintindu-mi că nu aveam jacheta. Alte dovezi că amintirile mele erau reale.

Când am coborât la parter, Charlie plecase- eram mai în întârziere decât aş fi crezut. Am înghiţit din trei muşcături un baton de cereale, l-am împins în stomac cu lapte băut direct din cutie şi m-am grăbit să ies pe uşă. Speram să nu înceapă să plouă până nu o găsesc pe Jessica.

Era neobişnuit de ceţos; aerul părea aproape încărcat de fum. Ceaţa era rece ca gheaţa acolo unde mi se lipea de pielea feţei şi a gâtului. Abia aşteptam să dau drumul la căldură în camionetă. Era o ceaţă atât de groasă încât abia după ce am parcurs câţiva paşi pe alee am observat că era o maşină parcată acolo: una argintie. Inima mi-a bubuit, s-a poticnit, apoi şi-a reluat bătăile de două ori mai repede.

N-am văzut de unde a venit, dar deodată era lângă mine, deschizându-mi portiera.

— Vrei să mergi cu mine astăzi? m-a întrebat el, amuzat de expresia mea când m-a luat iar prin surprindere.

Era o nesiguranță în vocea lui. Chiar îmi oferea o alegere – eram liberă să refuz, iar o parte din el chiar spera asta. Era o speranță zadarnică.

— Da, mulțumesc, i-am spus, încercând să îmi mențin vocea calmă. Când m-am urcat în maşina încălzită, am observat că jacheta lui era întinsă peste tetiera scaunului pasagerului. Portiera s-a închis în spatele meu şi, mai repede decât era posibil, a fost şi el lângă mine, pornind maşina.

— Am adus jacheta pentru tine. N-am vrut să te îmbolnăveşti.

Vocea îi era precautä. Am observat că nici el nu purta jachetă, doar un pulover gri-deschis cu mânecă lungă şi anchior. Din nou, țesătura se lipea perfect de pieptul lui musculos. Doar fața lui reuşea să îmi țină ochii departe de corpul lui.

— Nu sunt chiar atât de delicată, i-am spus, dar am tras jacheta în poală, scoțându-mi brațele prin mânecile prea lungi, curioasă să văd dacă mirosul era la fel de grozav pe cât mi-l aminteam. Era chiar mai grozav.

— Chiar nu eşti? mă contrazise el atât de încet încât nu eram sigură dacă a vrut să aud sau nu ce-a spus.

Am mers cu maşina pe străzile învăluite în ceață, întotdeauna prea repede, simțindu-ne ciudat. Eu, cel puțin, aşa mă simțeam. Seara trecută nu mai fuseseră ziduri între noi… aproape deloc. Nu ştiam dacă eram la fel de sinceri şi astăzi. Aşa că mi-am ținut gura închisă. Am aşteptat să vorbească el mai întâi. Se întoarse şi îmi zâmbi.

— Cum, nu ne mai jucăm de-a întrebările azi?

— Te deranjează întrebările mele? l-am întrebat, uşurată.

— Nu atât de mult cum mă deranjează reacțiile tale.

Părea că glumeşte, dar nu eram sigură.

M-am încruntat.

— Reacționez prost?

— Nu, tocmai asta e problema. Iei totul atât de rece, nu e natural. Mă face să mă întreb ce gândeşti cu adevărat.

— Întotdeauna îți spun ce gândesc.

— Mai omiți unele lucruri.

— Nu foarte multe.

— Destule cât să mă înnebunească.

— Nu vrei să le auzi, am murmurat eu, aproape şoptind.

Am regretat cuvintele, imediat ce le-am rostit. Se simțea vag o durere în vocea mea; nu puteam decât să sper că el nu o observase.

El nu răspunse şi m-am întrebat dacă îi stricasem dispoziția. Fața îi era impenetrabilă când am intrat în parcarea şcolii. Cu întârziere, mi-am dat seama de ceva.

— Unde e restul familiei tale? l-am întrebat, mai mult decât bucuroasă să fiu singură cu el, dar amintindu-mi că maşina lui era de obicei plină.

— Au luat maşina lui Rosalie. Dădu din umeri în timp ce parca lângă o decapotabilă roşie şi strălucitoare, cu capota ridicată. Ostentativă, nu?

— Hm, uau, am exclamat eu. Dacă are maşina asta, de ce vine cu tine la şcoală?

— După cum am spus, e ostentativă. *Încercăm* să ne integrăm.

— Nu prea vă iese. Am râs şi am dat din cap când am coborât din maşină. Nu mai eram în întârziere; şofatul lui nebunesc mă adusese la şcoală în foarte scurt timp. Deci, de ce a condus Rosalie astăzi dacă sare atât de mult în ochi?

— N-ai observat? încalc toate regulile acum.

Ne-am întâlnit în fața maşinii, iar el rămase foarte aproape de mine în timp ce mergeam prin curtea şcolii. Voiam să elimin acea distanță, să mă întind spre el şi să îl ating, dar îmi era teamă că nu ar vrea să fac asta.

— De ce aveți toți maşini din astea? m-am întrebat cu voce tare. Dacă vreți intimitate?

— Un moft, recunoscu el cu un zâmbet diabolic. Tuturor ne place să conducem repede.

— Mă gândeam eu, am murmurat încet.

La adăpostul streşinii de la acoperişul cantinei, Jessica mă aştepta, cu ochii aproape ieşindu-i din orbite. Pe brațul ei, slavă Domnului, era jacheta mea.

— Bună, Jessica, i-am spus când am ajuns la câțiva paşi de ea. Mulțumesc că ți-ai amintit.

Îmi dădu jacheta fără să spună nimic.

— Bună dimineața, Jessica, spuse Edward politicos.

Chiar nu era vina lui că avea o voce atât de irezistibilă. Sau că ochii lui erau capabili de aşa ceva.

— Ăă… bună. Îşi îndreptă ochii mari spre mine, încercând să îşi adune gândurile învălmăşite. Bănuiesc că ne vedem la trigonometrie.

Îmi aruncă o privire plină de înțelesuri, iar eu mi-am înăbuşit un oftat. Ce naiba o să îi spun?

— Mda, ne vedem acolo.

Jessica se îndepărtă, oprindu-se de două ori să se uite la noi peste umăr.

— Ce ai de gând să îi spui? murmură Edward.

— Hei, credeam că nu poți să îmi citeşti gândurile! am şuierat eu printre dinți.

— Nu pot, spuse el surprins. Apoi înțelese şi ochii i se luminară. Totuşi, le pot citi pe ale ei, va aştepta să te atace în clasă.

Am gemut când mi-am scos jacheta şi i-am dat-o înapoi, apoi m-am îmbrăcat cu a mea. Şi-o puse pe braț.

— Deci ce ai de gând să îi spui?

— Puțin ajutor? l-am rugat. Ce vrea să ştie?

Edward scutură din cap, zâmbind diabolic.

— Nu-i cinstit.

— Nu, faptul că nu îmi spui şi mie ce ştii – *asta* nu e cinstit.

Deliberă pentru un moment în timp ce mergeam. Ne-am oprit în fața uşii clasei unde aveam prima oră.

— Vrea să ştie dacă ne întâlnim în secret. Şi mai vrea să ştie ce simți față de mine, spuse el într-un final.

— La naiba! Ce-ar trebui să îi spun? Am încercat să îmi mențin expresia feței foarte inocentă. Treceau oameni pe lângă noi, pe drum spre clasă, probabil holbându-se, dar eu abia dacă îi observam.

— Hmmm. Făcu o pauză pentru a prinde o şuviță de păr rebelă care îmi ieşise din cocul de pe ceafa şi o înfăşură la loc. Inima a început să îmi bată nebuneşte. Bănuiesc că ai putea să răspunzi da la prima întrebare… Dacă nu te deranjează, e mai simplu decât orice altă explicație.

— Nu mă deranjează, am răspuns eu cu o voce pierdută.

— Iar în ceea ce priveşte cealaltă întrebare... ei, bine, voi asculta eu însumi să aud răspunsul la ea.

Un colț al gurii lui se ridică în zâmbetul ştrengar care îmi plăcea atât de mult. Nu mi-am putut trage sufletul îndeajuns de repede ca să răspund la acea remarcă. Se întoarse şi se îndepărtă.

— Ne vedem la prânz, strigă el peste umăr.

Trei persoane care intrau pe uşă s-au oprit să se holbeze la mine.

M-am grăbit să intru în clasă, roşie în obraji şi enervată. Era aşa un trişor! Acum eram şi mai îngrijorată cu privire la ce aveam să îi spun Jessicăi. M-am aşezat în banca mea obişnuită, trântindu-mi geanta pe jos de nervi.

— Neața, Bella, mi-a spus Mike din banca de lângă mine. M-am uitat la el şi i-am văzut o privire ciudată, aproape resemnată, pe față. Cum a fost în Port Angeles?

— A fost... Nu exista niciun mod cinstit de a rezuma totul. Grozav, am încheiat eu jalnic. Jessica şi-a luat o rochie foarte drăguță.

— Ți-a spus ceva despre luni seară? a întrebat el cu ochii strălucindu-i. Am zâmbit la turnura pe care o luase conversația.

— A spus că s-a simțit foarte bine, l-am asigurat eu.

— Serios? a întrebat el cu nerăbdare.

— Cu siguranță.

Domnul Mason a cerut să se facă linişte şi ne-a spus să predăm eseurile. Orele de engleză şi de educație civică au trecut ca prin ceață, în timp ce mă îngrijoram cum să îi explic Jessicăi situația şi agonizam întrebându-mă dacă Edward va asculta tot ce voi spune prin intermediul gândurilor Jessicăi. Cât de incomod putea fi micul lui talent atunci când nu-mi salva viața.

Ceața se dispersase până la sfârşitul celei de-a doua ore, dar ziua încă era întunecată de nori grei şi amenințători. Am zâmbit în sus, spre cer.

Edward avusese dreptate, bineînțeles. Când am intrat în clasă la trigonometrie, Jessica era aşezată pe rândul din

spate, aproape sărind din scaun de agitată ce era. M-am dus să mă aşez lângă ea fără tragere de inimă, încercând să mă conving că e mai bine dacă termin cât mai repede cu asta.

— Spune-mi totul! îmi ordonă ea, înainte să mă aşez în bancă.

— Ce vrei să ştii? m-am eschivat eu.

— Ce s-a întâmplat seara trecută?

— M-a invitat la cină şi apoi m-a condus acasă.

Jessica se uită urât la mine, cu o expresie profund sceptică pe față.

— Cum ați ajuns acasă atât de repede?

— Conduce ca un maniac. A fost înspăimântător.

Speram ca Edward să audă asta.

— A fost ca o întâlnire. I-ai spus să vă vedeți acolo?

Nu mă gândisem la asta.

— Nu, am fost *foarte* surprinsă să îl văd acolo.

Jessica îşi țuguie buzele de dezamăgire la auzul onestității transparente din vocea mea.

— Dar te-a adus cu maşina azi la şcoală, nu? încercă ea.

— Da, şi asta a fost o surpriză. A observat seara trecută că nu aveam jachetă, i-am explicat eu.

— Deci, mai ieşiți împreună?

— S-a oferit să mă ducă sâmbătă cu maşina la Seattle pentru că e de părere că nu ar face față camioneta mea. Asta se pune?

— Da.

Dădu din cap.

— Păi, atunci da.

— U-a-u! Exageră cuvântul în trei silabe. Edward Cullen.

— Ştiu, am fost eu de acord.

„Uau“ nu era nici pe departe cuvântul potrivit.

— Stai! Mâinile i-au zburat, cu palmele spre mine, de parcă oprea traficul. Te-a sărutat?

— Nu, am murmurat eu. Nu e ceva de genul acela.

Păru dezamăgită. Sunt sigură că şi eu la fel.

— Crezi că sâmbătă...?

Ridică din sprâncene.

— Mă îndoiesc. Nemulțumirea din vocea mea era prost

deghizată.

— Despre ce ați discutat?

Mă presă pentru mai multă informație în şoaptă. Ora începuse, dar domnul Varner nu era foarte atent, astfel că nu eram singurele care încă mai vorbeau.

— Nu ştiu, Jess, o grămadă de lucruri, i-am şoptit. Am vorbit despre eseul la engleză. *Foarte, foarte puțin. Cred că l-a menționat în trecere.*

— Te rog, Bella, mă imploră ea. Dă-mi nişte detalii.

— Păi, bine, iată unul. Ar fi trebuit s-o vezi pe chelneriță cum flirta cu el, se dădea în spectacol. Dar el nu o băga deloc în seamă. *Să creadă ce-o vrea Edward despre asta.*

— Acesta e un semn bun, dădu ea din cap. Era drăguță?

— Foarte probabil avea 19 sau 20 de ani.

— Şi mai bine. Înseamnă că te place.

— *Cred* că da, dar e greu de spus. E mereu aşa de misterios, am mai adăugat eu de dragul lui, oftând.

— Nu ştiu cum de ai curajul să fii singură cu el, spuse ea dintr-o suflare.

— De ce?

Eram şocată, dar ea nu mi-a înțeles reacția.

— Este atât de... intimidant. N-aş şti ce să îi spun.

Se strâmbă, amintindu-şi probabil de seara trecută sau de dimineața asta, când Edward îşi exersase pe ea forța copleşitoare a ochilor.

— Da, am nişte probleme cu incoerența când sunt în preajma lui, am recunoscut eu.

— Ei bine. *Arată* incredibil de bine.

Jessica dădu din umeri, de parcă asta i-ar fi scuzat toate defectele. Ceea ce, în lumea ei, probabil aşa era.

— La el e mai mult decât atât.

— Serios? Cum ar fi?

Îmi doream s-o fi lăsat baltă. La fel de mult cât speram că glumise când spusese că o să asculte.

— Nu pot să-ți explic prea bine... dar e şi mai incredibil *dincolo* de fața lui.

Vampirul care voia să fie bun, care salva viețile oamenilor, ca să nu fie un monstru... Am fixat cu privirea partea din

față a clasei.

— E *posibil* aşa ceva? chicoti ea.

Am ignorat-o, încercând să par că sunt atentă la domnul Varner.

— Deci, îți place de el?

Nu avea de gând să renunțe.

— Da, am răspuns scurt.

— Vreau să spun, îți place *pe bune* de el? mă îndemnă ea.

— Da, am spus din nou, înroşindu-mă.

Speram ca acest detaliu să nu se înregistreze în gândurile ei.

Jessica se săturase de răspunsurile monosilabice.

— Cât de *mult* îți place de el?

— Prea mult, i-am şoptit eu înapoi. Mai mult decât îi place lui de mine. Dar nu văd ce-aş putea face cu privire la asta.

Am oftat, înroşindu-mă şi mai mult.

Apoi, slavă Domnului, domnul Varner a întrebat-o pe Jessica ceva.

N-a avut ocazia să reia subiectul în timpul orei şi imediat ce s-a sunat, am luat măsuri evazioniste.

— La ora de engleză, Mike m-a întrebat dacă ai spus ceva despre luni seară, i-am spus eu.

— Glumeşti! Şi ce i-ai spus? sări ea, complet luată prin surprindere.

— I-am spus că mi-ai zis că te-ai simțit foarte bine. Părea mulțumit.

— Spune-mi exact ce-a spus el şi exact ce-ai răspuns tu.

Am petrecut restul plimbării disecând structura propozițiilor iar aproape toată ora de spaniolă descriindu-i cu minuțiozitate expresiile faciale ale lui Mike. N-aş fi contribuit la tărăgănarea discuției atât de mult dacă nu aş fi fost îngrijorată că am fi putut reveni la subiectul meu.

Apoi s-a sunat pentru pauza de prânz. Când am sărit din scaun, îndesându-mi cărțile în dezordine în geantă, expresia mea fericită a lămurit-o pe Jessica.

— Nu stai cu noi astăzi, nu? ghici ea.

— Nu cred.

Nu puteam fi sigură că Edward nu dispăruse iarăşi pe

neaşteptate.

Dar la uşa clasei unde aveam spaniola, sprijinindu-se de perete – arătând ca un zeu grec mai mult decât avea oricine altcineva dreptul să arate –, mă aştepta Edward. Jessica i-a aruncat o privire, şi-a dat ochii peste cap şi a plecat.

— Ne vedem mai târziu, Bella. Vocea ei implica mai mult decât atât. S-ar putea să fie nevoie să pun telefonul pe silențios.

— Bună!

Vocea lui era amuzată şi iritată în acelaşi timp. Ascultase, era evident.

— Salut!

Nu mi-a venit în cap să spun altceva şi nici el n-a vorbit – trăgând de timp –, aşa că am mers în linişte spre cantină. Mersul alături de Edward prin aglomerația din şcoală de la ora prânzului semăna mult cu prima mea zi aici; toată lumea se holba la mine.

Mă conduse la rând, fără să vorbească, deşi ochii i se întorceau spre mine la un interval de câteva secunde, cu o expresie speculativă. Mi se părea că iritația câştiga teren în fața amuzamentului, ca expresie dominantă pe chipul lui. Mă jucam nervoasă cu fermoarul de la jachetă. El se duse la tejghea şi umplu o tavă cu mâncare.

— Ce faci? am obiectat eu. Nu iei toată mâncarea aia pentru mine?

Scutură din cap, înaintând ca să plătească mâncarea.

— Jumătate este pentru mine, desigur.

Am ridicat din sprânceană. Edward o luă înainte spre aceeaşi masă la care stătuserăm şi data trecută. De la celălalt capăt al mesei lungi, un grup de elevi dintr-a doisprezecea ne-au privit cu uimire când ne-am aşezat față în față. Edward părea să îi ignore.

— Ia ce vrei, spuse el, împingând tava spre mine.

— Sunt curioasă, i-am spus eu, luând un măr şi răsucindu-l în mâini, ce-ai face dacă te-ar provoca cineva să mănânci mâncare?

— Întotdeauna eşti curioasă. Făcu o grimasă, dând din cap. Mă privi fix, şi, fără să îşi ia ochii de la mine, ridică felia

de pizza de pe tavă şi muşcă intenționat o gură mare din ea, mestecă repede, apoi înghiți. L-am privit cu ochii mari deschişi.

— Dacă cineva te-ar provoca să mănânci pământ, ai putea s-o faci, nu-i aşa? întrebă el condescendent.

Am strâmbat din nas.

— Am făcut asta o dată... la o provocare, am recunoscut eu. N-a fost chiar aşa de rău.

Râse.

— Nu ştiu de ce nu mă mir.

Ceva peste umărul meu păru să îi atragă atenția.

— Jessica analizează tot ce fac. Îți va cere toate detaliile mai târziu.

Împinse restul de pizza către mine. Menționarea numelui Jessicăi aduse o urmă din iritarea lui anterioară pe chip.

Am pus jos mărul şi am luat o gură de pizza, uitându-mă în altă parte, ştiind că era pe punctul de a începe.

— Deci, chelnerița era drăguță? întrebă el nonşalant.

— Chiar n-ai observat?

— Nu. Nu eram atent. Aveam multe pe cap.

— Biata fată...

Îmi puteam permite să fiu generoasă acum.

— Ceva ce i-ai spus Jessicăi... ei, bine, mă deranjează.

Refuza să se lase distras. Vocea îi era aspră şi mă privi de sub gene cu ochii tulburați.

— Nu mă mir că ai auzit ceva care nu-ți place. Ştii ce se spune despre cei care trag cu urechea, i-am reamintit eu.

— Te-am avertizat că o să ascult.

— Iar eu te-am avertizat că nu vrei să ştii tot ce gândesc eu.

— Aşa e, fu el de acord, dar vocea încă îi era dură. Totuşi, nu ai dreptate în totalitate. Vreau să ştiu ce gândeşti, totul. Doar că mi-aş dori... să nu gândeşti unele lucruri.

M-am uitat urât la el.

— Asta e o diferență!

— Dar nu la asta mă refer acum.

— Atunci la ce?

Eram aplecați unul către celălalt, peste masă. El avea

mâinile mari îndoite sub bărbie; eu mă înclinam în faţă, cu palma dreaptă cuprinzându-mi gâtul. Trebuia să îmi reamintesc că eram într-o sală de mese aglomerată, probabil cu mult prea mulţi ochi curioşi aţintiţi asupra noastră. Era prea uşor să ne lăsăm învăluiţi în balonul nostru privat de tensiune.

— Chiar crezi că ţii la mine mai mult decât ţin eu la tine? murmură el, aplecându-se mai aproape de mine în timp ce vorbea, cu ochii lui pătrunzători de un auriu-închis.

Am încercat să îmi amintesc cum să expir. A trebuit să mă uit în altă parte ca să îmi revin.

— O faci din nou, am şoptit eu.

Făcu ochii mari, surprins.

— Ce?

— Mă ameţeşti, am recunoscut, încercând să mă concentrez în timp ce mă uitam din nou la el.

— Aa...

Se încruntă.

— Nu e vina ta, am oftat eu. Nu te poţi abţine.

— Ai de gând să răspunzi la întrebare?

Am coborât privirea.

— Da.

— Da, ai de gând să răspunzi sau da, chiar crezi asta?

Era din nou iritat.

— Da, chiar cred asta. Mi-am ţinut ochii în jos spre masă, urmărind cu privirea modelele false de lemn imprimate pe muşama. Liniştea continua. Refuzam cu încăpăţânare să fiu prima care rupe tăcerea de data asta, luptându-mă cu greu cu tentaţia de a trage cu ochiul la expresia feţei lui. Într-un final vorbi, cu vocea lui moale şi catifelată.

— Te înşeli.

Am ridicat capul şi am văzut că ochii îi erau blânzi.

— N-ai de unde să ştii, l-am contrazis eu în şoaptă.

Am scuturat din cap neîncrezătoare, deşi inima îmi bătea cu putere auzindu-i cuvintele şi voiam cu disperare să le cred.

— Ce te face să crezi asta? Ochii lui de topaz lichid erau pătrunzători, încercând zadarnic, am presupus eu, să afle

adevărul chiar din mintea mea.

L-am privit, luptându-mă să gândesc clar, în ciuda expresiei de pe fața lui, să găsesc un mod prin care să îi explic. În timp ce îmi căutam cuvintele, îl vedeam devenind nerăbdător; frustrat de tăcerea mea, începu să se încrunte. Mi-am luat mâna de la gât şi am ridicat un deget.

— Lasă-mă să mă gândesc, am insistat.

Expresia feței i se calmă acum, că era satisfăcut de faptul că aveam de gând să răspund. Mi-am lăsat mâna pe masă, împreunându-mi palmele. M-am uitat fix la mâinile mele, încleştându-mi şi descleştându-mi degetele până când am vorbit, într-un final.

— Păi, în afară de ce-i evident, uneori… am ezitat. Nu pot fi sigură, eu nu pot citi gândurile, dar câteodată mi se pare că încerci să-mi spui la revedere când de fapt spui altceva.

Asta era tot ce puteam face ca să rezum senzația de chin pe care cuvintele lui o declanşau în mine uneori.

— Eşti perceptivă, şopti el. Şi iar mă cuprinse acel chin, care ieşi la suprafață când îmi confirmă temerile. Tocmai de asta te înşeli, totuşi, începu el să explice, apoi ochii i se îngustară. Ce vrei să spui prin „ce-i evident“?

— Păi, uită-te la mine, i-am spus inutil, deoarece mă fixa deja cu privirea. Sunt absolut banală. Mă rog, cu excepția chestiilor rele, cum ar fi experiențele aproape mortale şi faptul că sunt atât de neîndemânatică de parcă aş fi handicapată. Şi uită-te la tine!

Am fluturat mâna spre el şi toată perfecțiunea lui tulburătoare.

Fruntea i se încreți pentru un moment, apoi se relaxă când ochii îmi aruncară o privire de cunoscător.

— Tu nu te vezi foarte clar, să ştii. Recunosc că ai nimerit la fix chestiile rele, se amuză el, dar nu ai auzit ce gândea fiecare mascul uman din şcoala asta în prima ta zi aici.

Am clipit, şocată.

— Nu-mi vine să cred… am murmurat în sinea mea.

— Ai încredere în mine măcar de data asta – eşti opusul banalului.

Jena a fost mai puternică decât plăcerea de a-i vedea

privirea pe care o avea când a spus asta. I-am reamintit repede de discuția noastră inițială.

— Dar eu nu spun la revedere, i-am arătat eu.

— Tu nu vezi? Asta arată că am dreptate. Eu țin mai mult la tine pentru că eu pot să fac asta. Scutură din cap, părând să se lupte cu acest gând. Dacă este cel mai bine pentru tine să plec, atunci mă voi răni pe mine ca să nu te rănesc pe tine, ca să te protejez.

M-am uitat la el supărată.

— Şi nu crezi că eu aş face acelaşi lucru?

— Nu va trebui niciodată să faci această alegere.

Brusc, dispoziția lui imprevizibilă se schimbă din nou; un zâmbet poznaş, devastator îi apăru pe chip.

— Desigur, să te protejez pe tine începe să fie ca o ocupație cu normă întreagă, care necesită prezența mea constantă.

— Nimeni nu a încercat să mă lichideze astăzi, i-am reamintit eu, recunoscătoare că abordase un subiect mai lejer.

Nu mai voiam să discut despre despărțiri. Dacă ar fi trebuit, bănuiesc că m-aş fi pus intenționat în pericol ca să îl țin aproape... Am izgonit gândul acela înainte ca ochii lui ageri să mi-l citească pe față. Ideea aceea m-ar băga cu siguranță în belele.

— Încă, adăugă el.

— Încă, am fost eu de acord; l-aş fi contrazis, dar acum îmi doream ca el să se aştepte la dezastre.

— Am încă o întrebare pentru tine. Expresia feței îi era tot nonşalantă.

— Spune.

— Chiar trebuie să mergi la Seattle sâmbăta asta sau era doar o scuză ca să nu îți respingi de fapt toți admiratorii?

M-am strâmbat amintindu-mi.

— Ştii, încă nu te-am iertat pentru treaba cu Tyler, l-am avertizat eu. E vina ta că s-a amăgit crezând că o să merg cu el la banchet.

— O, ar fi găsit el ocazia să te întrebe şi fără ajutorul meu, voiam doar să îi văd fața, chicoti el. Aş fi fost mai furioasă dacă râsul lui n-ar fi fost atât de fascinant. Dacă te-aş fi

invitat eu, m-ai fi refuzat şi pe mine? întrebă el, încă râzând singur.

— Probabil că nu, am recunoscut. Dar aş fi anulat mai târziu, m-aş fi prefăcut bolnavă sau că mi-am luxat o gleznă.

Păru încurcat.

— De ce ai fi făcut asta?

Am dat din cap, tristă.

— Nu m-ai văzut niciodată la educație fizică, bănuiesc, dar aş fi crezut că tu o să înțelegi.

— Te referi la faptul că nu poți să mergi pe o suprafață plată şi stabilă fără să găseşti ceva de care să te împiedici?

— Evident.

— Asta nu ar fi o problemă. Era foarte încrezător. Contează cine te conduce. Văzu că eram pe punctul de a protesta şi mă întrerupse. Dar nu mi-ai răspuns: eşti hotărâtă să mergi la Seattle sau nu te superi dacă facem ceva diferit?

Atât timp cât vorbea la plural, nu-mi mai păsa de nimic altceva.

— Sunt deschisă la alternative, i-am confirmat. Dar trebuie să îți cer o favoare.

Păru circumspect ca întotdeauna când îi puneam o întrebare cu răspunsuri multiple.

— Ce favoare?

— Pot să conduc eu?

El se încruntă.

— De ce?

— Păi, în mare, pentru că atunci când i-am spus lui Charlie că mă duc la Seattle m-a întrebat dacă mă duc singură iar la acel moment aşa era. Dacă mă întreabă, probabil nu voi minți, dar nu cred că mă va întreba din nou, iar dacă îmi las camioneta acasă, voi aduce inutil subiectul în discuție. Şi pentru că felul tău de a şofa mă sperie.

Edward îşi dădu ochii peste cap.

— Dintre toate chestiile care te-ar putea speria la mine, tu te îngrijorezi cu privire la felul meu de a şofa.

Scutură din cap dezaprobator, dar deveni din nou serios.

— Nu îi spui tatălui tău că petreci ziua cu mine?

Era o tensiune ciudată în întrebarea lui, pe care nu am

înțeles-o.

— În cazul lui Charlie, cu cât ştie mai puțin cu atât mai bine. Eram sigură cu privire la asta. Unde mergem, oricum?

— Vremea va fi frumoasă, aşa că o să stau departe de societate… şi poți să stai cu mine, dacă vrei.

Din nou mă lăsa pe mine să iau decizia.

— Şi o să îmi arăți ce ai vrut să spui cu privire la soare? l-am întrebat, încântată de ideea de a-i descoperi încă unul dintre secrete.

— Da. Zâmbi, apoi tăcu. Dar, dacă nu vrei să fii… singură cu mine, aş prefera să nu te duci singură la Seattle. Mă ia cu tremurat numai când mă gândesc în ce necazuri te-ai putea băga într-un oraş atât de mare.

M-am simțit ofensată.

— Phoenix e de trei ori mai mare decât Seattle doar ca populație. Ca arie…

— Dar se pare, mă întrerupse el, că nu-ți sunase ceasul în Phoenix. Aşa că aş prefera să stai lângă mine.

Ochii lui mă priviră din nou cu pasiune. Nu mă puteam certa nici cu ochii, nici cu motivul lui şi, oricum, era o cauză pierdută.

— Să ştii că nu mă deranjează să fiu singură cu tine.

— Ştiu, oftă el, meditând. Dar ar trebui totuşi să îi spui lui Charlie.

— De ce naiba aş face asta?

Ochii lui deveniră brusc violenți.

— Ca să îmi dai un mic imbold să te aduc înapoi.

M-am înecat. Dar, după un moment de gândire, am fost sigură.

— Cred că o să îmi asum riscul.

El expiră furios şi se uită în altă parte.

— Hai să vorbim despre altceva, i-am sugerat.

— Despre ce vrei să vorbim? întrebă el.

Încă mai era supărat. M-am uitat în jurul nostru, asigurându-mă că nu ne poate auzi nimeni. În timp ce îmi aruncam privirea prin sală, am întâlnit ochii surorii lui, Alice, fixându-mă. Ceilalți se uitau la Edward. Am întors repede capul spre el, şi l-am întrebat primul lucru care mi-a trecut

prin minte.

— De ce te-ai dus în locul acela, Stâncile Caprei, weekendul trecut... să vânezi? Charlie a spus că nu e un loc bun pentru excursii din cauza urşilor.

El se uită la mine de parcă nu mă prindeam de ceva foarte evident.

— Urşi? am întrebat eu surprinsă, iar el a zâmbit afectat. Ştii, nu e sezonul urşilor, am adăugat eu cu asprime, ca să îmi ascund şocul.

— Dacă citeşti cu atenție, vei vedea că legile acoperă numai vânătoarea cu arme, mă informă el.

Îmi privi fața cu amuzament în timp ce începeam să înțeleg la ce se referea.

— Urşi? am repetat eu cu dificultate.

— Grizzly e preferatul lui Emmett.

Vocea încă îi era degajată, dar ochii mă cercetau să îmi vadă reacția. Am încercat să mă adun.

— Hmmm, am spus, luând încă o gură din pizza, ca o scuză să privesc în jos.

Am mestecat încet, apoi am luat o înghițitură lungă de Cola fără să mă uit la el.

— Deci, am spus după un moment, întâlnindu-i în sfârşit privirea, acum neliniştită. Care e preferatul tău?

Ridică o sprânceană şi colțurile buzelor se lăsară în jos a dezaprobare.

— Puma.

— Aha, am spus într-un ton politicos şi dezinteresat, uitându-mă din nou după cutia de suc.

— Desigur, spuse el, iar tonul lui îl reflectă pe al meu, trebuie să fim atenți să nu afectăm mediul înconjurător cu vânatul excesiv. Încercăm să ne concentrăm pe zone cu o suprapopulație de prădători, întinzându-ne cât de departe e nevoie. Întotdeauna există multe căprioare şi mulți elani şi ne ajung, dar unde mai e distracția? zâmbi, tachinându-mă.

— Da, unde, am murmurat eu muşcând încă o dată din pizza.

— Primăvara devreme e sezonul preferat al lui Emmett pentru vânat urşi – tocmai ies din hibernare, aşa că sunt mai

iritabili.

Zâmbi de vreo glumă pe care şi-a amintit-o.

— Nimic nu e mai amuzant decât un urs grizzly iritat, am dat eu din cap.

Edward chicoti, dând din cap.

— Spune-mi ce crezi cu adevărat, te rog.

— Încerc să îmi imaginez, dar nu pot, am recunoscut eu. Cum vânați un urs fără arme?

— O, dar avem arme.

Zâmbi scurt şi amenințător, dezvăluindu-şi dinții strălucitori.

M-am luptat să îmi înăbuş un fior care mă putea da de gol.

— Doar că nu genul de arme luate în considerație de cei care scriu legile. Dacă ai văzut vreodată la televizor un urs atacând, ți l-ai putea imagina pe Emmett vânând.

Nu am putut opri următorul fior care mi-a electrizat şira spinării. M-am uitat pe furiş la Emmett în cealaltă parte a cantinei, bucuroasă că el nu se uita la mine. Straturile groase de muşchi care îi înfăşurau brațele şi trunchiul erau cumva şi mai amenințătoare acum. Edward îmi urmări privirea şi râse. M-am uitat la el, speriată.

— Şi tu eşti tot ca un urs? l-am întrebat cu o voce joasă.

— Mai mult ca puma, sau aşa îmi spun ei, răspunse el cu uşurință. Poate că preferințele noastre sunt un indicator.

Am încercat să zâmbesc.

— Poate, am repetat eu. Dar mintea mi se umplea de imagini contrastante pe care nu le puteam pune la un loc. Voi putea vedea asta vreodată?

— Cu siguranță că nu!

Fața i se albi şi mai mult, iar ochii îi deveniră brusc furioşi. M-am lăsat pe spate în scaun, şocată, şi – deşi nu aş fi recunoscut niciodată față de el – înspăimântată de reacția lui. Şi el se lăsă pe spate, încrucişându-şi brațele pe piept.

— E prea înfricoşător pentru mine? l-am întrebat când mi-am putut controla vocea din nou.

— Dacă asta ar fi cauza, te-aş lua cu mine în seara asta, spuse el, cu vocea tăioasă. Ai nevoie de o doză sănătoasă de frică. Nimic n-ar putea fi mai folositor pentru tine.

— Atunci de ce? l-am presat eu, încercând să-i ignor expresia înfuriată.

Se uită lung la mine timp de un minut.

— Mai târziu, spuse el într-un final. Se ridicase în picioare dintr-o singură mişcare sprintenă. O să întârziem.

Am privit în jur, surprinsă să văd că avea dreptate şi că sala de mese era aproape goală. Când eram cu el, timpul şi spațiul erau atât de cețoase încât pierdeam complet noțiunea amândurora. Am sărit din scaun, apucându-mi geanta de pe spătar.

— Mai târziu, am fost eu de acord. Nu aveam de gând să uit.

# 11. COMPLICAȚII

Toată lumea ne privea în timp ce mergeam împreună către masa noastră de laborator. Am observat că Edward nu îşi mai orienta scaunul astfel încât să stea cât de departe de mine permitea pupitrul. Acum stătea destul de aproape, iar brațele aproape ni se atingeau.

Domnul Banner intră cu spatele în clasă – ce sincronizare perfectă avea omul acela – trăgând după el un cărucior înalt de metal pe care stăteau un televizor voluminos şi demodat şi un aparat video. O zi de film – buna dispoziție a colegilor mei era aproape tangibilă.

Domnul Banner împinse caseta în aparatul video refractar, apoi se duse la perete şi stinse luminile.

Şi atunci, când camera s-a întunecat complet, am devenit brusc hiperconştientă că Edward stătea la mai puțin de un centimetru de mine. Am fost uimită de electricitatea neaşteptată care curgea prin mine, mirată că era posibil să fiu şi mai conştientă de prezența lui decât eram deja. Un impuls nebunesc să mă întind spre el şi să îl ating, să îi mângâi fața perfectă doar o dată, în întuneric, aproape m-a copleşit. Mi-am încrucişat brațele la piept, cu palmele făcute pumn. Îmi pierdeam mințile.

Începu genericul filmului, iluminând camera pentru puțin timp. Ochii mi-au zburat către el, din proprie voință. Am zâmbit timid când am realizat că poziția lui era identică, cu pumnii încleştați sub brațe, privindu-mă cu coada ochiului. Îmi zâmbi şi el, iar ochii lui reuşiră să strălucească chiar şi în întuneric. Am întors capul înainte să încep să mă hiperventilez. Era absolut ridicol să mă simt amețită.

Ora păru foarte lungă. Nu m-am concentrat pe film – nici măcar nu ştiam ce temă are. Am încercat, fără succes, să mă relaxez, dar curentul electric care părea să izvorască de undeva din corpul lui nu s-a diminuat deloc. Din când în când, îmi permiteam să arunc o privire în direcția lui, dar nici el nu părea să se relaxeze deloc. Nu se domoli nici dorința copleşitoare de a-l atinge şi mi-am zdrobit pumnii de coaste, ținându-i în siguranță, până când m-au durut degetele de atâta efort.

Am răsuflat uşurată când domnul Banner a aprins din nou luminile din spatele clasei şi mi-am întins brațele în față, flexându-mi degetele înțepenite. Edward râse lângă mine.

— Ei bine, asta a fost foarte interesant, murmură el.

Vocea îi era sumbră şi ochii precauți.

— Îhî, a fost tot ce am putut să răspund.

— Mergem? întrebă el, ridicându-se grațios de pe scaun.

Aproape am gemut. Aveam oră de educație fizică. M-am ridicat cu grijă, îngrijorată că echilibrul mi-ar putea fi afectat de noua intensitate stranie dintre noi.

Mă conduse până la sala de sport în linişte şi se opri la uşă; m-am întors să îi spun la revedere. Fața lui m-a speriat – expresia ei era sfâşiată, aproape îndurerată şi atât de fioros de frumoasă încât nevoia de a-l atinge izbucni la fel de puternic ca şi înainte. Salutul mi se opri în gât.

El îşi ridică mâna, ezitant, cu un conflict vizibil în ochi, apoi îşi trecu brusc vârful degetelor pe obrazul meu, de sus până jos. Pielea îi era la fel de rece ca întotdeauna, dar dâra pe care au lăsat-o degetele lui pe pielea mea era incredibil de caldă, ca şi cum mi-ar fi ars, dar încă nu simțeam durerea.

Se întoarse fără să spună niciun cuvânt şi se îndepărtă cu repeziciune.

Am intrat în sala de sport, cu capul în nori şi cu picioarele tremurându-mi. Am plutit spre vestiar, schimbându-mă ca în transă, conştientă doar vag că mai erau şi alte persoane în jurul meu. Realitatea nu s-a instalat complet până când nu mi s-a înmânat o rachetă. Nu era grea, dar în mâna mea părea foarte periculoasă. Am văzut că ceilalţi colegi din clasă se uitau la mine pe furiş. Antrenorul Clapp ne-a ordonat să ne împărţim în perechi.

Din fericire, câteva vestigii din cavalerismul lui Mike supravieţuiseră; veni să stea lângă mine.

— Vrei să facem echipă împreună?

— Mersi, Mike – ştii, nu trebuie să faci asta.

Am făcut o grimasă în semn de scuză.

— Stai liniştită, te feresc eu şi de tine însăţi.

Rânji. Uneori era uşor să îl plac pe Mike.

N-a mers foarte bine. Am reuşit cumva să mă lovesc în cap cu racheta şi să agăţ umărul lui Mike în aceeaşi mişcare. Am petrecut restul orei în colţul din spate al terenului, cu racheta în siguranţă în spatele meu. În ciuda faptului că era dezavantajat de mine, Mike era destul de bun; a câştigat trei meciuri din patru de unul singur. Mi-a spus un „bravo" nemeritat când antrenorul a suflat din fluier finalul orei.

— Deci, spuse el când am ieşit de pe teren.

— Deci ce?

— Tu şi Cullen, hm? întrebă el, cu un ton rebel.

Sentimentul anterior de afecţiune dispăru.

— Nu e treaba ta, Mike, l-am avertizat, blestemând-o în minte pe Jessica până în iad şi înapoi.

— Nu-mi place, murmură el oricum.

— Nu trebuie să îţi placă, am sărit eu.

— Se uită la tine de parcă... de parcă ai fi ceva de mâncare, continuă el, ignorându-mă.

Mi-am înăbuşit râsul care ameninţa să explodeze, dar un chicotit micuţ tot reuşi să iasă, în ciuda eforturilor mele. Mike se uită supărat la mine. I-am făcut cu mâna şi am evadat spre vestiar.

M-am îmbrăcat repede, cumva mai puternică decât fluturii care se loveau nebuneşte de pereţii stomacului meu, iar

discuția cu Mike rămase, undeva, o amintire îndepărtată. Mă întrebam dacă Edward mă aşteaptă sau dacă ne întâlnim la maşină. Dacă era şi familia lui acolo? Am simțit cum mă cuprinde un val de teroare. Oare ei ştiau că eu ştiu? Trebuia să ştiu că ei ştiau că eu ştiu sau nu?

Până am ieşit din sala de sport, aproape mă hotărâsem să merg pe jos direct acasă, fără să mă uit măcar spre parcare. Dar grijile mele erau inutile. Edward mă aştepta, sprijinit nonşalant de peretele sălii de sport, cu fața lui fermecătoare acum relaxată. Când am păşit lângă el, am simțit un sentiment ciudat de eliberare.

— Bună, am murmurat eu, zâmbind cu gura deschisă.

— Salut! Zâmbetul lui de răspuns era magnific. Cum a fost la educație fizică?

Mi-a căzut fața puțin.

— Bine, am mințit eu.

— Serios? Nu părea convins. Ochii lui îşi schimbară puțin focalizarea, uitându-se peste umărul meu şi îngustându-se. Am privit în spatele meu şi i-am văzut spatele lui Mike în timp ce se îndepărta.

— Ce? l-am întrebat eu.

Ochii îi alunecară înapoi la mine, încă tensionați.

— Newton mă calcă pe nervi.

— Iar ai ascultat?

Eram îngrozită. Orice urmă de bună dispoziție mi-a dispărut.

— Ce-ți mai face capul? m-a întrebat el inocent.

— Eşti incredibil!

M-am întors şi am pornit cu paşi apăsați în direcția parcării, deşi nu exclusesem încă varianta de a merge pe jos. El ținu uşor pasul cu mine.

— Tu eşti cea care a spus că nu te-am văzut niciodată la educație fizică. M-ai făcut curios.

Nu părea penitent, aşa că l-am ignorat.

Am mers în linişte – o linişte furioasă şi penibilă din partea mea – până la maşina lui. Dar a trebuit să mă opresc la câțiva paşi de ea – o mulțime de persoane, numai băieți, o înconjurau. Mi-am dat seama că nu înconjurau Volvo-ul, ci

se adunaseră, de fapt, în jurul decapotabilei roşii a lui Rosalie, cu o dorință de neconfundat în ochi. Niciunul nu şi-a ridicat privirea când Edward s-a strecurat printre ei şi a deschis uşa. M-am urcat repede în scaunul pasagerului, de asemenea neobservată.

— Ostentativă, murmură el.

— Ce fel de maşină este asta? l-am întrebat.

— Un M3.

— Nu vorbesc pe limba *Car and Driver*[8]

— E un BMW.

Îşi dădu ochii peste cap, fără să se uite la mine, încercând să dea în marşarier fără să îi calce pe admiratorii maşinii. Am dat din cap – de BMW auzisem.

— Mai eşti supărată? întrebă el în timp ce încerca să scoată cu atenție maşina din parcare.

— Cu siguranță.

Oftă.

— Mă ierți dacă te rog să mă scuzi?

— Poate... dacă o spui din suflet. Şi dacă promiți să nu mai faci, am insistat eu.

Ochii i-au devenit brusc vicleni.

— Ce zici dacă o spun din suflet *şi* sunt de acord să te las să conduci sâmbătă? îmi contracară el condițiile.

M-am gândit şi am decis că era probabil cea mai bună ofertă pe care aveam s-o primesc.

— De acord, am acceptat eu.

— Atunci îmi pare foarte rău că te-am supărat. Ochii lui arseră de sinceritate pentru un moment foarte lung, făcând ravagii cu ritmul inimii mele, apoi deveniră jucăuşi. Şi voi fi în pragul uşii tale sâmbătă dimineață la prima oră.

— Hm, nu mă ajuți deloc în problema cu Charlie dacă lăsăm un Volvo parcat în fața uşii.

Zâmbetul lui era condescendent acum.

— Nu intenționam să vin cu maşina.

---

8 Revistă foarte cunoscută pentru pasionații de automobile, în Statele Unite (n.tr.).

— Şi atunci cum...

M-a întrerupt.

— Nu-ţi face probleme! Voi fi acolo, fără maşină.

Am lăsat-o baltă. Aveam o întrebare mai presantă.

— E mai târziu acum? am întrebat sugestiv.

Se încruntă.

— Bănuiesc că e mai târziu.

Mi-am menţinut expresia politicoasă în timp ce aşteptam. El opri maşina. Am ridicat capul, surprinsă – bineînţeles că eram deja acasă la Charlie, iar maşina era parcată în spatele camionetei. Era mai uşor să merg cu el în maşină dacă mă uitam doar când ajungeam la destinaţie. Când m-am întors din nou spre el, mă fixa, măsurându-mă cu privirea.

— Şi încă vrei să ştii de ce nu mă poţi vedea vânând?

Părea serios, dar mi s-a părut că văd o urmă de amuzament adânc în ochii lui.

— Ei bine, l-am lămurit eu, mă întrebam mai mult de ce ai reacţionat aşa cum ai făcut-o.

— Te-am speriat?

Da, sigur era amuzat.

— Nu, am minţit eu.

Nu m-a crezut.

— Îmi cer scuze că te-am speriat, insistă el, zâmbind discret, dar apoi renunţă să mă mai tachineze. A fost doar gândul că ai putea fi acolo... în timp ce vânăm. Falca i se încleştă.

— Asta ar fi rău?

Vorbi printre dinţii încleştaţi.

— Extrem de rău.

— Deoarece...?

Inspiră adânc şi se uită prin parbriz la norii grei, care se adunau şi păreau să coboare peste noi, aproape să îi putem atinge.

— Când vânăm, vorbi el încet, cu o jumătate de gură, ne dăruim cu totul simţurilor noastre... nu ne mai controlăm mintea. Mai ales simţul mirosului. Dacă ai fi aproape de mine când îmi pierd controlul în acest mod... Scutură din cap, încă supărat, privind norii negri.

Mi-am menținut expresia feței ferm sub control, aşteptându-i privirea rapidă care avea să îmi judece reacția. Fața mea nu trăda nimic.

Dar ne-am privit fix în ochi, iar tăcerea s-a adâncit şi s-a schimbat. Scântei din electricitatea pe care o simțisem în această după-amiază au început să încarce atmosfera în timp ce Edward privea netulburat în ochii mei. Abia când am început să amețesc mi-am dat seama că nu mai respiram. Când am inspirat sacadat, rupând liniştea, el a închis ochii.

— Bella, cred că ar trebui să intri acum.

Vocea joasă îi era răguşită, iar ochii priveau iarăşi norii.

Am deschis uşa, iar curentul arctic care a intrat în maşină m-a ajutat să îmi limpezesc mintea. Speriată că aş putea să mă împiedic, în starea mea de amețeală, am coborât şi am închis portiera în urma mea fără să mă uit înapoi. Zgomotul ferestrei automate care cobora m-a făcut să mă întorc.

— Bella? mă strigă el, cu vocea mai calmă.

Se aplecă spre fereastra deschisă cu un zâmbet vag pe buze.

— Da?

— Mâine e rândul meu.

— Rândul tău la ce?

Zâmbi mai larg, arătându-şi dinții strălucitori.

— Să pun întrebări.

Apoi a dispărut, maşina gonind pe stradă şi dispărând după colț înainte să apuc să îmi adun gândurile. Am zâmbit în timp ce mă îndreptam spre casă. Era clar că plănuia să ne vedem şi a doua zi.

În noaptea aceea Edward mi-a apărut în vise, ca de obicei. Numai că ceva se schimbase în peisajul inconştienței mele. Palpita de aceeaşi electricitate care încărcase după-amiaza, astfel că m-am răsucit şi m-am foit, trezindu-mă des. Abia spre primele ore ale dimineții m-am cufundat într-un somn epuizat şi fără vise.

Când m-am trezit încă mai eram obosită, dar şi tensionată. Mi-am tras pe mine puloverul maro pe gât şi blugii obişnuiți, oftând în timp ce visam la bluze cu bretele şi pantaloni scurți. Micul dejun a fost acelaşi eveniment tăcut

dintotdeauna. Charlie şi-a prăjit ouă; eu am mâncat un castron cu cereale. M-am întrebat dacă uitase de sâmbăta asta. Îmi răspunse la întrebarea mea nerostită când se ridică să îşi ducă farfuria la chiuvetă.

— Cu privire la sâmbăta asta... începu el, traversând bucătăria şi dând drumul la robinet.

M-am crispat.

— Da, tată?

— Eşti în continuare hotărâtă să te duci la Seattle? întrebă el.

— Acesta era planul.

M-am strâmbat, dorindu-mi să nu fi adus vorba de asta, ca să nu fiu nevoită să compun cu atenție jumătăți de adevăruri.

El scurse nişte detergent de vase pe farfurie şi începu să îl învârtă cu buretele.

— Şi eşti sigură că nu ajungi înapoi la timp pentru bal?

— Nu mă duc la bal, tată.

M-am uitat urât la el.

— Nu te-a invitat nimeni? întrebă el, încercând să îşi ascundă îngrijorarea în timp ce părea că se concentrează pe clătitul farfuriei.

Am păşit alături de câmpul minat.

— Fetele sunt cele care invită.

— Oo! Se încruntă în timp ce îşi şterse farfuria.

Mi-era milă de el. Trebuie să fie un lucru greu să fii tată; să trăieşti cu teama că fiica ta va întâlni un băiat pe care îl va plăcea, dar să se îngrijoreze şi dacă nu se va întâmpla asta. Ce groaznic ar fi, m-am gândit eu, înfiorându-mă, dacă Charlie ar avea cea mai mică bănuială cu privire la ce anume îmi plăcea mie.

Charlie plecă apoi, fluturând mâna în semn de la revedere. M-am dus sus să mă spăl pe dinți şi să îmi adun cărțile. Când am auzit maşina de poliție îndepărtându-se, n-am aşteptat decât câteva secunde până să mă uit pe fereastră. Maşina argintie era deja acolo, aşteptând pe alee în locul lui Charlie. M-am repezit în jos pe scări şi afară pe uşă, întrebându-mă cât va mai dura această rutină bizară. Voiam

să nu se termine niciodată.

Mă aştepta în maşină, aparent fără să se uite când am tras uşa după mine, fără să mă obosesc să încui cu cheia. Am mers spre maşină, oprindu-mă cu timiditate înainte să deschid portiera şi să urc. Zâmbea relaxat, şi, ca de obicei, chinuitor de perfect şi de frumos.

— Bună dimineața. Vocea îi era mătăsoasă. Cum te simți astăzi? Ochii lui îmi evaluară fața, de parcă întrebarea lui ar fi fost mai mult decât o simplă politețe.

— Bine, mulțumesc. Întotdeauna mă simțeam bine – mai mult decât bine – când eram lângă el.

Privirea lui zăbovi pe cearcănele de sub ochii mei.

— Arăți obosită.

— N-am putut să dorm, am mărturisit eu, trăgându-mi în mod automat părul peste umăr pentru a mă ascunde într-un fel.

— Nici eu n-am putut, mă tachină el, în timp ce porni motorul, începusem să mă obişnuiesc cu felul în care torcea Volvo-ul. Eram sigură că rägetul camionetei mele mă va speria când o voi porni din nou.

— Bănuiesc că ai dreptate. Probabil am dormit doar un pic mai mult decât tine.

— Pariez că aşa a fost.

— Deci, ce-ai făcut aseară? l-am întrebat.

El chicoti.

— Nicio şansă. Azi e rândul meu să pun întrebări.

— A, da, corect. Ce vrei să ştii?

Fruntea mi s-a încrețit., Nu-mi imaginam ce l-ar putea interesa la mine în vreun fel.

— Care e culoarea ta favorită? întrebă el, cu fața gravă.

Am dat ochii peste cap.

— Se modifică în fiecare zi.

— Care e culoarea ta favorită astăzi?

Era la fel de solemn.

— Probabil maro.

Aveam tendința de a mă îmbrăca în conformitate cu starea mea de spirit. El râse zgomotos, abandonând expresia serioasă.

— Maro? întrebă el sceptic.

— Sigur că da. Maroul este o culoare caldă. Îmi este dor de maro. Tot ce ar trebui să fie maro – trunchiurile copacilor, pietrele, pământul – e acoperit cu o chestie verde şi moale aici, m-am plâns eu.

Păru fascinat de mica mea izbucnire. Stătu un pic pe gânduri, privindu-mă în ochi.

— Ai dreptate, decise el, serios din nou. Maroul este o culoare caldă.

Se întinse spre mine, iute, dar cumva şovăitor, să îmi dea părul înapoi pe spate. Ajunsesem deja la şcoală. Se întoarse spre mine când trase maşina în parcare.

— Ce muzică ai acum în CD player? mă întrebă el, la fel de sumbru de parcă mi-ar fi cerut să mărturisesc o crimă.

Mi-am dat seama că nu apucasem să scot CD-ul pe care mi-l dăduse Phil. Când i-am spus numele formației, zâmbi ştrengăreşte, cu o expresie ciudată în ochi. Deschise un compartiment de sub CD player-ul maşinii, scoase unul dintre cele aproape treizeci de CD-uri îngrămădite în spațiul acela mic şi mi-l dădu.

— Ai schimbat Debussy pe asta?

Ridică din sprânceană.

Era acelaşi CD. Am examinat coperta artistică familiară, ținându-mi ochii în jos.

A continuat aşa tot restul zilei. În timp ce mă conducea la ora de engleză, când ne-am întâlnit după spaniolă, toată pauza de prânz de o oră, m-a chestionat neîncetat cu privire la fiecare detaliu insignifiant al existenței mele. Filme care îmi plăceau şi care nu, puținele locuri în care fusesem şi multele locuri în care voiam să merg şi cărți, la nesfârşit despre cărți.

Nu-mi aminteam când fusese ultima oară când vorbisem atât de mult. De cele mai multe ori, mă simțeam ruşinată, sigură că îl plictisesc. Dar interesul absolut de pe fața lui şi şuvoiul neîntrerupt de întrebări mă îndemnau să continui. Majoritatea întrebărilor lui erau uşoare, doar câteva îmi stârneau o uşoară îmbujorare în obraji. Dar când mă înroşeam, declanşam un nou set de întrebări.

Ca de exemplu când m-a întrebat care e piatra mea prețioasă favorită şi i-am răspuns topaz fără să mă gândesc. Aruncase cu întrebări în mine cu aşa o viteză că m-am simțit de parcă dădeam unul din acele teste psihologice la care trebuie să răspunzi cu primul cuvânt care îți vine în minte. Eram sigură că ar fi continuat cu acea listă mentală pe care o urma dacă nu aş fi roşit. Fața mi se îmbujorase pentru că, până recent, piatra mea prețioasă favorită fusese granatul. Era imposibil să nu îmi amintesc motivul pentru care îmi modificasem preferințele când mă uitam în ochii lui de culoarea topazului. Şi, bineînțeles, el nu avea de gând să se lase până când nu recunoşteam motivul pentru care mă jenasem.

— Spune-mi, îmi ordonă el după ce puterea lui de convingere eşuă, pentru că mi-am ținut ochii în siguranță departe de fața lui.

— E culoarea ochilor tăi astăzi, am oftat, predându-mă, uitându-mă în jos la mâinile mele în timp ce mă jucam cu o şuviță de păr. Bănuiesc că, dacă mă întrebi iar peste două săptămâni, o să spun onix. În onestitatea mea refractară, oferisem mai multă informație decât era necesar şi m-am îngrijorat că i-aş putea provoca mânia ciudată care răbufnea de fiecare dată când greşeam şi dezvăluiam prea clar cât de obsedată eram.

Dar această pauză a fost foarte scurtă.

— Ce fel de flori preferi? continuă el.

Am răsuflat uşurată şi am continuat cu psihanaliza.

La biologie a fost din nou complicat. Edward continuase cu interogatoriul până când domnul Banner a intrat în sală, trăgând după el acelaşi cărucior cu aparate audio-video. Când profesorul s-a apropiat de întrerupătorul de la lumină, am observat că Edward şi-a tras scaunul uşor mai departe de mine. N-a ajutat. Imediat ce camera s-a întunecat, aceeaşi scânteie electrică a reapărut, aceeaşi dorință neostoită de a întinde mâna în spațiul mic dintre noi să îi ating pielea rece, la fel ca ieri.

M-am aplecat înainte pe masă, sprijinindu-mi bărbia pe brațele încrucişate, cu degetele ascunse sub marginea mesei,

pe care le încleştasem, în timp ce mă luptam să ignor acel dor irațional ce mă neliniştea. Nu m-am uitat la el deoarece îmi era teamă că, dacă şi el se uita la mine, mi-aş fi pierdut autocontrolul. Am încercat cu adevărat să privesc filmul, dar la sfârşitul orei n-aveam nici cea mai mică idee despre ce văzusem. Am răsuflat din nou uşurată când domnul Banner a aprins lumina şi am privit în sfârşit spre Edward; se uita spre mine, cu intensitate.

Se ridică în linişte, apoi rămase nemişcat, aşteptându-mă. Am mers spre sala de sport în linişte, la fel ca ieri. Şi, tot ca ieri, îmi atinse fața fără niciun cuvânt – de data asta cu podul palmei lui reci, mângâindu-mă doar o dată de la tâmplă până la maxilar – înainte să se întoarcă şi să plece.

Ora de educație fizică a trecut repede în timp ce îl priveam pe Mike jucând badminton la dublu, de unul singur. Nu a vorbit cu mine astăzi, fie ca răspuns la expresia mea absentă, fie pentru că încă mai era supărat cu privire la ciondăneala noastră de ieri. Undeva, într-un colț al minții, m-am simțit prost din cauza asta. Dar nu mă puteam concentra asupra lui.

După oră, m-am grăbit să mă schimb, stingherită, ştiind că, cu cât mă mişc mai repede, cu atât mai curând voi fi cu Edward. Tensiunea m-a făcut mai stângace decât de obicei, dar, în cele din urmă, am ieşit pe uşă, simțind aceeaşi uşurare când l-am văzut stând acolo. Un zâmbet larg mi s-a întins automat pe față. Zâmbi şi el, ca reacție la zâmbetul meu, înainte să pornească din nou interogatoriul.

Întrebările lui erau diferite acum, nu îmi venea la fel de uşor să răspund. Voia să ştie de ce anume îmi era dor de acasă, insistând să descriu orice lucru cu care el nu era familiarizat. Am stat ore întregi în fața casei lui Charlie, în timp ce se întuneca cerul şi ploaia curgea în jurul nostru într-un potop fără sfârşit.

Am încercat să descriu lucruri imposibile precum mirosul creozotului, amar, uşor răşinos, dar totuşi plăcut, sunetul înalt, ascuțit al greierilor în iulie, goliciunea mătăsoasă a copacilor şi chiar mărimea cerului, alb-albastru dintr-un orizont în altul, abia întrerupt din loc în loc de munții nu

prea înalți, acoperiți cu piatră vulcanică vineție. Cel mai greu lucru a fost să-i explic de ce era atât de frumos pentru mine – să justific o frumusețe care nu depindea de vegetația rară, țepoasă, care deseori părea pe jumătate moartă, o frumusețe ce avea de-a face mai mult cu forma expusă a pământului, cu văile rotunde şi superficiale dintre dealurile abrupte şi cu felul în care acestea se umpleau de soare. M-am trezit că îmi foloseam mâinile în timp ce încercam să îi descriu acest lucru.

Întrebările lui cercetătoare, şoptite m-au făcut să vorbesc liber, uitând, în lumina vagă a furtunii, să mă mai jenez pentru că am monopolizat conversația. În sfârşit, când am terminat de descris în amănunt camera mea aglomerată de acasă, el tăcu în loc să îmi mai adreseze o altă întrebare.

— Ai terminat? l-am întrebat cu uşurare.

— Nici pe departe, dar tatăl tău va fi acasă în curând.

— Charlie! Mi-am reamintit brusc de existența lui şi am oftat. M-am uitat afară la cerul înnegrit de ploaie, dar nu mi-a spus nimic. Cât o fi ceasul? m-am întrebat cu voce tare când am privit la ceas.

Eram surprinsă de oră – Charlie trebuie să fi fost în drum spre casă acum.

— Suntem la amurg, murmură Edward, uitându-se la orizontul vestic, aşa acoperit de nori cum era.

Vocea lui era gânditoare, de parcă mintea îi era altundeva, departe.

L-am privit lung în timp ce se uita absent prin parbriz. Încă îl mai fixam cu privirea, când ochii i s-au întors brusc spre mine.

— E cel mai sigur moment al zilei pentru noi, spuse el, răspunzând la întrebarea nerostită din ochii mei. Cel mai uşor moment. Dar, într-un fel, şi cel mai trist, într-un fel... sfârşitul unei alte zile, reîntoarcerea nopții. Noaptea e atât de previzibilă, nu crezi?

Zâmbi melancolic.

— Mie îmi place noaptea. Fără întuneric, n-am vedea niciodată stelele. M-am încruntat. Nu că le-am vedea prea mult aici.

El râse şi dispoziția i se îmbunătăți imediat.

— Charlie va fi aici în câteva minute. Aşa că, dacă nu vrei să îi spui că vei fi cu mine sâmbătă... Ridică o sprânceană.

— Mersi, dar mai bine nu. Mi-am strâns cărțile, dându-mi seama cât de înțepenită eram pentru că stătusem nemişcată atât timp. Deci, e rândul meu mâine?

— Cu siguranță, nu! Fața lui era tachinant de scandalizată. Ți-am spus că n-am terminat, nu?

— Ce altceva mai e?

— Vei afla mâine.

Se întinse să îmi deschidă uşa, iar apropierea lui bruscă mi-a făcut inima să palpite cu frenezie.

Dar mâna îi îngheță pe mâner.

— Nu e bine, murmură el.

— Ce e? Eram surprinsă să văd că avea maxilarul încleştat şi ochii neliniştiți.

Se uită la mine preț de o scurtă secundă.

— Încă o complicație, spuse el mohorât.

Împinse portiera cu o singură mişcare rapidă, apoi se trase fulgerător, aproape făcându-se mic, departe de mine.

Lumina unor faruri prin ploaie mi-a atras atenția când o maşină închisă la culoare a parcat în curbă la doar câțiva metri distanță, cu fața spre noi.

— Charlie e după colț, mă avertiză el, uitându-se prin ploaie la celălalt vehicul.

Am sărit afară imediat, în ciuda nedumeririi şi a curiozității mele. Ploaia era şi mai zgomotoasă când cădea pe jacheta mea.

Am încercat să disting siluetele de pe scaunele din față ale celeilalte maşini, dar era prea întuneric. Îl vedeam pe Edward iluminat de farurile maşinii noi; încă se mai uita drept înainte, cu privirea fixată pe ceva sau pe cineva pe care nu-l puteam vedea. Expresia feței lui era un amestec de frustrare şi sfidare.

Apoi a pornit motorul şi cauciucurile au scârțâit pe pavajul ud. Volvo-ul a dispărut din peisaj în câteva secunde.

— Hei, Bella, strigă o voce răguşită, familiară de pe scaunul şoferului din maşina mică şi neagră.

— Jacob? am întrebat, concentrându-mă să văd prin ploaie. Chiar atunci maşina de poliție a lui Charlie viră de după colț, iar farurile lui străluciră pe ocupanții maşinii din fața mea.

Jacob cobora deja, cu rânjetul larg, vizibil chiar şi în întuneric. Pe scaunul pasagerului era un bărbat mai în vârstă, un bărbat îndesat cu o față memorabilă, o față care curgea, cu obrajii atingându-i umerii, cu riduri pe toată pielea lui cafenie ca o jachetă de piele. Şi ochii surprinzător de familiari, ochi negri care păreau în acelaşi timp prea tineri şi prea bătrâni pentru fața mare pe care erau aşezați. Tatăl lui Jacob, Billy Black. L-am recunoscut imediat, deşi, în mai mult de cinci ani de când nu-l mai văzusem, reuşisem să îi uit numele când Charlie mi-a vorbit de el în prima mea zi aici. Se uita la mine, scrutându-mă, aşa că am zâmbit ostentativ la el. Ochii îi erau larg deschişi, parcă în şoc sau teamă, nările îi tremurau. Zâmbetul mi-a pierit.

„Altă complicație“, spusese Edward.

Billy încă mă fixa cu ochi intenşi, neliniştiți. Am gemut în sinea mea. Oare Billy îl recunoscuse pe Edward atât de uşor? Oare chiar credea în legendele imposibile de care râsese fiul lui?

Răspunsul era clar în ochii lui Billy. Da. Da, le credea.

# 12. ECHILIBRU

— Billy! strigă Charlie imediat ce se dădu jos din maşină.

M-am întors spre casă, făcându-i semn lui Jacob să vină şi el când m-am adăpostit sub verandă. L-am auzit pe Charlie salutându-i zgomotos în spatele meu.

— O să mă prefac că nu te-am văzut la volan, Jake, spuse el dezaprobator.

— Ne luăm permisul mai devreme în rezervație, spuse Jacob în timp ce eu descuiam uşa şi aprindeam lumina de pe

verandă.

— Sigur că da, râse Charlie.

— Trebuie să mă deplasez cumva.

Am recunoscut uşor vocea rezonantă a lui Billy, în ciuda anilor. Sunetul ei m-a făcut să mă simt brusc mai tânără, un copil.

Am intrat lăsând uşa deschisă în urma mea şi aprinzând luminile înainte să îmi atârn jacheta în cuier. Apoi am rămas în uşă, privind neliniştită cum Charlie şi Jacob îl ajutau pe Billy să iasă din maşină şi să se urce în scaunul cu rotile.

M-am dat din drum când toți trei au intrat în grabă, scuturându-se de ploaie.

— Ce surpriză, spuse Charlie.

— A trecut prea mult timp, răspunse Billy. Sper că n-am picat prost.

Ochii lui negri poposiră din nou asupra mea, cu o expresie de necitit în ei.

— Nu, ai picat la țanc. Sper că poți să stai la meci.

Jacob rânji.

— Cred că ăsta e planul – ni s-a stricat televizorul săptămâna trecută.

Billy se strâmbă la fiul lui.

— Şi, desigur, Jacob era nerăbdător s-o vadă pe Bella din nou, adăugă el.

Jacob se încruntă apoi îşi lăsă capul în jos în timp ce eu îmi înăbuşeam remuşcările. Poate că fusesem prea convingătoare atunci pe plajă.

— Vă e foame? am întrebat eu, întorcându-mă spre bucătărie.

Eram nerăbdătoare să scap de privirea inchizitoare a lui Billy.

— Nu, am mâncat chiar înainte să venim, răspunse Jacob.

— Dar tu, Charlie? i-am strigat peste umăr în timp ce evadam după colț.

— Sigur, replică el, cu vocea mişcându-i-se în direcția sufrageriei şi a televizorului. Am auzit scaunul lui Billy urmându-l.

Sendvişurile cu brânză la grătar erau deja în tigaie şi

tocmai feliam o roşie când am simțit pe cineva în spatele meu.

— Deci, cum merg lucrurile? întrebă Jacob.

— Destul de bine. Am zâmbit. Entuziasmul lui era molipsitor. Dar tu ce faci? Ți-ai terminat maşina?

— Nu. Se încruntă. Încă mai am nevoie de piese. Pe asta am împrumutat-o.

Arătă cu degetul în direcția curții din față.

— Îmi pare rău. N-am văzut vreun... cum se numea chestia aia pe care o cauți?

— Cilindru principal. Rânji. E ceva în neregulă cu camioneta? adăugă el brusc.

— Nu.

— A! Mă întrebam doar, pentru că nu o conduceai.

M-am uitat în jos la tigaie, ridicând marginile sendvişului ca să îi verific partea de dedesubt.

— M-a adus un prieten cu maşina.

— Frumoasă maşină. Vocea lui Jacob era admirativă. Totuşi, n-am recunoscut şoferul. Am crezut că îi ştiu pe majoritatea copiilor de prin împrejurimi.

Am dat din cap fără să mă angajez în vreun fel, ținându-mi ochii în jos în timp ce întorceam sendvişurile.

— Tatăl meu părea să îl cunoască de undeva.

— Jacob, îmi poți da nişte farfurii? Sunt în dulapul de deasupra chiuvetei.

— Desigur.

Scoase farfuriile în linişte. Speram s-o lase baltă acum.

— Deci cine era? întrebă el, punând două farfurii pe masă lângă mine.

Am oftat învinsă.

— Edward Cullen.

Spre surprinderea mea, Jacob râse. Mi-am ridicat privirea spre el. Părea puțin jenat.

— Bănuiesc că asta explică lucrurile, spuse el. Mă miram eu de ce se poartă tata aşa de ciudat.

— Aşa e. Am adoptat o expresie inocentă falsă. Lui nu-i plac cei din familia Cullen.

— Bătrân superstițios, murmură Jacob ca pentru sine.

— Crezi că i-ar spune ceva lui Charlie…? nu m-am putut abține să îl întreb, cuvintele ieşindu-mi în grabă din gură.

Jacob se uită fix la mine timp de câteva secunde şi n-am putut să îi citesc expresia din ochii negri.

— Mă îndoiesc, răspunse el într-un final. Cred că Charlie l-a mâncat de viu data trecută. Nu prea şi-au mai vorbit de atunci – în seara asta e un fel de reuniune, cred. Nu cred că va mai aduce vorba de asta.

— O! am spus, încercând să par indiferentă.

Am rămas în sufragerie după ce i-am dus mâncarea lui Charlie, prefăcându-mă că mă uit la meci în timp ce Jacob pălăvrăgea cu mine. De fapt, ascultam conversația celor doi bărbați, căutând semne că Billy ar fi pe punctul de a mă turna şi încercând să mă gândesc la moduri prin care să îl opresc dacă o va face.

A fost o seară lungă. Aveam o mulțime de teme care urmau să rămână nefăcute, dar îmi era teamă să îl las pe Billy singur cu Charlie. Într-un final, s-a terminat meciul.

— Mai vii curând cu prietenii tăi la plajă? întrebă Jacob în timp ce împingea scaunul tatălui său peste prag.

— Nu sunt sigură, m-am eschivat eu.

— A fost amuzant, Charlie, spuse Billy.

— Vino şi la următorul meci, îl încurajă Charlie.

— Sigur, sigur, spuse Billy. Vom veni. O seară bună! Ochii i se îndreptară către mine şi zâmbetul îi pieri. Ai grijă de tine, Bella, adăugă el, cu seriozitate.

— Mersi, am mormăit eu, fără să mă uit la el.

M-am îndreptat spre scări în timp ce Charlie le făcea cu mâna din prag.

— Aşteaptă, Bella, spuse el.

Am înțepenit. Oare îi spusese Billy ceva înainte să mă alătur lor în sufragerie?

Dar Charlie era relaxat, bucuros de vizita neaşteptată.

— N-am apucat să vorbesc cu tine în seara asta. Cum ți-a mers azi?

— Bine. Am ezitat, cu un picior pe prima treaptă, căutând detalii pe care să i le pot împărtăşi în siguranță. Echipa mea de badminton a câştigat toatele cele patru meciuri.

— Uau, nu ştiam că joci badminton.

— Păi, de fapt nu pot, dar coechipierul meu e chiar priceput, am recunoscut eu.

— Cine e? întrebă el cu în semn de interes.

— Hm… Mike Newton, i-am spus cu jumătate de gură.

— A, da – mi-ai spus că tu şi cu puştiul acela Newton sunteți prieteni. Ridică capul spre mine. E dintr-o familie bună. Se gândi timp de un minut. De ce nu l-ai invitat pe el la balul din weekendul acesta?

— Tată! am mormăit eu. El iese cu prietena mea Jessica. Şi, în plus, ştii că nu pot să dansez.

— A, da, murmură el. Apoi îmi zâmbi ca şi cum s-ar fi scuzat. Deci, bănuiesc că e bine că o să fii plecată sâmbătă… Am făcut planuri cu băieții de la secție să mergem la pescuit. Se pare că va fi foarte cald afară. Dar, dacă vrei să îți amâni excursia până poate merge cineva cu tine, stau acasă. Ştiu că te las mult singură.

— Tată, te descurci de minune. Am zâmbit, sperând că nu o să mi se citească uşurarea pe fața mea. Nu m-a deranjat niciodată să fiu singură – semăn prea mult cu tine. I-am făcut cu ochiul, iar el zâmbi la mine cu surâsul lui care îi încrețea ochii.

Am dormit mai bine în noaptea aceea, prea obosită să mai visez. Când m-am trezit în dimineața aceea gri ca o perlă, dispoziția mea era la cote mari. Seara tensionată cu Billy şi Jacob părea destul de inofensivă acum; am decis să uit complet de ea. M-am surprins fluierând în timp ce îmi trăgeam părul, pe spate într-o agrafă şi iar, mai târziu, când am țopăit în jos pe scări. Charlie a observat.

— Ce veselă eşti în dimineața asta, comentă el la micul dejun.

Am dat din umeri.

— E vineri.

M-am grăbit ca să fiu gata în secunda în care Charlie pleca. Aveam geanta pregătită, pantofii în picioare, dinții periați şi, chiar dacă m-am repezit pe uşă imediat ce am fost sigură că Charlie a plecat, Edward a fost mai rapid. Mă aştepta în maşina lui strălucitoare, cu ferestrele coborâte şi

motorul oprit.

De data asta n-am mai ezitat şi m-am urcat repede pe scaunul pasagerului ca să îi văd cât mai curând fața. Îmi adresă zâmbetul lui ştrengar, oprindu-mi respirația şi inima. Nu-mi puteam imagina că un înger ar putea fi mai frumos. Nu era nimic la el care să poată fi îmbunătățit.

— Cum ai dormit? întrebă el.

M-am întrebat dacă el avea vreo idee de cât de atrăgătoare îi era vocea.

— Bine. Cum ți-ai petrecut noaptea?

— În mod plăcut.

Zâmbetul lui era amuzat; m-am simțit de parcă nu mă prindeam de o glumă.

— Pot să te întreb ce-ai făcut? l-am întrebat.

— Nu. Rânji. Astăzi e tot rândul *meu.*

Astăzi voia să ştie despre oameni: mai multe despre Renée, despre pasiunile ei, ce făceam împreună în timpul nostru liber. Apoi despre singura bunică pe care o cunoscusem, despre puținii prieteni de la şcoală, făcându-mă să mă simt penibil când m-a întrebat despre băieții cu care mă întâlnisem. Eram uşurată că nu ieşisem cu adevărat cu nimeni, aşa că acea conversație nu putea să dureze mult. Păru la fel de surprins ca Jessica şi Angela de lipsa mea de istoric romantic.

— Deci, nu ai întâlnit niciodată pe cineva pe care să îl doreşti? întrebă el pe un ton serios care m-a făcut să mă întreb la ce se gândea.

Am răspuns cinstit, dar fără tragere de inimă.

— Nu în Phoenix.

Buzele i se strânseră într-o linie dură.

Eram în cantină în acest moment. Ziua trecuse cu viteză într-o ceață care devenea rapid rutină. Am profitat de pauza scurtă în conversație ca să muşc din gogoaşă.

— Ar fi trebuit să te las să vii singură cu maşina azi, mă anunță el, din senin, în timp ce eu mestecam.

— De ce? l-am întrebat.

— Plec cu Alice după prânz.

— Aha. Am clipit, nedumerită şi dezamăgită. E în regulă,

nu e departe, pot merge pe jos.

Edward se încruntă la mine nerăbdător.

— Nu o să te pun să mergi pe jos acasă. O să îți aducem camioneta şi ți-o lăsăm aici.

— Nu am cheia la mine, am oftat eu. Chiar nu mă deranjează să merg pe jos.

Ce mă deranja era să pierd din timpul petrecut cu el.

El scutură din cap.

— Camioneta ta va fi aici şi cheia va fi în contact, doar dacă nu ți-e teamă că cineva o poate fura. Râse la gândul acesta.

— În regulă, am fost eu de acord, încleştându-mi buzele. Eram destul de sigură că aveam cheia în buzunarul unei perechi de blugi pe care îi purtasem miercuri, sub un teanc de haine, în baie, lângă maşina de spălat. Chiar dacă intra prin efracție la mine în casă, sau orice altceva plănuia el, nu avea s-o găsească niciodată. El păru să simtă provocarea din consimțământul meu. Rânji, peste măsură de încrezător.

— Deci, unde vă duceți? am întreb cât de nonşalant am putut.

— La vânătoare, răspunse el sumbru. Dacă o să fiu singur cu tine mâine, o să îmi iau orice precauții pot. Fața lui căpătă o expresie morocănoasă… şi rugătoare. Să ştii că poți să anulezi dacă vrei.

Am coborât privirea, înfricoşată de puterea de convingere a ochilor lui. Am refuzat să mă las convinsă să îmi fie teamă de el, indiferent de pericolul real în care puteam fi. „Nu contează“, mi-am repetat în minte.

— Nu, am şoptit, uitându-mă din nou la fața lui. Nu pot.

— Poate că ai dreptate, murmură el trist.

Ochii păreau să i se închidă la culoare chiar în timp ce îl priveam.

Am schimbat subiectul.

— La ce oră să te aştept mâine? l-am întrebat, deprimată deja la gândul că o să plece acum.

— Depinde… E sâmbătă, nu vrei să dormi până mai târziu? propuse el.

— Nu, am răspuns prea repede.

El îşi reprimă un zâmbet.
— Ca de obicei, atunci, decise el. Va fi şi Charlie acolo?
— Nu, se duce la pescuit mâine.
Eram bucuroasă că lucrurile se aranjaseră atât de convenabil.
Vocea lui deveni aspră.
— Şi, dacă nu te mai întorci acasă, ce va crede?
— N-am idee, i-am răspuns cu răceală. Ştie că aveam de gând să spăl rufele. Poate că va crede că am căzut în maşina de spălat.
Mă privi furios şi la fel l-am privit şi eu. Furia lui era mult mai impresionantă decât a mea.
— Ce vânați în seara asta? l-am întrebat când am fost sigură că am pierdut concursul de uitat urât unul la altul.
— Orice găsim în parc. Nu mergem departe.
Păru amuzat de referința mea întâmplătoare la realitățile lui secrete.
— De ce te duci cu Alice? m-am întrebat.
— Alice este cea mai... înțelegătoare. Se încruntă în timp ce vorbea.
— Şi ceilalți? l-am întrebat cu timiditate. Ei cum sunt?
Fruntea i se încreți pentru un moment.
— Sceptici.
Am tras repede cu ochiul în spatele meu la familia lui. Stăteau, uitându-se în gol în direcții diferite, exact ca prima oară când îi văzusem. Numai că acum erau patru; fratele lor superb, cu părul castaniu, stătea în fața mea, cu ochii lui aurii tulburați.
— Ei nu mă plac, am ghicit eu.
— Nu e vorba de asta, mă contrazise el, dar ochii îi erau prea inocenți. Ei nu înțeleg de ce nu te pot lăsa în pace.
M-am strâmbat.
— Nici eu, dacă tot veni vorba.
Edward scutură din cap încet, dându-şi ochii peste cap, înainte să se uite din nou la mine.
— Ți-am spus, tu nu te vezi deloc clar. N-am mai întâlnit pe cineva ca tine. Mă fascinezi.
I-am aruncat o privire supărată, sigură că mă tachina

acum. El zâmbi în timp ce îmi descifră expresia feței.

— Având avantajele pe care le am eu, murmură el, atingându-şi discret fruntea, pot să percep mult mai bine natura umană. Oamenii sunt previzibili. Dar tu... tu niciodată nu faci ceea ce mă aştept să faci. Întotdeauna mă iei prin surprindere.

Am întors capul, iar ochii mi-au rătăcit spre familia lui, jenată şi nemulțumită. Cuvintele lui m-au făcut să mă simt ca un experiment ştiințific. Îmi venea să râd de mine însămi pentru că mă aşteptam la total altceva.

— Partea asta e uşor de explicat, continuă el. Îi simțeam privirea pe fața mea, dar încă nu mă puteam uita la el, de teamă că ar putea citi amărăciunea din ochii mei. Dar e mai mult decât atât... şi nu e uşor de exprimat în cuvinte...

Încă mă mai uitam la frații Cullen în timp ce vorbea. Deodată, Rosalie, sora lui cea blondă, care îți tăia respirația, se întoarse să mă privească. Nu, nu să mă privească, să mă țintuiască cu nişte ochi negri şi reci. Voiam să întorc capul, dar ochii ei m-au încătuşat până când Edward s-a oprit în mijlocul propoziției şi a scos un sunet furios abia auzit. Era aproape un şuierat.

Rosalie şi-a întors capul şi m-am simțit uşurată să fiu liberă. M-am uitat din nou la Edward şi am ştiut că poate vedea confuzia şi teama care mi se citeau în ochi.

Fața îi era încordată când îmi explică.

— Îmi pare rău de asta. E doar îngrijorată. Vezi tu... nu e periculos numai pentru mine dacă, după ce petrec atât timp cu tine în mod public... Se uită în pământ.

— Dacă?

— Dacă totul se termină... prost.

Îşi lăsă capul să îi cadă în palme, aşa cum o făcuse în noaptea aceea în Port Angeles. Se vedea clar cât de chinuit era; tânjeam să îl consolez, dar nu ştiam cum. Mâna mea a pornit-o spre el fără să vreau; totuşi, am pus-o repede pe masă, temându-mă că atingerea mea n-ar face decât să înrăutățească lucrurile. Încet, mi-am dat seama că vorbele lui ar fi trebuit să mă înfricoşeze. Am aşteptat să mă cuprindă frica, dar tot ce simțeam era o durere la suferința

lui.

Şi frustrare, frustrare că Rosalie întrerupsese ceea ce avea Edward de gând să spună. Nu ştiam cum să reiau subiectul. El încă îşi mai ținea capul în mâini.

Am încercat să vorbesc cu o voce normală.

— Şi acum trebuie să pleci?

— Da.

Îşi ridică privirea; pentru un moment, expresia i-a fost serioasă, dar apoi dispoziția i se schimbă şi zâmbi.

— Probabil e cel mai bine aşa. Mai avem cincisprezece minute din filmul acela nenorocit de la biologie şi nu cred că mai pot îndura.

Am tresărit. Alice – cu părul ei scurt de culoarea cernelei, ca un halou de țepi dezordonați în jurul feței ei elegante şi mici – a apărut brusc lângă umărul lui Edward. Silueta ei zveltă era delicată şi grațioasă chiar şi când stătea absolut nemişcată.

Edward o salută fără să mă scape din ochi.

— Alice.

— Edward, răspunse ea, cu o voce acută de soprană aproape la fel de atrăgătoare ca a lui.

— Alice, Bella – Bella, Alice, ne făcu el cunoştință, gesticulând lejer cu mâna, cu un zâmbet crispat pe față.

— Bună, Bella. Ochii ei strălucitori de obsidian erau impenetrabili, dar zâmbetul îi era prietenos. Mă bucur să te cunosc în sfârşit.

Edward îi aruncă o privire mohorâtă.

— Bună, Alice, am murmurat eu, timid.

— Eşti gata? îl întrebă ea.

Vocea îi era absentă.

— Aproape. Ne vedem la maşină.

Plecă fără să mai spună un cuvânt; mersul îi era atât de fluid, atât de sinuos că am simțit un ghimpe de gelozie.

— Ar trebuie să spun „distracție plăcută" sau nu e expresia potrivită? l-am întrebat, întorcându-mă spre el.

— Nu, „distracție plăcută" merge. Zâmbi.

— Distracție plăcută atunci. Am încercat să par că i-o spun din toată inima. Bineînțeles că nu s-a lăsat păcălit.

— O să încerc. Încă mai zâmbea. Iar tu încearcă să fii în siguranță, te rog.

— În siguranță în Forks: ce provocare!

— Pentru tine este o provocare. Maxilarul i se încleştă. Promite-mi!

— Promit să încerc să fiu în siguranță, am declarat eu. O să spăl rufele diseară; asta ar trebui să fie o activitate plină de primejdii.

— Să nu cazi în maşina de spălat, mă ironiză el.

— O să fac tot posibilul.

Se ridică, apoi m-am ridicat şi eu.

— Ne vedem mâine, am oftat eu.

— Ți se pare o veşnicie până mâine, nu? medită el.

Am dat din cap deprimată.

— Voi fi acolo dis-de-dimineață, îmi promise el, zâmbind cu zâmbetul lui ştrengar.

Se întinse peste masă pentru a-mi atinge fața, mângâindu-mi delicat obrazul. Apoi se întoarse şi plecă. L-am privit fix până a dispărut.

Eram groaznic de tentată să chiulesc tot restul zilei sau măcar la educație fizică, dar un instinct de avertizare m-a oprit. Mi-am dat seama că, dacă aş dispărea acum, Mike şi ceilalți vor presupune că eram cu Edward. Iar Edward era îngrijorat cu privire la timpul petrecut împreună în mod public... dacă lucrurile mergeau prost. Am refuzat să mai insist asupra acestui gând, concentrându-mă să fac situația mai sigură pentru el.

Am ştiut intuitiv – şi am simțit că şi el ştia – că ziua de mâine va fi de o importanță majoră pentru noi. Relația noastră nu mai putea continua să se balanseze ca şi până acum, pe muchie de cuțit. Trebuia să cădem ori pe o parte, ori pe alta, în funcție numai şi numai de decizia sau de instinctele lui. Decizia mea fusese clară, luată chiar înainte să fi ales în mod conştient. Eram hotărâtă să merg înainte. Pentru că nu era nimic mai terifiant şi mai chinuitor pentru mine decât gândul ca aş putea să mă îndepărtez de el. Era o imposibilitate.

M-am dus la ore, simțindu-mă conştiincioasă. Sincer, n-aş

fi putut să spun ce s-a întâmplat la biologie; gândul îmi era numai la ziua de mâine. La educație fizică, Mike a vorbit din nou cu mine; mi-a urat drum bun la Seattle. I-am explicat cu grijă că îmi anulasem călătoria, îngrijorată din cauza camionetei.

— Te duci la bal cu Cullen? mă întrebă el, bosumflat brusc.

— Nu, nu mă duc la bal deloc.

— Şi ce faci, atunci? întrebă el, prea interesat.

Primul impuls a fost să îi spun să îşi vadă de treburile lui. În loc să fac asta, am mințit lejer.

— O să spăl rufe şi apoi o să învăț pentru testul la trigonometrie sau o să îl pic.

— Cullen te ajută să înveți?

— *Edward,* am subliniat eu, nu mă ajută să învăț. E plecat undeva pe durata weekendului.

Minciunile îmi veneau mai natural decât de obicei, am observat eu surprinsă.

— Aha. Se mai înveseli. Ştii, ai putea să vii oricum la bal cu grupul nostru. Ar fi super. O să dansăm toți cu tine, promise el.

Imaginea mentală a feței Jessicăi mi-a făcut tonul mai dur decât era necesar.

— Nu vin la bal, Mike, ok?

— Bine. Se bosumflă iar. Doar m-am oferit.

Când s-au terminat în sfârşit orele, m-am îndreptat spre parcare fără entuziasm. Nu aveam neapărat chef să merg pe jos până acasă, dar nu-mi dădeam seama cum ar fi putut să îmi aducă maşina. Şi totuşi începeam să cred că nimic nu era imposibil pentru el. Ultimul instinct s-a dovedit corect: camioneta mea era în locul în care fusese parcat Volvo-ul lui în dimineața aceea. Am dat din cap, neîncrezătoare, când am deschis portiera şi am văzut cheia în contact.

Pe scaunul şoferului era o bucățică de hârtie albă, împăturită. M-am urcat şi am închis portiera înainte s-o desfac. Două cuvinte erau scrise cu caligrafia lui elegantă.

*Ai grijă.*

Zgomotul camionetei mele trezindu-se la viață m-a

înspăimântat. Am râs în sinea mea.

Când am ajuns acasă, uşa era închisă, iar zăvorul netras, exact aşa cum le lăsasem de dimineață. Ajunsă înăuntru, m-am dus direct la baie. Era neschimbată. Am scotocit după blugi şi, după ce i-am găsit, am verificat buzunarele. Erau goale. Poate că îmi agățasem cheia în cuier totuşi, m-am gândit eu dând din cap.

Urmând acelaşi instinct care mă impulsionase să îl mint pe Mike, am sunat-o pe Jessica, pretinzând că voiam să îi urez baftă la bal. Când mi-a urat şi ea acelaşi lucru cu privire la ziua mea cu Edward, i-am spus că anulasem. A fost mai dezamăgită decât ar fi fost cu adevărat necesar pentru o terță persoană. Mi-am luat la revedere imediat după asta.

La cină, Charlie a fost dus pe gânduri, îngrijorat de ceva de la serviciu, am bănuit eu, sau poate cu privire la un meci de baschet, ori poate îi plăcea mult lasagna – era greu de spus în cazul lui Charlie.

— Ştii, tată... am început eu, întrerupându-i reveria.

— Ce e, Bella?

— Cred că ai dreptate despre Seattle. Cred că o să aştept până când Jessica sau altcineva poate veni cu mine.

— O, spuse el, surprins. O, bine. Deci, vrei să stau acasă?

— Nu, tată, nu-ți schimba planurile. Am un milion de lucruri de făcut... temele, rufe de spălat... trebuie să merg la bibliotecă şi la alimentară. O să vin şi o să plec toată ziua... tu du-te şi distrează-te.

— Eşti sigură?

— Bineînțeles, tată. Şi apoi congelatorul se cam goleşte de peşte – am ajuns la o rezervă pe doi sau trei ani.

— E aşa de uşor de trăit cu tine, Bella... Zâmbi.

— Aş putea spune acelaşi lucru despre tine, i-am zis râzând.

Sunetul râsului meu era pierdut, dar el nu păru să observe. M-am simțit atât de vinovată de minciună că aproape am urmat sfatul lui Edward de a-i spune unde mă duc. Aproape.

După cină, mi-am împăturit hainele curate şi am mai pus o tură de rufe în uscător. Din nefericire, era genul de treabă

care îți ține doar mâinile ocupate. Mintea mea avea cu siguranță prea mult timp liber şi o cam lua razna. Oscilam între o nerăbdare atât de intensă că aproape mă durea şi o teamă insidioasă, care îmi ştirbea din fermitate. Trebuia să îmi reamintesc că făcusem deja o alegere şi că nu aveam de gând să mă răzgândesc. Am scos din buzunar biletul lui mult mai des decât era necesar ca să citesc cele două cuvințele pe care le scrisese. Voia să fiu în siguranță, mi-am spus o dată şi încă o dată. O să mă agăț de credința că, într-un final, acea dorință va câştiga în fața celorlalte. Şi care era cealaltă variantă, să îl îndepărtez total din viața mea? De nesuportat. De altfel, de când venisem în Forks, chiar mi se părea că viața mea se învârtea *în jurul* lui.

Dar o voce mică din străfundurile minții mele se întreba dacă mă va durea *foarte* mult… dacă se termină prost.

Am fost uşurată când s-a făcut destul de târziu ca să pot merge la culcare. Ştiam că eram mult prea stresată ca să dorm, aşa că am făcut ceva ce n-am mai făcut niciodată. Am luat intenționat medicamente inutile – genul de pastile care mă lăsau lată cel puțin opt ore. În mod normal nu mi-aş fi iertat un asemenea gest, dar ziua de mâine urma să fie destul de complicată, fără să mai fiu şi eu amețită de nevoia de somn pe deasupra. În timp ce aşteptam să îşi facă efectul pastilele, mi-am uscat părul spălat până a fost impecabil de întins şi m-am agitat cu privire la ce voi îmbrăca mâine.

Când totul a fost pregătit pentru a doua zi, m-am întins în sfârşit în pat. Mă simțeam agitată; nu mă puteam abține să nu mă foiesc. M-am ridicat şi am răscolit prin cutia de pantofi în care îmi țineam CD-urile până am găsit o colecție cu *Nocturnele* lui Chopin. Am pus muzica la minimum şi m-am întins din nou, concentrându-mă să îmi relaxez părți individuale din corp. Undeva, în mijlocul acestui exercițiu, pilulele şi-au făcut efectul şi m-am cufundat bucuroasă în inconştiență.

M-am trezit devreme, după ce am dormit profund şi fără vise, grație abuzului gratuit de medicamente. Deşi eram bine odihnită, am alunecat înapoi în acea stare de frenezie aprinsă

din seara anterioară. M-am îmbrăcat în grabă, întinzându-mi gulerul în jurul gâtului şi trăgând de puloverul maro peste bata blugilor. Am aruncat o privire pe fereastră să văd dacă Charlie a plecat deja. Un strat subțire, pufos de nori acoperea cerul. Nu părea de durată.

Am luat micul dejun fără să simt gustul mâncării, grăbindu-mă să strâng când am terminat. M-am uitat din nou pe fereastră, dar nimic nu se schimbase. Tocmai terminasem cu spălatul pe dinți şi mă îndreptam din nou spre parter când o bătaie delicată în uşă mi-a făcut inima s-o ia la goană în piept.

Am zburat la uşă; m-am descurcat greu cu zăvorul simplu, dar, într-un final, am smucit uşa şi iată că era acolo. Toată agitația a dispărut în clipa când m-am uitat la fața lui, calmându-mă instant. Am scos un suspin de uşurare – grijile de ieri păreau foarte prosteşti cu el de față.

La început nu a zâmbit – fața îi era sumbră. Dar, pe măsură ce mă cerceta din cap până în picioare, expresia feței i se ilumină şi râse.

— Bună dimineața, chicoti el.

— Ce e în neregulă?

M-am uitat în jos ca să mă asigur că nu uitasem ceva important, cum ar fi pantofii sau pantalonii.

— Ne asortăm.

Râse din nou. Mi-am dat seama că purta un pulover lung, maro-deschis, de sub care se vedea un guler alb, şi blugi. Am râs cu el, ascunzând un ghimpe secret de părere de rău – de ce el trebuia să arate ca un model pe podium când eu nu puteam să arăt aşa?

Am încuiat uşa în timp ce el mergea către camionetă. Mă aşteptă lângă uşa din dreapta cu o expresie martirică pe față, care era lesne de înțeles.

— Avem o înțelegere, i-am reamintit cu înfumurare, urcând pe scaunul şoferului şi întinzându-mă să deblochez uşa de pe partea lui.

— Încotro? l-am întrebat.

— Pune-ți centura de siguranță, deja am emoții.

I-am aruncat o privire duşmănoasă şi n-am mai comentat.

— Încotro?
— Ia-o pe strada 101 spre nord, îmi indică el.
Îmi era surprinzător de dificil să mă concentrez la drum în timp ce îi simțeam privirea pe fața mea. Am compensat, conducând cu mai multă grijă decât de obicei prin oraşul încă adormit.
— Ai de gând să ieşi din Forks până la lăsarea serii?
— Camioneta asta e îndeajuns de bătrână încât să fie bunica maşinii tale, ai puțin respect, i-am replicat eu.
În ciuda pesimismului lui, am ieşit în curând din oraş. O pădure de arbori tineri, cu trunchiurile acoperite de muşchi verde, înlocuise casele şi curțile cu gazon.
— Fă dreapta pe 110, mă instrui el, exact când eram pe punctul de a întreba.
M-am conformat fără să spun nimic.
— Acum mergem până se termină şoseaua.
Mi se părea că simt un zâmbet în vocea lui, dar îmi era prea teamă că o să ies de pe şosea şi o să îi dovedesc că are dreptate dacă mă uit la el să mă asigur.
— Şi ce e acolo, la capătul şoselei? l-am întrebat.
— O cărare.
— Mergem prin pădure?
Slavă Domnului că mă încălțasem cu tenişi.
— E vreo problemă?
Părea că se aşteptase la aşa ceva.
— Nu. Am încercat să fac minciuna să sune încrezătoare. Dar dacă el credea că maşina mea e înceată…
— Nu-ți face griji, sunt doar vreo opt kilometri şi nu ne grăbim. Opt kilometri. N-am răspuns ca să nu îmi audă vocea gâtuită de panică. Opt kilometri de rădăcini înşelătoare şi de pietre alunecoase, care încearcă să îmi rupă gleznele sau să mă rănească în oricare alt fel. Va fi foarte umilitor. Am condus în linişte în timp ce mă gândeam la oroarea ce mă aştepta.
— La ce te gândeşti? întrebă el nerăbdător după câteva momente. Am mințit din nou.
— Mă întrebam doar unde mergem.
— E un loc unde îmi place să merg atunci când e vreme

frumoasă. După ce a spus asta, ne-am uitat amândoi pe fereastră la norii care se dispersau.

— Charlie a spus că va fi cald astăzi.

— Şi i-ai spus lui Charlie ce ai de gând să faci? întrebă el.

— Nu.

— Dar Jessica ştie că mergem împreună la Seattle?

Păru înveselit de această idee.

— Nu, i-am spus că ai anulat, ceea ce e adevărat.

— Nimeni nu ştie că eşti cu mine?

Era furios, acum.

— Depinde... Bănuiesc că i-ai spus lui Alice?

— Asta-i de mare ajutor, Bella, se răsti el.

M-am prefăcut că nu am auzit asta.

— Eşti atât de deprimată de Forks încât vrei să te sinucizi? îmi reproşă el când eu l-am ignorat.

— Ai spus că s-ar putea să ai probleme dacă... petrecem timp împreună în public, i-am reamintit eu.

— Deci, tu eşti îngrijorată despre problemele pe care le-aş putea avea *eu* dacă *tu* nu te întorci *acasă*?

Vocea îi era încă furioasă şi muşcător de sarcastică.

Am dat din cap, atentă la drum.

El murmură ceva aproape imperceptibil, vorbind atât de repede că nu am putut înțelege nimic.

Am tăcut amândoi tot restul drumului. Îi puteam simți valurile de dezaprobare furioasă şi nu-mi venea nimic în minte ce-aş putea spune.

Apoi şoseaua se termină, îngustându-se într-o cărare strâmtă cu un indicator mic de lemn. Am parcat la marginea cărării şi am coborât din maşină, cuprinsă de teamă pentru că era furios pe mine şi nu mai aveam şofatul ca scuză să nu mă uit la el. Era cald acum, mai cald decât fusese vreodată în Forks de când venisem acolo, aproape înăbuşitor sub norii aceia. M-am dezbrăcat de pulover şi mi l-am înnodat în jurul taliei, bucuroasă că mă îmbrăcasem pe dedesubt cu o cămaşă subțire, fără mâneci – mai ales dacă aveam opt kilometri de drumețit prin pădure.

Am auzit izbitura uşii pasagerului şi m-am întors să văd dacă şi el îşi scosese puloverul. Nu se uita la mine, ci spre

pădurea deasă de lângă camionetă.

— Pe aici, spuse el, uitându-se la mine peste umăr, cu ochii încă mohorâți.

Păşi spre pădurea întunecoasă.

— Cărarea? am întrebat eu disperată.

Panica era vizibilă în vocea mea când m-am grăbit să înconjor camioneta şi să îl prind din urmă.

— Am spus că e o cărare la capătul şoselei, nu că o să mergem pe ea.

— Nu mergem pe cărare? am întrebat eu disperată.

— Nu o să te las să te rătăceşti. Se întoarse spre mine, cu un zâmbet ironic, şi mi-am înăbuşit o tresărire. Cămaşa lui albă era tot fără mâneci şi o purta descheiată, astfel că pielea albă şi netedă a gâtului curgea neîntreruptă peste contururile de marmură ale pieptului, iar musculatura perfectă nu mai era acum doar sugerată sub hainele care o acopereau. Era prea perfect, am realizat eu, cu un junghi profund de disperare. Nu se putea ca această ființă dumnezeiască să îmi fie destinată.

Edward se uită fix la mine, tulburat de expresia torturată a feței mele.

— Vrei să mergi acasă? spuse el încet, cu o durere în voce diferită de a mea.

— Nu.

Am păşit înainte până când am fost aproape de el, nerăbdătoare să nu pierd nicio secundă din timpul pe care l-aş putea petrece alături de el.

— Ce e în neregulă? întrebă el, cu o voce blândă.

— Nu le am cu drumețiile, am răspuns eu posacă. Va trebui să fii foarte răbdător.

— Pot fi răbdător dacă fac un efort puternic.

Zâmbi, susținându-mi privirea, încercând să mă ridice din disperarea mea bruscă şi inexplicabilă.

Am încercat să îi răspund la zâmbet, dar am fost neconvingătoare. Edward îmi analiză fața.

— Te duc acasă, promise el.

Nu mi-am dat seama dacă promisiunea era necondiționată sau restricționată de o întoarcere imediată. Ştiam că el

credea că teama mă răscolise şi am fost din nou recunoscătoare că nu îmi putea citi gândurile.

— Dacă vrei să străbat opt kilometri de junglă înainte de apusul soarelui, ar fi bine să deschizi drumul, am spus eu acid.

El se încruntă la mine, străduindu-se să îmi înțeleagă tonul şi expresia feței. Renunță după câteva momente şi mă conduse în pădure.

N-a fost atât de greu pe cât m-am temut. Drumul era mai mult drept, iar el îndepărta ferigile umede şi pânzele de muşchi. Când drumul ducea peste copaci căzuți sau bolovani, mă ajuta, ridicându-mă de coate şi apoi eliberându-mă instantaneu după ce trecusem. Atingerea lui rece nu înceta să îmi facă inima s-o ia nebuneşte la goană. De două ori, când s-a întâmplat asta, i-am prins o privire care m-a făcut să fiu sigură că putea cumva s-o audă. Am încercat să îmi țin ochii departe de perfecțiunea lui cât mai mult posibil, dar mai greşeam din când în când. De fiecare dată, frumusețea lui mă sfâşia de tristețe.

Aproape tot drumul am mers în linişte. Ocazional, îmi punea câte o întrebare aleatorie la care nu ajunsese în cele două zile de interogatoriu. Mă întrebă despre aniversările mele, despre învățătoarele din şcoala primară, animalele de casă şi a trebuit să recunosc că, după ce am omorât trei peşti la rând, am renunțat complet la sportul ăsta. A râs când i-am spus asta, mai tare decât eram obişnuită, iar ecouri ca nişte clopoței s-au întors la noi din pădurile pustii.

Drumeția a durat aproape toată dimineața, dar el nu a dat niciun semn de nerăbdare. Pădurea se întindea în jurul nostru într-un labirint nemărginit de copaci şi am început să mă îngrijorez că nu o să mai ieşim niciodată din ea. El era foarte liniştit, se simțea bine în labirintul verde, părând a şti exact în ce direcție ne îndreptam.

După câteva ore, lumina care se filtra prin coroanele copacilor s-a transformat dintr-o nuanță verde-olive sinistră într-un verde strălucitor ca jadul. Pentru prima dată de când am intrat în pădure, am simțit un fior de încântare – care s-a transformat repede în nerăbdare.

— N-am ajuns încă? l-am tachinat eu, simulând o față supărată.

— Aproape. Zâmbi, simțind schimbarea mea de dispoziție. Vezi strălucirea aceea din față?

M-am uitat atentă în pădurea deasă.

— Hm, ar trebui?

El zâmbi afectat.

— Poate că e prea departe pentru ochii tăi.

— E timpul pentru o vizită la oftalmolog, am murmurat eu.

Îngâmfarea lui deveni şi mai pronunțată.

Dar, după încă o sută de metri, am putut distinge cu siguranță o poiană printre copaci, o strălucire care în loc de verde era galbenă. M-am grăbit, devenind tot mai nerăbdătoare cu fiecare pas. Mă lăsă să conduc de data asta, urmându-mă în tăcere.

Am ajuns la marginea bălții de lumină şi am păşit prin ultimul tufiş de ferigi în cel mai frumos loc pe care îl văzusem vreodată. Poiana era mică, perfect rotundă şi plină de flori sălbatice – mov, galbene şi de un alb delicat. De undeva, din apropiere, se auzea sunetul clipocit al unei ape curgătoare. Soarele strălucea direct deasupra, umplând cercul cu o ceață de lumină gălbuie. Am mers încet, copleşită, prin iarba moale, printre florile ce se legănau în aerul cald şi poleit. M-am întors pe jumătate, dorind să împărtăşesc asta cu el, dar nu era în spatele meu, acolo unde crezusem că este. M-am învârtit, căutându-l, alarmată brusc. Într-un final, l-am zărit, încă sub umbra densă a copacilor la marginea poienii, privindu-mă cu ochi precauți. Abia atunci mi-am amintit ceea ce frumusețea pajiştii îmi alungase din minte – enigma lui Edward şi a soarelui, pe care promisese să mi-o dezvăluie astăzi.

Am făcut un pas spre el, cu ochii aprinşi de curiozitate. Ochii lui erau refractari. I-am zâmbit încurajator şi i-am făcut semn cu mâna să vină spre mine, făcând încă un pas în direcția lui. El ridică o mână în semn de avertisment şi am ezitat, legănându-mă înapoi pe călcâie.

Edward păru să inspire profund, apoi ieşi din pădure în strălucirea puternică a soarelui amiezii.

# 13. CONFESIUNI

În lumina soarelui, Edward era şocant. Nu mă puteam obişnui cu imaginea lui, deşi mă holbasem la el toată după-amiaza. Pielea lui, în ciuda îmbujorării vagi date de vânătoarea de ieri, strălucea, ca şi cum mii de diamante minuscule ar fi fost impregnate pe suprafața ei. Era întins pe iarbă, complet nemişcat, cu cămaşa descheiată peste pieptul sculptat şi incandescent, cu brațele scânteietoare dezgolite. Pleoapele lui strălucitoare, de un violet-deschis, erau închise, deşi, bineînțeles, nu dormea. O statuie perfectă, sculptată într-o piatră necunoscută, netedă ca marmura, sclipitoare precum cristalul.

Din când în când, buzele i se mişcau atât de repede de parcă tremurau. Dar, când l-am întrebat, mi-a spus că fredona în sinea lui; era prea încet pentru urechile mele.

M-am bucurat şi eu de soare, deşi aerul nu era atât de uscat pe cât mi-aş fi dorit. Mi-ar fi plăcut să mă întind pe spate, la fel ca el, şi să las soarele să îmi încălzească fața. Dar am stat ghemuită, cu bărbia pe genunchi, pentru că nu voiam să îmi iau ochii de la el. Vântul bătea uşor; îmi ciufulea părul şi zburlea iarba, care se legăna în jurul siluetei lui nemişcate.

Pajiştea, care mi se păruse atât de spectaculoasă la început, pălea lângă măreția lui.

Şovăind, speriată ca întotdeauna, chiar şi acum, că va dispărea ca un miraj, prea frumos să fie adevărat... şovăind, am întins un deget şi l-am mângâiat pe podul palmei scânteietoare, acolo unde era mai aproape de mine. M-am minunat din nou de textura perfectă a pielii lui, netedă ca satinul şi rece ca gheața. Când am ridicat din nou privirea spre el, avea ochii deschişi, ațintiți asupra mea. Aveau culoarea caramelului astăzi, erau mai luminoşi, mai calzi

după vânătoare. Buzele lui fără cusur s-au ridicat imediat într-un zâmbet.

— Nu te sperii? m-a întrebat în glumă, dar simțeam curiozitatea reală din vocea lui dulce.

— Nu mai mult decât de obicei.

Zâmbi cu toată gura, iar dinții îi sclipiră în lumina soarelui.

M-am apropiat, şi am întins toată mâna ca să îi desenez contururile antebrațului cu buricele degetelor. Am văzut că îmi tremurau degetele şi ştiam că va observa şi el asta.

— Te deranjează? l-am întrebat, pentru că închisese din nou ochii.

— Nu, răspunse el, fără să deschidă ochii. Nu-ți poți imagina ce senzație îmi dă. Oftă.

I-am conturat delicat cu palma muşchii perfecți ai brațului, am urmat rețeaua palidă de vene albăstrui din îndoitura cotului. Cu cealaltă mână, m-am întins să îi întorc mâna cu palma în sus. Dându-şi seama ce vreau să fac, Edward îşi întoarse palma într-una din acele mişcări incredibil de rapide şi deconcertante. M-a speriat; timp de o secundă, degetele mi-au înghețat pe brațul lui.

— Scuze, murmură el. M-am uitat spre el şi am văzut că avea din nou ochii închişi. E prea uşor să fiu eu însumi în preajma ta.

I-am luat mâna, întorcând-o pe o parte şi pe alta în timp ce admiram scânteierea soarelui în palma lui. Am ridicat-o aproape de fața mea, încercând să văd fațetele ascunse ale pielii lui.

— Spune-mi la ce te gândeşti, şopti el. L-am privit şi am văzut că ochii lui, deveniți brusc serioşi, mă urmăreau. Încă e ciudat pentru mine să nu ştiu.

— Ştii, noi, ceilalți, ne simțim aşa tot timpul.

— Grea viață. Oare îmi imaginasem urma de regret din vocea lui? Dar tot nu mi-ai spus.

— Îmi doream să pot şti la ce te gândeşti tu… am ezitat eu.

— Şi?

— Îmi doream să pot crede că eşti adevărat. Şi îmi doream să nu-mi fie teamă.

— Nu vreau să îți fie teamă. Vocea lui era la fel de blândă ca un murmur. Am înțeles ceea ce nu putea spune sincer, că nu aveam de ce să fiu speriată, că nu era nimic de care să îmi fie teamă.

— Păi nu la tipul acesta de frică mă gândeam, deşi ar trebui să mă gândesc şi la asta, cu siguranță.

Se ridică pe jumătate atât de repede că nici n-am observat mişcarea, sprijinit în brațul drept, cu palma stângă încă în mâna mea. Fața lui angelică era la numai câțiva centimetri de a mea. Aş fi putut – ar fi trebuit – să mă retrag în fața apropierii lui neaşteptate, dar eram incapabilă să mă mişc. Ochii lui aurii mă hipnotizau.

— Atunci de ce ți-e teamă? şopti el sugestiv.

Dar n-am putut răspunde. Aşa cum mi se mai întâmplase odată, am simțit respirația lui răcoroasă pe fața mea. Dulce, delicioasă, aroma ei m-a făcut să salivez. Era diferit de orice mai mirosisem vreodată. Instinctiv, fără să mă gândesc, m-am aplecat spre el, inhalând.

Într-o secundă a dispărut de lângă mine, smulgându-şi mâna dintr-a mea. În timpul cât mi-a luat să îmi focalizez privirea, el se afla la şase metri distanță, în picioare, la marginea micuței poiene, în umbra deasă a unui brad imens. Se uita la mine, cu ochii întunecați în umbră, cu o expresie impenetrabilă pe față.

Îmi puteam simți jignirea şi şocul pe față. Mâna mea goală mă durea.

— Îmi... pare rău... Edward, am şoptit.

Ştiam că mă poate auzi.

— Lasă-mă un moment, strigă el, îndeajuns de tare ca să audă urechile mele mai puțin sensibile.

Am rămas pe loc.

După zece secunde, incredibil de lungi, se întoarse, încet pentru el. Se opri la câțiva paşi de mine şi se lăsă grațios pe pământ, cu picioarele încrucişate. Ochii lui nu i-au părăsit nicio clipă pe ai mei. Inspiră adânc de două ori, apoi zâmbi, scuzându-se.

— Îmi pare tare rău. Ezită. Ai înțelege dacă ți-aş spune că sunt doar un om?

Am dat din cap o dată, incapabilă totuşi să zâmbesc la gluma lui. Adrenalina pulsă prin venele mele când am început să îmi dau seama de pericolul în care mă aflasem. De unde stătea, Edward îmi simți frica. Zâmbetul lui deveni batjocoritor.

— Sunt cel mai bun animal de pradă din lume, nu? Totul te atrage spre mine – vocea, fața, chiar şi mirosul. De parcă aş avea nevoie de toate astea! Pe neaşteptate, se ridică în picioare şi dispăru instantaneu, ca să reapară sub acelaşi copac de mai devreme, după ce înconjurase pajiştea în jumătate de secundă.

— De parcă ai putea fugi de mine, râse el amar.

Întinse o singură mână şi, cu un trosnet asurzitor, smulse fără efort o creangă de jumătate de metru din trunchiul copacului. O balansă în palmă pentru un moment, apoi o aruncă cu o viteză amețitoare, izbind-o de un alt copac uriaş, care se zgâlțâi şi tremură de puterea loviturii.

Reveni în fața mea, la doi paşi de mine, imobil ca o stâncă.

— De parcă ai putea să te lupți cu mine, spuse el încet.

Stăteam fără să mă mişc, mai înspăimântată de el ca niciodată.

Nu-l mai văzusem atât de complet dezgolit de fațada lui atent cultivată. Niciodată nu fusese mai puțin uman… sau mai frumos. Cu fața ca de ceară şi ochii larg deschişi, stăteam ca o pasăre încătuşată în privirea unui şarpe.

Ochii lui minunați păreau să ardă de emoție năprasnică. Apoi, pe măsură ce treceau secundele, ochii i se stinseră. Expresia feței i se transformă treptat într-o mască de tristețe resemnată.

— Nu te teme, murmură el, cu vocea-i catifelată seducătoare fără să vrea. Promit… Ezită. *Jur* să nu-ți fac niciun rău. Păru mult mai preocupat să se convingă pe sine însuşi decât pe mine. Nu te teme, şopti din nou, venind mai aproape, cu o încetineală exagerată. Se aşeză cu grație, cu mişcări intenționat lente, până când fețele noastre s-au aflat la acelaşi nivel, la numai treizeci de centimetri distanță una de alta. Te rog, iartă-mă, spuse el formal. *Pot* să mă controlez. M-ai luat prin surprindere. Dar de-acum o să mă

port frumos. Aşteptă, dar nu puteam vorbi încă. Nu mi-e sete azi, sincer. Îmi făcu cu ochiul. La asta a trebuit să râd, deşi râsetul mi-a ieşit tremurat şi fără aer. Te simţi bine? întrebă el delicat, întinzându-se, cu grijă, să îşi pună din nou mâna de marmură într-a mea.

M-am uitat la mâna netedă şi rece şi apoi în ochii lui. Erau blânzi, plini de remuşcări. M-am uitat din nou la mâna lui şi apoi am reînceput în mod intenţionat să desenez liniile din palma lui cu vârful degetului. L-am privit şi am zâmbit timid.

Zâmbetul lui de răspuns a fost năucitor.

— Deci, unde eram înainte să mă port eu atât de nepoliticos? întrebă el, în cadenţa domoală a începutului de secol.

— Sincer, nu-mi amintesc.

El zâmbi, dar pe faţă avea o expresie ruşinată.

— Cred că vorbeam despre motivul pentru care îţi este teamă, în afară de cel evident.

— A, da.

— Deci?

M-am uitat în jos la mâna lui şi am continuat să trasez aiurea linii în palma netedă şi irizată. Secundele treceau.

— Ce uşor mă supăr, ofta el.

M-am uitat în ochii lui, şi deodată am înţeles că totul era la fel de nou pentru el cum era şi pentru mine. Oricât de mulţi ani de experienţă profundă avea, şi pentru el era dificil. Gândul acesta m-a încurajat.

— Mi-e teamă... pentru că, ei, bine, din motive obiective, nu pot fi cu tine. Şi mi-e teamă pentru că îmi doresc să fiu cu tine mai mult decât ar trebui.

Mă uitam în jos la mâinile lui în timp ce vorbeam. Îmi era greu să spun asta cu voce tare.

— Da, recunoscu el încet. Chiar ai de ce să îţi fie teamă. Să vrei să fii cu mine. Asta nu e spre binele tău.

M-am încruntat.

— Ar fi trebuit să fi plecat cu mult timp în urmă, oftă el. Ar trebui să plec chiar acum. Dar nu ştiu dacă pot.

— Nu vreau să pleci, am murmurat eu patetic, uitându-mă în jos din nou.

— Tocmai de aceea ar trebui să plec. Dar nu-ți face griji. În esență, sunt o creatură egoistă. Tânjesc prea mult după compania ta ca să fac ceea ce trebuie.

— Mă bucur.

— Nu te bucura!

Îşi retrase mâna, de data asta mai delicat; vocea îi era mai dură decât de obicei. Mai dură în cazul lui, dar totuşi mai frumoasă decât orice glas omenesc. Îmi era greu să țin pasul cu el – schimbările lui bruşte de dispoziție mă lăsau întotdeauna cu un pas în urmă, amețită.

— Nu numai după compania ta tânjesc! Să nu uiți *asta* niciodată. Niciodată să nu uiți că sunt mult mai periculos pentru tine decât pentru oricine altcineva.

Se opri, iar eu l-am surprins privind în gol spre pădure. Am meditat un moment.

— Nu cred că înțeleg exact ceea ce vrei să spui, prin ultima parte, mai ales.

Îşi întoarse privirea spre mine şi zâmbi, schimbându-şi din nou expresia.

— Cum să îți explic? murmură el. Şi fără să te sperii din nou... hmmm.

Îşi puse din nou mâna într-a mea, fără să pară că se gândeşte la asta; i-am cuprins-o strâns în ambele mâini. El se uită la mâinile noastre.

— E uimitor de plăcută căldura.

Oftă. Trecu un moment în care el îşi adună gândurile.

— Ştii cum fiecărui om îi place o altă aromă? începu el. Unora le place înghețata de ciocolată, iar alții o preferă pe cea de căpşuni?

Am dat din cap.

— Scuze pentru analogia gastronomică, dar nu m-am putut gândi la alt mod de a explica.

Am zâmbit. Îmi zâmbi şi el cu tristețe.

— Vezi tu, fiecare persoană miroase diferit, are altă esență. Dacă închizi un alcoolic într-o cameră plină cu bere răsuflată, o va bea cu plăcere. Dar ar putea rezista, dacă îşi doreşte asta, dacă e un alcoolic pe cale de vindecare. Acum să spunem că pui în camera aceea un pahar cu un brandy

vechi de o sută de ani, cel mai rar şi mai fin coniac, şi umpli camera cu aroma lui caldă – cum crezi că ar reacționa atunci?

Am stat în tăcere, privindu-ne în ochi, încercând să ne citim gândurile. El rupse tăcerea primul.

— Poate că asta nu e comparația ideală. Poate că ar fi prea uşor să refuze coniacul. Poate că ar fi trebuit să transform alcoolicul nostru într-un dependent de heroină mai bine.

— Deci, ce spui tu este că eu sunt marca ta de heroină? l-am tachinat, încercând să mai înveselesc atmosfera.

Edward zâmbi repede, părând să aprecieze efortul meu.

— Da, tu eşti *exact* marca mea de heroină.

— Se întâmplă des asta? l-am întrebat.

Privi în sus, spre vârfurile copacilor, alcătuindu-şi răspunsul.

— Am vorbit cu frații mei despre asta. Încă mai privea în zare. Pentru Jasper toți sunteți la fel. El e ultimul intrat în familia noastră. Pentru el e o luptă şi să se abțină. Nu a avut timp să se obişnuiască cu diferențele de mirosuri şi arome. Privi repede spre mine, cu o scuză nerostită pe chip. Îmi pare rău, spuse el.

— Nu mă deranjează. Te rog, nu-ți face probleme că ai putea să mă jigneşti ori să mă sperii sau orice altceva! Acesta e modul în care gândiți voi. Pot înțelege sau măcar pot încerca. Explică aşa cum poți.

Inspiră adânc şi se uită din nou la cer.

— Aşa că Jasper nu era sigur dacă a dat vreodată peste cineva care să fie la fel de – ezită, căutând cuvântul corect – *tentantă* aşa cum eşti tu pentru mine. Ceea ce mă face să cred că nu. Emmett e în căruță cu noi de mai mult timp, ca să zic aşa, iar el a înțeles la ce mă refeream. El spune că i s-a întâmplat de două ori, o dată mai intens.

— Iar ție?

— Niciodată.

Cuvântul rămase acolo pentru un moment, în briza călduță.

— Ce-a făcut Emmett? am întrebat ca să sparg tăcerea.

N-ar fi trebuit să întreb. Fața lui se întunecă, iar palma i

se încleştă în pumn în mâna mea. Întoarse capul. Am aşteptat, dar nu avea de gând să răspundă.

— Cred că ştiu, am spus într-un final.

Îşi ridică ochii spre mine; expresia îi era tristă, imploratoare.

— Chiar şi cei mai puternici cad din căruță din când în când, nu?

— Ce faci? Îmi ceri permisiunea? Vocea îmi era mai tăioasă decât intenționasem. Am încercat s-o mai îmblânzesc – puteam să bănuiesc cât îl costa să fie sincer cu mine. Vreau să spun, deci nu există nicio speranță?

Ce calm îmi puteam discuta propria moarte!

— Nu, nu! sări imediat, plin de remuşcări. Bineînțeles că există speranță! Adică, vreau să zic, desigur că nu voi… Lăsă propoziția neterminată. Ochii lui îi fixară pe ai mei. Situația noastră e diferită. Emmett… aceştia erau străini peste care s-a întâmplat să dea. S-a întâmplat cu mult timp în urmă, iar el nu era la fel de… experimentat, la fel de atent ca acum.

— Deci, dacă ne-am fi întâlnit… ăăă, pe o alee întunecată sau ceva de genul…

N-am mai continuat.

— Am avut nevoie de toată puterea mea să nu sar în mijlocul clasei pline de copii şi… Se opri brusc, uitându-se în altă parte. Când ai trecut pe lângă mine, aş fi putut distruge tot ce a construit Carlisle pentru noi, chiar atunci şi acolo. Dacă nu mi-aş fi negat setea în ultimii, ei bine, prea mulți ani, n-aş fi fost în stare să mă opresc.

Tăcu, încruntându-se la copaci. Se uită sumbru la mine, amintindu-şi, la fel ca mine, de acea zi.

— Probabil ai crezut că eram posedat.

— Nu înțelegeam de ce. Cum puteai să mă urăşti atât de repede…

— Pentru mine, era ca şi cum ar fi ieşit un fel de demon din iadul meu personal cu scopul de a mă distruge. Aroma emanată de pielea ta… Am crezut că o să mă înnebunească în ziua aceea. Într-o singură oră, m-am gândit la o sută de moduri de a te ademeni să ieşi din sală cu mine, să fim singuri. Şi am luptat împotriva fiecăruia, gândindu-mă la

familia mea, la ce le-aş putea face. Trebuia să fug, să mă îndepărtez înainte să rostesc cuvintele care te-ar fi făcut să mă urmezi…

Îşi ridică privirea spre fața mea speriată, în timp ce încercam să-i înțeleg amintirile amare. Ochii lui aurii ardeau pe sub gene, hipnotizanți şi mortali.

— Ai fi venit, promise el.

Am încercat să vorbesc cu calm.

— Fără îndoială.

Se încruntă în jos la mâinile mele, eliberându-mă din forța priviri lui.

— Apoi, în timp ce voiam să îmi rearanjez orarul într-o încercare fără sens de a te evita, ai intrat şi acolo – în camera aceea mică şi călduroasă, aroma ta fiind înnebunitoare. Am fost la un punct de a te lua atunci. Mai era o singură ființă umană fragilă acolo, de care aş fi putut scăpa atât de uşor!

Am tremurat în soarele cald, văzându-mi amintirile într-altă lumină prin ochii lui şi percepând pericolul abia acum. Biata doamnă Cope; am tremurat din nou, gândindu-mă cât de aproape fusesem de a fi, inconştient, răspunzătoare de moartea ei.

— Dar am rezistat. Nu ştiu cum. M-am forțat să nu te aştept, să *nu* te urmăresc acasă de la şcoală. A fost mai uşor afară, unde nu te mai puteam mirosi, să gândesc limpede, să iau decizia corectă. I-am lăsat pe ceilalți lângă casă – îmi era prea ruşine să le spun cât de slab sunt, ştiau doar că se întâmplă ceva foarte grav, apoi m-am dus direct la Carlisle, la spital, să îi spun că plec.

L-am privit surprinsă.

— Am făcut schimb de maşini cu el, el avea rezervorul plin, iar eu nu voiam să mă opresc. Nu îndrăzneam să mă duc acasă să dau ochii cu Esme. Nu m-ar fi lăsat să plec fără să îmi facă scandal. Ar fi încercat să mă convingă de faptul că nu era nevoie… Până a doua zi dimineață eram în Alaska. Păru jenat, de parcă ar fi recunoscut că fusese foarte laş. Am petrecut două zile acolo, cu nişte cunoştințe vechi… dar îmi era dor de casă. Îmi displăcea faptul că îi supărasem pe Esme şi pe toți ceilalți, familia mea adoptivă. În aerul pur din

munți era greu de crezut că erai atât de irezistibilă. M-am convins pe mine însumi că era un semn de slăbiciune faptul că fugisem. Mai făcusem față tentațiilor şi înainte, nu de gradul acesta, nici pe-aproape, dar eram puternic. Cine erai tu, o fetiță insignifiantă – râse brusc –, să mă alungi din locul în care voiam să fiu?! Aşa că m-am întors...

Privi din nou în gol. N-am putut să spun nimic.

— Mi-am luat precauții, vânând, hrănindu-mă mai mult decât de obicei, înainte să te revăd. Eram sigur că sunt destul de puternic să te tratez ca pe oricare altă persoană. Eram arogant de sigur. Era fără îndoială o complicație faptul că nu puteam să îți citesc gândurile, să ştiu care este reacția ta cu privire la mine. Nu eram obişnuit să fac asemenea ocoluri, să îți ascult cuvintele în mintea Jessicăi... mintea ei nu e foarte originală şi era enervant să mă înjosesc în halul acesta. Iar apoi nu puteam să ştiu dacă erai sinceră în ceea ce spuneai. Totul era extrem de iritant. Se încruntă, amintindu-şi.

— Voiam să uiți comportamentul meu din prima zi, dacă era posibil, aşa că am încercat să stau de vorbă cu tine ca şi cu oricine altcineva. Chiar eram nerăbdător, sperând să descifrez câteva dintre gândurile tale. Dar erai prea interesantă, m-am trezit prins în expresiile tale... şi din când în când mai agitai aerul cu mâna sau cu părul, iar mirosul tău mă zăpăcea din nou... Desigur, apoi ai fost aproape zdrobită sub ochii mei. Mai târziu m-am gândit la o scuză perfect valabilă pentru felul în care am acționat aşa în acel moment – dacă nu te-aş fi salvat, dacă sângele tău ar fi fost vărsat acolo în fața mea, nu cred că m-aş fi putut opri să nu mă expun aşa cum sunt. Dar m-am gândit la scuza asta mai târziu. În acel moment nu mă puteam gândi decât „Nu ea“.

Închise ochii, pierdut în confesiunea lui agonizantă. L-am ascultat, mai mult dornică să ştiu decât rațională. Bunul simț îmi spunea că ar trebui să fiu îngrozită. În loc de asta, eram uşurată că înțeleg în sfârşit. Şi eram plină de compasiune pentru suferința lui, chiar şi acum, când îmi mărturisea dorința de a-mi lua viața.

Am reuşit să vorbesc într-un final, deşi vocea îmi era

pierdută.

— La spital?

Ochii lui priviră într-ai mei.

— Eram îngrozit. Nu-mi venea să cred că îi pusesem pe toți în pericol până la urmă, că m-am abandonat în mâinile tale – tu, dintre toți oamenii. De parcă mai aveam nevoie de încă un motiv să te omor.

Amândoi am tresărit când i-a scăpat cuvântul acela.

— Dar a avut efectul opus, continuă el repede. M-am certat cu Rosalie, Emmett şi Jasper când au sugerat că acum era timpul... cea mai groaznică ceartă pe care am avut-o vreodată. Carlisle mi-a luat partea şi Alice la fel. Se strâmbă când îi spuse numele, nu mi-am dat seama de ce. Esme mi-a spus să fac orice trebuie ca să rămân. Dădu din cap cu indulgență. Toată ziua următoare am tras cu urechea în mințile tuturor celor cu care vorbeai, şocat că te-ai ținut de cuvânt. Nu te înțelegeam deloc. Dar ştiam că nu puteam să mă implic şi mai tare într-o relație cu tine. Am făcut tot posibilul să stau cât mai departe de tine posibil. Şi în fiecare zi parfumul pielii tale, răsuflarea ta, părul tău... mă loveau la fel de puternic ca în prima zi. Se uită din nou în ochii mei, surprinzător de blând. Şi, cu toate astea, continuă el, era mai bine dacă ne expuneam în acel moment decât dacă acum, aici – fără martori şi fără nimic să mă oprească – ar fi să te rănesc.

Am fost îndeajuns de umană încât să întreb.

— De ce?

— Isabella. Îmi pronunță numele cu atenție, apoi îmi ciufuli în joacă părul cu mâna lui liberă. La atingerea lui întâmplătoare, un şoc îmi străbătu corpul. Bella, nu m-aş mai putea suporta dacă te-aş răni vreodată. Nu ştii cum m-a torturat lucrul acesta. Lăsă ochii în jos, ruşinat din nou. Gândul că eşti nemişcată, albă, rece... să nu te mai văd îmbujorându-te niciodată, să nu mai văd acea scânteie de intuiție în ochii tăi când vezi dincolo de prefăcătoria mea... ar fi de neîndurat. Îşi ridică ochii minunați, chinuiți, spre mine. Tu eşti acum cel mai important lucru pentru mine. Cel mai important lucru dintre toate.

Capul mi se învârtea la rapida schimbare de direcție pe care o căpătase conversația noastră. De la subiectul vesel al decesului meu iminent, brusc ne făceam declarații de dragoste. El aşteptă şi, deşi eu mă uitam în jos să studiez mâinile noastre împreunate, ştiam că ochii lui aurii erau fixați asupra mea.

— Tu ştii deja ce simt eu, bineînțeles, am spus într-un final. Sunt aici... ceea ce înseamnă în mare că mai degrabă aş muri decât să nu fiu cu tine. M-am încruntat. Sunt o idioată.

— Da, eşti o idioată, fu el de acord, râzând.

Ochii ni s-au întâlnit şi am râs şi eu. Am râs împreună de idioțenia şi de totala imposibilitate a unui asemenea moment.

— Deci leul s-a îndrăgostit de miel... murmură el.

M-am uitat în altă parte, ascunzându-mi ochii deoarece cuvântul acela m-a făcut să mă înfior.

— Ce miel prost, am oftat eu.

— Ce leu nebun şi masochist...

Se uită în gol o vreme spre pădurea întunecată şi m-am întrebat unde l-au purtat gândurile.

— De ce...? am început, apoi m-am oprit pentru că nu ştiam exact cum să continui.

Se uită la mine şi zâmbi; lumina soarelui se răsfrânse de pe fața şi dinții lui.

— Da?

— Spune-mi de ce ai fugit de mine mai devreme.

Zâmbetul îi pieri de pe buze.

— Ştii de ce.

— Nu, vreau să zic, cu ce-am greşit mai exact? Va trebui să am grijă, vezi tu, aşa că ar fi bine să încep să învăț ce nu trebuie să fac. Asta, de exemplu – i-am mângâiat podul palmei – pare să fie în regulă.

Zâmbi din nou.

— N-ai greşit cu nimic, Bella. A fost vina mea.

— Dar vreau să te ajut dacă pot, nu să îngreunez lucrurile.

— Păi... Se gândi o clipă. Doar că te-ai apropiat foarte mult. Majoritatea oamenilor ne evită, sunt dezgustați de aspectul nostru străin... Nu mă aşteptam să te apropii atât.

Iar mirosul *gâtului* tău. Se opri brusc, uitându-se să vadă dacă m-a supărat.

— Bine atunci, am spus în glumă, încercând să mai detensionez atmosfera. Mi-am acoperit bărbia. Fără gât la vedere.

A funcționat; a râs.

— Nu, sincer, a fost mai mult surpriza decât orice altceva.

Îşi ridică mâna liberă şi o aşeză delicat pe partea laterală a gâtului meu. Nu m-am mişcat deloc, răceala atingerii lui fiind un avertisment natural, care îmi spunea să fiu îngrozită. Dar nu aveam niciun sentiment de teamă. Aveam totuşi alte sentimente…

— Vezi? spuse el. E în regulă.

Sângele meu o luase la goană şi îmi doream să îl pot încetini, simțind că înrăutățesc lucrurile pentru el – sigur putea auzi bubuitul pulsului în venele mele.

— Îmbujorarea din obrajii tăi e minunată, murmură el.

Îşi eliberă uşor cealaltă mână. Mâinile îmi căzură inerte în poală. Îmi mângâie delicat obrazul, apoi îmi cuprinse fața în mâinile lui de marmură.

— Nu te mişca, şopti el, de parcă nu înghețasem oricum deja.

Încet, fără să îşi ia ochii de la mine, se aplecă. Apoi, brusc, dar foarte blând, îşi aşeză obrazul rece în scobitura de la baza gâtului meu. Eram incapabilă să mă mişc, chiar dacă aş fi vrut s-o fac. Am ascultat sunetul respirației lui regulate, privind cum soarele şi vântul se jucau în părul lui de bronz, mai omenesc decât oricare altă parte din el.

Cu o încetineală intenționată, palmele lui alunecară pe marginile gâtului meu. Am tremurat şi l-am auzit răsuflând greu. Dar mâinile lui nu s-au oprit, ci au coborât încet spre umerii mei şi au rămas acolo.

Fața lui alunecă într-o parte, iar nasul lui îmi atinse în treacăt clavicula. Se odihni cu obrazul presat delicat pe pieptul meu. Ascultându-mi inima.

— Of, suspină el.

Nu ştiu cât timp am stat fără să ne mişcăm. Ar fi putut fi ore întregi. Într-un final, nebunia pulsului mi se potoli, dar el

nu se mişcă şi nici nu vorbi în timp ce mă ținea în brațe. Ştiam că în orice moment ar putea fi prea mult şi că viața mea se putea sfârşi atât de repede încât nici nu mi-aş da seama. Dar nu puteam să mă conving să îmi fie teamă. Nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la faptul că mă atingea.

Dar apoi, prea curând, îmi dădu drumul. Ochii lui erau paşnici.

— Nu va fi la fel de greu data viitoare, spuse el cu satisfacție.

— A fost foarte greu pentru tine?

— Nu atât de rău pe cât mi-am imaginat că va fi. Şi pentru tine?

— Nu, nu a fost rău... pentru mine.

Zâmbi auzind intonația mea.

— Ştii la ce mă refer.

Am zâmbit.

— Uite. Îmi luă mâna şi o puse pe obrazul lui. Simți cât de cald este?

Şi era aproape caldă pielea lui de obicei rece ca gheața. Dar abia am observat pentru că îi atingeam fața, ceva la care visasem mereu din prima zi în care îl văzusem.

— Nu te mişca, i-am şoptit.

Nimeni nu putea sta atât de nemişcat precum Edward. Închise ochii şi deveni imobil ca o stâncă, o sculptură în mâinile mele.

M-am mişcat şi mai încet decât o făcuse el, atentă să nu fac vreo mişcare bruscă. I-am mângâiat obrazul, i-am atins cu delicatețe pleoapele, umbra violetă din adâncitura de sub ochi. Am conturat forma nasului lui perfect, apoi, cu mare atenție, a buzelor fără cusur, care i se deschiseră la atingerea mea şi i-am putut simți răsuflarea rece pe vârfurile degetelor. Voiam să mă aplec spre el, să inhalez aroma lui. Aşa că mi-am retras mâna şi m-am îndepărtat de el, nevrând să îl forțez prea mult.

Edward deschise ochii şi am văzut că erau înfometați. Nu într-un fel în care să îmi fie teamă, ci mai degrabă cât să îmi încordeze muşchii stomacului şi să îmi facă pulsul să îmi

bubuie din nou în vene.

— Mi-aş dori, şopti el, mi-aş dori să poţi simţi... complexitatea... confuzia... pe care le simt eu. Să poţi înţelege.

Îşi trecu mâna prin părul meu, apoi îmi mângâie delicat faţa.

— Spune-mi, i-am murmurat eu.

— Nu cred că pot. Ţi-am spus, pe de o parte, e foamea – setea – pe care, creatură deplorabilă ce sunt, o simt pentru tine. Şi cred că poţi înţelege asta, într-o anumită măsură. Deşi – râse cu jumătate de gură –, cum nu eşti dependentă de nicio substanţă ilegală, probabil nu o poţi pricepe în întregime.

— Dar... Degetele lui îmi atinseră buzele uşor, făcându-mă din nou să tremur. Mai există şi altfel de foame. Una pe care nici măcar nu o înţeleg, care îmi este străină.

— Pe *asta* s-ar putea s-o înţeleg mai bine decât crezi.

— Nu sunt obişnuit să mă simt atât de uman. Întotdeauna e aşa?

— Pentru mine? Am tăcut o clipă. Nu, niciodată. Niciodată până acum.

Îmi luă mâinile între ale lui. Păreau atât de fragile în strânsoarea lui de fier...

— Nu ştiu cum să fiu aproape de tine, recunoscu el. Nu ştiu dacă pot.

M-am aplecat spre el foarte încet, fără să îl scap din ochi. Mi-am aşezat obrazul pe pieptul lui de piatră. Îi auzeam doar respiraţia şi nimic mai mult.

— Asta e de-ajuns, am oftat eu, închizând ochii.

Într-un gest foarte uman, îşi puse braţele în jurul meu şi îşi lipi faţa de părul meu.

— Eşti mai bun la asta decât crezi, am observat eu.

— Am instincte umane – sunt îngropate adânc, dar există.

Am stat aşa pentru încă un moment incomensurabil; m-am întrebat dacă, la fel ca mine, nu voia nici el să se desprindă din îmbrăţişare. Dar puteam vedea că lumina începea să se ducă, iar umbrele pădurii se apropiau de noi şi am oftat.

— Trebuie să pleci.

— Credeam că nu poți să îmi citeşti gândurile.

— Încep să devină mai clare.

Îi puteam auzi zâmbetul din voce.

Mă luă de umeri, iar eu l-am privit în ochi.

— Pot să îți arăt ceva? întrebă el, cu ochii aprinşi de o încântare bruscă.

— Să îmi arăți ce?

— O să îți arăt cum călătoresc *eu* prin pădure. Îmi văzu expresia feței şi adăugă: Stai liniştită, vei fi în siguranță şi vom ajunge mult mai repede la camionetă. Gura lui se ridică în acel zâmbet ştrengar atât de frumos care aproape îmi oprea inima în loc.

— O să te transformi într-un liliac? l-am întrebat cu precauție.

El râse, mult mai tare decât îl auzisem vreodată.

— De parcă n-am mai auzit chestia *asta* până acum!

— Da, sunt sigură că ți se spune tot timpul.

— Hai, laşă mică, urcă-te în spatele meu!

Am aşteptat să văd dacă glumea, dar se pare că vorbea serios. Zâmbi când îmi citi pe față ezitarea şi se întinse spre mine. Inima mea reacționă; chiar dacă nu îmi putea auzi gândurile, pulsul mă dădea întotdeauna de gol. Apoi mă urcă în spate, cu foarte puțin efort din partea mea. Mi-am încleştat brațele şi picioarele atât de strâns în jurul lui încât aş fi sufocat un om normal. Era ca şi cum m-aş fi agățat de o piatră.

— Sunt un pic mai grea decât rucsacul tău, l-am avertizat.

— Ha! râse el.

Aproape puteam să-l aud cum îşi dă ochii peste cap. Nu-l mai văzusem niciodată atât de binedispus.

Mă sperie când îmi apucă brusc mâna, apăsându-şi palma mea pe față şi inhalând profund.

— De fiecare dată mai uşor, murmură el.

Apoi începu să alerge.

Dacă îmi fusese vreodată teamă de moarte în prezența lui, nici nu se compara cu ceea ce simțeam acum.

Străbătea desişul întunecat al pădurii ca un glonte, ca o fantomă. Nu se auzea niciun sunet, nu era nicio dovadă că

picioarele lui atingeau pământul. Respirația lui nu se modifică nicio clipă, nu dădu niciun semn de oboseală. Dar copacii zburau cu o viteză mortală, la numai câțiva centimetri de noi.

Eram prea îngrozită ca să închid ochii, deşi aerul rece al pădurii îmi biciuia fața şi mă ardea. Mă simțeam de parcă îmi scoteam ca o proastă capul pe fereastra unui avion în zbor. Şi pentru prima dată în viața mea, am simțit slăbiciunea şi amețeala răului de mişcare.

Apoi s-a terminat. Mersesem pe jos ore întregi de dimineață ca să ajungem în poiana lui Edward, iar acum, în câteva minute, ajunsesem înapoi la camionetă.

— Amuzant, nu? Vocea îi era veselă, încântată.

Rămase pe loc, aşteptând să mă dau jos. Am încercat, dar muşchii mei nu răspundeau. Brațele şi picioarele erau în continuare încleştate în jurul lui, în timp ce capul mi se învârtea amețitor.

— Bella? întrebă el, neliniştit.

— Cred că trebuie să mă întind, am icnit eu.

— O, scuze.

Aşteptă, dar eu tot nu puteam să mă mişc.

— Cred că am nevoie de ajutor, am recunoscut eu.

Râse încet, apoi îmi desprinse cu blândețe strânsoarea din jurul gâtului. N-aveam cum să mă împotrivesc puterii de fier a mâinilor lui. Apoi mă trase în față, ținându-mă în brațe ca pe un copil mic. Mă ținu un moment, apoi mă aşeză cu grijă pe patul de ferigi.

— Cum te simți? m-a întrebat.

Nu puteam fi sigură cum mă simțeam când capul mi se învârtea atât de nebuneşte.

— Amețită, cred.

— Pune-ți capul între genunchi.

Am încercat asta şi m-a ajutat puțin. Am inspirat şi expirat încet, ținându-mi capul cât mai nemişcat posibil. Am simțit că s-a aşezat lângă mine. Clipele treceau şi într-un final am reuşit să ridic capul, în urechi auzeam un bâzâit îndepărtat.

— Nu cred c-a fost cea mai bună idee, murmură el.

Am încercat să fiu optimistă, dar vocea îmi era slăbită.

— Nu, a fost foarte interesant.

— Ei! Eşti albă ca o stafie – nu, eşti albă ca *mine!*

— Cred că ar fi trebuit să închid ochii.

— Să ții minte asta data viitoare.

— Data viitoare! am mormăit eu.

Râse, binedispus în continuare.

— Ce te mai dai în spectacol, am bombănit eu.

— Deschide ochii, Bella, spuse el încet.

Era chiar lângă mine, cu fața atât de aproape de a mea. Frumusețea lui îmi bloca mintea – era prea mult, un exces cu care nu mă puteam obişnui.

— Mă gândeam în timp ce alergam... Se opri.

— Cum să nu te loveşti de copaci, sper.

— Bella, prostuțo, chicoti el. Alergatul e a doua mea natură, aşa că nu e ceva la care să mă gândesc.

— Ce te mai dai în spectacol, am bombănit din nou.

El zâmbi.

— Nu, continuă el, mă gândeam că aş vrea să încerc ceva. Şi îmi luă fața din nou în mâinile lui.

Mi s-a tăiat respirația.

Ezită – nu în felul normal, ci uman.

Nu în modul în care un bărbat ar ezita înainte să sărute o femeie, să îi evalueze reacția, să vadă cum va fi primit. Poate că ezita ca să prelungească clipa, momentul ideal de anticipație, uneori mai frumos decât sărutul în sine.

Edward ezită ca să se testeze, să vadă dacă era în siguranță, să se asigure că încă îşi putea controla nevoia.

Iar apoi buzele lui reci, de marmură, se apăsară foarte delicat pe ale mele.

Dar niciunul din noi nu fu pregătit pentru răspunsul meu.

Sângele mi se învolbură sub piele, îmi arse buzele. Respirația îmi ieşi într-un şuier sălbatic. Degetele mi se înnodară în părul lui, trăgându-l spre mine. Buzele mi se despărțiră, inhalându-i aroma amețitoare.

Imediat l-am simțit că se transformă în stâncă imobilă sub buzele mele. Mâinile lui îmi împinseră fața înapoi, cu blândețe, dar cu o forță irezistibilă. Am deschis ochii şi i-am văzut expresia precaută.

— Vai, am şoptit eu.
— E puţin spus.
Ochii îi erau sălbatici, falca încleştată într-o sforţare de a se abţine, însă nu se abătu de la postura lui perfectă. Îmi ţinea faţa la doar câţiva centimetri de a lui. Strălucirea ei mă orbea.
— N-ar trebui să...? Am încercat să mă eliberez, să îi las puţin spaţiu.
Mâinile lui refuzară să mă lase să mă mişc vreun centimetru.
— Nu, e tolerabil. Aşteaptă un moment, te rog.
Vocea lui era politicoasă, controlată.
Mi-am ţinut ochii într-ai lui, privind cum tulburarea din ei descreşte şi se îmblânzeşte.
Apoi glisă cu un zâmbet neastâmpărat.
— Gata, spuse, evident mulţumit de sine însuşi.
— Tolerabil? l-am întrebat.
Râse zgomotos.
— Sunt mai puternic decât credeam. E bine de ştiut.
— Aş vrea să pot spune acelaşi lucru. Îmi pare rău.
— La urma urmei, eşti doar un *om.*
— Mersi mult, am spus cu vocea acidă.
Se ridică în picioare cu una dintre mişcările lui rapide şi graţioase, aproape invizibile. Îmi întinse mâna să mă ajute, un gest neaşteptat. Eram atât de obişnuită cu regula noastră de noncontact grijuliu... I-am apucat mâna rece ca gheaţa, având nevoie de sprijin mai mult decât crezusem. Nu îmi revenise echilibrul încă.
— Încă mai eşti ameţită de la alergare? Sau din cauza priceperii mele la sărutat?
Cât de relaxat, cât de uman părea acum în timp ce râdea, cu faţa lui îngerească netulburată! Era un Edward diferit de cel pe care îl cunoscusem la început. Şi m-am simţit şi mai atrasă de el. Dacă aş fi separată de el acum, aş suferi fizic.
— Nu sunt sigură, încă mai sunt năucă, am reuşit să răspund. Cred că e puţin din amândouă, totuşi.
— Poate că ar trebui să mă laşi pe mine să conduc.
— Ai înnebunit? am protestat eu.

— Conduc mai bine decât tine în ziua ta cea mai bună, mă tachină el. Ai reflexe mai încete.

— Sunt sigură că ai dreptate, dar nu cred că nervii mei sau camioneta mea ar putea suporta.

— Puțină încredere, Bella.

Mâna îmi era în buzunar, strânsă în jurul cheii. Am strâns din buze intenționat, apoi am dat din cap cu un rânjet pe față.

— Nu. Nicio şansă.

Îşi ridică o sprânceană a neîncredere.

Am făcut un pas să îl ocolesc, îndreptându-mă spre portiera şoferului. Poate că m-ar fi lăsat să trec dacă nu m-aş fi clătinat puțin. Sau poate că nu. Brațul lui se strânse într-o capcană de netrecut în jurul taliei mele.

— Bella, deja am depus foarte mult efort ca să te mențin în viață. Nu am de gând să te las la volanul unei maşini când nici măcar nu poți merge drept. Şi apoi, un prieten nu-l lasă pe celălalt să conducă beat, mai adăugă el chicotind.

Puteam să simt mirosul incredibil de dulce care venea dinspre pieptul lui.

— Beat? am obiectat eu.

— Eşti intoxicată de prezența mea.

Zâmbea din nou cu acel zâmbet ironic şi jucăuş.

— La asta nu pot să te contrazic, am oftat eu. Nu aveam ce să fac; nu-i puteam refuza nimic. Am ridicat cheia şi i-am dat drumul, privind cum îi fulgeră mâna să o prindă fără zgomot. Ia-o uşor, camioneta mea e pensionară.

— Foarte sensibilă, fu el de acord.

— Dar tu nu eşti deloc afectat? am întrebat eu, iritată. De prezența mea?

Din nou, trăsăturile lui mobile se transformară, expresia devenindu-i blândă şi caldă. La început nu răspunse; pur şi simplu îşi aplecă fața spre mine şi îşi trecu buzele încet de-a lungul obrazului meu, de la ureche la bărbie şi înapoi. Am tremurat.

— Nu contează, murmură el într-un final. Am reflexele mai bune.

# 14. AUTOSUGESTIE

Conducea bine atunci când menținea viteza în limite rezonabile, trebuia să recunosc. Ca multe alte lucruri, şofatul nu părea să îi solicite niciun efort. Abia se uita la drum şi totuşi roțile nu au deviat nici măcar un centimetru de la centrul benzii. Conducea cu o singură mână, în timp ce pe cealaltă o ținea pe scaun, peste a mea. Uneori privea spre apusul de soare, alteori se uita la mine – la fața mea, la părul care îmi zbura pe fereastra deschisă, la mâinile noastre împletite.

Dăduse drumul la radio pe un post cu muzică veche şi cânta un cântec pe care nu îl mai auzisem niciodată. Ştia fiecare vers.

— Muzica din anii ’50 a fost bună. Mult mai bună decât cea din anii ’60 sau ’70, câh! Se înfioră. Anii ’80 au fost suportabili.

— O să îmi spui vreodată câți ani? l-am întrebat ostentativ, nevrând să îi stric buna dispoziție.

— Contează atât de mult?

Spre uşurarea mea, zâmbetul îi rămase pe buze.

— Nu, dar încă mă mai întreb... M-am strâmbat. Nimic nu e mai bun ca un mister nerezolvat ca să te țină treaz noaptea.

— Mă întreb dacă te va supăra, reflectă el în sinea lui.

Privi spre soare, iar minutele treceau.

— Încearcă, am spus într-un final.

Oftă, apoi se uită în ochii mei, părând să uite complet de drum pentru o vreme. Probabil a văzut acolo ceva care să îl încurajeze. Se uită iar spre soare – lumina astrului care apunea străluci pe pielea lui, scoțând scântei de culoarea rubinului – şi rosti:

— M-am născut în Chicago în 1901. Făcu o pauză şi mă privi cu colțul ochiului. Fața mea era nesurprinsă

intenționat, răbdătoare să audă şi restul. Zâmbi scurt şi continuă. Carlisle m-a găsit într-un spital în vara anului 1918. Aveam 17 ani şi muream de gripă spaniolă.

Mă auzi trăgând brusc aer în piept, deşi sunetul era abia perceptibil pentru urechile mele. Se uită din nou în ochii mei.

— Nu-mi amintesc prea bine – s-a întâmplat cu mult timp în urmă iar amintirile muritorilor pălesc. Se pierdu în gânduri pentru puțin timp înainte să continue. Totuşi îmi amintesc cum m-am simțit când m-a salvat Carlisle. Nu e un lucru uşor, nu e ceva ce poți uita.

— Părinții tăi?

— Muriseră deja de aceeaşi boală. Eram singur. De aceea m-a ales. În haosul epidemiei, nimeni nu ar fi realizat că am dispărut.

— Cum te-a... salvat?

Trecură câteva secunde până să răspundă. Păru că îşi alege cuvintele cu grijă.

— A fost dificil. Nu mulți dintre noi au reținerea necesară să reuşească s-o facă. Dar Carlisle a fost întotdeauna cel mai uman, cel mai milos dintre noi... Nu cred că îi poți găsi vreun egal în toată istoria. Tăcu o clipă. Pentru mine a fost doar foarte, foarte dureros.

Îmi puteam da seama din strânsoarea buzelor că nu va mai spune nimic referitor la acest subiect. Mi-am reprimat curiozitatea, deşi era departe de a fi satisfăcută. Erau multe lucruri la care trebuia să mă gândesc cu atenție, care abia începeau să îmi treacă prin minte. Fără îndoială că mintea lui rapidă observase deja fiecare aspect ce îmi scăpa.

Vocea lui blândă îmi întrerupse gândurile.

— A acționat din singurătate. De obicei acesta e motivul din spatele alegerii. Am fost primul în familia lui Carlisle, deşi a găsit-o pe Esme curând după aceea. Căzuse de pe o stâncă. Au adus-o direct la morga spitalului, deşi, cumva, inima ei încă mai bătea.

— Deci trebuie să fii pe moarte ca să devii...

Nu menționam niciodată cuvântul şi nu l-am putut rosti nici acum.

— Nu, aşa a decis Carlisle. Niciodată n-ar face asta cuiva

care are altă opțiune. Respectul din vocea lui era profund de fiecare dată când vorbea de figura lui paternă. E mai uşor totuşi, continuă el, dacă sângele este slăbit.

Privi spre drumul acum întunecat şi puteam simți că subiectul se închide din nou.

— Şi Emmett şi cu Rosalie?

— Carlisle a adus-o apoi pe Rosalie în familie. Nu mi-am dat seama mai târziu decât că spera ca ea să fie pentru mine ce era Esme pentru el – avea grijă cu gândurile în preajma mea. Îşi dădu ochii peste cap. Dar ea nu a fost niciodată ceva mai mult decât o soră. Doi ani mai târziu l-a găsit pe Emmett. Era la vânătoare – eram în Appalachia pe atunci – şi a găsit un urs pe cale să îl omoare. L-a cărat la Carlisle mai mult de o sută şaizeci de kilometri, pentru că îi era teamă că nu va fi în stare s-o facă ea. Nu pot decât să ghicesc ce călătorie grea trebuie să fi fost pentru ea.

Aruncă spre mine o privire cu subînțelesuri şi ridică mâinile noastre, încă împreunate, să îmi atingă obrazul cu dosul palmei.

— Dar a reuşit, l-am încurajat eu, întorcând capul în fața frumuseții de nesuportat a ochilor lui.

— Da, murmură el. A văzut ceva pe fața lui care a făcut-o îndeajuns de puternică. Şi sunt împreună chiar de atunci. Uneori locuiesc separat de noi, ca soț şi soție. Dar cu cât mai tineri pretindem să fim, cu atât mai mult putem sta într-un anume loc. Forks părea perfect, aşa că ne-am înscris toți la liceu. Râse. Bănuiesc că va trebui să mergem *iar* la nunta lor peste câțiva ani.

— Alice şi Jasper?

— Alice şi Jasper sunt două creaturi foarte rare. Amândoi şi-au dezvoltat o conştiință, cum îi spunem noi, fără călăuzire exterioară. Jasper aparținea unei alte... familii, un tip foarte diferit de familie. A devenit deprimat şi a rătăcit de unul singur. Alice l-a găsit. La fel ca mine, şi ea are anumite daruri mai deosebite față de cei obişnuiți din specia noastră.

— Serios? l-am întrerupt fascinată. Dar ai spus că tu eşti singurul care poate auzi gândurile oamenilor.

— Aşa e. Ea ştie alte lucruri. Ea vede lucruri care s-ar

putea întâmpla, lucruri ce vin. Dar e foarte subiectivă. Viitorul nu e scris în piatră. Lucrurile se pot schimba.

Maxilarul i se încleştă când spuse asta, iar ochii îi ţâşniră spre mine şi înapoi atât de repede încât nu eram sigură dacă nu cumva mi se păruse.

— Ce fel de lucruri vede?

— L-a văzut pe Jasper şi a ştiut că o căuta înainte să o ştie el însuşi. I-a văzut pe Carlisle şi pe familia noastră şi au venit împreună să ne găsească. E cea mai sensibilă la neoameni. De exemplu, întotdeauna vede când un alt grup din specia noastră se apropie. Şi dacă e vreo ameninţare din partea lor.

— Şi sunt mulţi... din specia voastră?

Am fost surprinsă. Câţi dintre ei mergeau oare printre noi nedetectaţi?

— Nu, nu mulţi. Dar majoritatea nu se stabilesc într-un loc. Doar cei ca noi, care au renunţat să vă vâneze pe voi, oamenii – o privire furişă în direcţia mea –, pot să locuiască împreună cu oamenii pentru orice perioadă de timp. Am mai găsit doar o familie ca a noastră, într-un sătuc din Alaska. Am locuit împreună pentru o vreme, dar eram prea mulţi, fiind prea vizibili. Cei dintre noi care trăiesc... diferit au tendinţa să se adune.

— Şi ceilalţi?

— Nomazi, majoritatea. Toţi am trăit aşa uneori. Devine obositor, ca orice altceva. Dar ne mai întâlnim din când în când, pentru că majoritatea preferăm nordul.

— De ce?

Eram parcaţi în faţa casei mele, iar el oprise motorul camionetei. Era linişte şi foarte întuneric; luna nu răsărise pe cer. Lumina de pe verandă era stinsă, aşa că ştiam că tata nu ajunsese acasă încă.

— Ai avut ochii închişi toată după-amiaza asta? mă tachină el. Crezi că aş putea să merg pe stradă în plin soare fără să provoc accidente rutiere? E un motiv pentru care am ales Peninsula Olympic, unul dintre cele mai înnorate locuri din lume. E plăcut să poţi ieşi afară în timpul zilei. Nu-ţi poţi imagina cât de plictisit poţi să devii de noapte în optzeci şi ceva de ani.

— Deci de aici au venit legendele?

— Probabil.

— Iar Alice a venit dintr-o altă familie, ca Jasper?

— Nu, şi acesta este un mister. Alice nu-şi aminteşte viața ei umană deloc. Şi nu ştie cine a creat-o. S-a trezit singură. Oricine a făcut-o a plecat şi niciunul dintre noi nu înțelege de ce sau cum a putut. Dacă nu ar fi avut celălalt simț, dacă nu i-ar fi văzut pe Jasper şi pe Carlisle şi nu ar fi ştiut că într-o zi va deveni una dintre noi, s-ar fi transformat probabil într-o sălbatică absolută.

Erau atât de multe lucruri la care să mă gândesc, atât de multe de întrebat. Dar, spre ruşinea mea, stomacul îmi dădea semne de foame. Fusesem atât de intrigată încât nu observasem, dar acum îmi dădeam seama că eram lihnită.

— Îmi cer scuze, te rețin de la cină.

— Sunt OK, sincer.

— N-am mai petrecut niciodată atât de mult timp în preajma cuiva care mănâncă mâncare. Tind să uit.

— Vreau să stau cu tine.

Îmi era mai uşor să spun asta în întuneric, ştiind că, atunci când vorbesc, vocea îmi trădează dependența fără speranță de el.

— Nu pot să intru? mă întrebă.

— Ai vrea?

Nu-mi puteam imagina aşa ceva, această creatură dumnezeiască stând în scaunul ponosit de bucătărie al tatălui meu.

— Da, dacă nu-i nicio problemă.

Am auzit portiera închizându-se şi aproape instantaneu era la portiera mea, deschizând-o pentru mine.

— Foarte uman, l-am complimentat eu.

— Încep să îmi amintesc.

Merse lângă mine în întuneric, atât de liniştit încât trebuia să mă întorc mereu spre el să văd dacă e acolo. În întuneric arăta mult mai normal. Încă palid, încă de vis în frumusețea lui, dar nu mai era creatura fantastică şi strălucitoare din după-amiaza noastră însorită.

Ajunse la uşă înaintea mea şi o deschise. M-am oprit în

prag.

— Era descuiată uşa?

— Nu, am folosit cheia de sub streaşină.

Am păşit înăuntru, am aprins lumina de pe verandă şi m-am întors să mă uit la el cu o sprânceană ridicată în semn de mirare. Eram sigură că nu folosisem niciodată cheia aceea în fața lui.

— Eram curios cu privire la tine.

— M-ai spionat?

Dar cumva nu puteam să îmi induc în voce mânia potrivită. Eram flatată.

Edward nu se căia deloc.

— Ce altceva mai e de făcut noaptea?

Am lăsat-o baltă pe moment şi am luat-o prin hol spre bucătărie. El ajunse acolo înaintea mea, fără să aibă nevoie de indicații. Se aşeză exact în scaunul în care încercasem să mi-l imaginez. Frumusețea lui ilumina bucătăria. A durat un moment până să mă pot uita în altă parte.

M-am concentrat să îmi pregătesc cina, scoțând lasagna de seara trecută din frigider, punând o porție pe o farfurie şi încălzind-o la microunde. Se învârti în cuptor, umplând bucătăria cu un miros de roşii şi oregano. Nu mi-am luat ochii de la farfurie când am vorbit.

— Cât de des? l-am întrebat nonşalant.

— Poftim?

Păru că l-aş fi smuls dintr-un gând îndepărtat.

Nu m-am întors.

— Cât de des ai venit aici?

— Vin aici aproape în fiecare noapte.

Am ameţit, uimită.

— De ce?

— Eşti interesantă când dormi. Enunță foarte banal. Vorbeşti.

— Nu! am strigat eu, înroşindu-mă până la rădăcina firelor de păr. M-am agățat de masa de bucătărie pentru sprijin. Ştiam că vorbesc în somn, desigur; mama mă tachina cu privire la asta. Totuşi nu mă gândisem niciodată că aveam de ce să mă îngrijorez şi aici de asta.

Pe fața lui se aşternu imediat o expresie mâhnită.

— Te-ai supărat pe mine?

— Depinde!

Mă simțeam şi vorbeam de parcă nu mai puteam respira. Aşteptă.

— De ce? întrebă el.

— De ceea ce ai auzit! m-am plâns eu.

Instantaneu, pe tăcute, veni lângă mine, luându-mi cu grijă mâinile într-ale lui.

— Nu fi supărată! mă rugă el.

Îşi coborî fața la nivelul ochilor mei, uitându-se adânc în ei. Mă simțeam penibil. Am încercat să întorc privirea.

— Ți-e dor de mama ta, şopti el. Eşti îngrijorată pentru ea. Şi, când plouă, sunetul te face neliniştită. Vorbeai mult despre casa ta, dar acum e mai rar. Odată ai spus „*E prea verde*“.

Râse uşor, sperând, după cum îmi puteam da seama, să nu mă supere şi mai mult.

— Altceva? am întrebat.

Ştia unde voiam să ajung.

— Ai spus numele meu, recunoscu el.

Am oftat, înfrântă.

— De multe ori?

— Ce înseamnă „de multe ori“ mai exact?

— O, nu!

Am lăsat capul în jos.

Mă trase la pieptul lui, delicat, natural.

— Nu-ți fie ruşine, îmi şopti el la ureche. Dacă aş putea visa şi eu, te-aş visa numai pe tine. Şi nu mi-e ruşine de asta.

Apoi am auzit amândoi sunetul cauciucurilor pe aleea pietruită, am văzut farurile luminând prin fereastra din față, prin hol, spre noi. Am înghețat în brațele lui.

— Tatăl tău ar trebui să ştie că sunt aici? mă întrebă el.

— Nu sunt sigură… Am încercat să mă gândesc repede la asta.

— Altă dată atunci…

Şi am rămas singură.

— Edward! am şoptit printre dinți.

Am auzit un chicotit fantomatic, apoi nimic. Cheia tatălui meu se întoarse în uşă.

— Bella? mă strigă el.

Înainte mă deranjase; cine altcineva putea fi? Brusc nu mi s-a mai părut aşa de aiurea.

— Aici.

Speram că nu poate auzi nota isterică din vocea mea. Am înșfăcat cina din cuptorul cu microunde şi m-am aşezat la masă în timp ce intra. Paşii lui sunau atât de zgomotos după ziua petrecută cu Edward...

— Îmi pui şi mie nişte lasagna? Sunt rupt.

Îşi scoase cizmele, ținându-se de scaunul lui Edward.

Am luat mâncarea cu mine, hăpăind-o în timp ce îi pregăteam şi lui cina. M-a ars pe limbă. Am umplut două pahare cu lapte în timp ce lasagna se încălzea şi l-am înghițit pe-al meu ca să sting focul din gură. Când am pus paharul pe masă, am remarcat că laptele tremura şi mi-am dat seama că şi mie îmi tremurau mâinile. Charlie se aşeză pe scaun, iar contrastul dintre el şi fostul lui ocupant era comic.

— Mersi, spuse el când i-am pus mâncarea pe masă.

— Cum ai petrecut ziua? l-am întrebat.

Cuvintele erau grăbite; muream de nerăbdare să evadez în camera mea.

— Bine. Peştii au muşcat... Dar tu? Ai făcut tot ce voiai să faci?

— Nu chiar – a fost prea frumos afară ca să stau în casă.

Am mai luat o înghițitură mare de mâncare.

— A fost o zi drăguță, fu el de acord.

Ce afirmație modestă, m-am gândit eu.

Imediat ce am terminat ultima bucățică de lasagna, am ridicat paharul şi am dat repede pe gât restul de lapte.

Charlie mă surprinse cu spiritul lui de observație.

— Te grăbeşti?

— Da, sunt obosită. Mă duc la culcare devreme.

— Pari cam nerăbdătoare, observă el.

Of, oare de ce îşi alesese tocmai seara asta să fie atent?

— Serios? a fost tot ce am putut scoate drept răspuns. Am

spălat repede vasele în chiuvetă şi le-am pus cu fața în jos pe un prosop la uscat.

— E sâmbătă, medită el.

N-am răspuns.

— N-ai planuri astă-seară? întrebă el brusc.

— Nu, tată, tot ce vreau este să mă culc.

— Niciunul dintre băieții din oraş nu e genul tău, nu?

Era suspicios, dar încerca să se poarte normal.

— Nu, niciunul dintre băieți nu mi-a atras atenția încă. Am fost atentă să nu accentuez prea tare cuvântul *băieți* în încercarea mea de a fi sinceră cu Charlie.

— Mă gândeam că poate Mike Newton... Ai spus că e prietenos.

— E doar un prieten, tată.

— Ei bine, eşti prea bună pentru ei, oricum. Aşteaptă până ajungi la facultate ca să începi să cauți.

Visul oricărui tată, ca fiica lui să fie plecată de acasă când încep hormonii s-o ia razna.

— Şi mie mi se pare o idee bună, am spus în timp ce mă îndreptam spre scări.

— Noapte bună, draga mea, strigă el după mine.

Fără îndoială că va asculta cu atenție toată seara, aşteptând să încerc să mă strecor afară.

— Ne vedem mâine dimineață, tată. *Ne vedem la noapte, când o să vii pe furiş la mine în cameră la miezul nopții să mă verifici.*

M-am străduit să îmi fac pasul să pară încet şi obosit în timp ce urcam scările către camera mea. Am închis uşa îndeajuns de tare încât el să audă, apoi am sărit în vârful picioarelor la fereastră. Am deschis-o cu putere şi m-am aplecat afară în noapte. Am scrutat întunericul, umbra impenetrabilă a copacilor.

— Edward? am şoptit, simțindu-mă ca o mare idioată.

Râsul domol veni ca un răspuns din spatele meu.

— Da?

M-am întors, ducându-mi în viteză mâna la gât, surprinsă.

Edward stătea întins, zâmbind larg, pe patul meu, cu mâinile sub cap, cu picioarele atârnându-i la margine,

imaginea relaxării însăşi.

— Vai! am şoptit, căzând moale pe podea.

— Îmi pare rău.

Îşi strânse buzele una de alta, încercând să îşi ascundă amuzamentul.

— Lasă-mă un minut să îmi liniştesc inima…

Se ridică de pe pat încet, ca să nu mă sperie din nou. Apoi se aplecă spre mine şi îşi întinse brațele lungi să mă ridice, apucându-mă de brațe de parcă aş fi fost un copil mic. Mă aşeză pe pat lângă el.

— De ce nu stai lângă mine, sugeră el, punându-şi mâna rece într-a mea. Ce-ți face inima?

— Tu să-mi spui – sunt sigură că o auzi mai bine decât mine.

I-am simțit râsul zguduind patul.

Am stat amândoi acolo în linişte pentru un moment, ascultând cum bătăile inimii mele încetinesc. M-am gândit la faptul că Edward era în camera mea în timp ce tatăl meu e acasă.

— Pot avea un minut în care să fiu umană? l-am întrebat.

— Desigur.

Gesticulă cu o mână arătându-mi că pot să fac ce vreau.

— Stai aici, i-am spus, încercând să par severă.

— Da, doamnă.

Şi se prosti, transformându-se într-o statuie pe marginea patului.

Am sărit în picioare, mi-am înşfăcat pijamalele de pe jos şi port- fardul cu cosmetice de pe birou. Am stins încet lumina şi m-am strecurat afară, închizând uşa.

De jos se auzea sunetul televizorului. Am izbit cu zgomot uşa de la baie, pentru ca Charlie să nu vină sus să mă deranjeze.

Intenționasem să mă grăbesc. Mi-am periat dinții cu repeziciune, încercând să fiu şi meticuloasă, şi rapidă, îndepărtând toate urmele de lasagna. Dar apa fierbinte de la duş nu putea fi grăbită, îmi deznoda muşchii spatelui şi îmi calma pulsul. Mirosul familiar al şamponului m-a făcut să mă simt de parcă aş fi fost aceeaşi persoană care fusesem

dimineață. Am încercat să nu mă gândesc la Edward, care stătea în camera mea, aşteptându-mă, pentru că apoi trebuia să o iau de la capăt cu procesul de relaxare. Într-un final, n-am mai putut amâna. Am închis apa, m-am şters repede cu prosopul, grăbindu-mă din nou. Mi-am tras pe mine tricoul găurit şi pantalonii de trening gri. Era prea târziu să regret că nu îmi adusesem pijamaua de mătase de la Victoria's Secret pe care mi-o dăruise mama acum doi ani de ziua mea şi care încă mai avea etichetele pe ea pe undeva printr-un sertar de acasă.

Mi-am frecat din nou părul cu prosopul, apoi am trecut repede peria prin el. Am aruncat prosopul în coşul de rufe şi periuța şi pasta de dinți în portfard. Apoi am țâşnit în jos pe scări pentru ca Charlie să vadă că eram în pijama cu părul ud.

— Noapte bună, tată.

— Noapte bună, Bella.

Păru speriat de apariția mea. Poate că asta o să îl oprească să mă mai verifice la noapte.

Am urcat scările câte două o dată, încercând să nu fac gălăgie şi am intrat în camera mea, închizând bine uşa în spatele meu.

Edward nu se mişcase niciun centimetru, o sculptură a lui Adonis aşezată pe cuvertura mea ponosită. Am zâmbit, iar el mi-a răspuns, ca o statuie care se reîntoarce la viață.

Ochii lui îmi evaluară ținuta, părul ud şi tricoul zdrențuit. Ridică o sprânceană.

— Drăguț.

M-am strâmbat.

— Nu, îți stă bine.

— Mersi, am şoptit.

M-am dus din nou lângă el, aşezându-mă cu picioarele încrucişate pe pat. Am început să mă uit la crăpăturile din parchet.

— Ce-a fost asta?

— Charlie crede că mă strecor afară.

— O! se gândi la asta. De ce?

De parcă nu ştia gândurile lui Charlie mult mai bine decât

le puteam eu ghici.

— Se pare că arăt puțin prea agitată.

Îmi ridică bărbia, examinându-mi fața.

— Arăți foarte fierbinte, de fapt.

Îşi apleacă fața spre a mea, atingându-şi obrazul rece de pielea mea. Am rămas perfect nemişcată.

— Mmmmm... şopti el.

Era foarte greu să formulez o întrebare coerentă în timp ce mă atingea. Mi-a luat un minut de concentrare ca să încep.

— Pare să fie... mult mai uşor pentru tine, acum, să fii aproape de mine.

— Aşa ți se pare? murmură el, cu nasul alunecându-i spre urechea mea.

I-am simțit mâna, mai uşoară decât aripa unui fluture, dându-mi părul umed pe spate, astfel încât buzele lui să poată atinge scobitura de după ureche.

— Mult, mult mai uşor, am spus, încercând să expir.

— Hmm.

— Aşa că mă întrebam... am început din nou, dar degetele lui îmi conturau delicat clavicula, aşa că mi-am pierdut şirul gândurilor.

— Da? şopti el.

— De ce crezi că... — vocea îmi tremură, făcându-mă de râs – e aşa?

Am simțit tremuratul respirației lui pe gâtul meu când râse.

— Autosugestie.

M-am tras înapoi; când m-am retras, el a înghețat pe loc şi nu i-am mai putut auzi sunetul respirației.

Ne-am uitat precauți unul la altul pentru un moment, apoi, în timp ce maxilarul încordat i se relaxă, expresia îi deveni nedumerită.

— Am greşit cu ceva?

— Nu, din contră. Mă înnebuneşti, i-am explicat.

Se gândi o secundă la asta, apoi, când vorbi, păru mulțumit.

— Serios?

Un zâmbet triumfător îi ilumină treptat fața.

— Ce vrei? Aplauze? l-am întrebat sarcastică.

Râse.

— Sunt doar plăcut surprins, clarifică el. În ultimii aproape o sută de ani, spuse pe un ton care mă tachina, nu mi-am imaginat niciodată ceva de genul acesta. N-am crezut că voi găsi vreodată pe cineva cu care să vreau să fiu... în alt fel decât cu frații şi surorile mele. Iar apoi să îmi dau seama că, deşi totul e nou pentru mine, sunt bun la asta... să fiu cu tine...

— Eşti bun la toate, am subliniat eu.

Ridică din umeri fără să mă contrazică şi am râs amândoi în şoaptă.

— Dar cum poate fi uşor acum? l-am presat eu. În după-amiaza asta...

— Nu e uşor, oftă el. Dar în după-amiaza aceasta eram încă... indecis. Îmi pare rău de ce s-a întâmplat, e de neiertat din partea mea că m-am purtat în felul acela.

— Nu e de neiertat, l-am contrazis eu.

— Mulțumesc. Zâmbi. Vezi tu, continuă el, uitându-se în jos acum, nu eram sigur dacă sunt îndeajuns de puternic... îmi ridică una din mâini şi o apăsă delicat de fața lui. Şi cât timp mai exista posibilitatea să fiu... copleşit – trase în piept mirosul încheieturii mele – au fost... susceptibil. Până când m-am decis că sunt destul de puternic, că nu există absolut nicio posibilitate să... că nu aş putea să...

Nu-l mai văzusem niciodată să se lupte atât să îşi găsească cuvintele. Era atât de... uman.

— Deci nu e nicio posibilitate acum?

— Autosugestie, repetă el, zâmbind, cu dinții strălucitori chiar şi în întuneric.

— Uau, ce uşor a fost! am spus eu.

Îşi dădu capul pe spate şi râse, încet ca o şoaptă, dar tot exuberant.

— Uşor pentru tine, mă corectă el, atingându-mi nasul cu vârful degetului.

Apoi fața îi deveni brusc serioasă.

— Încerc, şopti el, cu durere în voce. Dacă devine... prea mult, sunt sigur că voi fi capabil să plec.

M-am încruntat. Nu-mi plăcea când discutam despre plecare.

— Şi îmi va fi mai greu mâine, continuă el. Am avut aroma ta în cap toată ziua şi m-am obişnuit incredibil de mult cu ea. Dacă stau departe de tine pentru o anumită perioadă, va trebui s-o iau de la capăt. Cred că nu chiar de la zero, totuşi.

— Atunci nu pleca, i-am răspuns, incapabilă să îmi ascund dorința din voce.

— Nici eu nu vreau, replică el, relaxându-se cu un zâmbet blând pe buze. Adu lanțurile! Sunt prizonierul tău.

Dar mâinile lui lungi formară cătuşe în jurul încheieturilor mele în timp ce vorbea. Râse cu râsul lui uşor şi muzical. Râsese în seara asta mai mult decât îl văzusem făcând-o în tot timpul petrecut cu el până atunci.

— Pari mai... optimist decât de obicei, am observat eu. Nu te-am mai văzut aşa niciodată.

— Nu aşa ar trebui să fie? Zâmbi. Fiorii primei iubiri, şi toate alea. E incredibil, nu, ce diferență e între ce citeşti despre ceva sau ce vezi în poze şi ce trăieşti?

— Foarte diferit, am fost eu de acord. Mai intens decât mi-am imaginat.

— De exemplu – cuvintele îi veneau mai natural acum, trebuia să mă concentrez ca să înțeleg totul –, sentimentul de gelozie. Am citit despre el de-o sută de mii de ori, am văzut actori interpretându-l în mii de piese şi filme. Credeam că am înțeles destul de bine ce înseamnă. Dar m-a şocat... Se strâmbă. Îți aminteşti de ziua când Mike te-a invitat la bal?

Am dat din cap, deşi îmi aminteam de acea zi din cu totul alt motiv.

— Ziua în care ai început să vorbeşti din nou cu mine.

— Am fost surprins de izbucnirea de revoltă, aproape furie, pe care am simțit-o – n-am recunoscut ce era la început. Eram mai nervos decât de obicei pentru că nu puteam să îți citesc gândurile, să ştiu de ce l-ai refuzat. Era doar de dragul prietenei tale? Exista altcineva? Ştiam că nu aveam dreptul să îmi pese, oricare ar fi fost situația. Am *încercat* să nu îmi pese. Apoi a început să se formeze o coadă, chicoti el. M-am încruntat în întuneric. Am aşteptat, nejustificat de neliniştit

să aud ce le spui, să îți privesc expresia. Nu puteam să neg că mă simțeam uşurat privindu-ți enervarea de pe față. Dar nu puteam fi sigur. Aceea a fost prima seară în care am venit aici. M-am luptat toată noaptea, în timp ce te priveam dormind, cu prăpastia dintre ce ştiam că e *corect* din punct de vedere moral, etic şi ceea ce *voiam* eu. Ştiam că, dacă voi continua să te ignor aşa cum ar fi trebuit sau dacă m-aş fi îndepărtat pentru câțiva ani, până când ai fi plecat, într-o zi îi vei spune da lui Mike sau unuia ca el. Mă înfuria asta. Iar apoi, şopti el, în timp ce dormeai, mi-ai rostit numele. Ai vorbit atât de clar încât la început am crezut că te-ai trezit. Dar te-ai întors pe-o parte, agitată, şi ai mai murmurat încă o dată numele meu, apoi ai oftat. Sentimentul care m-a cuprins în clipa aceea era descurajant, cutremurător. Şi ştiam că nu-l mai pot ignora.

Tăcu pentru o clipă, probabil ascultând cum bătea inima în pieptul meu.

— Dar gelozia… e un lucru ciudat. Mult mai puternic decât aş fi crezut. Şi irațional! Chiar acum, când Charlie te-a întrebat de ordinarul ăla de Mike Newton… Scutură din cap, furios.

— Ar fi trebuit să ştiu că o să asculți, am mormăit eu.

— Desigur.

— Asta te-a făcut gelos totuşi, pe bune?

— Sunt novice la treaba asta; tu reînvii omul din mine şi totul e mult mai puternic pentru că e nou.

— Dar sincer, l-am tachinat eu, să te deranjeze asta, după ce am auzit că Rosalie – Rosalie, încarnarea frumuseții însăşi, *Rosalie* – era menită pentru tine. Cu sau fără Emmett, cum pot concura cu ea?

— Nu e nicio competiție.

Dinții lui sclipiră. Îmi trase mâinile încătuşate la spatele lui, ținându-mă la piept. Am rămas cât de nemişcată am putut, respirând cu precauție chiar.

— Ştiu că nu e nicio competiție, am murmurat lipită de pielea lui rece. Asta e problema.

— Desigur că Rosalie e frumoasă în felul ei, dar, chiar dacă nu mi-ar fi fost ca o soră, n-ar putea niciodată să fie măcar o

zecime, nu, o sutime la fel de atrăgătoare pentru mine cum eşti tu. Deveni serios acum, gânditor. Timp de aproape nouăzeci de ani, am trăit în mijlocul alor mei şi alor tăi… gândindu-mă mereu că eram complet de unul singur, fără să îmi dau seama ce căutam. Şi fără să găsesc ceva, pentru că nu erai în viață încă.

— Nu pare cinstit, am şoptit eu, cu fața încă ascunsă la pieptul lui, ascultându-i ritmul respirației. Eu n-a trebuit să aştept deloc. Eu de ce să scap aşa de uşor?

— Ai dreptate, fu el de acord, cu amuzament. Cu siguranță că ar trebui să îngreunez lucrurile pentru tine. Îşi desprinse una dintre mâini, îmi eliberă încheietura, numai ca s-o prindă cu atenție în cealaltă mână. Îmi mângâie părul umed cu delicatețe, din creştetul capului până în talie. Tu doar îți rişti viața în fiecare secundă pe care o petreci cu mine, cu siguranță nu e mult. Trebuie să întorci spatele naturii, umanității… Cât valorează asta?

— Foarte puțin – nu mă simt privată de nimic.

— Nu încă.

Vocea i se umplu brusc de o durere mult prea veche.

Am încercat să mă trag înapoi să mă uit în ochii lui, dar mâna i s-a închis pe încheietura mea într-o strânsoare indestructibilă.

— Ce… am început să întreb, când corpul lui deveni alert.

Am înghețat, dar Edward îmi eliberă brusc mâinile şi dispăru. Am fost la un pas de a cădea în nas.

— Întinde-te! şopti el.

Nu-mi dădeam seama de unde vorbea din întuneric. M-am rostogolit sub pătură, strângându-mă ghem pe o parte, aşa cum dormeam mereu. Am auzit uşa deschizându-se când Charlie se uită înăuntru ca să se asigure că eram unde trebuia să fiu. Am respirat ritmic, exagerând mişcarea.

Trecu un minut foarte lung. Am ascultat, nesigură dacă auzisem uşa închizându-se. Apoi brațul rece al lui Edward mă cuprinse din nou, sub pătură, cu buzele la urechile mele.

— Eşti o actriță groaznică, pot spune că această carieră e exclusă pentru tine.

— La naiba, am murmurat eu.

Inima mi se zbătea în piept.

Începu să fredoneze o melodie pe care n-am recunoscut-o; suna ca un cântec de leagăn. Apoi se opri.

— Să îți cânt până adormi?

— Da, sigur, am râs eu. De parcă aş putea dormi cu tine aici!

— Păi faci asta tot timpul, îmi reaminti el.

— Dar nu *ştiam* că eşti aici, am replicat eu glacial.

— Deci dacă nu vrei să dormi… sugeră el, ignorându-mi tonul.

Mi s-a oprit respirația.

— Dacă nu vreau sa dorm…?

Edward chicoti.

— Deci ce vrei să faci?

La început n-am putut răspunde.

— Nu sunt sigură, am răspuns într-un final.

— Spune-mi când te decizi.

Îi simțeam răsuflarea rece pe gât, nasul lui alunecând de-a lungul obrazului meu, inhalând.

— Credeam că te-ai obişnuit.

— Doar pentru că rezist vinului, nu înseamnă că nu pot aprecia buchetul, şopti el. Ai un miros foarte floral, a lavandă… sau frezie, observă el. Îmi lasă gura apă.

— Mda, am o zi foarte proastă atunci când nu îmi spune *cineva* cât de comestibil miros.

Edward chicoti, apoi oftă.

— M-am hotărât ce vreau să fac, i-am spus. Vreau să îmi povesteşti mai multe despre tine.

— Întreabă-mă orice.

Am revizuit întrebările în minte până am ajuns la cea mai importantă.

— De ce faceți asta? am spus. Tot nu înțeleg de ce vă străduiți atât de mult să rezistați la ceea ce… sunteți. Te rog, nu mă înțelege greşit, desigur că mă bucur că o faceți. Doar că nu îmi dau seama de ce vă mai obosiți.

Ezită înainte să răspundă.

— Ai pus o întrebare bună şi nu eşti prima care întreabă acest lucru. Ceilalți – majoritatea celor ca noi care sunt

destul de mulțumiți cu viața pe care o duc – se întreabă şi ei cum supraviețuim. Dar vezi tu, doar fiindcă am fost... creați într-un anume fel... nu înseamnă că nu putem alege să ne ridicăm, să cucerim granițele unui destin pe care niciunul dintre noi nu şi l-a dorit. Să încercăm să păstrăm orice esență de umanitate putem.

Am rămas nemişcată, fără să mai pot spune nimic de emoție.

— Ai adormit? şopti el după câteva minute.

— Nu.

— Numai cu privire la asta erai curioasă?

Am dat ochii peste cap.

— Nu chiar.

— Ce altceva mai vrei să ştii?

— De ce poți citi gândurile – de ce numai tu? Şi Alice, care vede viitorul... de ce se întâmplă asta?

L-am simțit dând din umeri în întuneric.

— Nu ştim cu adevărat. Carlisle are o teorie... El crede că aducem cu noi în această viață cele mai puternice trăsături umane pe care le-am avut, unele sunt amplificate, cum ar fi mințile sau simțurile noastre. El crede că eu eram deja foarte sensibil la gândurile celor din jurul meu. Şi că Alice avea previziuni înainte, oriunde ar fi fost.

— Ce a adus el în viața asta? Şi ceilalți?

— Carlisle a adus compasiunea. Esme a adus capacitatea de a iubi intens. Emmett şi-a adus forța fizică, Rosalie... tenacitatea. Sau am mai putea s-o numim încăpățânare, se amuză el. Jasper e foarte interesant. Era foarte carismatic în prima lui viață, capabil să îi influențeze pe cei din jur să vadă lucrurile la fel ca el. Acum e capabil să manipuleze emoțiile celor din jurul lui – să calmeze o cameră plină de oameni furioşi, de exemplu, sau invers, să anime o mulțime letargică. E un dar foarte subtil.

M-am gândit la imposibilitățile pe care le descria, încercând să absorb informația. El aşteptă foarte răbdător în timp ce eu meditam.

— Deci, de unde a început totul? Vreau să zic, Carlisle te-a schimbat pe tine, înainte cineva trebuie să îl fi schimbat pe el

şi tot aşa...

— Păi, voi de unde ați venit? Evoluție? Creație? Nu se poate să fi evoluat în acelaşi fel ca şi celelalte specii, prădători şi prăzi? Sau, dacă nu crezi că toată lumea asta s-a inventat singură, ceea ce nu prea accept, e aşa de greu de crezut că aceeaşi forță care a creat şi delicatul peştişor auriu, şi rechinul, şi puiul de focă, şi balena ucigaşă ne-ar fi putut crea şi pe noi la un loc cu voi?

— Lasă-mă să ghicesc – eu sunt puiul de focă, nu?

— Corect.

Râse şi apoi ceva îmi atinse părul – buzele lui?

Voiam să mă întorc spre el, să văd dacă într-adevăr buzele lui îmi atingeau părul. Dar trebuia să fiu cuminte; nu voiam să îngreunez lucrurile pentru el şi mai mult decât erau deja.

— Eşti gata să te culci? întrebă el, întrerupând tăcerea scurtă. Sau mai ai şi alte întrebări?

— Numai vreun milion sau două.

— Mai avem şi ziua de mâine, şi pe cea de poimâine şi tot aşa... îmi reaminti el.

Am zâmbit la acest gând, euforică.

— Eşti sigur că nu o să dispari odată cu sosirea dimineții? Voiam să fiu sigură. Eşti o creatură mitică până la urmă.

— Nu o să te părăsesc. Vocea lui avea sigiliul unei promisiuni.

— Atunci încă una în seara asta... Şi am roşit. Întunericul nu mă ajuta – sunt sigură că putea simți căldura bruscă de sub pielea mea.

— Ce e?

— Nu, las-o baltă. M-am răzgândit.

— Bella, poți să mă întrebi orice.

N-am răspuns şi el oftă.

— Mă tot gândesc că va fi mai puțin frustrant că nu-ți aud gândurile. Dar e din ce în ce mai rău.

— Mă bucur că nu-mi poți citi gândurile. E îndeajuns de rău că tragi cu urechea la ce vorbesc în somn.

— Te rog...

Vocea îi era atât de convingătoare, atât de imposibil să îi rezist.

Am scuturat din cap.

— Dacă nu îmi spui, voi presupune că e ceva mult mai rău decât e deja, mă amenință el, supărat. Te rog… Din nou, vocea aceea rugătoare.

— Ei bine, am început eu, bucuroasă că nu-mi putea vedea fața.

— Da?

— Ai spus că Rosalie şi Emmett se vor căsători în curând… E acea… căsnicie… la fel ca pentru oameni?

Râse din toată inima acum, înțelegând.

— La *asta* voiai să ajungi?

M-am foit, incapabilă să răspund.

— Da, bănuiesc că e cam la fel, răspunse el. Ți-am spus, majoritatea dorințelor omeneşti sunt acolo, doar că ascunse în spatele unor dorințe mai puternice.

— Aha, a fost tot ce am putut spune.

— E şi un motiv în spatele curiozității tale?

— Păi, mă întrebam… dacă tu şi cu mine… cândva…

Deveni brusc serios, îmi puteam da seama după felul în care a înghețat brusc. Am înțepenit şi eu, reacționând automat.

— Nu cred că… asta… ar fi posibil pentru noi.

— Pentru că ar fi prea greu pentru tine dacă aş fi atât de… aproape?

— Cu siguranță că şi asta e o problemă. Dar nu la asta mă gândeam. Doar că eşti atât de delicată, atât de fragilă. Trebuie să am mare grijă la tot ce fac atunci când suntem împreună, ca să nu te rănesc. Te-aş putea omorî foarte uşor, Bella, pur şi simplu din greşeală. Vocea lui devenise doar un murmur uşor. Îşi puse palma rece ca gheața pe obrazul meu. Dacă sunt grăbit… dacă pentru o secundă nu sunt îndeajuns de atent, aş putea să întind mâna, vrând să îți ating fața, şi să îți zdrobesc craniul din greşeală. Tu nu realizezi cât de incredibil de *fragilă* eşti. Nu îmi pot permite niciodată, dar absolut niciodată, să îmi pierd controlul în acest fel când sunt cu tine.

Aşteptă să răspund, devenind neliniştit când nu am făcut-o.

— Te-ai speriat? mă întrebă.

Am aşteptat un minut până să răspund, ca să nu mint.

— Nu, sunt bine.

Păru să delibereze un moment.

— Sunt curios acum totuşi, spuse el, cu vocea blândă din nou. Tu ai... vreodată?

Lăsă fraza necompletată, în mod sugestiv.

— Bineînțeles că nu. M-am înroşit. Ți-am spus că n-am mai simțit asta niciodată pentru cineva, nici pe aproape.

— Ştiu. Doar că ştiu gândurile altor oameni. Ştiu că dragostea şi pasiunea nu sunt întotdeauna acelaşi lucru.

— Pentru mine, da. Asta dacă există pentru mine, am suspinat.

— Ce bine. Măcar acest lucru îl avem în comun.

Părea satisfăcut.

— Instinctele tale umane... am început. El aşteptă. Ei bine, mă găseşti atractivă în felul *acela* vreun pic?

Râse şi îmi ciufuli discret părul aproape uscat.

— Poate nu sunt om, dar sunt bărbat, mă asigură el.

Am căscat involuntar.

— Ți-am răspuns la întrebări, acum ar trebui să dormi, insistă el.

— Nu sunt sigură că pot.

— Vrei să plec?

— Nu! am spus, prea tare.

Râse, apoi începu să fredoneze acelaşi cântec de leagăn necunoscut; vocea unui înger, dulce în urechea mea.

Mai obosită decât credeam, epuizată de ziua lungă, plină de emoții, cum nu mai simțisem niciodată, am alunecat într-un somn profund în brațele lui reci.

# 15. FAMILIA CULLEN

Lumina difuză a unei noi zile înnorate mă trezi într-un final. Am rămas întinsă, cu brațele peste ochi, amețită şi zăpăcită. Ceva, un vis care se străduia să nu fie uitat, se

lupta să pătrundă în conştiința mea. Am gemut şi m-am rostogolit pe-o parte, sperând să adorm la loc. Dar mi-a revenit brusc în minte ziua de ieri.

— O!

M-am ridicat atât de repede că a început să mi se învârtească capul.

— Părul tău arată ca o căpiță de fân... dar îmi place.

Vocea lui calmă veni din balansoarul din colț.

— Edward! Ai rămas! m-am bucurat eu şi m-am aruncat în brațele lui, fără să stau prea mult pe gânduri. În clipa în care am realizat ce făceam, am înghețat, şocată de propriul entuziasm necontrolat. M-am uitat în ochii lui, temându-mă că am depăşit limita.

Dar el râse.

— Desigur, răspunse el, speriat, dar părând încântat de reacția mea.

Mâinile lui îmi masară spatele.

Mi-am aşezat capul cu precauție pe umărul lui, inspirându-i mirosul pielii.

— Eram sigură că am visat.

— Nu eşti tu chiar atât de creativă, mă luă el peste picior.

— Charlie! mi-am amintit, sărind iar fără să mă gândesc şi îndreptându-mă spre uşă.

— A plecat acum o oră – după ce ți-a reataşat cablurile de la baterie, aş putea adăuga. Trebuie să recunosc că sunt dezamăgit. Doar atât să fie de ajuns ca să te oprească dacă ai fi hotărâtă să pleci?

Am deliberat acolo unde stăteam, vrând cu disperare să mă întorc la el, dar temându-mă că poate îmi mirosea gura.

— De obicei nu eşti atât de confuză dimineața, observă el.

Deschise brațele şi mă invită să mă întorc. O invitație aproape irezistibilă.

— Am nevoie de încă un minut uman, am recunoscut eu.

— Te aştept.

Am fugit la baie, fără să îmi recunosc emoțiile. Nu mă cunoşteam deloc, nici pe dinafară, nici pe dinăuntru. Fața din oglindă îmi era practic străină – ochii prea strălucitori, pete aprinse de roşu pe obraji. După ce m-am spălat pe dinți,

m-am chinuit să pun ordine în haosul încâlcit în care era părul meu. M-am stropit pe faţă cu apă rece şi am încercat să respir normal, fără prea mult succes. Aproape am alergat înapoi în camera mea.

Părea un miracol că încă mai era acolo, cu braţele încă deschise pentru mine. Se întinse spre mine, iar inima mi-o luă nebuneşte la goană.

— Bine-ai revenit, murmură el, luându-mă în braţe.

Mă legănă în scaun pentru o vreme, în linişte, până când am observat că avea alte haine şi că părul îi era aranjat.

— Ai plecat? l-am acuzat, atingând gulerul cămăşii lui noi.

— Păi nu puteam să plec în hainele în care am venit. Ce-ar zice vecinii?

M-am îmbufnat.

— Dormeai foarte profund; n-am pierdut nimic. Ochii lui sclipiră. Ai vorbit înainte să plec.

Am gemut.

— Ce ai auzit?

Ochii lui aurii deveniră foarte blânzi.

— Ai spus că mă iubeşti.

— Ştiai asta deja, i-am reamintit, lăsând capul în jos.

— Mi-a făcut plăcere să aud, oricum.

Mi-am ascuns faţa în umărul lui.

— Te iubesc, i-am şoptit.

— Tu eşti viaţa mea acum, răspunse el simplu.

În acel moment nu mai aveam ce să ne spunem. Ne-am balansat în scaun înainte şi înapoi în timp ce camera se umplea treptat de lumină.

— E timpul pentru micul dejun, spuse el într-un final, nonşalant, pentru a-mi demonstra, sunt sigură, că îşi aminteşte toate slăbiciunile mele omeneşti.

Aşa că mi-am cuprins gâtul cu ambele mâini şi m-am uitat la el cu ochii mari. Edward mă privi şocat.

— Glumesc! am chicotit eu. Şi tu care spuneai că nu ştiu să joc teatru.

Se încruntă dezgustat.

— N-a fost amuzant.

— Ba a fost amuzant, şi ştii asta.

Dar i-am examinat cu atenție ochii aurii, pentru a mă asigura că am fost iertată. Se pare că eram.

— Să reformulez? întrebă el. E timpul pentru micul dejun pentru oameni.

— Aha, bine.

Mă aruncă peste umărul lui de piatră, delicat, dar cu o rapiditate care m-a lăsat fără suflare. Am protestat în timp ce mă cobora cu uşurință în jos pe scări, dar el mă ignoră. Mă aşeză pe un scaun. Bucătăria era luminoasă, fericită, părând că îmi reflectă dispoziția.

— Ce-avem la micul dejun? am întrebat veselă.

Asta îl deconcertă pentru o clipă.

— Ăăă, nu sunt sigur. Ce-ai dori?

Fruntea lui de marmură se încreți. Am râs şi am sărit de pe scaun.

— E în regulă, mă descurc foarte bine singură. Fii atent cum vânez. Am găsit un castron şi o cutie de cereale. Îl simțeam cum mă urmăreşte cu privirea în timp ce turnam laptele şi căutam o lingură. Mi-am aşezat mâncarea pe masă, apoi m-am oprit.

— Pot să îți ofer şi ție ceva? am întrebat, nevrând să fiu nepoliticoasă. Edward îşi dădu ochii peste cap.

— Mănâncă, Bella.

M-am aşezat la masă, privindu-l în timp ce luam o înghițitură. Mă urmărea, studiindu-mi fiecare mişcare. Mă făcea să mă simt conştientă de mine însămi. Am înghițit mâncarea, ca să îi vorbesc, să îi distrag atenția.

— Ce-avem azi în program? l-am întrebat.

— Hmm... l-am privit compunându-şi răspunsul cu atenție. Ce-ai spune să îmi cunoşti familia?

M-am înecat.

— Ți-e frică? Părea plin de speranță.

— Da, am recunoscut; cum puteam să neg? O vedea în ochii mei.

— Nu-ți face griji. Zâmbi. Te protejez eu.

— Nu mi-e frică de ei, i-am explicat. Mi-e teamă că nu... o să mă placă. Nu vor fi, ei bine, surprinşi că aduci pe cineva... ca mine... acasă, să îi cunoască? Ei ştiu că eu ştiu totul

despre ei?

— O, da, ei ştiu deja totul. Au făcut pariuri ieri, ştii – zâmbi, dar vocea îi era dură – dacă te aduc înapoi acasă sau nu, deşi nu-mi pot imagina de ce ar paria cineva contra lui Alice. Oricum, nu există secrete în familia mea, din cauză că eu citesc gândurile şi Alice vede viitorul şi aşa mai departe.

— Şi Jasper care te face să te simţi bine şi confortabil ca să dai totul din tine, nu uita asta.

— Ai fost atentă, zâmbi el aprobator.

— Mi s-a spus că mai fac asta din când în când, m-am strâmbat eu. Deci Alice a văzut că vin?

Reacţia lui a fost stranie.

— Ceva de genul, spuse el reţinut, întorcându-se ca să nu îi văd ochii. L-am privit curioasă. E bună chestia aia? mă întrebă el, întorcându-se brusc din nou către mine şi studiindu-mi micul dejun cu o privire în ochi care mă tachina. Sincer, nu pare foarte apetisant.

— Păi, nu e un grizzly iritat... am murmurat, ignorându-l când mi-a aruncat o privire încruntată.

Încă mă întrebam de ce îmi răspunsese în acel fel când am menţionat-o pe Alice. M-am grăbit să termin cerealele, făcând speculaţii.

Edward stătea în mijlocul bucătăriei, din nou ca o statuie a lui Adonis, uitându-se în gol pe fereastra care dădea în spatele casei. Apoi reveni cu privirea la mine şi zâmbi incredibil de fermecător.

— Şi ar trebui să mă prezinţi şi tu tatălui tău, cred.

— Deja te cunoaşte, i-am reamintit.

— Ca băiatul care îţi este iubit, vreau să zic.

L-am privit cu suspiciune.

— De ce?

— Nu aşa se obişnuieşte? mă întrebă inocent.

— Nu ştiu, am recunoscut. Istoricul meu în materie de relaţii nu-mi dădea foarte multe indicaţii cu privire la asta. Nu că s-ar fi aplicat regulile unei relaţii normale în cazul nostru. Nu e necesar să facem asta, ştii. Nu mă aştept să... adică nu trebuie să mă curtezi.

Zâmbetul lui era răbdător.

— Nu te curtez.

Mă jucam cu cerealele, aranjându-le pe marginea castronului, muşcându-mi buzele.

— Ai de gând să îi spui lui Charlie că sunt iubitul tău sau nu? ceru el să ştie.

— Asta eşti? Mi-am suprimat un fior la gândul că Edward, Charlie şi cuvântul *iubit* sunt împreună în aceeaşi cameră.

— E o interpretare cam lejeră a cuvântului *prieten*, trebuie să recunosc.

— De fapt, aveam impresia că eşti ceva mai mult decât atât, am mărturisit eu, uitându-mă la masă.

— Păi, nu cred că trebuie să îi dăm toate detaliile sângeroase. Se întinse peste masă şi îmi ridică bărbia cu un deget rece şi delicat. Dar va trebui să primească nişte explicaţii cu privire la motivul pentru care vin atât de des pe aici. Nu vreau ca şeful de poliţie Swan să obţină un ordin de interdicţie împotriva mea.

— Vei fi? l-am întrebat, neliniştită brusc. Chiar vei fi aici?

— Atât timp cât vei dori, mă asigură el.

— Întotdeauna te voi dori, l-am avertizat eu. Pentru totdeauna.

Înconjură încet masa şi, oprindu-se la câţiva paşi de mine, se întinse şi îmi atinse obrazul cu vârfurile degetelor. Expresia feţei îi era impenetrabilă.

— Te întristează asta? l-am întrebat.

Nu răspunse. Se uită fix în ochii mei preţ de câteva secunde.

— Ai terminat? mă întrebă el într-un final.

Am sărit în picioare.

— Da.

— Îmbracă-te. Te aştept aici.

Îmi era greu să mă decid cu ce să mă îmbrac. Mă îndoiam că exista vreo carte de bune maniere care să descrie cum să te îmbraci când iubitul tău vampir te duce acasă la el să te prezinte familiei lui de vampiri. Era o uşurare să pot gândi acel cuvânt. Ştiam că intenţionat îl evitam în restul timpului.

Până la urmă m-am îmbrăcat în singura mea fustă – lungă, kaki, sport. Mi-am pus bluza bleumarin pe care o

complimentase el odată. O scurtă privire în oglindă îmi confirmă că părul meu avea o zi proastă, aşa că l-am prins într-o coadă la spate.

— Gata. Am coborât scările. Sunt decentă.

Mă aştepta la baza scărilor, mai aproape decât am crezut, şi m-am oprit direct în el. Mă susținu menținându-mă la o distanță precaută de el timp de câteva secunde înainte să mă tragă brusc mai aproape.

— N-ai dreptate, din nou, murmură el la urechea mea. Eşti incredibil de indecentă – nimeni nu ar trebui să arate aşa de ispititor, nu e corect.

— Ispititoare în ce sens? l-am întrebat. Mă pot schimba...

Oftă, dând din cap.

— Eşti *atât* de absurdă.

Îşi apăsă delicat buzele reci pe ale mele şi am simțit cum se învârte camera cu mine. Aroma respirației lui mă împiedica să mai gândesc.

— Să îți explic în ce fel eşti tentantă pentru mine? spuse el. Era clar o întrebare retorică. Degetele lui îmi coborâră încet pe spate, respirația devenindu-i tot mai sacadată. Mâinile îmi erau moi pe pieptul lui, şi m-am simțit din nou cu capul în nori. Îşi aplecă încet capul şi îşi atinse buzele reci de ale mele pentru a doua oară, foarte atent, despărțindu-le delicat.

Apoi m-am prăbuşit.

— Bella?

Vocea îi era alarmată în timp ce mă prinse şi mă trase în sus.

— M-ai... făcut... să... leşin, l-am acuzat amețită.

— *Ce mă fac eu cu tine?* gemu el exasperat. Ieri te-am sărutat şi m-ai atacat! Azi îmi leşini în brațe!

Am râs slab, lăsându-i brațele să mă susțină în timp ce mi se învârtea capul.

— Iată că nu mă pricep la toate, oftă el.

— Tocmai asta e problema. Eram încă amețită. Te pricepi *prea* bine. Mult, mult prea bine.

— Te simți rău? mă întrebă; mă mai văzuse aşa şi înainte.

— Nu, nu a fost acelaşi fel de leşin. Nu ştiu ce s-a

întâmplat. Am dat din cap în semn de scuză. Cred că am uitat să respir.

— Nu te pot lua nicăieri dacă te simți aşa.

— Mă simt bine, am insistat eu. Familia ta va crede oricum că sunt nebună, deci ce mai contează?

Îmi evaluă fața pentru un moment.

— Sunt foarte îndrăgostit de culoarea aceasta a pielii tale, declară el pe neaşteptate.

M-am înroşit de plăcere şi m-am uitat în altă parte.

— Uite ce e, mă străduiesc foarte tare să nu mă gândesc la ceea ce sunt pe punctul de a face, aşa că vrei să mergem o dată? l-am întrebat.

— Şi tu eşti îngrijorată nu pentru că te îndrepți spre o casă plină de vampiri, ci pentru că ți-e teamă că acei vampiri nu te vor accepta, corect?

— Exact, am răspuns imediat, ascunzându-mi surpriza că folosise atât de nonşalant acel cuvânt.

Edward scutură din cap.

— Eşti incredibilă.

Mi-am dat seama, în timp ce conducea camioneta mea în afara centrului oraşului, că habar nu aveam unde locuieşte. Am trecut peste podul de pe râul Calawah, pe şoseaua care şerpuia spre nord, iar casele care treceau în goană pe lângă noi deveneau mai rare şi mai mari. Apoi am trecut de toate casele şi am intrat în pădurea încețoşată. Încercam să mă decid dacă să întreb sau să fiu răbdătoare, când el întoarse brusc maşina pe un drum nepavat. Era nemarcat, abia vizibil printre ferigi. Pădurea era deasă, iar în fața noastră drumul se vedea doar câțiva metri, răsucindu-se, ca un şarpe, în jurul copacilor seculari.

Apoi, după câțiva kilometri, printre copaci se zări ceva şi brusc am ajuns pe o păşune. Sau era de fapt peluza unei case?! Totuşi umbra pădurii nu se domolea, întrucât erau şase cedri uriaşi care umbreau un acru întreg de pământ cu crengile lor întinse. Copacii îşi păstrau umbra protectoare chiar până la pereții casei care se ridica între ei, făcând veranda lată ce înconjura parterul să pară demodată.

Nu ştiu la ce m-am aşteptat, dar sigur nu la asta. Casa

arăta ca şi cum timpul n-ar fi trecut peste ea, perfectă, dar probabil că avea vreo sută de ani. Era vopsită într-un alb delicat, îngălbenit, cu două etaje, dreptunghiulară şi foarte bine proporționată. Ferestrele şi uşile făceau parte din structura originală sau erau restaurate la perfecție. Camioneta mea era singura maşină la vedere. Puteam auzi râul în apropiere, ascuns în obscuritatea pădurii.

— Uau!

— Îți place? Zâmbi.

— Are… un anume farmec.

Îşi trecu mâinile prin părul meu strâns în coadă şi chicoti.

— Eşti gata? mă întrebă deschizând uşa.

— Absolut deloc. Hai să mergem!

Am încercat să râd, dar râsul părea să mi se oprească în gât. Mi-am întins părul, emoționată.

— Arăți minunat.

Mă luă de mână cu uşurință, fără să se gândească la asta.

Am mers împreună pe sub umbra deasă, spre verandă. Ştiam că simte cât sunt de încordată; degetul lui mare trasa cercuri relaxante în palma mea.

Îmi deschise uşa.

Interiorul era şi mai surprinzător, mai puțin previzibil decât exteriorul. Era foarte luminos, foarte deschis şi foarte încăpător. Inițial, probabil fuseseră mai multe camere, dar pereții fuseseră îndepărtați pentru a crea un singur spațiu imens. Peretele sudic, care dădea în spatele casei, fusese înlocuit în întregime cu unul de sticlă, iar prin el se vedea peluza ce se întindea dincolo de umbra cedrilor până la râul larg. O scară masivă domina partea vestică a casei. Pereții, tavanul înalt cu grinzi şi podelele de lemn, acoperite cu covoare groase, erau de diverse nuanțe de alb.

Părinții lui Edward stăteau în picioare chiar în stânga uşii, pe o porțiune ridicată de podea, lângă un pian spectaculos de mare, aşteptând să ne întâmpine.

Îl mai văzusem pe doctorul Cullen şi înainte, desigur, totuşi nu m-am putut abține să nu fiu uimită de tinerețea lui, de perfecțiunea lui scandaloasă. Lângă el era Esme, am presupus eu, singura din familie pe care nu o văzusem

niciodată. Avea aceleaşi trăsături palide, frumoase ca şi ceilalţi. Ceva în legătură cu faţa ei în formă de inimă şi cu valurile de păr moale de culoarea caramelului îmi aminti de inocenţa epocii filmului mut. Era scundă, subţire, dar totuşi mai puţin slabă, mai rotunjită decât ceilalţi. Amândoi erau îmbrăcaţi lejer, în culori deschise care se asortau cu interiorul casei. Zâmbiră prietenos, dar nu făcură nicio mişcare să se apropie de noi. Încercând să nu mă sperie, am bănuit eu.

— Carlisle, Esme, vocea lui Edward întrerupse tăcerea scurtă, aceasta este Bella.

— Bine-ai venit, Bella!

Pasul lui Carlisle era măsurat, precaut, în timp ce se apropia de mine. Îşi ridică mâna ostentativ, iar eu am păşit în faţă să dau mâna cu el.

— Mă bucur să vă văd din nou, domnule doctor Cullen.

— Te rog, spune-mi Carlisle.

— Carlisle.

I-am zâmbit, surprinsă de încrederea neaşteptată care mă cuprinse. L-am simţit pe Edward relaxându-se lângă mine.

Esme zâmbi şi veni şi ea spre mine, întinzându-mi mâna. Strânsoarea ei rece, ca de piatră, era exact cum mă aşteptasem.

— Mă bucur foarte mult să te cunosc, spuse ea sincer.

— Mulţumesc. Şi eu mă bucur să te cunosc.

Şi chiar mă bucuram. Era ca şi cum aş fi întâlnit un personaj de basm – Albă ca Zăpada în persoană.

— Unde sunt Alice şi Jasper? întrebă Edward, dar nimeni nu răspunse, pentru că tocmai apăruseră în partea de sus a scării largi.

— Hei, Edward, strigă Alice entuziasmată.

Alergă în jos pe scări, o siluetă cu păr negru şi piele albă, oprindu-se brusc şi graţios în faţa mea. Carlisle şi Esme îi aruncară priviri de avertizare, dar mie îmi plăcea. Era natural – pentru ea, cel puţin.

— Bună, Bella! spuse Alice şi se aplecă în faţă şi mă sărută pe obraz. Dacă Esme şi Carlisle păreau precauţi înainte, acum erau speriaţi. Şi în ochii mei se vedea şocul, dar eram

foarte încântată că părea să mă placă atât de mult. M-am speriat să îl simt pe Edward încordându-se lângă mine. M-am uitat la el, dar fața lui era de necitit.

— Chiar că miroşi bine, n-am remarcat asta niciodată, comentă ea, făcându-mă să mă simt jenată.

Nimeni nu părea să ştie ce să spună, apoi apăru Jasper – înalt şi puternic. Un sentiment de pace se răspândi prin mine şi m-am simțit brusc confortabil în ciuda locului în care mă aflam. Edward îl privi pe Jasper, ridicând o sprânceană, şi mi-am amintit ce putea Jasper să facă.

— Bună, Bella, spuse Jasper.

Păstră distanța şi nu se oferi să îmi strângă mâna. Dar era imposibil să mă simt ciudat în preajma lui.

— Bună, Jasper. I-am zâmbit timid, apoi le-am zâmbit şi celorlalți.

— Mă bucur să vă cunosc pe toți. Aveți o casă foarte frumoasă, am adăugat convențional.

— Mulțumesc, spuse Esme. Ne bucurăm foarte mult că ai venit.

Vorbea din suflet şi mi-am dat seama că ea credea că sunt curajoasă.

Mi-am mai dat seama şi de faptul că Rosalie şi Emmett nu erau prin preajmă şi mi-am amintit de negarea prea inocentă a lui Edward când l-am întrebat dacă ceilalți nu mă plăceau.

Expresia lui Carlisle mă distrase din meditație; se uita cu subînțeles la Edward cu o expresie intensă. Din colțul ochiului, l-am văzut pe Edward dând o dată din cap.

M-am uitat în altă parte, încercând să fiu politicoasă. Ochii îmi rătăciră din nou spre instrumentul superb de pe platforma de lângă uşă. Mi-am amintit brusc fantezia mea din copilărie, că, dacă aş câştiga vreodată la loterie, i-aş cumpăra mamei un pian uriaş. Nu era foarte talentată – cânta doar pentru ea la pianina cumpărată la mâna a doua –, dar îmi plăcea s-o privesc cântând. Era fericită, absorbită – îmi părea o ființă cu totul nouă, misterioasă, cineva care nu era „mămica“ de zi cu zi pe care o ştiam. M-a dat la cursuri de pian, dar, ca majoritatea copiilor, am bocit până a lăsat-o baltă.

Esme îmi observă preocuparea.

— Cânți? întrebă ea, înclinând capul către pian.

Am dat din cap.

— Deloc. Dar e frumos. Este al tău?

— Nu, râse ea. Edward nu ți-a spus că e meloman?

— Nu. M-am uitat urât la expresia lui brusc inocentă. Bănuiesc că ar fi trebuit să ştiu.

Esme ridică o sprânceană delicată în semn de confuzie.

— Edward poate să facă orice, nu? am explicat eu.

Jasper chicoti, iar Esme îi aruncă lui Edward o privire dojenitoare.

— Sper că nu te-ai dat în spectacol – e nepoliticos, îl certă ea.

— Doar un pic, râse el nestingherit.

Fața ei se îmblânzi auzindu-l şi amândoi schimbară o privire scurtă pe care nu am înțeles-o, deşi fața lui Esme părea aproape încrezută.

— De fapt a fost chiar prea modest, am corectat eu.

— Păi, cântă pentru ea, îl încurajă Esme.

— Tocmai ai spus că e nepoliticos să te dai în spectacol, obiectă el.

— Există excepții la fiecare regulă, replică ea.

— Mi-ar plăcea să te aud cântând, m-am oferit eu.

— S-a aranjat atunci.

Esme îl împinse spre pian. Edward mă trase după el, aşezându-mă pe banchetă lângă el.

Îmi aruncă o privire lungă, exasperată, înainte să se întoarcă spre clape. Apoi degetele lui alunecară iute peste clapele de fildeş, iar camera se umplu de o muzică atât de complexă şi de frumoasă încât era imposibil să crezi că la pian se aflau numai două mâini. Am simțit cum rămân cu gura căscată de uimire şi am auzit chicoteli discrete în spatele meu, la reacția mea.

Edward se uită la mine relaxat, iar muzica încă se mai auzea în jurul nostru, fără întrerupere, şi îmi făcu cu ochiul.

— Îți place?

— Tu ai compus asta? am rostit, înțelegând.

El încuviință din cap.

— E preferata lui Esme.

Am închis ochii, scuturând capul.

— Mă simt extrem de insignifiantă.

Muzica încetini, transformându-se în ceva mai delicat şi, spre surpriza mea, am detectat melodia cântecului de leagăn țesându-se din bogăția notelor.

— Pe acesta tu l-ai inspirat, spuse el blând.

Muzica deveni nemaipomenit de dulce. N-am putut să spun nimic.

— Şi ei te plac, să ştii, spuse el, făcând conversație. Mai ales Esme.

Am privit în spatele meu, dar camera imensă era acum goală.

— Unde au dispărut?

— Ne-au oferit în mod foarte subtil puțină intimitate, bănuiesc.

Am oftat.

— *Ei* da, mă plac. Dar Rosalie şi Emmett... Am lăsat-o în aer, neştiind cum să îmi exprim îndoielile.

Edward se încruntă.

— Nu-ți face griji cu privire la Rosalie, spuse el, cu ochii larg deschişi şi persuasivi. Se dă ea pe brazdă.

Am strâns din buze, sceptică.

— Emmett?

— Păi, ce-i drept el crede că *sunt* nebun, dar nu are nicio problemă cu tine. Încearcă să o convingă pe Rosalie.

— Ce o supără pe ea?

Nu eram sigură că voiam să ştiu adevărul. Edward oftă profund.

— Rosalie se luptă cel mai mult cu... ceea ce suntem. Este greu pentru ea ca cineva din afară să ştie adevărul. Şi e puțin geloasă.

— *Rosalie* e geloasă pe *mine?* l-am întrebat neîncrezătoare.

Am încercat să îmi imaginez un univers în care o femeie atât de răpitoare ca Rosalie ar putea avea vreun motiv să fie geloasă pe o fată ca mine.

— Eşti om. Ridică din umeri. Îşi doreşte să fie şi ea la fel.

— Aha, am murmurat, încă şocată. Totuşi chiar şi

Jasper...

— Asta e vina mea de fapt, spuse el. Ți-am spus că el e cel care încearcă de puțin timp stilul nostru de viață. L-am avertizat să păstreze distanța.

M-am gândit la motivul pentru care făcuse asta şi m-am înfiorat.

— Esme şi Carlisle...? am continuat repede, ca să nu observe.

— Sunt fericiți să mă vadă fericit. De fapt, lui Esme nu i-ar păsa dacă ai avea trei ochi şi labe de gâscă. În tot acest timp a fost îngrijorată pentru mine, temându-se că îmi lipseşte ceva din structura mea esențială, că am fost prea tânăr când m-a schimbat Carlisle... E înnebunită de fericire. De fiecare dată când te ating, aproape se îneacă de satisfacție.

— Alice pare foarte... entuziastă.

— Alice are propriul mod de a privi lucrurile, spuse el printre dinți.

— Şi nu ai de gând să îmi explici asta, nu?

Se lăsă un moment de tăcere. Îşi dădu seama că ştiam că îmi ascunde ceva. Am realizat că nu avea de gând să îmi împărtăşească nimic. Nu acum.

— Deci, ce îți spunea Carlisle mai devreme?

Sprâncenele i se apropiară una de alta.

— Ai observat asta, nu?

Am dat din umeri.

— Desigur.

Se uită gânditor la mine timp de câteva secunde înainte să răspundă.

— Voia să îmi dea nişte veşti – nu ştia dacă e ceva ce aş vrea să îți spun şi ție.

— O să îmi spui?

— Trebuie, pentru că voi fi puțin... superprotector cu tine în următoarele zile – sau săptămâni – şi n-aş vrea să crezi că sunt în mod normal un tiran.

— Ce e în neregulă?

— Nimic nu e în neregulă deocamdată. Doar că Alice vede nişte vizitatori sosind în curând. Ei ştiu că suntem aici şi sunt curioşi.

— Vizitatori?

— Da... bine, nu sunt ca noi, desigur – la obiceiurile de vânătoare mă refer. Probabil nu vor intra deloc în oraş, dar cu siguranță nu am de gând să te scap din ochi până pleacă.

Am tremurat.

— În sfârşit, o reacție rațională! murmură el. Începeam să cred că nu ai deloc spirit de autoconservare.

N-am replicat nimic de data asta, întorcând capul şi rătăcind cu privirea din nou prin camera spațioasă. El îmi urmări privirea.

— Nu e ceea ce te-ai aşteptat, nu? întrebă el, cu vocea plină de sine.

— Nu, am recunoscut.

— Nu sunt sicrie, nici cranii stivuite pe la colțuri; nici nu cred că avem pânze de păianjen... Ce dezamăgire trebuie să fie pentru tine, continuă el cu viclenie.

I-am ignorat tachinările.

— E atât de deschis... de spațios.

Îmi răspunse cu seriozitate.

— E singurul loc în care nu trebuie să ne ascundem.

Cântecul pe care îl cânta la pian, cântecul meu, alunecă spre final, notele de încheiere trecând într-o cheie mai melancolică. Ultima notă rămase în aer, chinuitoare în liniştea aşternută.

— Mulțumesc, am murmurat eu.

Mi-am dat seama că aveam lacrimi în ochi. Le-am şters, jenată.

Edward îmi atinse colțul ochiului, prinzând o lacrimă pe care o ratasem. Îşi ridică degetul, examinând picătura umedă cu atenție. Apoi, atât de repede încât nu am fost sigură că a făcut-o, îşi duse degetul la gură să o guste.

M-am uitat la el, întrebătoare, şi el mă privi un moment lung, apoi zâmbi, într-un final.

— Vrei să vezi restul casei?

— Niciun sicriu? am verificat eu, fără ca sarcasmul din voce să îmi ascundă uşoara, dar sincera nerăbdare pe care o simțeam.

Râse, apoi mă luă de mână şi mă conduse de la pian.

— Niciun sicriu, promise el.

Am urcat pe scara masivă, ținându-mă de balustrada netedă ca satinul. Coridorul lung de la capătul scărilor avea lambriuri dintr-un lemn de culoarea mierii, acelaşi ca la podele.

— Camera lui Rosalie şi a lui Emmett... biroul lui Carlisle... camera lui Alice, îmi arăta el în timp ce treceam pe lângă uşi.

Ar fi continuat, dar m-am oprit brusc la capătul coridorului, holbându-mă neîncrezătoare la ornamentul atârnat pe peretele de deasupra capului meu. Edward se amuză de expresia mea şocată.

— Poți să râzi, spuse el. E ironic cumva.

N-am râs. Mâna mi s-a ridicat automat, cu un deget întins, de parcă aş fi vrut să ating crucea mare de lemn, patina ei întunecată contrastând cu nuanța deschisă a peretelui. N-am atins-o totuşi, deşi eram curioasă dacă lemnul îmbătrânit era la fel de mătăsos pe cât părea.

— Trebuie să fie foarte veche, am ghicit eu.

Dădu din umeri.

— De la începutul anilor 1630, mai mult sau mai puțin.

M-am întors de la crucea de pe perete ca să mă uit la el.

— De ce o țineți aici? l-am întrebat.

— Din nostalgie. A aparținut tatălui lui Carlisle.

— Colecționa antichități, am sugerat plină de îndoială.

— Nu. A sculptat-o chiar el. Era agățată deasupra amvonului din vicariatul în care predica.

Nu eram sigură dacă fața mea trăda şocul, dar m-am întors totuşi să privesc crucea simplă şi veche. Am făcut repede un calcul mental; crucea avea peste trei sute şaptezeci de ani. Liniştea se prelungea în timp ce eu mă luptam să asimilez conceptul atâtor ani.

— Te simți bine? Părea îngrijorat.

— Ce vârstă are Carlisle? l-am întrebat repede, ignorându-i întrebarea, uitându-mă în continuare în sus.

— Tocmai şi-a sărbătorit aniversarea cu numărul trei sute şaizeci şi doi, spuse Edward.

L-am privit din nou, cu un milion de întrebări în ochi.

Mă privi cu atenție în timp ce îmi povesti.

— Carlisle s-a născut la Londra, prin anul 1640, crede el. Timpul nu era la fel de bine marcat atunci, cel puțin pentru oamenii de rând. A fost chiar înainte de conducerea lui Cromwell, totuşi.

Mi-am menținut expresia feței, conştientă că mă examina în timp ce ascultam. Era mai uşor dacă nu încercam să cred.

— Era singurul fiu al unui pastor anglican. Mama lui a murit la naştere. Tatăl lui era un om intolerant. Când protestanții au venit la putere, era entuziast cu privire la persecutarea romano-catolicilor şi a celor de alte religii. Mai credea foarte puternic şi în realitatea răului. Conducea vânători de vrăjitoare, vârcolaci... şi vampiri.

Am încremenit auzind cuvântul. Sunt sigură că a observat, dar continuă fără să spună nimic.

— Ardeau o mulțime de oameni nevinovați – creaturile reale pe care el le căuta nu erau atât de uşor de prins. Când pastorul a îmbătrânit, l-a pus pe fiul lui ascultător să se ocupe de raiduri. La început, Carlisle a fost o dezamăgire; nu acuza prea iute şi nici nu vedea demoni acolo unde nu existau. Dar era perseverent şi mult mai deştept decât tatăl lui. Chiar a descoperit o haită de vampiri adevărați care trăiau ascunşi în canalizarea oraşului, ieşind doar noaptea să vâneze. În zilele acelea, când monştrii nu erau doar mituri şi legende, acesta era modul în care trăiau majoritatea. Oamenii şi-au adunat furcile şi torțele, desigur – râsul lui scurt era mai sumbru acum şi au aşteptat acolo unde Carlisle văzuse monştrii ieşind pe stradă. Într-un final a ieşit unul.

Vocea lui abia se auzea; m-am chinuit să înțeleg cuvintele.

— Probabil că era bătrân şi slăbit de foame. Carlisle l-a auzit strigând la ceilalți în latină când a simțit mirosul gloatei. A alergat pe străzi, iar Carlisle – avea 23 de ani şi era foarte rapid – a pornit primul să îl urmărească. Creatura ar fi putut foarte uşor să scape fugind, dar Carlisle crede că era prea înfometat, aşa că s-a întors şi a atacat. L-a rănit pe Carlisle mai întâi, dar ceilalți erau prea aproape, aşa că s-a întors să se apere. A omorât doi oameni şi a fugit cu un al

treilea, lăsându-l pe Carlisle sângerând în stradă.

Se opri. Simțeam că erau lucruri pe care mi le ascundea, că nu-mi spunea totul.

— Carlisle ştia ce va face tatăl lui. Avea să ardă corpurile – tot ce era infectat de monstru urma să fie distrus. Carlisle a acționat din instinct ca să îşi salveze viața. S-a târât departe de alee în timp ce mulțimea urmărea duşmanul şi victima acestuia. S-a ascuns într-o pivniță, îngropându-se în cartofi putreziți timp de trei zile. E un miracol că a reuşit să nu scoată niciun sunet, să nu se lase descoperit. Apoi şi-a dat seama ce a devenit.

Nu sunt sigură ce dezvăluia fața mea, dar se întrerupse brusc.

— Cum te simți? mă întrebă.

— Sunt bine, l-am asigurat. Şi, deşi mi-am muşcat buza de ezitare, probabil că a văzut curiozitatea arzându-mi în ochi.

Zâmbi.

— Îmi imaginez că mai ai câteva întrebări pentru mine.

— Câteva.

Zâmbetul i se lărgi peste dinții strălucitori. Se întoarse de-a lungul coridorului, trăgându-mă după el de mână.

— Atunci vino, mă încurajă el. O să-ți arăt.

# 16. CARLISLE

Mă conduse înapoi la camera pe care el o indicase ca fiind biroul lui Carlisle. Se opri o clipă în fața uşii.

— Intrați, ne invită vocea lui Carlisle.

Edward deschise uşa unei camere cu tavan înalt şi cu ferestre mari, îndreptate spre vest. Şi aici pereții aveau lambriuri, dar erau de un lemn mai închis la culoare – acolo unde erau vizibili. Pereții erau acoperiți aproape în întregime cu şiruri de rafturi de cărți mult mai înalte decât mine, care

găzduiau mai multe cărți decât văzusem eu vreodată în afara unei biblioteci.

Carlisle era aşezat în spatele unui birou imens de mahon, într-un scaun de piele. Tocmai punea un semn de carte între paginile volumului gros pe care-l ținea în mână. Camera arăta aşa cum mi-am imaginat întotdeauna biroul unui decan de facultate – numai că el era prea tânăr ca să i se potrivească rolul.

— Pot să vă ajut cu ceva? ne întrebă el amabil, ridicându-se din scaun.

— Voiam să îi arăt Bellei câte ceva din istoria noastră, spuse Edward. Bine, istoria ta de fapt.

— Nu am vrut să deranjăm, m-am scuzat eu.

— Nu e niciun deranj. De unde ai de gând să începi?

— De la Căruțaş, răspunse Edward punând uşor o mână pe umărul meu şi întorcându-mă să mă uit la uşa camerei în care tocmai intraserăm.

De câte ori mă atingea, chiar şi în cele mai neînsemnate feluri, inima mea avea o reacție zgomotoasă. Era şi mai jenant cu Carlisle de față.

Peretele la care ne uitam acum era diferit de ceilalți. În loc de rafturi cu cărți, era acoperit cu fotografii înrămate de toate mărimile, unele în culori tari, iar altele alb-negru. Am căutat o logică, vreo temă comună a colecției, dar nu am găsit nimic la o examinare grăbită.

Edward m-a tras spre partea din stânga, oprindu-mă în fața unei picturi mici şi pătrate în ulei cu ramă netedă de lemn. Aceasta nu ieşea în evidență printre cele mai mari şi mai strălucitoare; pictată în diferite tonuri de sepia, înfățişa un oraş în miniatură plin de acoperişuri foarte abrupte, cu clopotnițe subțiri în vârful unor turnuri răzlețe. Un râu lat umplea prim-planul, traversat de un pod acoperit cu clădiri ce păreau catedrale în miniatură.

— Londra în anii 1650, spuse Edward.

— Londra tinereții mele, adăugă Carlisle de la câțiva metri din spatele nostru.

Am tresărit; nu-l auzisem apropiindu-se. Edward mă strânse tare de mână.

— Vrei să spui *tu* povestea? îl întrebă Edward.

M-am răsucit să prind reacția lui Carlisle. El îmi întâlni privirea şi zâmbi.

— Aş vrea, răspunse el. Dar sunt puțin în întârziere. Au sunat de la spital de dimineață – doctorul Snow este bolnav şi şi-a luat o zi liberă. Şi, în plus, ştii povestea la fel de bine ca şi mine, adăugă el, zâmbind spre Edward de data aceasta.

Era o combinație greu de asociat – grijile de zi cu zi ale doctorului oraşului, prins în mijlocul unei discuții despre tinerețea lui din Londra secolului al XVII-lea. Mai era de asemenea tulburător de ştiut că vorbea cu glas tare numai de dragul meu. După ce îmi zâmbi călduros, Carlisle părăsi încăperea. M-am uitat mult la fotografia mică ce înfățişa oraşul natal al lui Carlisle.

— Apoi ce-a întâmplat? am întrebat într-un final, ridicând privirea spre Edward, care se uita la mine. Când şi-a dat seama ce i se întâmplase?

Privi din nou spre fotografii, iar eu m-am uitat să văd care dintre ele îi captase atenția. Era un peisaj mai mare în culori palide de toamnă – o pajişte goală, umbrită, într-o pădure, cu un vârf de stâncă în depărtare.

— Când şi-a dat seama ce a devenit, spuse Edward încet, s-a răzvrătit. A încercat să se autodistrugă. Dar asta nu-i ceva ce se face aşa uşor.

— Cum? Nu am intenționat să întreb cu voce tare, dar cuvântul mi-a ieşit pur şi simplu din cauza şocului.

— Sărea de la mari înălțimi, îmi spuse Edward cu vocea impasibilă. A încercat să se înece în ocean… dar era tânăr în noua lui viață şi, deci, foarte puternic. Este uimitor cum rezista… să nu se hrănească… fiind încă atât de tânăr. Instinctul este mai puternic atunci, depăşeşte totul. Dar îi era atât de scârbă de sine însuşi încât a avut puterea să încerce să se sinucidă prin înfometare.

— Se poate aşa ceva? Vocea îmi era slabă.

— Nu, sunt foarte puține metode prin care putem muri.

Am deschis gura să întreb, dar el vorbi înainte să apuc.

— Aşa că a devenit foarte înfometat şi într-un final slăbit. S-a ținut cât de departe a putut de oameni, realizând că şi

voința sa își pierdea din intensitate. Luni de zile a rătăcit noaptea, căutând cele mai singuratice locuri, fiind în continuare dezgustat de sine. Într-o noapte, o turmă de căprioare a trecut pe lângă ascunzătoarea sa. Era atât de sălbăticit de sete încât a atacat fără să stea pe gânduri. Puterea i-a revenit şi şi-a dat seama că exista o alternativă la a deveni monstrul ticălos de care se temea. Nu mâncase el vânat în viața anterioară? În următoarele luni a luat ființă noua lui filosofie. Putea exista fără a fi demon. S-a regăsit pe sine însuşi. A început să profite mai bine de timpul său. Întotdeauna fusese inteligent şi dornic să învețe. Acum avea timp nelimitat în fața lui. Noaptea studia, ziua se ascundea. A înotat până în Franța şi…

— *A înotat* până în Franța?

— Oamenii trec Canalul înot tot timpul, Bella, îmi aminti el răbdător.

— Presupun că aşa este. Doar că suna amuzant în context. Continuă.

— E uşor pentru noi să înotăm…

— Totul e uşor pentru *voi*, am completat eu.

El aşteptă, cu o expresie amuzată pe față.

— Nu te mai întrerup, promit.

El chicoti sumbru şi îşi termină propoziția.

— Pentru că, practic, noi nu avem nevoie să respirăm.

— Voi…

— Nu, nu, ai promis. El râse punându-şi uşor degetul rece pe buzele mele. Vrei să auzi povestea sau nu?

— Nu poți să-mi spui nişte lucruri de genul acesta şi apoi să te aştepți să nu zic nimic, am mormăit eu sub degetul lui.

Îşi ridică mâna, punând-o pe umărul meu. Viteza inimii mele reacționă la atingere, dar eu am insistat.

— Nu trebuie *să respirați?* am întrebat eu.

— Nu, nu este nevoie. E doar un obicei.

Ridică din umeri.

— Cât timp puteți rezista fără să… *respirați?*

— Oricât, presupun; nu ştiu. Devine un pic cam incomod… să nu ai simțul mirosului.

— Un pic cam incomod, am îngânat eu.

Nu am dat importanță mimicii mele, dar ceva pe chipul meu îl făcu să devină sobru. Lăsă mâna să-i cadă într-o parte şi stătu nemişcat, cu ochii ațintiți la fața mea. Tăcerea se accentuă. Trăsăturile îi erau împietrite.

— S-a întâmplat ceva? am şoptit eu, atingându-i fața înghețată.

Fața îi se îmblânzi sub atingerea mea şi apoi oftă.

— Tot aştept să se întâmple.

— Ce să se întâmple?

— Ştiu că la un moment dat ceea ce îți spun sau ceea ce vezi va fi prea mult. Şi apoi vei fugi de mine țipând. Zâmbi discret, dar ochii îi erau serioşi. Nu o să te opresc. Vreau să se întâmple asta pentru că vreau să fii în siguranță. Şi totuşi vreau să fiu cu tine. Cele două dorințe sunt imposibil de împăcat...

Se dădu mai în spate, uitându-se la fața mea şi aşteptând.

— Nu fug nicăieri, am promis eu.

— Asta rămâne de văzut, spuse el zâmbind din nou.

M-am încruntat la el.

— Hai, continuă... Carlisle înota spre Franța.

Se opri, intrând iar în atmosfera poveştii. Involuntar, ochii i se opriră pe un alt tablou... cel mai colorat dintre toate, cel mai frumos înrămat şi cel mai mare; era de două ori mai lat decât uşa lângă care atârna. Pânza abunda în figuri luminoase în rochii bufante, mişunând în jurul unor coloane înalte şi pe balcoane de marmură. Nu puteam să-mi dau seama dacă reprezenta mitologia greacă sau dacă personajele care pluteau în nori trebuiau să fie biblice.

— Carlisle a înotat spre Franța şi apoi a continuat să călătorească prin Europa, la universitățile de acolo. Noaptea studia muzică, ştiință, medicină... până şi-a găsit adevărata chemare, penitența lui, adică salvarea vieților umane. Expresia feței îi deveni plină de respect, aproape reverențioasă. Nu pot să descriu lupta aşa cum trebuie; lui Carlisle i-au trebuit două secole de efort chinuitor ca să-şi perfecționeze autocontrolul. Acum este imun la mirosul de sânge uman şi poate să practice munca pe care o iubeşte fără agonie. Simte o pace imensă acolo, la spital...

Edward se uită în gol pentru un moment lung. Brusc păru să îşi amintească scopul său. Bătu cu degetul pe tabloul imens din fața noastră.

— Studia în Italia când i-a descoperit pe ceilalți acolo. Erau mult mai civilizați şi mai educați decât scursurile din canalele londoneze.

Atinse un grup de patru, de persoane grave, pictate pe cel mai înalt balcon, uitându-se cu calm în jos la nenorocirea de sub ei. Am examinat grupul cu grijă şi mi-am dat seama, râzând de surprindere, că îl recunoşteam pe omul cu părul auriu.

— Solimena[9] a fost inspirat în mare parte de prietenii lui Carlisle. Îi picta deseori ca pe nişte zei, chicoti Edward. Aro, Marcus, Caius, spuse el, arătând spre ceilalți trei, doi bruneți şi unul cu părul alb ca de zăpadă. Protectorii nocturni ai artei.

— Ce s-a întâmplat cu ei? m-am întrebat eu cu glas tare, oprindu-mă cu degetul îndreptat spre ei la un centimetru de pânză.

— Sunt încă acolo. Ridică din umeri. Aşa cum au fost de cine ştie câte milenii. Carlisle a stat cu ei doar o perioadă scurtă de timp, câteva zeci de ani. Le admira foarte mult civilizația, rafinamentul, dar insistau să îi schimbe aversiunea față de „sursa lui naturală de hrană", cum o numeau ei. Încercau să-l convingă pe el, el pe ei, fără niciun rezultat. În acel moment Carlisle a decis să încerce Lumea Nouă. A visat să găsească alții la fel ca el. Înțelegi tu, era foarte singur. Mult timp nu a găsit pe nimeni. Dar, din moment ce monştrii deveniseră doar personaje de basm, el a descoperit că putea interacționa cu oamenii nebănuitori, ca şi cum ar fi de-al lor. A început să practice medicina. Dar compania după care tânjea îl ocolea; nu putea să rişte să se apropie prea tare de cineva. Când a lovit epidemia de gripă, lucra în tură de noapte la un spital din Chicago. De câțiva ani se tot gândea la un lucru pe care aproape că l-ar fi pus în

---

9 *Francesco Solimena* - pictor italian din epoca barocă (n.tr.)

practică... De vreme ce nu găsea un partener, avea să creeze unul. Nu era absolut sigur cum avusese loc transformarea lui, aşa că ezita să ia o decizie. Şi, în plus nu suferea ideea să răpească viaţa cuiva aşa cum i se întâmplase lui. Cu acel gând în minte m-a găsit pe mine. Pentru mine nu mai era nicio speranţă; fusesem abandonat într-un salon cu muribunzii. El îi îngrijise pe părinţii mei şi ştia că rămăsesem singur. S-a hotărât să încerce...

Vocea lui, aproape o şoaptă acum, se stinse. Se uită în gol prin ferestrele orientate spre vest. Eram curioasă să ştiu ce imagini îi treceau acum prin minte, amintirile lui Carlisle sau ale lui. Am aşteptat în linişte. Când s-a întors din nou spre mine, un zâmbet angelic suav îi lumină faţa.

— Şi aşa am ajuns de unde am plecat, concluzionă el.

— Şi de atunci ai stat mereu alături de Carlisle? am întrebat eu.

— Aproape mereu. Mă luă uşor de talie şi mă trase după el în timp ce ieşi pe uşă. M-am uitat înapoi la peretele cu tablouri, întrebându-mă dacă voi avea ocazia să aud şi restul poveştilor.

Edward nu mai spuse nimic în timp ce mergeam pe hol aşa că am întrebat:

— Aproape?

El oftă, ezitând să răspundă.

— Păi, am avut o criză de rebeliune tipic adolescentină... cam la zece ani de când am fost... născut... creat, cum vrei să-i spui. Nu eram de acord cu viaţa lui de abstinenţă şi-l uram pentru că îmi înfrâna apetitul. Aşa că am plecat de capul meu o perioadă.

— Serios?

Eram mai degrabă intrigată decât speriată, aşa cum probabil ar fi trebuit să fiu.

El îşi dădu seama. Am înţeles vag că ne îndreptam spre următorul şir de scări, dar nu dădeam mare importanţă împrejurimilor.

— Nu îţi este scârbă?

— Nu.

— De ce nu?

— Presupun că… sună rezonabil.

El râse cu putere, mai tare decât îl auzisem vreodată. Ne aflam în capul scărilor acum, într-un alt coridor cu lambriuri.

— Din momentul noii mele naşteri, murmură el, am avut avantajul de a cunoaşte tot ce gândeau cei din jurul meu, fie ele creaturi umane sau neumane. De aceea, mi-a luat zece ani să-l înfrunt pe Carlisle… i-am citit sinceritatea absolută, am înțeles exact de ce trăia aşa cum trăia. Mi-au trebuit numai câțiva ani să mă întorc la Carlisle şi să reîncep să trăiesc după viziunea sa. Am crezut că voi fi scutit de… deprimarea… Ce însoțeşte o conştiință. Pentru că ştiam gândurile prăzii mele, puteam să-i evit pe cei buni şi să-i urmăresc doar pe cei răi. Dacă mă luam după un criminal pe o alee întunecată unde hărțuia o tânără… dacă o salvam, cu siguranță nu eram aşa de îngrozitor.

Am tremurat, imaginându-mi mult prea clar ceea ce tocmai povestise el… aleea noaptea, fata înfricoşată, omul întunecat din spatele ei. Şi Edward, Edward în timp ce vâna, minunat şi glorios ca un tânăr zeu, de neoprit. Oare fata era recunoscătoare sau mai înfricoşată ca niciodată?

— Dar, odată cu trecerea timpului, începusem să văd monstrul în ochii mei. Nu puteam să scap de datoria atâtor vieți umane răpite, indiferent cum o justificam. Aşa că m-am întors la Carlisle şi la Esme. M-au primit înapoi ca pe fiul rătăcitor. Era mai mult decât meritam.

Ajunsesem la ultima uşă din hol.

— Camera mea, mă informă el deschizând-o şi trăgându-mă înăuntru.

Camera lui era îndreptată spre sud şi avea o fereastră mare cât un perete la fel ca aceea din camera imensă de jos. Întreaga parte din spate a casei trebuie să fi fost din sticlă. Fereastra dădea spre râul Sol Duc, care şerpuia prin pădurea deasă până la şirul de munți Olympic. Munții erau mult mai aproape decât aş fi crezut.

Peretele dinspre vest era complet acoperit de rafturi pline de CD-uri. Camera lui era mai bine aprovizionată decât un magazin de muzică. În colț se afla un sistem sofisticat de

sunet, din acela pe care mă temeam să-l ating pentru că eram sigură că o să-l stric. Nu era niciun pat, ci doar o canapea mare şi ademenitoare din piele neagră. Podeaua era acoperită de un covor auriu gros, iar pe perete era un tapet din pânză, de o nuanţă uşor întunecată.

— Pentru o acustică mai bună? am ghicit eu.

El chicoti şi mă aprobă.

Luă o telecomandă şi porni sistemul. Era linişte, dar melodia dulce de jazz făcea să pară că formaţia se afla cu noi în cameră. Am mers să mă uit la colecţia lui copleşitoare de CD-uri.

— Cum le ai organizate? am întrebat eu, nereuşind să găsesc vreo logică pentru titluri.

El nu era atent.

— Hmm, după an şi apoi după preferinţa personală din acea perioadă de timp, spuse el absent.

M-am întors, iar el mă privea cu o expresie ciudată în ochi.

— Ce?

— Mă pregătisem să mă simt... uşurat. Pentru că ţi-am spus totul, că nu mai am secrete faţă de tine. Dar nu mă aşteptam să simt mai mult de atât. *Îmi place.* Mă face să mă simt... fericit.

Ridică din umeri, zâmbind timid.

— Mă bucur, am spus eu, răspunzându-i la zâmbet.

Mă temeam că ar putea să-i pară rău că mi-a povestit. Era bine de ştiut că nu era cazul.

Dar apoi, în timp ce ochii lui îmi studiau expresia, zâmbetul îi dispăru, iar fruntea i se încreţi.

— Încă te mai aştepţi să fug şi să ţip, nu? am ghicit eu.

Un zâmbet palid i se ivi pe buze şi dădu din cap.

— N-aş vrea să te dezamăgesc, dar să ştii că nu eşti aşa de înfricoşător cum te crezi. Ba chiar nu te găsesc înfricoşător deloc, am minţit eu cu degajare.

El se opri, ridicându-şi sprâncenele de evidentă neîncredere. Apoi afişă un zâmbet larg, şmecher.

— *Chiar* nu ar fi trebuit să spui asta, chicoti el.

Scoase un mârâit, un sunet jos din gât; buzele îi descoperiră dinţii perfecţi. Corpul i se mişcă brusc, pe

jumătate ghemuit, tensionat ca a unui leu asupra prăzii sale.

Am dat puțin înapoi, privindu-l.

— Nu ai îndrăzni.

Nu l-am văzut când a sărit la mine... s-a întâmplat mult prea repede. Pur şi simplu m-am simțit brusc în aer, după care ne-am prăbuşit pe canapea, izbind-o de perete. În acelaşi timp, brațele lui de fier formaseră o cuşcă de protecție în jurul meu... eram chiar înghesuită. Dar încă mai gâfâiam în timp ce încercam să mă îndrept.

El nu mă lăsă. Mă ghemui ca o minge pe pieptul lui, ținându-mă mai strâns decât aş fi fost în lanțuri de fier. M-am uitat la el speriată, dar păru să aibă totul sub control, iar maxilarul i se relaxă în timp ce zâmbea cu ochii luminoşi numai de amuzament.

— Ce spuneai? mârâi el jucăuş.

— Că eşti un monstru foarte, foarte înfricoşător, am spus eu, sarcasmul fiindu-mi diminuat puțin de răsuflarea mea întretăiată.

— Mult mai bine aşa, aprobă el.

— Ăăă, m-am chinuit eu. Pot să mă ridic acum?

El râse pur şi simplu.

— Putem să intrăm? se auzi o voce suavă de pe hol.

M-am zbătut să mă eliberez, dar Edward mă reaşeză mai bine, aşa că eram într-o poziție oarecum decentă în poala lui. Am văzut-o pe Alice şi apoi pe Jasper în spatele ei în prag. Îmi ardeau obrajii de ruşine, dar Edward părea să se simtă foarte confortabil.

— Intrați.

Edward încă mai chicotea discret.

Alice părea să nu găsească nimic neobişnuit în îmbrățişarea noastră; intră... aproape că dansa, atât de grațioase îi erau mişcările... spre mijlocul camerei, unde se aşeză turceşte pe podea. În schimb Jasper se opri la uşă, părând uşor şocat. Se uită la Edward, iar eu mă întrebam dacă nu cumva ne lua pulsul cu sensibilitatea lui neobişnuită.

— Părea că o mănânci pe Bella la prânz şi am venit să văd dacă eşti dispus să împărți, anunță Alice.

Am înlemnit pentru o clipă, până am realizat că Edward râdea... nu eram sigură dacă de comentariul ei sau de reacția mea.

— Îmi pare rău, nu cred că am nimic în plus, răspunse el cu brațele strânse în jurul meu.

— De fapt, spuse Jasper, zâmbind fără să vrea în timp ce intra în cameră, Alice a spus că va fi o furtună puternică în seara asta şi Emmett vrea să facem un meci. Te bagi?

Cuvintele erau familiare, dar contextul mă deruta. Totuşi mi-am dat seama că vorbele lui Alice erau mai de încredere decât ale meteorologului.

Ochii lui Edward se aprinseră, dar ezită.

— Bineînțeles că ar trebui să o iei şi pe Bella, ciripi Alice.

Mi s-a părut că-l văd pe Jasper aruncându-i o privire rapidă.

— Vrei să mergi? mă întrebă Edward entuziasmat.

— Sigur că da. Nu puteam să dezamăgesc aşa o față. Ăăă... unde mergem?

— Trebuie să aşteptăm să tune ca să jucăm... Ai să vezi de ce, promise el.

— O să am nevoie de umbrelă?

Toți trei izbucniră într-un râs puternic.

— Oare? o întrebă Jasper pe Alice.

— Nu. Era sigură de asta. Furtuna se va abate asupra oraşului. Ar trebui să fie destul de uscat în poiană.

— Perfect atunci.

Entuziasmul din vocea lui Jasper era bineînțeles molipsitor. M-am trezit mai degrabă nerăbdătoare decât înfricoşată.

— Haideți să vedem dacă merge şi Carlisle!

Alice sări în sus şi spre uşă într-un fel în care ar face orice balerină să moară de ciudă.

— De parcă n-ai şti, o tachină Jasper şi o urmară repede. Jasper reuşi să închidă uşa în urma sa aproape fără să observ.

— Ce-o să jucăm? am vrut eu să ştiu.

— Tu ai să te uiți, clarifică Edward. Noi o să jucăm baseball.

Mi-am dat ochii peste cap. Vampirilor le place baseballul?

— Este modul de a petrece timpul liber al Americii, spuse el cu o solemnitate prefăcută.

# 17. JOCUL

Tocmai începuse să burnițeze când Edward coti pe strada mea. Până în acel moment, nu aveam nicio îndoială că va mai sta cu mine câteva ore de tranziție în lumea reală.

Apoi am văzut maşina neagră, un Ford uzat, parcată pe aleea lui Charlie... şi l-am auzit pe Edward mormăind ceva neinteligibil pe un ton jos şi aspru.

Jacob Black stătea în spatele scaunului cu rotile al tatălui său, ferindu-se de ploaie sub veranda strâmtă din față. Fața lui Billy era impasibilă, ca de piatră, în timp, ce Edward parca maşina mea în curbă. Jacob se uita în jos, îngrozit.

Vocea joasă a lui Edward denota furie.

— Întrece măsura deja.

— A venit să-l avertizeze pe Charlie? am ghicit eu, mai degrabă îngrozită decât furioasă.

Edward dădu pur şi simplu din cap, răspunzând privirii lui Billy prin ploaie, cu ochii îngustați.

Am răsuflat uşurată că Charlie nu se întorsese acasă încă.

— Lasă-mă să mă ocup eu de asta, am sugerat eu. Privirea neagră a lui Edward îmi provoca panică.

Spre surprinderea mea, el fu de acord.

— Probabil că aşa e cel mai bine. Ai grijă, totuşi. Copilul nu ştie nimic.

Am tresărit puțin la auzul cuvântului *copil.*

— Jacob nu-i cu mult mai mic decât mine, i-am amintit eu.

Se uită apoi la mine, iar mânia îi păli brusc.

— O, ştiu, mă asigură el zâmbind.

— Invită-i înăuntru, mă instrui el, ca să pot pleca. Mă

întorc mai pe seară.

— Vrei camioneta mea? m-am oferit eu, gândindu-mă între timp cum aş putea să-i explic lui Charlie absența ei.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Aş putea *să merg pe jos* mai repede decât se mişcă maşina ta.

— Nu trebuie să pleci, am spus eu gânditoare.

El zâmbi când îmi văzu fața posomorâtă.

— Ba chiar trebuie. După ce scapi de ei – aruncă o privire întunecată în direcția familiei Black –, tot trebuie să-l pregăteşti pe Charlie să-ți cunoască noul iubit.

Zâmbi larg, arătându-şi toți dinții. Am gemut.

— Da, mersi mult.

El zâmbi cu zâmbetul acela ştrengar pe care-l iubeam.

— Mă întorc în curând, promise el. Îşi aruncă iar ochii spre verandă şi apoi se aplecă să mă sărute repede. Inima mea o luă la goană şi am aruncat şi eu o privire spre verandă. Fața lui Billy nu mai era impasibilă, iar el strângea cu putere brațele scaunului.

— *În curând*, am accentuat eu, în timp ce deschideam portiera şi păşeam afară în ploaie.

Îi puteam simți ochii fixându-mă în timp ce aproape fugeam prin ploaia uşoară spre verandă.

— Bună, Billy. Bună, Jacob, i-am salutat cât de veselă am putut. Charlie e plecat toată ziua, sper că nu aşteptați de multă vreme.

— Nu de mult, spuse Billy pe un ton blând. Ochii lui negri erau pătrunzători. Voiam numai să las asta.

Arătă spre o pungă maro de hârtie pe care o ținea în poală.

— Mulțumesc, am spus eu, deşi habar n-aveam ce conținea. Nu intrați un pic să vă uscați?

M-am făcut că nu văd privirea lui intensă în timp ce descuiam uşa şi le-am făcut semn să mă urmeze.

— Mă ocup eu de asta, m-am oferit, întorcându-mă să închid uşa. Mi-am permis să arunc pe furiş o ultimă privire spre Edward. El aştepta, perfect nemişcat, cu ochii solemni.

— Ar fi bine s-o pui în frigider, spuse Billy în timp ce îmi înmâna punga. Este nişte peşte prăjit de casă de la Harry

Clearwater… preferatul lui Charlie. Se menține uscat în frigider.

Ridică din umeri.

— Mulțumesc, am repetat eu, de data asta ştiind despre ce este vorba. Chiar rămăsesem fără idei de gătit peştele şi sigur mai aduce şi azi o grămadă.

— Iar e la pescuit? întrebă Billy cu o scânteie discretă în ochi. Acolo unde se duce de obicei? Poate merg să mă văd cu el.

— Nu, am mințit eu repede cu fața serioasă. S-a dus într-un loc nou… dar n-am idee unde.

El observă că m-am schimbat la față şi păru că stă pe gânduri.

— Jake, spuse el încă măsurându-mă din cap până-n picioare. Du-te şi adu noua poză cu Rebecca din maşină. I-o las şi pe aia lui Charlie.

— Unde este? întrebă Jacob morocănos.

M-am uitat la el, dar se holba încruntat la podea.

— Cred că am văzut-o în torpedou, spuse Billy. S-ar putea să răscoleşti puțin până dai de ea.

Jacob se urni cu greu înapoi prin ploaie.

Stăteam față în față cu Billy în tăcere. După câteva secunde, tăcerea începu să fie stânjenitoare, aşa că m-am întors şi m-am îndreptat spre bucătărie. Auzeam roțile uzi scârțâind pe linoleum în timp ce mă urma.

Am înghesuit punga pe primul raftul aglomerat din frigider şi m-am întors să dau ochii cu el. Fața lui ridată era de nepătruns.

— Charlie n-o să se întoarcă prea curând.

Vocea mea suna aproape nepoliticoasă.

El dădu aprobator din cap, dar nu spuse nimic.

— Mulțumesc din nou pentru peştele prăjit, am insinuat eu.

El a continuat să dea din cap. Am oftat şi mi-am încrucişat brațele.

El păru să îşi dea seama că nu mai aveam chef de conversație de umplutură.

— Bella, spuse el, apoi ezită.

Am aşteptat.

— Bella, spuse el din nou. Charlie este unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

— Da.

Rostea cu grijă fiecare cuvânt cu vocea lui răguşită.

— Am observat că petreci ceva timp cu unul dintre băieții Cullen.

— Da, am repetat eu tăios.

Ochii lui se făcură mari.

— Poate că nu e treaba mea, dar nu cred că e o idee aşa de bună.

— Ai dreptate, am aprobat eu. *Nu este* treaba ta.

Îşi ridică sprâncenele albite la auzul tonului meu.

— Probabil că nu ştii asta, dar familia Cullen nu are o reputație prea bună prin rezervație.

— De fapt ştiu asta, l-am informat eu cu duritate în voce. Îl surprinse. Dar reputația asta ar putea fi una nemeritată, nu-i aşa? Pentru că familia Cullen nu a pus piciorul în rezervație niciodată, aşa-i? îmi dădeam seama că aluzia mea nu foarte subtilă la înțelegerea ce unea şi proteja tribul său l-a cam prins cu garda jos.

— Adevărat, consimți el evitând contactul vizual. Pari... bine informată despre familia Cullen. Mai informată decât mă aşteptam.

M-am uitat în jos la el.

— Poate chiar mai informată şi decât tine.

Îşi strânse buzele şi se gândi la asta.

— Aşa o fi, lăsă el şi această posibilitate, dar ochii îi erau ageri. Şi Charlie este la fel de bine informat?

Îmi găsise punctul slab.

— Lui Charlie îi place familia Cullen foarte mult, m-am eschivat eu.

În mod cert el îmi înțelese eschivarea. Expresia feței îi era nefericită, dar nu surprinsă.

— N-o fi treaba mea, spuse el. Dar s-ar putea să fie treaba lui Charlie.

— Şi totuşi e treaba mea dacă eu cred sau nu că e treaba lui Charlie, corect?

M-am întrebat dacă măcar înțelesese întrebarea mea întortocheată, în timp ce mă chinuiam să nu spun nimic ce mă putea compromite. Dar el păru că înțelege. Se gândi la asta în timp ce ploaia picura pe acoperiş, acesta fiind singurul zgomot care rupea tăcerea.

— Da, renunță el în sfârşit. Bănuiesc că şi aia e treaba ta.

Am răsuflat uşurată.

— Mulțumesc, Billy.

— Doar gândeşte-te la ce faci, Bella, mă sfătui el.

— Bine, am fost eu repede de acord.

El se încruntă.

— Am vrut să spun să nu faci ceea ce faci deja.

M-am uitat în ochii lui plini numai de grijă pentru mine şi nu am mai avut ce spune.

Apoi uşa de la intrare se deschise cu zgomot şi am tresărit.

— Nu e nicio poză în maşină.

Vocea plângăcioasă a lui Jacob ajunse la noi chiar înaintea lui. Umerii cămăşii îi erau pătați de ploaie, iar din păr îi curse apă când ajunse la noi.

— Hmm, mormăi Billy, părând brusc detaşat, învârtind scaunul cu rotile să ajungă în fața fiului său. Bănuiesc că am lăsat-o acasă.

Jacob îşi dădu teatral ochii peste cap.

— Minunat.

— Ei bine, Bella, spune-i lui Charlie... Billy făcu o pauză înainte să continue... că am trecut pe la el.

— Aşa o să fac, am mormăit eu.

Jacob păru surprins.

— Gata, plecăm?

— Charlie o să întârzie mult, îi explică Billy în timp ce trecea pe lângă Jacob.

— Oh... Jacob păru dezamăgit. Păi atunci bănuiesc că ne mai vedem, Bella.

— Sigur, am aprobat eu.

— Ai grijă, mă avertiză Billy.

Nu i-am răspuns. Jacob îşi ajută tatăl să iasă. Am făcut scurt cu mâna, aruncând o privire rapidă la camioneta mea goală, după care am închis uşa înainte să plece.

Am stat în hol o clipă ascultând zgomotul maşinii lor dând în marşarier şi apoi îndepărtându-se. Am stat pe loc, aşteptând ca panica şi enervarea să dispară. Când în sfârşit tensiunea se mai potoli puțin, m-am dus la etaj să-mi dau jos hainele elegante.

Am probat mai multe bluze, neştiind la ce să mă aştept în seara aceasta. În timp ce mă concentram la ce urma, ceea ce tocmai se întâmplă deveni insignifiant. Acum, că nu eram sub influența lui Jasper sau a lui Edward, am început să compensez pentru că nu fusesem speriată mai înainte. Am renunțat repede la a mai alege o toaletă... aruncând pe mine un pulover vechi şi o pereche de blugi... ştiind că oricum aveam să port haina de ploaie toată noaptea.

Sună telefonul şi am sărit să răspund. Era o singură voce pe care voiam să o aud; oricare alta ar fi fost o dezamăgire. Dar ştiam că, dacă *el* voia să vorbească cu mine, probabil se materializa pur şi simplu în camera mea.

— Alo? am întrebat eu cu răsuflarea tăiată.

— Bella? Eu sunt, spuse Jessica.

— Oh, bună, Jessica! M-am bâlbâit pentru o clipă să ajung iar la realitate. Parcă trecuseră luni, nu zile de când nu mai vorbisem cu Jessica. Cum a fost la bal?

— A fost super tare! izbucni Jessica. Atât i-a trebuit ca să înceapă să povestească pas cu pas ce s-a petrecut în noaptea anterioară. I-am tot dat eu cu „da“ şi „aha“ la momentul potrivit, dar nu-mi era uşor să mă concentrez. Jessica, Mike, balul, şcoala... toate păreau ciudat de irelevante la momentul de față. Ochii mi se îndreptau încontinuu spre fereastră, încercând să estimez gradul de luminozitate de sub norii grei.

— N-ai auzit ce-am spus, Bella? întrebă Jess iritată.

— Scuze, ce?

— Am spus că Mike m-a sărutat! îți vine să crezi?

— E minunat, Jess, am spus eu.

— Dar *tu* ce-ai făcut ieri? mă provocă Jessica încă deranjată de lipsa mea de atenție. Sau poate că era supărată pentru că nu cerusem detalii.

— Mai nimic. Am stat pe aici şi m-am bucurat de soare.

Am auzit maşina lui Charlie în garaj.

— Ai mai auzit ceva de Edward Cullen?

Uşa de la intrare se trânti şi l-am auzit pe Charlie bocănind pe sub scări să-şi pună sculele la loc.

— Ăăă... am ezitat, neştiind care îmi mai era povestea.

— Ce faci, puştoaico? strigă Charlie în timp ce intră în bucătărie. I-am făcut cu mâna.

Jess îi auzi vocea.

— Oh, tatăl tău este acolo. Nu contează... vorbim mâine. Ne vedem la trigonometrie.

— Pa, pa, Jess.

Am închis telefonul.

— Bună, tată, am spus eu. Se spăla pe mâini în chiuvetă. Unde-i peştele?

— L-am pus la congelator.

— Mă duc să iau câteva bucăți înainte să înghețe... Billy a trecut pe aici şi ți-a adus nişte peşte prăjit de la Harry Clearwater.

M-am chinuit să par entuziasmată.

— Chiar? Ochii lui Charlie se luminară. E preferatul meu.

Charlie se spălă cât timp am pregătit eu cina. Nu dură mult până să fim aşezați la masă, mâncând în linişte. Charlie savura cina. Mă întrebam cu disperare cum să-mi îndeplinesc sarcina, chinuindu-mă să găsesc o cale să deschid subiectul.

— Tu ce-ai făcut azi? întrebă el scoțându-mă din reverie.

— Păi, azi am stat pe aici prin casă... De fapt doar după-amiază. Am încercat să păstrez un ton normal al vocii, dar aveam un gol în stomac. Şi de dimineață am fost acasă la familia Cullen.

Charlie scăpă furculița.

— La doctorul Cullen? întrebă el şocat.

M-am făcut că nu-i văd reacția.

— Da.

— Şi ce ai făcut acolo?

Nu-şi luase furculița înapoi.

— Păi, am un fel de întâlnire cu Edward Cullen în seara asta şi voia să mă prezinte părinților lui... Tată?

Se părea că Charlie făcea un anevrism.

— Tată, te simți bine?
— Eşti împreună cu Edward Cullen? izbucni el.
— Credeam că-ți place de ei.
— E prea mare pentru tine.
— Suntem în aceeaşi clasă, l-am corectat eu, deşi avea mai mare dreptate decât ar fi visat.
— Aşteaptă... Făcu o pauză. Care dintre ei e Edwin?
— *Edward* este cel mai mic, cel cu părul castaniu.
„Cel frumos, cel care arată ca un zeu..." am completat eu în gând. —Păi atunci e... ridică el din umeri... mai bine, bănuiesc. Nu-mi place cum arată cel mare. Sunt sigură că e un băiat drăguț şi toate cele, dar arată prea... prea matur pentru tine. Şi Edwin ăsta e prietenul tău?
— Îl cheamă Edward, tată.
— Este sau nu?
— Într-un fel, presupun.
— Ai spus aseară că nu te interesează niciunul dintre băieții din oraş. Dar îşi luă din nou furculița, aşa că mi-am dat seama că tot ce fusese mai rău trecuse.
— Păi Edward nu locuieşte în oraş, tată.
Îmi aruncă o privire confuză în timp ce mesteca.
— Şi oricum, am continuat eu, suntem la început, ştii ce vreau să zic. Nu mă face să mă simt prost cu discuția aia despre iubiți, da?
— Când vine aici?
— Ajunge în câteva minute.
— Unde te duce?
Am oftat zgomotos.
— Sper că-ți scoți Inchiziția Spaniolă din minte acum. Mergem să jucăm baseball cu familia lui.
Charlie se strâmbă şi chicoti.
— *Tu* joci baseball?
— Păi, cred că eu o să mă uit doar.
— Cred că-ți place tare de băiatul ăsta, observă el suspicios.
Am oftat şi mi-am dat ochii peste cap pentru el.
Am auzit zgomotul unui motor parcând în fața casei. Am sărit în picioare şi am început să spăl vasele.

— Lasă vasele, pot să le spăl eu în seara asta. Mă răsfeţi prea mult. Sună la uşă, iar Charlie merse să deschidă. Eram cu jumătate de pas în spatele lui.

Nu-mi dădusem seama cât de tare turna cu găleata afară. Edward stătea în lumina de pe verandă, arătând ca un manechin într-o reclamă pentru haine de ploaie.

— Intră, Edward.

Am răsuflat uşurată când Charlie i-a nimerit bine numele.

— Mulţumesc, domnule Swan, spuse Edward respectuos.

— Poţi să-mi spui Charlie. Lasă-mă să-ţi iau haina.

— Mulţumesc, domnule.

— Ia loc aici, Edward.

M-am strâmbat.

Edward s-a aşezat comod în singurul scaun, lucru care mă constrânse să mă aşez lângă şeful de poliţie Swan, pe canapea. I-am aruncat iute o privire urâtă. El îmi făcu cu ochiul pe la spatele lui Charlie.

— Am auzit că o duci pe fata mea să se uite la baseball.

Numai în Washington faptul că ploua cu găleata nu împiedica pe nimeni să practice sporturi în aer liber.

— Da, domnule, aşa plănuiam.

Nu părea surprins de faptul că îi spusesem adevărul tatălui meu. Deşi era posibil să fi ascultat chiar el.

— Ei bine, un punct pentru tine, bănuiesc.

Charlie râse, iar Edward făcu la fel.

— Bine, m-am ridicat eu în picioare. Destul haz pe seama mea. Să mergem.

M-am întors în hol şi mi-am pus geaca pe mine. Ei mă urmară.

— Să nu întârzii prea mult, Bella.

— Nu-ţi face griji, Charlie, o aduc acasă devreme, promise Edward.

— Să ai grijă de fata mea, ne-am înţeles?

Eu am mârâit, dar el mă ignoră.

— Va fi în siguranţă cu mine, vă promit, domnule.

Charlie nu avea cum să se îndoiască de sinceritatea lui Edward care răzbătea din fiecare cuvânt.

Am ieşit brusc din casă. Ei râseră, iar Edward mă urmă.

M-am oprit pe verandă cu gura căscată. În spatele camionetei mele se afla un Jeep imens. Avea roțile mai înalte de talia mea. Farurile din față şi din spate aveau apărătoare de metal, iar bara de protecție avea patru becuri mari. Capota era de un roşu strălucitor. Charlie fluieră pe un ton jos.

— Puneți-vă centurile de siguranță, reuşi el să pronunțe.

Edward mă urmă în partea unde trebuia să urc şi deschise portiera. Am estimat distanța până la scaun şi mă pregăteam să sar. El oftă şi mă ridică într-o mână. Speram ca Charlie să nu fi observat asta.

În timp ce el se îndrepta spre locul şoferului la pas normal, uman, am încercat să-mi pun centura de siguranță. Dar erau prea multe centuri.

— Ce sunt toate astea? am întrebat eu când el a deschis portiera.

— E un echipament pentru teren avariat.

— Oho!

Am încercat să găsesc locul potrivit pentru fiecare centură, dar nu era prea uşor. El oftă din nou şi se întinse să mă ajute. Mă bucuram că ploaia era prea deasă ca să-l mai văd pe Charlie clar pe verandă. Asta însemna că nici el nu vedea cum mâinile lui Edward zăboveau pe gâtul meu, mângâindu-mi clavicula. Am renunțat la a-l mai ajuta şi m-am concentrat să respir cât mai normal.

Edward întoarse cheia în contact şi motorul se trezi la viață. Ne-am îndepărtat de casă.

— Dar ce... ăăă *Jeep* mare ai.

— E al lui Emmett. M-am gândit că n-ai vrea să alergi tot drumul până acolo.

— Unde țineți chestia asta?

— Am transformat una dintre clădirile din jur în garaj.

— Tu nu ai de gând să îți pui centura de siguranță?

Îmi aruncă o privire plină de neîncredere.

Apoi mi-am amintit brusc ceva.

— Să alerg *tot drumul* până acolo? Adică tot va trebui să alerg o parte din el?

Vocea îmi suna pițigăiat deja. El rânji.

— Tu nu ai să alergi.
— Mi se face rău.
— Ține ochii închişi, n-ai să pățeşti nimic.
Mi-am muşcat buza, încercând să-mi înving panica.
Se aplecă să mă sărute pe cap şi apoi mârâi. M-am uitat încurcată la el.
— Miroşi atât de bine în ploaie, explică el.
— Şi asta e de bine sau de rău? am întrebat eu precaută.
El oftă.
— Ambele, întotdeauna ambele.
Nu-mi dădeam seama cum nimerea drumul prin întuneric şi pe ploaia torențială, dar cumva reuşi să găsească o stradă lăturalnică, fiind mai curând o cărare de munte decât o stradă. Pentru o perioadă destul de lungă conversația a fost imposibilă pentru că maşina sărea în sus şi în jos ca un hopa-mitică. Edward părea că se bucură de drum pentru că a zâmbit larg tot timpul.
Apoi am ajuns la capătul drumului; copacii formau pereți verzi pe trei părți ale Jeepului. Afară abia dacă mai burnița, iar cerul devenea din ce în ce mai luminos pe după nori.
— Iartă-mă, Bella, dar de aici trebuie s-o luăm la pas.
— Am o idee. Ce-ar fi s-aştept eu aici?
— Unde ți s-a dus tot curajul? Erai tare vitează dimineață.
— Nu mi-am revenit încă de data trecută. Oare pentru că a fost ieri?
Era deja în partea mea de maşină şi începuse să-mi desfacă centurile.
— Mă ocup eu de astea, tu du-te înainte, am protestat eu.
— Hmmm, se strâmbă el în timp ce termină imediat. Se pare că va trebui să îți amețesc puțin memoria.
Înainte să pot reacționa mă trase afară din maşină şi mă puse cu picioarele pe pământ. Abia dacă mai burnița afară; Alice avusese dreptate.
— Să îmi ameţeşti memoria? am întrebat eu agitată.
— Ceva de genul ăsta. Mă privea serios, cu grijă, dar totuşi i se citea un amuzament profund în privire. Îşi puse mâinile pe Jeep de o parte şi de alta a capului meu şi se aplecă, forțându-mă să mă sprijin cu spatele de portieră. Se aplecă şi

mai tare cu fața la numai câțiva milimetri de mine. Nu aveam pe unde să scap.

— Acum, şopti el, şi numai mirosul lui îmi afectă gândirea, de ce anume te temi?

— Păi... ăăă... să nu mă lovesc de vreun copac – am înghițit eu în sec – şi să mor. Şi apoi mă tem să nu mi se facă rău.

El îmi răspunse cu un zâmbet. Apoi se aplecă mai tare şi îşi lipi delicat buzele reci de adâncitura de la baza gâtului meu.

— Încă te mai temi? şopti el cu buzele pe pielea mea.

— Da. Mă chinuiam să mă concentrez. Tot de lovitura de copaci şi de ameţeală.

Nasul lui trasă o linie pe piele de la gât până la bărbie.

— Dar acum? buzele lui şopteau pe obrazul meu.

— Copacii, am gâfâit eu. Greața de mişcare.

Îşi ridică fața ca să-mi sărute pleoapele.

— Bella, nu crezi cu adevărat că m-aş tampona de un copac, nu?

— Tu nu, dar *eu* aş putea.

Vocea mea nu părea deloc încrezătoare iar el mirosi o victorie uşoară.

Mă sărută uşor pe obraz, oprindu-se chiar în colțul gurii.

— Aş lăsa eu un copac să îți facă rău?

Buzele lui treceau delicat peste buza mea inferioară, care tremura.

— Nu, am murmurat eu.

Ştiam că mai exista şi a doua parte de plan în minunata mea apărare, dar parcă nu reuşeam să mi-o amintesc.

— Vezi? spuse el cu buzele mişcându-se peste ale mele. Nu ai de ce să te temi, nu?

— Nu, am oftat eu bătând în retragere.

Apoi îmi luă aproape cu asprime fața în mâni şi mă sărută cu pasiune, buzele lui frecându-se ferm de ale mele.

Nu aveam nicio scuză pentru comportamentul meu. Trebuia evident să fiu mai pregătită acum. Şi totuşi nu puteam să mă abțin să nu reacționez la fel ca prima oară. În loc să stau nemişcată, mi-am întins brațele strâns în jurul

gâtului lui şi am fost deodată unită cu chipul lui de piatră. Am oftat, iar buzele mele s-au despărțit.

El se dădu înapoi, rupând strânsoarea mea fără efort.

— La naiba, Bella! izbucni el gâfâind. O să mă duci la pierzanie, pe bune!

— Eşti indestructibil, am mormăit eu încercând să-mi trag sufletul.

— Poate am crezut asta înainte să te întâlnesc pe tine. Acum hai să mergem de aici înainte să fac vreo prostie, mârâi el.

Mă aruncă în spatele lui cum făcuse şi înainte. Am observat efortul sporit pe care-l depusese să fie atât de blând. Mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui şi brațele strâns în jurul gâtului său.

— Nu uita să închizi ochii, mă preveni el cu seriozitate.

Mi-am îngropat repede fața în umărul său şi am închis strâns ochii.

Abia dacă îmi dădeam seama că se mişca. Îl simțeam alunecând sub mine, dar putea foarte bine să se fi plimbat pe trotuar, atât de lină era mişcarea. Eram tentată să trag cu ochiul să văd dacă într-adevăr zbura prin pădure ca atunci, dar am rezistat. Nu merita să plătesc cu amețeala aia îngrozitoare. M-am mulțumit să-i ascult respirația regulată.

Nu am fost ferm convinsă că ne-am oprit decât după ce a întins mâinile la spate şi mi-a atins părul.

— Gata, Bella, s-a terminat.

Am îndrăznit să deschid ochii şi m-am convins că stăteam pe loc. M-am desprins cu greu din strânsoare şi am alunecat pe pământ, aterizând pe spate.

— Au! am exclamat eu când m-am lovit de pământul ud.

Se uita la mine nevenindu-i să creadă şi nefiind sigur dacă încă era prea supărat ca să râdă de mine.

Dar fața mea tulburată îl împinse la extrem şi izbucni într-un râs sonor.

M-am ridicat, ignorându-l în timp ce mă curățam de noroi şi de plante pe spatele hainei. Asta nu făcu decât să-i provoace mai mult haz. Am început să mă îndrept enervată spre pădure.

I-am simțit brațul în jurul taliei.

— Unde te duci, Bella?

— Să mă uit la un meci de baseball. Tu nu pari foarte interesat să mai joci, dar sunt sigură că ceilalți o să se distreze şi fără tine.

— Nu mergi în direcția în care trebuie.

M-am întors fără să mă uit la el şi am luat-o în direcția opusă. El m-a prins din nou din urmă.

— Hai, nu te supăra, nu m-am putut abține. Trebuia să vezi cum arătai.

El chicoti înainte să se poată abține.

— Aha, deci numai tu ai voie să te superi? am întrebat eu ridicând sprâncenele.

— Eu nu m-am supărat pe tine.

— „Bella, ai să mă duci la pierzanie?“ am citat eu cu sarcasm.

— *Aia* a fost doar o constatare.

Am încercat să mă îndepărtez de el, dar mă ajungea imediat.

— Ba erai supărat, am insistat eu.

— Da.

— Dar tocmai ai spus...

— Că nu eram supărat *pe tine.* Nu vezi diferența, Bella? Deveni brusc serios şi orice urmă de tachinare dispăru. Nu înțelegi?

— Ce diferență să văd? am vrut eu să ştiu derutată de brusca lui schimbare de dispoziție, dar şi de cuvintele sale.

— Eu nu sunt niciodată supărat pe tine... cum aş putea să fiu? Curajoasă, de încredere... caldă cum eşti.

— Atunci de ce? am şoptit eu amintindu-mi de dispozițiile proaste care îl țineau departe de mine, dispoziții pe care mereu le interpretam drept frustrare perfect justificată... frustrare la slăbiciunea mea, la încetineala mea, la reacțiile mele umane necontrolate...

Îmi cuprinse fața în mâini.

— Îmi ies din minți, spuse el delicat. Când văd că nu reuşesc să nu te pun în pericol. Simpla mea existență reprezintă un risc pentru tine. Câteodată mă urăsc pur şi

simplu. Ar trebui să fiu mai puternic, ar trebui să pot să...

I-am pus mâna la gură.

— Nu spune asta.

El îmi luă mâna de pe buzele lui, dar o ţinu încă pe faţa sa.

— Te iubesc, spuse el. E o scuză slabă pentru ce fac, dar cu toate astea e adevărat.

Era prima dată când îmi spunea că mă iubeşte... în aşa multe cuvinte. Poate că el nu şi-a dat seama, dar eu da.

— Acum încearcă să te porţi frumos, continuă el şi se aplecă să îşi frece uşor buzele de ale mele.

Am stat complet nemişcată apoi am oftat.

— I-ai promis şefului de poliţie Swan că mă aduci devreme acasă, îţi aminteşti? Am face bine să ne vedem de drum.

— Da, să trăiţi.

El zâmbi gânditor şi-mi dădu drumul, cu excepţia unei mâini. Mă conduse câţiva metri prin ferigile înalte şi ude, prin muşchiul umed, în jurul unui copac masiv de cucută până ajunserăm la marginea unui teren deschis enorm la poalele Munţilor Olympic. Era de două ori mai mare decât orice stadion de baseball.

Am văzut că toţi ceilalţi erau acolo. Esme, Emmett şi Rosalie stăteau pe o stâncă şi erau cel mai aproape de noi, cam la vreo sută de metri depărtare. Mult mai departe i-am zărit pe Jasper şi Alice, la cel puţin cinci sute de metri distanţă, părând să arunce ceva înainte şi înapoi, dar nu am văzut nici urmă de minge. Carlisle părea că stă la bază, dar puteau oare să fie atât de departe unul de celălalt?

Când am apărut noi, cei trei de pe stânci se ridicară. Esme porni spre noi. Emmett o urmă după ce aruncă o privire lungă la spatele lui Rosalie; Rosalie se ridicase graţioasă şi se întoarse cu faţa la teren fără să privească deloc spre noi. Stomacul îmi tremură tulburat de reacţia ei.

— Tu râdeai în halul acela, Edward? întrebă Esme în timp ce ne apropiam.

— Părea mai degrabă un urs care se îneca, clarifică Emmett.

Am zâmbit ezitant către Esme.

— El râdea.

— Bella era amuzantă fără să vrea, explică Edward, egalând repede scorul.

Alice îşi părăsise poziţia şi alerga, sau dansa, spre noi. Se repezi şi se opri brusc la picioarele noastre.

— E timpul, anunţă ea.

Imediat ce vorbi, huruitul profund al unui tunet zgudui pădurea deasupra noastră şi apoi se sparse spre vest, peste oraş.

— Înfiorător, nu? spuse Emmett cu o uşoară familiaritate, făcându-mi cu ochiul.

— Să mergem.

Alice îl luă pe Emmett de mână şi o luară la goană spre terenul imens; alerga ca o gazelă. El era aproape la fel de graţios şi de rapid... totuşi nu-l puteai compara pe Emmett cu o gazelă.

— Eşti gata de baseball? întrebă Edward cu ochii nerăbdători, luminoşi.

Am încercat să par la fel de entuziastă.

— Hai, Edward!

El chicoti şi, după ce-mi ciufuli părul, o zbughi după ceilalţi doi. Felul lui de alergat era mai agresiv, ca al unui ghepard mai degrabă decât al unei gazele, şi îi depăşi în scurt timp. Eleganţa şi puterea lui îmi tăiară respiraţia.

— Mergem jos? mă întrebă Esme cu vocea ei suavă şi melodioasă şi am realizat că mă holbam după Edward cu gura căscată.

M-am adunat repede şi am dat din cap. Esme păstra o distanţă de câţiva paşi între noi, iar eu m-am întrebat dacă nu cumva se ferea să nu mă sperie. Îşi potrivi pasul cu al meu fără să pară că se grăbeşte.

— Tu nu joci cu ei? am întrebat eu timidă.

— Nu, prefer să-i arbitrez... îmi place să-i păstrez cinstiţi, explică ea.

— Atunci înseamnă că le place să trişeze?

— O, da... Numai să auzi în ce certuri se bagă! De fapt sper să nu-i auzi, altfel vei crede că au fost crescuţi de o haită de lupi.

— Parcă eşti mama mea, am râs eu surprinsă.

Râse şi ea.

— Păi, chiar îi consider copiii mei în majoritatea privințelor. Nu am putut niciodată să renunț la instinctele mele materne. Ți-a spus Edward că am pierdut un copil?

— Nu, am murmurat eu şocată, chinuindu-mă să înțeleg care viață o rememora.

— Da, primul şi singurul meu copil. A murit doar la câteva zile de la naştere, sărăcuțul, oftă ea. Mi-a frânt inima... de asta am sărit de pe stâncă, ştii, adăugă ea ca să clarifice.

— Edward a zis că ai căzut, m-am bâlbâit eu.

— El e mereu delicat. Zâmbi. Edward a fost primul dintre copiii mei noi. Mereu l-am considerat fiul meu chiar dacă e mai mare decât mine în cel puțin o privință. Ea îmi zâmbi cu căldură. De asta mă bucur atât de mult că te-a găsit pe tine, draga mea. Afecțiunea suna foarte sinceră pe buzele ei. A fost prea multă vreme băiatul ciudat; mă durea să-l văd singur.

— Şi atunci nu te deranjează? am întrebat ezitând din nou. Că sunt... nepotrivită pentru el?

— Nu. Deveni gânditoare. Eşti ceea ce-şi doreşte el. O să iasă bine cumva, spuse ea deşi fruntea i se încreți de grijă.

Începu să tune din nou.

Esme se opri atunci; se părea că ajunseserăm la marginea terenului. Se organizaseră în echipe. Edward se afla departe, în partea stângă a terenului, Carlisle stătea între prima şi a doua bază, iar Alice ținea mingea, poziționată pe locul aruncătorului.

Emmett flutura o bâtă de aluminiu; şuiera aproape de neobservat prin aer. Am aşteptat să se apropie de dala pentagonală, dar apoi am înțeles, când luă poziție, că era deja acolo... mai departe de locul aruncătorului decât aş fi crezut că se poate. Jasper era la câțiva metri în spatele său, prinzând pentru echipa adversă. Bineînțeles, niciunul dintre ei nu purta mănuşi.

— Bine, strigă Esme cu o voce clară pe care sunt sigură că a auzit-o chiar şi Edward de la depărtarea aceea. La aruncare.

Alice stătea dreaptă, părând nemişcată. Poziția ei părea mai degrabă delicată decât avântată. Ținea mingea cu ambele

mâini la talie şi apoi, ca atacul unei cobre, mâna dreaptă se azvârli în afară şi mingea ajunse în mâna lui Jasper.

— A fost gol? am şoptit eu către Esme.

— Dacă nu o lovesc este gol, îmi spuse ea.

Jasper zvârli din nou mingea la mâna în aşteptare a lui Alice, îşi permise un rânjet scurt. Iar apoi mâna ei o zbughi din nou în afară.

De data asta bâta reuşi să ajungă cumva la timp să lovească mingea invizibilă. Zgomotul impactului a fost cutremurător, furtunos; răsuna printre munți... Am înțeles imediat necesitatea tunetelor.

Mingea lovi ca un meteorit deasupra terenului, zburând adânc în pădurea înconjurătoare.

— Au câştigat, am murmurat eu.

— Aşteaptă, preveni Esme, ascultând cu atenție, cu o mână ridicată. Emmett se vedea neclar prin jurul bazelor, cu Carlisle acolo să-l eclipseze. Mi-am dat seama că Edward lipsea.

— Afară! strigă Esme cu vocea ei limpede. M-am uitat fără să-mi vină să cred cum Edward se ivi de printre ramurile copacilor cu mingea în mâna întinsă şi cu un zâmbet larg vizibil chiar şi pentru mine.

— Emmett loveşte cel mai tare, îmi explică Esme, dar Edward aleargă cel mai repede.

Repriza continuă sub ochii mei neîncrezători. Era imposibil de ținut pasul cu viteza cu care zbura mingea sau cu care se mişcau corpurile lor pe teren.

Am aflat şi celălalt motiv pentru care aşteptau tunetele ca să poată juca atunci când Jasper, încercând să evite agerimea de neîntrecut a lui Edward, aruncă mingea spre Carlisle. Carlisle alergă spre minge şi apoi se întrecu cu Jasper până la prima bază. Când se izbiră unul de celălalt, se auzi de parcă se prăbuşiseră doi bolovani masivi. Am sărit în sus de grijă, dar ei erau cumva nevătămați.

— Sunt bine, spuse Esme cu o voce calmă.

Echipa lui Emmett era înainte cu un punct – Rosalie reuşise să zboare în jurul bazelor după ce urmări unul dintre zborurile lungi ale lui Emmett – când Edward prinse a treia

minge în afară. Alergă spre mine strălucind de încântare.

— Cum ți s-a părut? mă întrebă el.

— Un lucru e sigur. N-o să pot niciodată să urmăresc vreun meci plicticos din Liga de Baseball.

— De parcă tare te mai uitai şi înainte, râse el.

— Sunt puțin dezamăgită, l-am tachinat eu.

— Cum aşa? întrebă el încurcat.

— Ar fi interesant să descopăr măcar un lucru pe care nu l-ai face mai bine decât oricine pe planeta asta.

Îmi zâmbi cu zâmbetul lui ştrengar special şi mă lăsă fără suflare.

— Eu urmez, spuse el îndreptându-se spre dală.

Juca inteligent, păstrând mingea jos, departe de mâna mereu pregătită a lui Rosalie în afara terenului, înconjurând două baze ca un fulger înainte ca Emmett să poată repune mingea în joc. Carlisle doborî una atât de departe de teren, cu un zgomot care îmi răni urechile, astfel încât reuşiră şi el, şi Edward. Alice bătu delicat palma cu ei.

Scorul se modifica în mod constant pe parcursul jocului şi-şi făceau în ciudă unii altora ca nişte jucători de pe maidan când conduceau scorul. Ocazional, Esme îi mai punea la punct. Tunetul încă huruia, dar ploaia nu începu, aşa cum prezisese Alice.

Carlisle era la bâtă, Edward la prindere când Alice icni brusc de spaimă. Ochii mei erau fixați pe Edward, ca de obicei, când i-am văzut capul întorcându-se brusc să se uite la ea. Ochii lor se întâlniră şi avu loc un schimb de informații între ei într-o clipă. El ajunse lângă mine înainte ca ceilalți să apuce să o întrebe pe Alice ce s-a întâmplat.

— Alice? Vocea lui Esme era tensionată.

— N-am văzut… nu am putut să disting, şopti ea.

De data aceasta toți ceilalți erau adunați.

— Ce s-a întâmplat Alice? întrebă Carlisle cu o voce calmă, dar puternică.

— Călătoreau mult mai repede decât am crezut. Văd acum că avusesem o perspectivă greşită înainte, murmură ea.

Jasper se aplecă protector asupra ei.

— Ce s-a schimbat? întrebă el.

— Ne-au auzit jucând şi au schimbat traseul, spuse ea cu remuşcări, ca şi cum s-ar fi simțit vinovată de ce o speria.

Şapte perechi de ochi ageri se îndreptară către mine şi înapoi.

— Cât de curând? întrebă Carlisle întorcându-se către Edward.

Un aer de intensă concentrare îi traversă fața.

— Mai puțin de cinci minute. Aleargă... vor şi ei să joace.

Carlisle se uită urât.

— Ai timp? îl întrebă el cu ochii clipind către mine.

— Nu, nu cu... Se opri. Şi, în plus, ultimul lucru pe care-l vrem este să prindă mirosul şi să înceapă să vâneze.

— Câți sunt? o întrebă Emmett pe Alice.

— Trei, răspunse ea scurt.

— Trei! repetă el supărat. Lasă-i să vină.

Benzile de muşchi de oțel se mişcau de-a lungul brațelor lui masive.

Timp de o secundă ce păru mai lungă decât era în realitate, Carlisle deliberă. Numai Emmett părea netulburat; toți ceilalți se uitau la fața lui Carlisle cu ochi panicați.

— Haideți să continuăm pur şi simplu jocul, decise Carlisle într-un final. Vocea îi era calmă şi directă. Alice a spus că sunt pur şi simplu curioşi.

Toate acestea fură spuse într-un val de cuvinte ce dură numai câteva secunde. Am ascultat cu atenție şi am înțeles mare parte, deşi acum nu auzeam ce-l întreba Esme pe Edward cu o vibrare mută a buzelor. Am văzut numai cum a dat uşor din cap şi expresia de uşurare de pe fața ei.

— Tu prinzi, Esme, spuse el. Eu renunț acum.

Şi se plantă în fața mea.

Ceilalți se întoarseră pe teren, scrutând îngrijorați pădurea întunecată cu ochii lor ageri. Alice şi Esme păreau să se orienteze în jurul locului unde mă aflam eu.

— Desprinde-ți părul, îmi spuse Edward cu o voce joasă şi clară.

Am desprins ascultătoare elasticul din păr şi l-am scuturat.

Am afirmat ce era evident.

— Ceilalți vin acum.

— Da, stai foarte nemişcată, nu vorbi şi nu te îndepărta de lângă mine, te rog. Îşi ascundea îngrijorarea din voce, dar eu o auzeam, îmi trase părul lung în față, în jurul feței.

— Nu ajută la nimic, spuse Alice suav. I-am simțit mirosul de pe teren.

— Ştiu.

Se simți puțină frustrare în tonul său.

Carlisle stătea la dală, iar ceilalți începură să joace fără chef.

— Ce te-a întrebat Esme? am şoptit eu.

Ezită o clipă înainte să răspundă.

— Dacă le e sete, mormăi el fără prea multă tragere de inimă.

Timpul trecea; jocul înainta apatic acum. Nimeni nu îndrăznea să lovească prea tare, iar Emmett, Rosalie şi Jasper alergau numai prin teren. Din când în când, în ciuda fricii care îmi amorțea creierul, eram conştientă că ochii lui Rosalie erau ațintiți asupra mea. Erau lipsiți de orice sentiment, dar ceva din modul în care îşi strângea gura mă făcea să cred că era supărată.

Edward nu era deloc atent la joc, străbătând cu mintea şi ochii pădurea.

— Iartă-mă, Bella, şopti el înspăimântat. Am fost un prost. Am fost iresponsabil să te expun în halul ăsta. Îmi pare atât de rău…

I-am auzit respirația oprindu-se şi ochii îndreptându-se spre dreapta terenului. Făcu o jumătate de pas, poziționându-se între mine şi ce urma să vină.

Carlisle, Emmett şi ceilalți se întoarseră în aceeaşi direcție, auzind zgomot de paşi, mult prea slab pentru urechile mele.

# 18. VÂNĂTOAREA

Apărură unul câte unul de la marginea pădurii, aliniindu-se la vreo zece metri depărtare. Primul bărbat care se ivi în luminiş rămase în urmă imediat, permiţându-i celui de-al doilea să iasă în faţă, orientându-se în jurul bărbatului înalt şi brunet într-un fel ce lăsa de înţeles în mod clar cine conducea grupul. A treia persoană era o femeie; tot ce am putut distinge de la distanţă a fost părul ei de un roşu aprins.

Se adunară unul lângă altul înainte să înainteze cu grijă către familia lui Edward, arătând respectul natural al unei trupe de prădători atunci când întâlneşte un grup mare şi necunoscut din specia lor.

În timp ce se apropiau mi-am dat seama cât de diferiţi erau de membrii familiei Cullen. Mersul le era ca de felină, un mers ce-i făcea să pară în mod constant pe punctul de a se transforma în ghemuit. Erau îmbrăcaţi în echipamentul obişnuit al excursioniştilor: blugi şi cămăşi sport din materiale groase, rezistente la apă. Hainele le erau totuşi uzate de la purtat şi erau desculţi. Ambii bărbaţi aveau părul scurt, dar părul portocaliu strălucitor al femeii era plin de frunze şi pământ de prin pădure.

Ochii lor ageri analizară postura mai cizelată, urbană a lui Carlisle, care, cu Emmett şi Jasper de-o parte şi de alta, păşi precaut să îi întâmpine. Fără nicio comunicare aparentă între ei, luară o postură mai dreaptă.

Bărbatul din faţă era de departe cel mai frumos. Sub paloarea tipică, pielea îi era măslinie, iar părul negru strălucitor. Era de statură medie, bine făcut, dar bineînţeles era mic copil pe lângă Emmett. Zâmbi discret, dezvăluind o dantură albă, strălucitoare.

Femeia era mai sălbatică, privirea îi fugea fără oprire de la bărbatul din faţa ei la grupul excentric din jurul meu, iar părul îi tremura în briza uşoară. Arăta ca o felină. Al doilea bărbat umbla discret în spatele lor, mai neînsemnat decât

conducătorul, cu părul şaten-deschis şi trăsături regulate ce nu ieşeau în evidenţă. Ochii, deşi complet nemişcaţi, păreau cumva cei mai vigilenţi.

Şi ochii le erau diferiţi. Nu erau aurii sau negri cum mă obişnuisem, ci de un stacojiu profund, deranjant şi sinistru.

Bărbatul brunet păşi spre Carlisle, cu zâmbetul încă pe buze.

— Ni s-a părut nouă că auzim un joc, spuse el cu o voce relaxată cu accent discret francez. Eu sunt Laurent, iar ei sunt Victoria şi James. Arătă spre vampirii de lângă el.

— Eu sunt Carlisle. Ei sunt familia mea, Emmett şi Jasper, Rosalie, Esme şi Alice, Edward şi Bella.

Ne prezentă în grupuri, evitând intenţionat să ne scoată pe fiecare în parte în evidenţă. Am fost şocată când mi-a rostit numele.

— Mai aveţi loc de câţiva jucători? întrebă Laurent prietenos.

Carlisle îi răspunse pe acelaşi ton prietenos.

— De fapt tocmai terminam. Rămâne cu siguranţă pe altă dată. Aveţi de gând să zăboviţi mult prin zonă?

— Ne îndreptăm spre nord, dar eram curioşi să vedem cine mai era prin împrejurimi. Nu am dat de nimeni de multă vreme.

— Regiunea asta este de obicei goală, cu excepţia noastră şi a vizitatorilor ocazionali, cum sunteţi voi.

Atmosfera tensionată se transformase încetul cu încetul într-o conversaţie lejeră; am bănuit că Jasper îşi folosea darul deosebit de a ţine situaţia sub control.

— Şi care vă e teritoriul de vânătoare? întrebă Laurent.

Carlisle ignoră presupunerea din spatele întrebării.

— Zona Munţilor Olympic de aici şi de-a lungul coastei din când în când. Locuim în apropiere. Mai este o altă aşezare permanentă ca a noastră lângă Denali.

Laurent se lăsă uşor pe călcâie.

— Permanentă? Şi cum vă descurcaţi?

Vocea lui denota o curiozitate sinceră.

— Ce-ar fi să mergeţi cu noi acasă pentru a putea vorbi mai pe îndelete? îi invită Carlisle. E o poveste cam lungă.

James şi Victoria schimbară o privire surprinsă la auzul cuvântului „acasă“, dar Laurent îşi controlă reacția mai bine.

— Sună foarte interesant şi primitor. Avea un zâmbet blând. Suntem la vânătoare tocmai din Ontario şi n-am avut ocazia să ne spălăm de ceva vreme. Ochii i se mişcau apreciativ pe silueta rafinată a lui Carlisle.

— Vă rog să nu vă supărați, dar am aprecia dacă v-ați abține de la vânat în zona aceasta. Înțelegeți că trebuie să rămânem neobservați, explică Carlisle.

— Sigur că da, dădu Laurent din cap. Sigur că nu o să ne băgăm peste teritoriul vostru. Oricum, tocmai am mâncat în afara oraşului Seattle, râse el.

Un fior îmi traversă şira spinării.

— Vă arătăm noi drumul dacă vreți să alergați cu noi – Emmett şi Alice, voi puteți să mergeți cu Edward şi Bella să aduceți Jeepul, adăugă el lejer.

Alte trei lucruri păreau să se petreacă simultan în timp ce vorbea Carlisle. Părul mi se ciufuli din cauza vântului slab, Edward strănută, iar cel de-al doilea bărbat, James, întoarse brusc capul, măsurându-mă din priviri, adulmecând aerul.

O rigiditate bruscă se aşternu peste toți în timp ce James se aplecă în față. Edward îşi dezveli dinții ghemuindu-se în apărare, iar un mârâit sălbatic îi scăpă din gât. Nu semăna deloc cu sunetul jucăuş pe care-l auzisem de la el de dimineață; era cel mai amenințător lucru pe care-l auzisem vreodată şi fiori reci mă trecură din cap până în picioare.

— Ia te uită, ce-avem aici? exclamă Laurent evident surprins.

Nici James, nici Edward nu renunțaseră la pozițiile lor agresive. James făcu o uşoară fandare în față, iar Edward îi răspunse cu o mişcare.

— Ea e cu noi. Răspunsul ferm al lui Carlisle era îndreptat direct spre James.

Laurent păru să-mi simtă mirosul mai slab decât James, dar acum i se citea pe față conştientizarea acestui fapt.

— Ați adus şi o gustare? întrebă el nevenindu-i să creadă, în timp ce făcu fără să vrea un pas mai în față.

Edward mârâi şi mai feroce, aspru, cu buza ridicându-i-se

mult sus deasupra dinților său strălucitori rămaşi descoperiți. Laurent dădu înapoi din nou.

— Am spus că este cu noi, îl corectă Carlisle cu duritate în voce.

— Dar e *om*, protestă Laurent.

Cuvintele lui nu erau deloc agresive, ci mai degrabă uimite.

— Da. Emmett era foarte la vedere lângă Carlisle, cu ochii pe James. James se îndreptă uşor din ghemuirea sa, dar nu-şi luă nicio clipă ochii de la mine, iar nările încă îi erau largi. Edward stătea tensionat ca un leu în fața mea.

Când Laurent vorbi, tonul lui era moale... într-o încercare de a dispersa brusca ostilitate.

— Se pare că avem multe de învățat unii de la alții.

— Aşa se pare.

Vocea lui Carlisle era încă distantă.

— Dar am dori să vă acceptăm invitația. Ochii îi scăpărară către mine şi apoi din nou către Carlisle. Şi, bineînțeles, nu-i vom face nimic rău fetei. Nu vom vâna în teritoriul vostru, după cum am promis.

James se uită furios la Laurent, nevenindu-i să creadă şi schimbă o altă privire scurtă cu Victoria, ai cărei ochi se plimbau iute de la unul la altul.

Carlisle măsură din priviri expresia onestă a feței lui Laurent înainte de a vorbi.

— Atunci vă conducem noi. Jasper, Rosalie, Esme? strigă el. Se adunară cu toții, țintuindu-mă cu privirea în timp ce înaintară. Alice fu într-o clipă lângă mine, iar Emmett făcu un pas înapoi discret, fără să-şi ia ochii de la James în timp ce mergea cu spatele spre noi.

— Hai să mergem, Bella.

Vocea lui Edward era joasă şi rece.

În tot acest timp stătusem țintuită locului, îngrozită până la imobilitate absolută. Edward a fost nevoit să mă ia de braț şi să mă tragă cu putere pentru a mă scoate din transă. Alice şi Emmett erau chiar în spatele nostru, ascunzându-mă. Mergeam poticnit pe lângă Edward, încă împietrită de frică. Nu reuşeam să aud dacă grupul principal plecase încă.

Nerăbdarea lui Edward era aproape tangibilă în timp ce ne mişcam la o viteză umană spre marginea pădurii.

Odată ajunşi printre copaci, Edward mă aruncă în spatele său fără să se oprească din mers. M-am agățat cât de strâns am putut în timp ce el începu să alerge, cu ceilalți la spatele său. Țineam capul jos, dar ochii, mari de frică, nu voiau să se închidă. Plonjară prin pădurea întunecoasă ca nişte fantome. Starea de euforie care-l cuprindea pe Edward de obicei când alerga lipsea cu desăvârşire şi fusese înlocuită de o furie ce-l epuiza, dar îl făcea să fie şi mai rapid. Chiar dacă el mă ducea în spate, ceilalți tot în urmă rămâneau.

Am ajuns la Jeep în timp-record şi Edward abia dacă încetini în timp ce mă aruncă pe scaunul din spate.

— Pune-i centurile, îi ordonă el lui Emmett, care intrase după mine. Alice era deja pe scaunul din față, iar Edward pornea motorul.

A dat în marşarier pentru a întoarce cu fața la drumul şerpuit.

Edward mârâia ceva mult prea repede ca să pot înțelege dar suna ca un şir de înjurături.

Zdruncinăturile păreau mai rele de data asta, iar întunericul nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Şi Emmett, şi Alice priveau pe ferestrele laterale.

Am ajuns la drumul principal şi, deşi viteza crescuse, am văzut mult mai bine pe unde mergeam. Şi ne îndreptam spre sud, departe de Forks.

— Unde mergem, am întrebat eu?

Nimeni nu răspunse. Nimeni nu se uita măcar la mine.

— La naiba, Edward, unde mă duci?

— Trebuie să te ducem departe de aici – cât mai departe – acum. Nu se uită în spate, ochii îi erau concentrați pe drum. Cadranul de viteză indica faptul că mergeam cu 168 de kilometri la oră.

— Întoarce! Trebuie să mă duci acasă! am țipat eu.

M-am chinuit cu echipamentul acela stupid, trăgând de centuri.

— Emmett! spuse Edward feroce.

Iar Emmett îmi cuprinse mâinile în strânsoarea lui de oțel.

— Nu! Edward! Nu, nu poți să faci una ca asta.
— Trebuie, Bella, acum te rog să taci din gură.
— Ba n-o să tac! Trebuie să mă duci înapoi – Charlie o să sune la FBI! O să fie cu ochii numai pe familia ta – pe Carlisle şi pe Esme! Vor fi nevoiți să plece, să se ascundă pentru totdeauna!
— Calmează-te, Bella! Vocea îi era rece. Am mai trecut prin aşa ceva.
— Nu din cauza mea, n-ai să faci asta! Nu strici totul din cauza mea! M-am zbătut cu putere, fără rezultat.
Alice vorbi pentru prima oară.
— Edward, trage pe dreapta.
El îi aruncă o privire dură după care mări viteza.
— Edward, haide să stăm de vorbă.
— Nu înțelegeți, mârâi el de frustrare. Nu-i mai auzisem niciodată vocea atât de tare; era asurzitoare în spațiul limitat din maşină. Viteza ajunsese la o 170 de kilometri pe oră. E vânător, Alice, nu ai văzut? E vânător!
L-am simțit pe Emmett înțepenind lângă mine şi m-am întrebat de ce reacționase aşa la auzul cuvântului. Pentru ei însemna ceva mai mult decât însemna pentru mine; am vrut să înțeleg, dar nu am avut timp să întreb.
— Trage pe dreapta, Edward!
Tonul lui Alice era rezonabil, dar avea totuşi o nuanță de autoritate pe care nu o mai auzisem.
Acul vitezometrului atinse 180 la oră.
— Fă-o, Edward!
— Ascultă-mă, Alice. I-am citit mintea. Vânătoarea e pasiunea lui, obsesia lui şi o vrea pe ea, Alice, *pe ea* în mod special. Începe vânătoarea în seara asta.
— Nu ştie unde…
El o întrerupse.
— Cât crezi că-i va lua să-i simtă mirosul în oraş? Planul lui era deja pus la punct înainte ca Laurent să apuce să spună ceva.
Am icnit de spaimă realizând către ce va conduce mirosul meu.
— Charlie! Nu-l poți lăsa acolo! Nu-l poți lăsa! Am tras din

nou de centurile de siguranță.

— Are dreptate, spuse Alice.

Maşina încetini puțin.

— Hai să vedem mai întâi ce variante avem, încercă Alice să-l înduplece.

Maşina încetini din nou, de data asta mai brusc, apoi frânele scârțâiră într-o oprire pe marginea autostrăzii. Am forțat iar centurile, apoi m-am trântit înapoi pe banchetă.

— Nu avem de ales, spuse Edward printre dinți.

— Nu-l las pe Charlie! am țipat eu.

El mă ignoră complet.

— Trebuie să o ducem înapoi, vorbi Emmett într-un final.

— Nu. Edward era de neclintit.

— Nu se compară cu noi, Edward. N-o să poată pune mâna pe ea.

— O să aştepte.

Emmett zâmbi.

— Şi eu pot să aştept.

— Nu ai văzut... nu înțelegi. Odată ce îşi propune o vânătoare, este de neoprit. Va trebui să-l ucidem.

Emmett nu păru deranjat de idee.

— Uite, avem o variantă.

— Şi femeia. E cu el. Dacă se transformă în luptă, conducătorul va fi tot de partea lor.

— Suntem destui.

— Uite altă variantă, spuse Alice încet.

Edward se întoarse către ea furios şi spuse cu un mârâit feroce:

— Nu – mai – este – nici – o – altă – variantă!

Emmett şi cu mine îl privirăm şocați, dar Alice nu păru impresionată. Tăcerea dură un minut lung, timp în care Edward şi Alice se uitară în jos.

Atunci am rupt eu tăcerea.

— Interesează pe careva şi planul meu?

— Nu, mârâi Edward.

Alice îi aruncă o privire simțindu-se provocată.

— Ascultă, am continuat eu. Tu mă duci înapoi.

— Nu, mă întrerupse el.

M-am uitat la el apoi am continuat.

— Tu mă duci înapoi. Eu îi spun tatei că vreau să mă întorc în Phoenix. Îmi fac bagajele. Aşteptăm până când vânătorul ăsta ne urmăreşte şi apoi fugim. El o să se ia după noi şi o să-l lase pe Charlie în pace. Charlie nu pune FBI-ul pe familia ta. Apoi poți să mă duci unde naiba vrei.

Se holbară la mine, muți de uimire.

— Să ştii că nu e o idee rea.

Mirarea lui Emmett era clar o insultă.

— Ar putea să meargă şi, în plus, nu-i putem lăsa tatăl neprotejat. Ştii asta, spuse Alice.

Toți se uitau la Edward.

— E prea periculos – nu-l vreau nici la două sute de kilometri aproape de ea.

Emmett era foarte sigur pe el.

— Edward, nu trece de noi.

Alice se gândi o clipă.

— Nu-l văd atacând. Va încerca să aştepte s-o lăsăm singură.

— N-o să-i ia mult să se prindă că asta nu o să se întâmple niciodată.

— Îți *ordon* să mă duci acasă.

Am încercat să par fermă.

Edward îşi duse mâinile la tâmple şi închise ochii strâns.

— Te rog, am spus eu mult mai încet.

El nu ridică privirea. Când vorbi, vocea îi sună epuizată.

— Pleci în seara asta, fie că vânătorul ne vede sau nu. Îi spui lui Charlie că nu mai suporți să mai stai o clipă în Forks. Spune-i orice poveste crezi că e mai credibilă. Împachetează primele lucruri care-ți cad în mână şi apoi urcă-te în camioneta ta. Nu-mi pasă ce-ți spune. Ai cincisprezece minute. M-auzi? Cincisprezece minute din clipa în care ai trecut pragul.

Jeepul porni şi ne întoarse din drum, cu cauciucurile scârțâind. Viteza începu iar să crească.

— Emmett? am întrebat eu arătând spre mâinile mele.

— O, iartă-mă!

Îmi dădu drumul.

Câteva minute trecură în tăcere, nu se auzea decât motorul maşinii. Apoi Edward vorbi din nou.

— Uite cum o să se petreacă lucrurile. Când ajungem acasă, dacă vânătorul nu e prin preajmă, o să o conduc până la uşă. Apoi are cincisprezece minute. Îmi aruncă o privire prin oglinda retrovizoare. Emmett, tu ai grijă de împrejurimile casei. Alice, tu te ocupi de camionetă. Eu o să fiu înăuntru atât timp cât e şi ea. După ce iese, poți să duci Jeepul acasă şi să-i spui lui Carlisle.

— Nici gând, interveni Emmett. Stau cu tine.

— Judecă puțin, Emmett. Nu ştiu cât timp o să fiu plecat.

— Până nu aflăm exact până unde merge toată chestia asta eu stau cu tine.

Edward oftă.

— Dacă vânătorul este acolo, continuă el rece, mergem în continuare.

— Ajungem acolo înaintea lui, spuse Alice încrezătoare.

Edward păru să fie de acord cu asta. Orice problemă ar fi avut cu Alice, în chestiunea asta nu se îndoia de ea.

— Ce facem cu Jeepul? întrebă ea.

Vocea lui era ascuțită.

— Îl duci acasă.

— Ba nu, spuse ea cu calm.

Şirul ininteligibil de înjurături începu din nou.

— Nu încăpem toți în camioneta mea, am şoptit eu.

Edward nu părea să mă asculte.

— Cred că ar trebui să mă laşi să merg singură, am spus eu şi mai încet.

Asta o auzi.

— Bella, fă te rog cum spun eu, măcar de data asta, spuse el printre dinții încleştați.

— Ascultă-mă, Charlie nu e prost, am protestat eu. Dacă tu nu eşti mâine în oraş, o să intre la bănuieli.

— Irelevant. Ne asigurăm că e în siguranță şi numai asta contează.

— Şi ce-i cu vânătorul ăsta? A văzut cum te-ai purtat în seara asta. O să creadă că eşti cu mine oriunde ai fi tu de fapt.

Emmett se uită la mine, din nou jignitor de surprins.

— Edward, ascult-o, îl sfătui el. Cred că are dreptate.

— Da, are, aprobă Alice.

— Nu pot să fac asta.

Vocea lui Edward era ca de gheață.

— Şi Emmett ar trebui să rămână, am continuat eu. A pus ochii pe Emmett în mod clar.

— Ce?

Emmett se întoarse către mine.

— Poți mai uşor să-i afli intențiile dacă rămâi, fu Alice de acord.

Edward se uită la ea mut de uimire.

— Crezi c-ar trebui s-o las să se ducă singură?

— Sigur că nu, spuse Alice. Eu şi Jasper mergem cu ea.

— Nu pot să fac una ca asta, repetă Edward, dar de data aceasta se simțeau urme de înfrângere în vocea sa. Logica avea efect şi asupra lui.

Am încercat să fiu convingătoare.

— Stai prin preajmă o săptămână – am văzut în oglindă ce față a făcut, aşa că mi-am schimbat expresia – câteva zile. Îl laşi pe Charlie să vadă că nu m-ai răpit şi îl conduci pe James ăsta pe o pistă falsă. Te asiguri că mi-a pierdut complet urma. Apoi vii şi ne întâlnim. O iei pe o rută ocolitoare, bineînțeles, şi apoi Jasper şi Alice se pot întoarce acasă.

Vedeam că începea să ia în considerație şi ideea mea.

— Unde să ne întâlnim?

— În Phoenix. Normal.

— Nu. O să audă că acolo te duci, spuse el nerăbdător.

— Şi o să faci asta să pară un vicleşug, bineînțeles. El o să ştie că noi ştim că el ascultă. N-o să creadă nicio clipă că merg chiar acolo unde spun că merg.

— E diabolică, chicoti Emmett.

— Şi dacă nu merge?

— Mai sunt câteva milioane de oameni în Phoenix, l-am informat eu.

— Nu-i aşa complicat de găsit o carte de telefon.

— Nu mă duc acasă.

— Cum? întrebă el pe un ton periculos.
— Sunt destul de mare să-mi caut un loc unde să stau.
— Edward, o să fim şi noi cu ea, îi aminti Alice.
— Şi ce-o să faci în *Phoenix?* o întrebă el usturător.
— O să stau în casă.
— Îmi place ideea.

Emmett se gândea cu siguranță la cum să-l încolțească pe James.

— Mai taci din gură, Emmett!
— Uite ce e, dacă încercăm să-i venim de hac în timp ce ea e încă în preajmă, sunt şanse mai mari ca cineva să fie rănit – ori va fi ea rănită, ori tu în încercarea de a o proteja. Dar dacă-l prindem singur... Rămase pe gânduri cu un zâmbet discret pe buze. Am avut dreptate.

Jeepul se târa încet acum în timp ce conduceam în oraş. În ciuda curajului meu verbal, simțeam cum mi se ridica părul de pe mâini. M-am gândit la Charlie singur în casă şi am încercat să fiu vitează.

— Bella. Vocea lui Edward era foarte moale. Alice şi Emmett se uitară pe ferestre. Dacă permiți să ți se întâmple ceva rău – orice –, tu eşti singura vinovată. Ai înțeles?
— Da, am înghițit eu în sec.

Se întoarse către Alice.

— Jasper se descurcă?
— Ai mai multă încredere în el, Edward. Se descurcă foarte, foarte bine având în vedere toate circumstanțele.
— Dar *tu* te descurci? întrebă el.

La auzul acestei întrebări, micuța şi grațioasa Alice îşi dezveli dinții cu o strâmbătură îngrozitoare şi scoase un mârâit din gât ce mă făcu să mă ghemuiesc în scaun de teamă.

Edward îi zâmbi.

— Dar ține-ți părerile pentru tine, mormăi el brusc.

# 19. RĂMAS-BUN

Charlie mă aştepta. Toate luminile din casă erau aprinse. Mintea îmi era blocată în timp ce încercam să găsesc o cale să-l fac să mă lase să plec. Nu avea să fie o treabă prea plăcută.

Edward trase încet pe dreapta, departe de camionetă. Toți trei erau foarte îngrijorați, stane de piatră în locurile lor, ascultând fiecare zgomot din pădure, uitându-se prin orice umbră, mirosind orice, căutând ceva nelalocul lui. Motorul se opri, iar eu am stat nemişcată în timp ce ei continuau să asculte.

— Nu-i aici, spuse Edward tensionat. Să mergem.

Emmett se întinse să mă ajute să desfac toate centurile.

— Nu-ți face griji, Bella, spuse el pe un ton jos, dar vesel, ne ocupăm de asta foarte repede.

Mi-am simțit ochii umezindu-se în timp ce mă uitam la Emmett. Abia dacă-l cunoşteam şi totuşi, neştiind când îl voi mai revedea după seara aceasta, îmi provoca un sentiment de panică. Ştiam că acesta era cel mai uşor rămas-bun căruia trebuia să-i fac față în următoarea oră şi numai gândul la asta mă făcu să izbucnesc în lacrimi.

— Alice, Emmett. Vocea lui Edward suna ca un ordin. Alunecară în linişte în întuneric, dispărând într-o clipă. Edward deschise portiera şi mă apucă de mână, după care mă luă în brațele lui protectoare. Mă conduse uşor până acasă cu ochii scrutând întunericul.

— Cincisprezece minute, mă avertiză el pe un ton jos.

— Pot să fac asta.

Mi-am tras nasul. Lacrimile fuseseră sursa mea de inspirație. M-am oprit pe verandă şi i-am luat fața în mâini. M-am uitat grav în ochii săi.

— Te iubesc, am spus eu pe un ton jos intens. Întotdeauna te voi iubi, indiferent de ce se întâmplă acum.

— N-o să ți se întâmple nimic, Bella, spuse el la fel de grav.

— Ține-te de plan, te rog, bine? Ai grijă de Charlie pentru

mine. N-o să mă prea aibă la suflet după toată treaba, asta aşa că vreau să am ocazia să-mi cer iertare mai târziu.

— Intră în casă, Bella. Trebuie să ne grăbim. Vocea lui mă zorea.

— Încă ceva, am şoptit eu pasional. Nu asculta nimic din ce-o să spun în seara asta! El era aplecat, aşa că nu a trebuit decât să mă ridic pe vârfuri ca să-i pot săruta buzele surprinse şi îngheţate, cât de tare am putut. Apoi m-am întors şi am deschis uşa cu forţă.

— Pleacă, Edward! am ţipat la el alergând înăuntru şi trântind uşa în faţa lui încă şocată.

— Bella?

Charlie era în sufragerie şi se ridicase deja în picioare.

— Lasă-mă în pace! am ţipat la el printre lacrimile care curgeau fără oprire deja. Am fugit sus în camera mea, am trântit uşa şi am încuiat-o. Am fugit spre pat şi m-am aruncat pe jos să scot rucsacul de voiaj. Am băgat repede mâna sub saltea să scot o şosetă veche în care se aflau economiile mele secrete.

Charlie încercă să deschidă uşa.

— Bella, eşti bine? Ce s-a întâmplat?

Vocea îi era speriată.

— Mă duc *acasă*, am ţipat eu punând accentul pe cuvântul-cheie.

— Ţi-a făcut ceva?

Acum tonul denota mai degrabă furie.

— Nu! am ţipat eu cu câteva octave mai sus.

M-am întors spre dulap şi Edward era deja acolo, scoţând braţe întregi de haine la întâmplare pe care mai apoi mi le arunca mie.

— Te-a părăsit?

Charlie era dezorientat.

— Nu! am ţipat eu cam fără suflare în timp ce am aruncat totul în geantă.

Edward îmi mai aruncă nişte lucruri. Geanta era deja plină acum.

— Ce s-a întâmplat, Bella?

Charlie strigă prin uşă, încercând din nou s-o deschidă.

— Eu l-am părăsit pe el! i-am răspuns chinuindu-mă să trag fermoarul la geantă.

Mâinile pricepute ale lui Edward le îndepărtară pe ale mele şi trase fermoarul cu uşurinţă. Mi-a pus geanta pe umăr cu grijă.

— Mă găseşti în camionetă. Du-te! îmi şopti el şi mă împinse spre uşă. Se evaporă pe fereastră.

Am descuiat uşa şi am mi-am făcut loc pe lângă Charlie, coborând greu scările din cauza genţii grele.

— Ce s-a întâmplat? ţipă el. Era chiar în spatele meu. Credeam că-ţi place de el.

Mă prinse de braţ în bucătărie. Deşi era încă şocat, strânsoarea lui era fermă.

Mă întoarse să mă uit la el şi am citit pe faţa lui că nu avea de gând să mă lase să plec. Aveam o singură cale de scăpare, dar implica să-l rănesc atât de tare încât mă uram numai pentru că îmi trecuse prin cap aşa ceva. Dar timpul era scurt, iar eu trebuia să mă asigur că Charlie e în siguranţă.

M-am uitat la tatăl meu cu lacrimi în ochi din cauza a ceea ce aveam de gând să fac.

— Ba da, îmi place de el, tocmai asta-i problema. Nu mai suport să mai fac asta! Nu mai pot prinde rădăcini în locul ăsta! Nu vreau să sfârşesc prinsă în oraşul ăsta stupid şi plicticos ca mama! Nu am de gând să fac aceeaşi greşeală prostească pe care a făcut-o ea. Urăsc locul ăsta. Nu mai pot rămâne aici nicio clipă!

Îmi dădu drumul la mână de parcă l-aş fi electrocutat. M-am întors cu spatele la faţa lui şocată şi rănită şi m-am îndreptat spre uşă.

— Bella, nu poţi să pleci acum. E noapte, îmi şopti el din spate.

Nu m-am întors.

— O să dorm în maşină dacă obosesc.

— Mai aşteaptă, te rog, încă o săptămână, încercă el să mă convingă, încă şocat. Renée o să se întoarcă până atunci.

Asta îmi întorcea complet planurile.

— Ce-ai spus?

Charlie continuă entuziasmat, aproape bâlbâindu-se de uşurare că ezitasem.

— A sunat cât erai tu plecată. Lucrurile nu merg prea grozav în Florida şi, dacă Phil nu reuşeşte să semneze un contract până la sfârşitul săptămânii, se întorc în Arizona. Asistentul antrenorului de la Sidewinders a spus că s-ar putea să se elibereze un loc la ei.

Mi-am scuturat capul, încercând să-mi controlez gândurile confuze. Fiecare secundă care trecea îl expunea pe Charlie la şi mai mult pericol.

— Am o cheie, am mormăit eu apăsând clanța. Era prea aproape, avea o mână întinsă către mine şi fața îi arăta amețită. Nu îmi permiteam să pierd prea mult timp certându-mă cu el. Trebuia să-l rănesc şi mai tare.

— Lăsă-mă să plec, Charlie! Am repetat ultimele cuvinte pe care le rostise mama cu mulți ani în urmă când ieşea pe aceeaşi uşă. Le-am spus cât am putut de furioasă şi am deschis uşa cu forță. Nu a mers, înțelegi? *Urăsc* oraşul Forks din tot sufletul!

Cuvintele mele dure au avut efect – Charlie rămase împietrit în prag, uluit, în timp ce eu am alergat în noapte. Mi-era groaznic de frică de grădina goală. Am alergat de nebună până la camionetă, distingând o umbră întunecată în spatele meu. Am aruncat geanta în spate şi am deschis portiera cu putere. Cheia era în contact.

— Te sun eu mâine! am strigat, dorindu-mi mai mult ca orice să-i fi putut explica totul chiar atunci, ştiind că nu o voi putea face niciodată. Am pornit motorul şi am plecat. Edward mă luă de mână.

— Trage pe dreapta, spuse el după ce casa şi Charlie fură lăsați în urmă.

— Pot să conduc, am spus eu printre lacrimile ce curgeau şiroaie pe obrajii mei.

Mâinile lui lungi îmi apucară pe neaşteptate talia, iar piciorul lui îl împinse pe al meu de pe pedală. Mă luă în brațe, descleştându-mi mâinile de pe volan şi, până să-mi dau seama, era pe locul şoferului. Camioneta nu se mişcă un centimetru.

— Nu ai putea să găseşti casa, explică el.

Nişte lumini se văzură brusc în spatele nostru. M-am uitat pe geamul din spate cu ochii mari de teamă.

— E doar Alice, mă asigură el.

Mă luă iar de mână.

Mintea îmi era plină de imaginea lui Charlie în prag.

— Vânătorul?

— A auzit finalul reprezentației tale, spuse Edward îndârjit.

— Charlie? am întrebat îngrozită.

— Vânătorul ne-a urmărit. Aleargă în spatele nostru.

Am înghețat de spaimă.

— Putem să alergăm mai repede ca el?

— Nu.

Dar mări viteza în timp ce vorbeam. Motorul camionetei scrâşni în semn de protest.

Planul meu nu mai părea brusc aşa de genial.

Mă uitam în urmă la farurile mașinii lui Alice, când camioneta se cutremură şi o umbră întunecoasă se ivi la fereastră.

Țipătul meu fioros dură doar o fracțiune de secundă înainte ca mâna lui Edward să-mi acopere gura.

— E Emmett!

Îmi dădu drumul la gură şi-şi înfăşură mâna în jurul taliei mele.

— E în regulă, Bella, promise el. O să fii în siguranță.

Am mers cu viteză prin oraşul liniştit spre autostrada de nord.

— Nu mi-am dat seama că erai aşa de plictisită de viața într-un oraş mic, spuse el ca să mai facă nişte conversație, iar eu m-am prins că încerca să-mi distragă atenția. Mi se părea că te adaptezi destul de bine, mai ales în ultima vreme. Poate eram doar încrezut când credeam că îți fac viața mai interesantă.

— Nu a fost frumos ce-am făcut, am mărturisit eu, ignorându-i încercarea de a schimba vorba, privindu-mi genunchii. Tot asta i-a spus şi mama când l-a părăsit. Ai putea spune că a fost lovitură sub centură.

— Nu-ți face griji. Te iartă el.

Zâmbi discret, dar nu şi cu ochii.

L-am privit disperată, iar el văzu panica din ochii mei.

— Bella, o să fie totul bine.

— Dar nu are cum să fie bine atunci când nu sunt cu tine, am şoptit eu.

— O să fim împreună peste câteva zile, spuse el strângându-mă şi mai tare în brațe. Nu uita că a fost ideea ta.

— A fost cea mai bună idee – evident că a fost a mea.

Zâmbetul cu care îmi răspunse păli şi apoi dispăru imediat.

— De ce s-au întâmplat toate astea? am întrebat eu cu vocea tremurândă. De ce eu?

El se uită pierdut la drumul din față.

— E vina mea – am fost un prost să te expun în halul ăsta.

Furia din vocea sa era îndreptată către sine.

— Nu asta am vrut să zic, am insistat eu. Eram acolo, mare scofală. Nu i-am deranjat pe ceilalți doi. De ce a hotărât James ăsta să mă omoare *pe mine?* Sunt oameni peste tot, de ce tocmai eu?

El ezită, gândindu-se înainte de a răspunde.

— Am apucat să mă uit bine în mintea sa în seara asta, începu el cu o voce gravă. Nu cred că aş fi putut face ceva să evit lucrurile odată ce te-a văzut. *Este* parțial şi vina ta. Vocea îi era stâlcită. Dacă nu ai mirosi atât de copleşitor de delicios, poate că nu şi-ar fi bătut capul. Dar când te-am apărat... ei bine, asta a cam înrăutățit lucrurile. Nu e obişnuit să-i fie zădărnicite planurile, indiferent cât de nesemnificativ e obiectul dorinței sale. Se consideră vânător şi nimic mai mult. Îşi petrece existența vânând, iar o provocare este tot ceea ce cere de la viață. Brusc i-am servit pe tavă o frumoasă provocare – un clan numeros de luptători puternici dispuşi cu toții să protejeze un singur element vulnerabil. Nu vrei să ştii în ce stare de euforie se află acum. E jocul lui favorit, iar noi tocmai l-am făcut cel mai interesant joc din viața lui. Tonul îi era plin de dezgust. Tăcu pentru o clipă. Dar, dacă nu m-aş fi băgat, te-ar fi ucis atunci pe loc, spuse el cu o frustrare fără speranță.

— Credeam că... nu miros la fel pentru ceilalți... cum miros pentru tine, am spus eu şovăielnică.

— Păi nu miroşi. Dar asta nu înseamnă că nu reprezinți totuşi o tentație pentru fiecare dintre ei. Dacă i-ai fi plăcut vânătorului – sau oricăruia dintre ei – la fel cum îmi placi mie, s-ar fi dat o bătălie chiar acolo.

Am tremurat.

— Nu cred că mai am de ales decât să-l ucid, mormăi el. Lui Carlisle n-o să-i placă.

Am auzit cauciucurile traversând podul, deşi nu vedeam râul în întuneric. Ştiam că ne apropiam. Trebuia să-l întreb acum.

— Cum poți ucide un vampir?

Se uită la mine cu nişte ochi de nepătruns, iar vocea îi deveni brusc aspră.

— Singura cale este să-l rupem în bucăți şi apoi să le dăm foc.

— Şi ceilalți doi vor lupta pentru el?

— Femeia da. Nu sunt prea sigur de Laurent. Nu au o legătură prea puternică – e cu ei doar de conjunctură. I-a fost ruşine cu James în poiană...

— Dar James şi femeia aceea vor încerca să te ucidă? am întrebat eu cu jumătate de gură.

— Bella, nu-ți mai pierde vremea îngrijorându-te pentru mine. Singura ta grijă trebuie să fie siguranța ta şi – te rog din inimă – încearcă să nu faci vreo prostie.

— Încă ne urmăreşte?

— Da. N-o să atace acasă la mine totuşi. Cel puțin nu în seara asta.

Coti pe drumul ascuns cu Alice în urma noastră.

Am condus chiar până acasă. Luminile dinăuntru erau puternice, dar nu reuşeau să îndepărteze întunecimea pădurii înconjurătoare. Emmett îmi deschise uşa chiar înainte ca maşina să se oprească; mă trase din scaun, mă luă ca pe o minge la pieptul său mare şi mă conduse spre uşă.

Am intrat într-o cameră mare şi albă cu Alice şi Edward de o parte şi de alta. Erau toți acolo; se ridicaseră deja în

picioare când auziseră că ne apropiam. Laurent era în mijlocul lor. Am auzit mârâituri joase ieşind din gâtul lui Emmett în timp ce mă punea jos lângă Edward.

— Ne urmăreşte, anunță Edward uitându-se încruntat la Laurent.

Fața lui Laurent era nemulțumită.

— Mă temeam de asta.

Alice dansă până la Jasper şi-i şopti ceva la ureche; buzele lui tremurară cu viteza discursului ei mut. Zburară împreună pe scări. Rosalie se uită după ei şi apoi se duse repede către Emmett. Ochii ei frumoşi erau intenşi şi furioşi atunci când se uitară fără voie în direcția mea.

— Ce-o să facă? îl întrebă Carlisle pe Laurent pe un ton rece.

— Îmi pare rău, răspunse el. Mi-a fost teamă când băiatul tău i-a luat apărarea fetei că o să-l provoace.

— Poți să-l opreşti?

Laurent îşi scutură capul.

— Nimic nu-l poate opri pe James odată pornit.

— O să-l oprim noi, promise Emmett.

Nu era nici urmă de îndoială cu privire la intenția sa.

— Nu poate fi doborât. N-am mai întâlnit pe nimeni ca el în toți cei trei sute de ani ai mei. E absolut letal. De asta m-am alăturat grupului său.

Grupului *său,* am gândit eu, bineînțeles. Spectacolul de conducere de pe teren nu fusese mai mult de atât, un spectacol.

Laurent dădea din cap. Se uită perplex la mine şi apoi la Carlisle.

— Sunteți siguri că merită?

Răgetul de furie al lui Edward umplu încăperea; Laurent făcu un pas înapoi.

Carlisle se uită aspru la Laurent.

— Mă tem că va trebui să alegi.

Laurent înțelese. Îşi luă o clipă să delibereze. Ochii lui studiară fiecare chip şi apoi camera luminoasă.

— Sunt intrigat de viața pe care ați creat-o aici. Dar n-o să mă amestec în asta. Nu am nimic cu voi, dar nici împotriva

lui James nu mă întorc. Cred că o s-o iau spre nord, spre clanul Denali. Ezită. Nu-l subestimați pe James. Are o minte ascuțită şi simțuri de neegalat. Se simte la fel de confortabil ca voi printre oameni şi n-o să vină la voi cu capul plecat... îmi pare rău pentru situația creată. Îmi pare sincer rău.

Înclină capul, dar l-am văzut aruncându-mi încă o privire nedumerită.

— Mergi cu bine, fu răspunsul formal al lui Carlisle.

Laurent mai privi o dată lung în jurul său, după care se grăbi spre uşă.

Tăcerea dură mai puțin de-o secundă.

— Cât de aproape? se uită Carlisle la Edward.

Esme deja se deplasă; atinse cu mâna o tastatură minusculă pe perete, iar obloane imense de metal începură să închidă peretele de sticlă. Am tresărit.

— Cam la cinci kilometri după râu; face un ocol să se întâlnească cu femeia aceea.

— Care-i planul?

— O să-l inducem în eroare, după care Jasper şi Alice o să fugă cu ea spre sud.

— Şi apoi?

Tonul lui Edward era înverşunat.

— Imediat ce Bella dispare din peisaj, îl vânăm.

— Presupun că nu avem de ales, fu Carlisle de acord.

Edward se întoarse spre Rosalie.

— Du-te sus şi fă schimb de haine cu Bella, îi ordonă Edward.

Ea se uită la el nevenindu-i să creadă.

— De ce-aş face una ca asta? zise ea printre dinți. Ce mi-e ea mie? În afară de faptul că e o amenințare, un pericol în care tu ai ales să ne amesteci pe toți.

Am tresărit la auzul veninului din vocea ei.

— Rose... murmură Emmett punând o mână pe umărul ei.

Ea se scutură să se elibereze. Eu mă uitam atentă la Edward, cunoscându-i temperamentul şi temându-mă de reacția sa. Mă surprinse. Nu se uită la Rosalie, ca şi cum nu ar fi vorbit, ca şi cum nu ar fi existat.

— Esme? strigă el calm.

— Sigur, murmură Esme.

Esme fu lângă mine într-o clipă, mă luă în brațe cu uşurință şi apoi o luă iute pe scări înainte să apuc să țip de uimire.

— Ce facem? am întrebat eu cu răsuflarea tăiată în timp ce mă punea jos într-o cameră întunecată de pe la etajul doi.

— Încercăm să derutăm mirosul. N-o să dureze prea mult, dar ne-ar putea ajuta să te scoatem de aici.

Auzeam hainele ei căzând pe podea.

— Nu cred că o să-mi vină... am ezitat, dar mâinile ei deja îmi scoteau cămaşa pe cap. Mi-am dat şi blugii repede jos. Îmi înmână ceva, o cămaşă parcă. M-am chinuit să-mi bag mâinile prin găurile potrivite. Imediat ce am terminat, mi-a dat pantalonii ei. I-am tras pe mine, dar nu am reuşit să-mi scot picioarele; erau prea lungi. Ea a suflecat cu dexteritate tivul de câteva ori ca să pot să mă ridic în picioare. Nu ştiu cum a reuşit, dar deja purta hainele mele. Mă trase înapoi la scări unde stătea Alice cu o geantă de piele mică într-o mână. Mă luară una de-un braț şi cealaltă de altul şi aproape că mă târâră în timp ce zburară pe scări în jos.

Se pare că totul fusese pus la punct în lipsa noastră. Edward şi Emmett erau gata de plecare. Emmett purta un rucsac greu pe umăr. Carlisle îi dădea ceva mic lui Esme. Se întoarse şi îi dădu lui Alice acelaşi lucru – era un telefon mobil argintiu minuscul.

— Esme şi Rosalie vor lua camioneta ta, Bella, îmi spuse el când trecu pe lângă mine. Am dat din cap uitându-mă prudentă la Rosalie. Se uita la Carlisle cu fața plină de ură.

— Alice, Jasper, luați Mercedesul! O să vă prindă bine culoarea ei închisă în sud.

Dădură şi ei din cap.

— Noi luăm Jeepul.

M-a surprins faptul că Carlisle intenționa să meargă cu Edward. Am înțeles brusc, înjunghiată de teamă, că formau echipa de vânătoare.

— Alice, întrebă Carlisle, o să muşte momeala?

Toată lumea se uită la Alice în timp ce îşi închise ochii şi deveni incredibil de nemişcată.

Deschise ochii într-un final.

— O să vă urmărească. Femeia o să se ia după camionetă. Ar trebui să putem pleca după asta.

Vocea îi era sigură.

— Să mergem.

Carlisle se îndreaptă spre bucătărie.

Edward veni în sfârşit lângă mine. Mă prinse în strânsoarea lui de fier, lipindu-mă de el. Păru să-şi ignore familia când îmi trase fața spre a lui, ridicându-mi picioarele de pe podea. Pentru cea mai scurtă dintre secunde, buzele lui de gheață fură tari peste ale mele. Apoi se sfârşi. Mă lăsă jos încă atingându-mi fața, ochii lui încântători arzând într-ai mei. Apoi ochii lui deveniră inexpresivi, curios de nemişcați când se întoarse să plece. Şi chiar plecară.

Am stat acolo, ceilalți uitându-se în altă parte în timp ce lacrimile începură să-mi alunece pe obraz. Momentul de tăcere se scurse încet, apoi telefonul lui Esme vibră în mâna ei. Se aprinse la urechea ei.

— Acum, spuse ea.

Rosalie ieşi în fugă pe uşa din față fără să-mi mai arunce vreo privire, iar Esme mă mângâie pe obraz când trecu.

— Să ai grijă de tine!

Şoapta ei persistă în spatele lor când se strecurară pe uşă. Am auzit camioneta mea pornind cu zgomot şi apoi îndepărtându-se.

Jasper şi Alice aşteptară. Alice puse telefonul la ureche chiar înainte să vibreze.

— Edward spune că femeia e pe urmele lui Esme. Aduc maşina. Dispăru în umbră, cum făcu şi Edward mai devreme.

Jasper şi cum mine ne uitarăm unul la altul. Stătea undeva de partea cealaltă a camerei... cu grijă.

— Te înşeli, să ştii, spuse el încet.

— Cu ce? am icnit eu.

— Simt ce simți acum – şi să ştii că *meriți osteneala.*

— Ba nu, am mormăit eu. Dacă li se întâmplă ceva rău va fi degeaba.

— Te înşeli, repetă el, zâmbindu-mi cu blândețe.

N-am auzit nimic, dar apoi Alice intră pe uşa din faţă şi veni spre mine cu braţele întinse.

— Îmi dai voie? întrebă ea.

— Eşti singura care îmi cere voie, am zâmbit eu discret.

Mă ridică în braţele ei zvelte cu aceeaşi uşurinţă ca şi Emmett, ţinându-mă protectoare, după care am zburat pe uşă, lăsând luminile aprinse în urma noastră.

# 20. NERĂBDARE

Când m-am trezit eram derutată. Gândurile îmi erau neclare, încă învălmăşite în vise şi coşmaruri; mi-a luat mai mult decât ar fi trebuit să îmi dau seama unde mă aflam.

Camera era prea impersonală, deci era sigur într-un hotel. Veiozele de o parte şi de alta a patului prinse de noptiere erau un semn clar că aveam dreptate şi la fel şi draperiile lungi făcute din acelaşi material ca lenjeria de pat sau tipicele tablouri în acuarelă de pe pereţi.

Am încercat să-mi amintesc cum am ajuns acolo, dar la început n-am reuşit.

Îmi aminteam totuşi maşina neagră şi lucioasă cu sticla de la ferestre mai întunecată decât a unei limuzine. Motorul era aproape silenţios, deşi goneam pe autostrăzile întunecate cu mult peste viteza legală.

Şi mi-o mai aminteam pe Alice stând lângă mine pe bancheta de piele din spate. Cumva, pe parcursul nopţii lungi, capul meu ajunsese să se sprijine de gâtul ei de granit. Apropierea mea nu părea s-o deranjeze deloc, iar pielea ei rece şi tare îmi aducea într-un mod bizar, alinare. Tricoul ei subţire de bumbac era rece şi ud din cauza lacrimilor ce ţâşniră din ochii mei până când, roşii şi umflaţi, se uscară.

Îmi pieri somnul; ochii mei dureroşi se chinuiră să se deschidă chiar dacă noaptea abia se terminase şi zorii se răsfrângeau deasupra unui vârf mic undeva deasupra Californiei. Lumina gri ce-şi făcea loc pe cerul senin îmi

pătrunse în ochi. Dar nu-i puteam închide; când o făceam, imaginile puternice care îmi fulgerau pe sub pleoape ca nişte diapozitive erau de nesuportat. Faţa şocată a lui Charlie, mârâitul feroce al lui Edward cu dinţii dezveliţi, ochii plini de ură ai lui Rosalie, privirea tăioasă a vânătorului, imaginea nemişcată din ochii lui Edward după ce m-a sărutat ultima dată... Nu suportam să le văd. Aşa că am luptat împotriva oboselii, iar soarele se ridica şi mai sus.

Eram încă trează când am ajuns la o mică trecătoare superficială de munte, iar soarele, deja în spatele nostru, reflecta vârfurile acoperişurilor cu ţiglă de pe Valea Soarelui. Nu mai aveam forţă să mă mai mir că făcusem o călătorie de trei zile în doar una. Priveam absentă la pământul plat şi întins în faţa mea. Phoenix – palmierii, tufişurile de creozot, liniile întâmplătoare ale drumurilor care se intersectau, peticele verzi ale terenurilor de golf şi cele turcoaz ale piscinelor, toate cufundate într-un smog subţire şi înconjurate de stânci muntoase, care nu erau destul de mari pentru a fi numite munţi.

Umbrele palmierilor se revărsau de-a lungul străzilor – bine conturate, mai pronunţate decât îmi aminteam, mai palide decât ar fi trebuit să fie. Nimic nu se putea ascunde în aceste umbre. Strada luminoasă şi deschisă părea destul de inofensivă. Dar nu simţeam nici urmă de uşurare sau bucurie pentru reîntoarcerea acasă.

— Pe unde o luăm spre aeroport, Bella? mă întrebă Jasper, iar eu am tresărit, deşi vocea lui era destul de joasă şi de calmă.

Era primul sunet, în afară de motorul maşinii, care rupea tăcerea unei nopţi lungi.

— Rămâi pe autostrada I-10, am răspuns eu automat. O să trecem chiar pe lângă el.

Am reacţionat greu având în vedere că nu prea dormisem.

— Zburăm undeva? am întrebat-o pe Alice.

— Nu, dar e mai bine să fim aproape în caz de ceva.

Îmi aminteam că am intrat în cercul ce înconjura Sky Harbor International... dar nu şi când am ieşit. Probabil atunci am adormit.

Deşi, acum, mă chinuiam să caut prin minte, am avut la un moment dat vaga impresie că ies din maşină – soarele tocmai apunea dincolo de orizont –, aveam brațul peste umărul lui Alice, iar mâna ei fermă era în jurul taliei mele, târându-mă în timp ce eu mă împiedicam printre umbrele calde şi uscate.

Nu-mi aminteam de camera aceasta.

M-am uitat la ceasul digital de pe noptieră. Cifrele roşii pretindeau că ar fi fost ora 3:00, dar nu arătau dacă era noapte sau zi. Nu pătrundea niciun pic de lumină prin draperiile groase, dar camera era luminată de la veioze.

M-am ridicat cu greu şi m-am îndreptat spre fereastră să trag draperiile.

Era întuneric afară. Deci era 3:00 dimineața. Camera mea avea vedere către o parte pustie de stradă şi către parcarea aeroportului. M-am liniştit oarecum aflând ora şi locul în care mă aflam.

M-am privit. Încă purtam hainele lui Esme şi nu îmi veneau deloc bine. M-am uitat prin cameră şi am fost încântată să văd că geanta mea se afla pe un dulap mai jos.

Tocmai mă pregăteam să-mi caut altceva de îmbrăcat când o bătaie uşoară la uşă mă făcu să tresar.

— Pot să intru? întrebă Alice.

Am tras adânc aer în piept.

— Da, sigur.

Intră şi mă privi îngrijorată.

— Ti-ar fi prins bine să mai dormi, spuse ea.

Eu am dat pur şi simplu din cap.

Ea pluti în linişte până la draperii şi le trase bine înainte să se întoarcă spre mine.

— Va trebui să stăm înăuntru, îmi spuse ea.

— Bine. Vocea îmi era răguşită.

— Ți-e sete? întrebă ea.

Eu am dat din umeri.

— Nu. Dar ție?

— Mă descurc. Zâmbi. Am comandat nişte mâncare pentru tine, este în camera din față. Edward mi-a amintit că tu trebuie să mănânci mult mai des decât noi.

Am devenit brusc mai animată.

— A sunat?

— Nu, spuse ea în timp ce îmi privi fața dezamăgită. Mi-a spus înainte să plecăm.

Alice mă luă de mână şi mă conduse cu grijă în camera de zi a apartamentului de hotel. Auzeam murmurul vocilor venind dinspre televizor. Jasper stătea nemişcat la biroul din colț, uitându-se la ştiri fără pic de interes.

M-am aşezat pe jos lângă măsuța de cafea, unde o tavă cu mâncare mă aştepta şi am început să iau de acolo fără să observ ce anume mâneam.

Alice se cocoță pe brațul canapelei şi se uită în gol la televizor, la fel ca Jasper. Începuse să bată la ochi că erau atât de nemişcați. Nu se uitau deloc în altă parte decât la ecran, deşi acum era publicitate. Am dat tava la o parte, stomacul meu respingând brusc mâncarea. Alice se uită la mine.

— Ce se întâmplă, Alice?

— Nimic.

Ochii ei erau mari, oneşti... iar eu nu aveam deloc încredere în ei.

— Ce facem acum?

— Aşteptăm să sune Carlisle.

— Şi ar fi trebuit să sune până acum?

Îmi dădeam seama că eram aproape de adevăr. Ochii lui Alice se mutară de la mine la telefonul de deasupra genții ei din piele şi apoi iar la mine.

— Ce vrea să însemne asta? Vocea îmi tremura, dar eu mă străduiam să o controlez. Că nu a sunat încă?

— Înseamnă că pur şi simplu nu au nimic să ne spună.

Dar vocea ei era prea calmă, iar aerul greu de respirat. Jasper apăru brusc lângă Alice, mai aproape de mine decât de obicei.

— Bella, spuse el cu o voce suspicios de calmă. Nu ai de ce să te îngrijorezi. Eşti în siguranță aici.

— Ştiu asta.

— Atunci de ce te temi? întrebă el derutat.

Simțea îngrijorarea mea, dar nu putea citi şi motivele din

spatele ei.

— Ai auzit ce-a spus Laurent. Şopteam, dar eram sigură că mă auzeau. A spus că James este periculos. Dacă ceva nu merge conform planului şi se despart? Dacă se întâmplă ceva cu vreunul dintre ei, Carlisle, Emmett… Edward… am înghițit eu în sec. Dacă femeia aceea sălbatică îi face rău lui Esme… Vocea mea devenea din ce în ce mai subțire, uşor isterică. Cum aş putea să mă mai suport ştiind că este doar vina mea? Niciunul dintre voi nu ar trebui să-şi rişte viața pentru mine…

— Bella, Bella, opreşte-te, mă întrerupse el, vorbind atât de repede că abia înțelegeam. Te îngrijorezi pentru ce nu trebuie, Bella. Ai încredere în mine… niciunul dintre noi nu este în pericol. Şi aşa ai prea multe pe cap; nu mai adăuga alte griji inutile. Ascultă-mă! Îmi ordonă el când mă uitam în altă parte. Familia noastră este puternică. Singura noastră teamă este să nu te pierdem pe tine.

— Dar de ce ați…

De data aceasta mă întrerupse Alice, atingându-mi obrazul cu degetele ei reci.

— Edward este singur de aproape un secol. Acum te-a găsit pe tine. Tu nu vezi schimbările pe care le vedem noi, care suntem alături de el de atâta vreme. Crezi că vrea vreunul dintre noi să se mai uite în ochii lui în următorii o sută de ani dacă te pierde?

În timp ce mă uitam în ochii ei, un sentiment de vină mă invadă. Dar, chiar şi atunci când mă cuprinse liniştea, ştiam că nu pot să-mi exprim sentimentele de față cu Jasper.

A fost o zi incredibil de lungă.

Am stat numai în cameră. Alice a sunat la recepție şi a cerut să nu vină nicio cameristă pe la noi. Ferestrele stăteau închise, televizorul aprins, deşi nimeni nu se uita la el. La intervale regulate, primeam mâncare. Telefonul argintiu de pe geanta lui Alice părea să devină din ce în ce mai mare o dată cu trecerea timpului.

Jasper şi Alice păreau să suporte suspansul mai bine decât mine. În timp ce eu mă frământam şi umblam de colo-colo ei deveneau şi mai nemişcați, ca două statui ai căror

ochi mă urmăreau imperceptibili în timp ce mă mişcam. Îmi ocupam timpul memorând lucrurile din cameră; modelul în dungi al canapelelor, cafeniu, piersică, crem, auriu fad şi iar cafeniu. Câteodată mă uitam la imprimeuri ciudate, găsind imagini la întâmplare în forme, cum făceam cu norii când eram mică. Am distins o mână albastră, o femeie pieptănându-se, o pisică întinzându-se. Dar, când cercul roşu stins deveni un ochi care mă urmărea, mi-am întors privirea. Când după-amiaza era pe sfârşite, m-am băgat iar în pat, căutând pur şi simplu ceva de făcut. Speram că singură, în întuneric, mă voi putea lăsa pradă temerilor îngrozitoare ce pluteau la limita conştiinței mele, ce nu puteau răbufni sub supravegherea atentă a lui Jasper.

Dar Alice mă urmă nonşalantă, ca şi cum printr-o coincidență ciudată s-ar fi săturat de camera de zi în acelaşi timp. Începusem să mă întreb exact ce fel de instrucțiuni îi dăduse Edward. M-am întins pe pat, iar ea s-a aşezat turceşte lângă mine. La început am ignorat-o, simțindu-mă îndeajuns de obosită ca să dorm. Dar, după câteva minute, panica pe care reuşisem s-o ascund de față cu Jasper începu să îşi facă simțită prezența. Am renunțat la ideea de a mai dormi şi m-am ghemuit ca o minge, strângându-mi picioarele.

— Alice? am întrebat eu.

— Da?

Mi-am menținut vocea foarte calmă.

— Ce crezi că fac ei acum?

— Carlisle voia să atragă vânătorul cât mai la nord posibil, să-l aştepte să se apropie şi apoi să-l atace. Esme şi Rosalie trebuiau să se îndrepte spre vest atât cât puteau să țină femeia aceea în spatele lor. Dacă ea se întoarce, atunci şi ele vor reveni în Forks să aibă grijă de tatăl tău. Deci îmi imaginez că lucrurile merg bine din moment ce nu pot să sune. Înseamnă că vânătorul este suficient de aproape şi nu vor ca el să-i audă.

— Şi Esme?

— Cred că este pe drum spre Forks. Nu va suna dacă există şanse ca Victoria să audă. Mă gândesc că sunt toți pur

şi simplu prudenţi.

— Tu chiar crezi că sunt în siguranţă?

— Bella, de câte ori trebuie să-ţi spunem că pe noi nu ne paşte niciun pericol?

— Da, dar îmi spuneţi adevărul?

— Da. Întotdeauna o să-ţi spun numai adevărul.

Vocea îi era serioasă.

Am deliberat timp de o clipă şi apoi am decis că vorbea serios.

— Spune-mi atunci... cum devii vampir?

Întrebarea mea o prinse cu garda jos. Tăcea. M-am rostogolit să mă uit la ea, iar expresia ei era ambivalentă.

— Edward nu vrea să-ţi spun, spuse ea hotărâtă, dar eu am simţit că ea nu era de aceeaşi părere.

— Nu-i corect. Cred că am dreptul să ştiu.

— Ştiu.

M-am uitat la ea aşteptând.

Ea oftă.

— O să fie *extrem* de furios.

— Nu e treaba lui. Asta este ceva între mine şi tine. Alice, în calitate de prietenă, te implor.

Şi acum eram într-un fel prietene... şi sigur ea ştia că vom fi şi de-acum încolo.

Se uită la mine cu ochii ei frumoşi şi înţelepţi... alegând.

— O să îţi explic cum funcţionează, spuse ea într-un final, dar eu sincer nu-mi amintesc, nu am făcut sau văzut niciodată cum se face, deci ţine minte că îţi pot spune doar teoretic.

Am aşteptat.

— Ca prădători, avem foarte multe arme în arsenalul nostru fizic, mult mai multe decât avem nevoie de fapt. Puterea, viteza, simţurile ascuţite, ca să nu mai spun de cei ca mine, Edward şi Jasper, noi având şi alte simţuri. Şi apoi, ca florile carnivore, suntem fizic atrăgători pentru prada noastră.

Stăteam nemişcată, amintindu-mi cât de bine îmi demonstrase Edward acest concept în poiană.

Ea zâmbi larg, ameninţător.

— Şi mai avem încă o armă foarte de prisos. Suntem veninoşi, spuse ea, cu dinţii strălucind. Veninul nu ucide, paralizează pur şi simplu. Funcţionează încet, răspândindu-se în sânge astfel încât, odată muşcată, prada are prea multe dureri fizice ca să mai poată scăpa. Destul de inutil, cum am mai spus mai înainte. Dacă suntem aproape, prada nu scapă. Bineînţeles, există mereu excepţii. Carlisle, spre exemplu.

— Deci... dacă veninul este lăsat să se întindă... am murmurat eu.

— Durează câteva zile ca transformarea să fie completă, depinde de cât de mult venin a intrat în sânge şi cât de aproape de inimă ajunge. Atât timp cât inima continuă să bată, otrava se extinde, vindecând, schimbând trupul în timp ce curge prin el. Într-un final, inima se opreşte, iar transformarea ajunge la final. Dar în tot acest timp, în fiecare minut, o victimă îşi va dori moartea.

Am tremurat.

— Vezi tu, nu e plăcut deloc.

— Edward a spus că este foarte greu să... Eu nu prea înţeleg, am spus eu.

— Suntem ca rechinii într-un fel. Odată ce gustăm sângele sau doar îl mirosim, devine foarte greu să ne ţinem departe de hrană. Uneori imposibil. Deci, dacă muşti propriu-zis pe cineva, dacă guşti sângele, porneşti nebunia. Ambele sunt la fel de dificile – pe de o parte râvna după sânge şi, de cealaltă parte, durerea.

— De ce crezi că tu nu-ţi aminteşti?

— Nu ştiu. Pentru toţi ceilalţi durerea transformării este cea mai vie amintire pe care o au din viaţa lor umană. Eu nu-mi amintesc deloc să fi fost vreodată om. Vocea îi era melancolică.

Am stat apoi în linişte, fiecare învăluită în propriile meditaţii.

Secundele treceau, iar eu eram aşa de prinsă de gândurile mele că aproape uitasem de prezenţa ei.

Apoi, fără niciun avertisment, Alice sări din pat şi ateriză uşor în picioare. Inima îmi tresări când m-am uitat la ea,

speriată.

— Ceva s-a schimbat.

Vocea îi era serioasă şi nu mai vorbea cu mine de data aceasta.

Ajunse la uşă în acelaşi timp cu Jasper. Era evident că auzise conversația noastră şi exclamația ei bruscă. Îi puse mâinile pe umeri şi o conduse înapoi la pat, aşezându-se pe margine.

— Ce vezi? o întrebă el serios, uitându-se fix la ea. Ochii îi erau concentrați pe ceva foarte departe. M-am aşezat aproape de ea, aplecându-mă să-i aud vocea joasă şi grăbită.

— Văd o cameră. E lungă şi sunt oglinzi peste tot. Podeaua este din lemn. El este în cameră şi aşteaptă. Este ceva auriu… o dungă aurie de-a lungul oglinzilor.

— Unde este camera?

— Nu ştiu. Lipseşte ceva – o altă decizie nu a fost încă luată.

— Cât timp mai este?

— Puțin. Va fi în camera oglinzilor azi sau poate mâine. Depinde. Aşteaptă ceva. Şi acum este în întuneric.

Vocea lui Jasper era calmă, metodică, în timp ce o întreba în mod expert.

— Ce face?

— Se uită la televizor… Nu, se uită la o casetă video, în întuneric, în alt loc.

— Poți să vezi unde este?

— Nu, e prea întuneric.

— Ce mai este în camera oglinzilor?

— Doar oglinzile şi auriul. Este o bandă în jurul camerei. Şi mai este o masă neagră cu un casetofon şi un televizor. El atinge aparatul video, dar nu se uită la el cum făcea în camera întunecată. Aceasta este camera în care aşteaptă. Ochii ei priviră în gol, apoi se concentrară pe fața lui Jasper.

— Nu mai este nimic?

Ea dădu din cap. Se uitară nemişcați unul la altul.

— Ce-o fi însemnând? am întrebat eu.

Nu mi-a răspuns nimeni pe moment, dar apoi Jasper s-a uitat la mine.

— Înseamnă că planurile vânătorului s-au schimbat. A luat o decizie care îl va conduce la camera oglinzilor şi la camera întunecată.

— Dar nu ştim unde se află aceste camere?

— Nu.

— Dar ştim că n-o să fie în munţi la nord de Washington, vânat de-ai noştri. O să-i inducă în eroare. Vocea lui Alice era lipsită de expresie.

— Oare să sunăm? am întrebat eu.

Ei schimbară o privire serioasă, nehotărâtă.

Apoi telefonul sună.

Alice era deja în partea cealaltă de camera înainte ca eu să ridic capul să mă uit la telefon.

Apăsă pe buton şi puse telefonul la ureche, dar nu vorbi ea prima.

— Carlisle, rosti ea. Nu părea surprinsă sau uşurată aşa cum mă simţeam eu. Da, spuse ea, uitându-se la mine. Ascultă o perioadă lungă. Tocmai l-am văzut. Ea descrise din nou viziunea pe care o avusese. Indiferent ce l-a făcut să se urce în avionul ăla... îl conducea spre camerele acelea. Făcu o pauză. Da, spuse Alice la telefon, apoi vorbi cu mine. Bella?

Îmi întinse telefonul. Am alergat spre el.

— Alo? am spus eu.

— Bella, spuse Edward.

— Oh, Edward! Am fost atât de îngrijorată.

— Bella, oftă el de neputinţă, ţi-am spus doar să nu-ţi faci griji decât pentru tine.

Era incredibil de bine să-i aud vocea. Am simţit norul disperării făcându-se mai uşor şi retrăgându-se atunci când îmi vorbea.

— Unde eşti?

— Suntem în afara oraşului Vancouver. Bella, îmi pare rău, l-am pierdut. E suspicios, are grijă să stea îndeajuns de departe ca să nu pot auzi ce gândeşte. Dar a plecat acum. Se pare că s-a urcat într-un avion. Credeam să s-a întors în Forks s-o ia de la capăt. O auzeam pe Alice punându-l la curent pe Jasper, vorbele ei întrepătrunzându-se într-un zgomot de fundal.

— Ştiu. Alice a văzut că a plecat.

— Nu trebuie totuşi să îți faci griji. Nu va găsi nimic care să-l ducă la tine. Tu trebuie să stai acolo şi să aştepți până-l găsim noi iar.

— O să fiu bine. Esme este cu Charlie?

— Da, femeia a rămas în oraş. A fost acasă la tine, dar Charlie era la serviciu. Nu s-a apropiat de el, aşa că nu te teme. O să fie în siguranță sub supravegherea lui Esme şi a lui Rosalie.

— Ce face?

— Probabil încearcă să-ți dea de urmă. A umblat tot oraşul noaptea trecută. Rosalie a depistat-o pe la aeroport, pe toate drumurile din jurul oraşului, la şcoală... face săpături, Bella, dar nu are ce să găsească.

— Eşti sigur că Charlie e în siguranță?

— Da, Esme nu-l scapă din ochi. Şi o să fim şi noi acolo în curând. Dacă vânătorul se apropie de Forks, îl prindem.

— Mi-e dor de tine, am şoptit eu.

— Ştiu, Bella. Crede-mă, ştiu. E ca şi cum ai fi luat jumătate din mine cu tine.

— Vino şi ia-o atunci, l-am provocat eu.

— Imediat ce-o să pot. *Trebuie* să mă asigur că eşti în siguranță mai întâi. Vocea îi era dură.

— Te iubesc, i-am amintit eu.

— Îți vine să crezi că, deşi te-am făcut să treci prin atâtea, şi eu te iubesc?

— Da, chiar îmi vine să cred.

— O să vin după tine.

— O să te aştept.

Imediat ce închise telefonul, norul de disperare se strecură din nou peste mine.

M-am întors să-i dau telefonul lui Alice şi i-am văzut pe amândoi aplecați la o masă, unde Alice schița ceva pe o bucată de hârtie. M-am aplecat peste canapea să mă uit peste umărul ei.

Desena o cameră: lungă, dreptunghiulară, cu o secțiune pătrată, mai subțire în spate. Scândurile din care era făcută podeaua se întindeau în lungime de-a lungul camerei. Pe

pereți erau linii ce reprezentau marginile oglinzilor. Şi apoi, înfăşurând pereții, mai sus, o bandă lungă. Banda de care zisese Alice că era aurie.

— Este un studio de balet, am spus eu, recunoscând brusc formele familiare.

Se uitară surprinşi la mine.

— Ştii camera asta?

Vocea lui Jasper sună calmă, dar cu o nuanță pe care nu o puteam identifica. Alice îşi înclină capul deasupra lucrării ei, mâna zburându-i de-a lungul paginii, desenând acum forma unei ieşiri de urgență pe peretele din spate, casetofonul şi televizorul pe o masă joasă lângă colțul drept din față.

— Seamănă cu un loc unde mergeam eu să iau lecții de dans, când aveam vreo 8 sau 9 ani. Era conturată chiar la fel. Am atins pagina acolo unde secțiunea pătrată ieşea în evidență, făcând mai strâmtă partea din spate a camerei. Aici erau băile – se intra prin cealaltă sală de dans. Dar casetofonul era aici – am arătat spre colțul stâng – era mai vechi şi nu era televizor. Era o fereastră în sala de aşteptare. Ai vedea camera din perspectiva asta dacă te-ai uita prin ea.

Alice şi Jasper se uitau atenți la mine.

— Eşti sigură că e aceeaşi cameră? mă întrebă Jasper tot calm.

— Nu, deloc. Bănuiesc că majoritatea studiourilor de dans arată la fel – cu oglinzi şi bară. Am atins cu degetul bara de balet fixată de oglinzi. Pur şi simplu forma mi se părea cunoscută. Am atins uşa, ce se afla exact în acelaşi loc ca aceea pe care mi-o aminteam.

— Ai mai avea vreun motiv să mergi acolo acum? întrebă Alice trezindu-mă din visare.

— Nu, nu am mai fost acolo de aproape zece ani. Dansam foarte prost. Mereu mă aşezau în spate la recitaluri, am recunoscut eu.

— Deci nu există nicio posibilitate să aibă vreo legătură cu tine? mă întrebă Alice serioasă.

— Nu, nici măcar nu cred că aparține aceloraşi oameni. Sunt sigură că e un alt studio de dans pe undeva.

— Unde era studioul la care mergeai tu? mă întrebă Jasper

nonşalant.

— Era chiar aproape de casa mamei mele. Mergeam acolo după ce ieşeam de la şcoală... am spus eu cu vocea pălind.

Nu am ratat privirea pe care o schimbară.

— Aici în Phoenix, deci? Era încă nonşalant.

— Da, am şoptit eu. La intersecția străzii 58 cu Cactus.

Stăteam toți în linişte uitându-ne la desen.

— Alice, e sigur telefonul ăla?

— Da, mă asigură ea. Numărul e de Washington.

— Deci pot să-l folosesc s-o sun pe mama.

— Credeam că e în Florida.

— Este dar se întoarce în curând şi nu o poate face cât... Vocea îmi tremură. Mă gândisem la ceva ce spusese Edward despre roşcata aceea acasă la Charlie, la şcoală, unde sunt toate datele mele.

— Şi cum poți să dai de ea?

— Nu au un număr permanent decât acasă... îşi verifică mesajele cu regularitate.

— Jasper? întrebă Alice.

El se gândi.

— Nu cred că are de ce să fie rău, dar ai grijă să nu spui unde eşti, bineînțeles.

M-am întins nerăbdătoare după telefon şi am format numărul cunoscut. Sună de patru ori şi apoi am auzit vocea vioaie a mamei care spunea să las un mesaj.

— Mamă, am spus eu după bip, eu sunt. Ascultă, am nevoie să faci ceva pentru mine. Este important. Imediat ce primeşti mesajul sună-mă pe numărul ăsta. Alice era deja lângă mine şi scria numărul în partea de jos a desenului ei. L-am citit cu grijă, de două ori. Te rog, nu pleca nicăieri până nu vorbeşti cu mine. Nu îți face griji. Sunt bine, dar am nevoie să vorbesc cu tine imediat, indiferent de cât de târziu primeşti mesajul ăsta, bine? Te iubesc, mamă. Pa.

Am închis ochii şi m-am rugat cu toată ființa ca nicio schimbare de planuri neprevăzută să o aducă acasă înainte de a primi mesajul meu.

M-am aşezat pe canapea, ciugulind dintr-o farfurie cu fructe, anticipând că seara urma să fie lungă. M-am gândit

să-l sun pe Charlie, dar nu eram sigură dacă ar fi trebuit să fiu sau nu acasă la ora asta. M-am concentrat pe ştiri, căutând poveşti despre Florida sau despre antrenamentele de primăvară – greve, sau uragane, sau atacuri teroriste –, orice i-ar putea trimite acasă mai devreme.

Imortalitatea cred că-ți asigură şi răbdare nesfârşită. Nici Alice, nici Jasper nu păreau să simtă nevoia de a face ceva. O vreme Alice desenă profilul vag al camerei întunecate din viziunea ei, atât cât o putea vedea în lumina de la televizor. Dar, când termină, stătu pur şi simplu uitându-se la pereții albi, cu ochii ei nemuritori. Nici Jasper nu părea să aibă nevoie să se mişte sau să se uite pe după draperii ori să verifice uşă, aşa cum aveam eu.

Cred că am adormit pe canapea, aşteptând să sune telefonul din nou. Atingerea mâinilor reci ale lui Alice mă trezi puțin în timp ce mă cărau în pat, dar am adormit din nou înainte de a apuca să pun capul pe pernă.

# 21. APELUL

Îmi dădeam din nou seama când m-am trezit că era prea devreme şi ştiam că încetul cu încetul zilele deveneau nopți, iar nopțile zile. Am rămas întinsă în pat şi am ascultat vocile liniştite ale lui Alice şi Jasper din cealaltă cameră. Era ciudat că vorbeau îndeajuns de tare ca să-i pot auzi vreun pic. M-am rostogolit până când am dat cu picioarele de podea şi apoi m-am dus în camera de zi.

Ceasul de la televizor arăta puțin după 2:00 noaptea. Alice şi Jasper stăteau pe canapea. Alice iar desena ceva, iar Jasper se uita peste umărul ei. Nu au ridicat ochii când am intrat pentru că erau prea concentrați pe ceea ce făcea Alice acolo.

M-am furişat lângă Jasper să arunc o privire.

— A mai văzut ceva? l-am întrebat eu încet.

— Da. Ceva l-a făcut să revină în camera cu aparatul

video, dar acum e lumină.

Am privit cum Alice desena o cameră pătrată cu raze întunecate de-a lungul tavanului jos. Pereții aveau nişte lambriuri de lemn puțin cam închise la culoare, cam demodate. Pe jos era un covor închis la culoare, cu model. Pe peretele dinspre sud era o fereastră mare, iar uşa din peretele de vest dădea spre sufragerie. O parte a intrării era de piatră – un şemineu mare şi cenuşiu, cu deschidere spre ambele camere. Obiectele de interes din perspectiva aceasta, televizorul şi aparatul video care încăpeau cu greu pe un suport de lemn mult prea mic, erau în colțul de sud-vest a camerei. În fața televizorului se aflau o canapea extensibilă veche de când lumea şi o măsuță fantezie rotundă.

— Acolo este telefonul, am şoptit eu, arătându-le.

Două perechi de ochi adânci se uitară fix la mine.

— Asta e casa mamei mele.

Alice se ridicase deja de pe canapea cu telefonul în mână, formând. M-am uitat la reprezentarea precisă a camerei de zi a mamei mele. Atipic pentru el, Jasper alunecă mai aproape de mine. Îmi atinse uşor umărul cu mâna, iar contactul fizic părea să-i facă influența liniştitoare şi mai puternică. Panica era mocnită, fără să fie centrată pe ceva anume.

Buzele lui Alice tremurau de cât de repede vorbea, iar murmurul încet era imposibil de interceptat. Nu puteam deloc să mă concentrez.

— Bella, spuse Alice. M-am uitat la ea amorțită. Bella, Edward vine să te ia. El, Emmett şi Carlisle te duc undeva să te ascundă o perioadă.

— Vine Edward?

Cuvintele ei fură ca un colac de salvare ce îmi ținea capul deasupra apei.

— Da, cu primul avion care pleacă din Seattle. O să ne vedem la aeroport şi apoi pleci cu el.

— Dar, mama mea... a venit după mama mea, Alice!

În ciuda liniştii pe care mi-o inducea Jasper, isteria mă trăda prin voce.

— Eu şi cu Jasper o s-avem grijă de ea.

— Nu am nicio şansă de câştig, Alice. Nu puteți să-i păziți

toată viața pe toți oamenii pe care-i cunosc. Nu vezi ce face? Nu pe mine mă vânează. O să găsească pe cineva, o să facă rău unei persoane dragi mie... Alice, nu pot...

— O să-l prindem, Bella, mă asigură ea.

— Şi dacă pățeşti ceva, Alice? Crezi că mie-mi convine? Tu crezi că numai rănindu-mi familia umană îmi poate face rău?

Alice îi aruncă lui Jasper o privire plină de înțeles. O stare adâncă şi grea de somnolență se abătu asupra mea, iar ochii mi se închiseră fără voie. Mintea mea se chinuia să învingă această stare, conştientizând ce se întâmpla. M-am chinuit să deschid ochii şi m-am ridicat în picioare, îndepărtându-mă de mâna lui Jasper.

— Nu vreau să adorm iar, am sărit eu.

M-am dus în camera mea şi am închis uşa, ba chiar am şi trântit-o, ca să pot fi liberă să sufăr în intimitate. De data asta Alice nu veni după mine. Timp de trei ore şi jumătate m-am uitat la perete, ghemuită, tremurând. Mintea mea făcea eforturi să caute soluții să ieşim din coşmarul ăsta. Nu era cale de scăpare sau amânare. Nu vedeam decât un singur final posibil întrezărindu-se întunecat în viitorul meu. Singura întrebare era câte persoane aveau să fie rănite înainte să-l întâlnesc.

Singura consolare, unica speranță ce îmi mai rămăsese, era gândul că aveam să-l văd pe Edward în curând. Poate, dacă-i vedeam chipul din nou, întrezăream şi soluția pe care nu o găseam acum.

Când sună telefonul, m-am întors în camera de zi, puțin ruşinată de comportamentul meu. Speram că nu-i jignisem în vreun fel şi că ştiau cât de recunoscătoare eram pentru toate sacrificiile pe care le făceau pentru mine.

Alice vorbea la fel de repede ca de obicei, dar atenția îmi fu atrasă de faptul că, pentru prima oară, Jasper nu era în cameră. M-am uitat la ceas şi era 5 şi jumătate dimineața.

— Tocmai se urcau în avion, îmi spuse Alice. Aterizează la 10 fără un sfert.

Mai aveam doar câteva ore în care trebuia să mă forțez să respir până când ajungea el.

— Unde-i Jasper?

— S-a dus să plătească camera.
— Nu rămâneți aici?
— Nu, ne mutăm undeva mai aproape de casa mamei tale.
Stomacul mi se întoarse de frică la auzul vorbelor ei.
Dar telefonul sună din nou, atrăgându-mi atenția.
— Alo? zise Alice. Nu, e aici. Îmi întinse telefonul. E mama ta, spuse ea.
— Alo?
— Bella, Bella?
Era vocea mamei mele pe un ton familiar pe care-l auzisem de mii de ori în copilărie de câte ori mă apropiam prea mult de marginea trotuarului sau dispăream din ochii ei într-un loc aglomerat. Era sunetul panicii.
Am oftat. Mă aşteptasem la asta, deşi încercasem să-mi formulez mesajul cât de calm se putea, fără să se simtă gravitatea ce se ascundea în spatele lui.
— Calmează-te mamă, am spus eu pe tonul cel mai mieros, îndepărtându-mă de Alice. Nu eram sigură că puteam să mint la fel de convingător cu ea de față. Totul e bine, da? Lasă-mă o clipă şi-ți explic totul, promit. Am tăcut, surprinsă că încă nu mă întrerupse- se. Mamă?
— Ai grijă să nu spui nimic până nu-ți zic eu.
Vocea pe care tocmai o auzisem era pe cât de necunoscută pe atât de neaşteptată. Era vocea de tenor a unui bărbat, o voce plăcută, obişnuită, genul acela de voce pe care o auzi la reclamele pentru maşini de lux. Vorbi foarte repede.
— Să ne înțelegem, nu trebuie neapărat să-i fac rău mamei tale, aşa că fă ce-ți spun şi ea va fi bine. Tăcu o clipă în timp ce eu ascultam, fără să scot un sunet de groază. Foarte bine, mă felicită el. Acum repetă după mine şi, te rog, fă să pară natural. Te rog spune „Nu, mamă, rămâi unde eşti“.
— Nu, mamă, rămâi unde eşti.
Vocea îmi era puțin mai mult decât o şoaptă.
— Văd că o să fie treabă grea. Vocea era amuzată, încă uşoară şi prietenoasă. Ce-ai zice dacă te-ai duce în altă cameră acum, ca fața ta nu strice totul? Nu văd de ce ar trebui ca mama ta să sufere. În timp ce mergi, te rog să spui, „Mamă, te rog, ascultă-mă!“. Spune acum.

— Mamă, te rog, ascultă-mă, insistă vocea mea. Am mers foarte încet spre dormitor, simțind privirea îngrijorată a lui Alice în spatele meu. Am închis uşa după mine, încercând să gândesc clar, deşi eram cuprinsă de teroare.

— Acum eşti singură? Răspunde doar cu da sau nu.

— Da.

— Dar tot te aud, sunt sigură.

— Da.

— Bine, atunci, continuă vocea plăcută, spune, „Mamă, ai încredere în mine!“

— Mamă, ai încredere în mine.

— Treaba asta a mers mai bine decât mă aşteptam. Eram pregătit să aştept, dar mama ta a venit mai devreme decât era stabilit. E mai uşor aşa, nu crezi? Mai puțin suspans, mai puțină panică pentru tine.

Am aşteptat.

— Acum vreau să mă asculți cu atenție. Trebuie să te îndepărtezi de prietenii tăi; crezi că poți face asta? Răspunde cu da sau nu.

— Nu.

— Îmi pare rău să aud una ca asta. Speram că ai putea fi un pic mai creativă de atât. Crezi că ai putea scăpa de ei dacă de asta depinde viața mamei tale? Răspunde cu da sau nu.

Trebuia să existe o cale cumva. Îmi aminteam că urma să mergem la aeroport. Aeroportul Sky Harbor International: aglomerat, întortocheat…

— Da.

— Aşa mai merge. Sunt convins că n-o să fie uşor, dar, dacă simt numai că eşti cu cineva, ei bine, va fi foarte rău pentru mama ta, promise vocea prietenoasă. Cred că ai ajuns să ne cunoşti destul de bine ca să-ți dai seama că voi şti dacă vei încerca să iei pe cineva cu tine. Şi cât timp mi-ar lua să mă ocup de mama ta dacă vă fi cazul, înțelegi? Răspunde cu da sau nu.

— Da, am răspuns cu o voce spartă.

— Foarte bine, Bella. Acum, uite ce ai de făcut. Vreau să te duci acasă la mama ta. Lângă telefon o să fie un număr.

Sună şi o să-ți spun atunci unde să te duci. Ştiam deja unde aveam să mă duc şi cum avea să se termine totul. Dar aveam de gând să-i urmez instrucțiunile întocmai. Poți să faci asta? Răspunde cu da sau nu.

— Da.

— Înainte de prânz, te rog, Bella. N-am toată ziua la dispoziție, spuse el politicos.

— Unde e Phil? am întrebat eu răspicat.

— Ah, ai grijă, Bella. Vorbeşte numai când îți spun eu, te rog.

Am aşteptat.

— Este important acum să nu le dai nimic de bănuit prietenilor tăi când te întorci la ei. Spune-le că a sunat mama ta şi că ai convins-o să nu vină acasă momentan. Acum repetă după mine: „Mulțumesc, mamă.“ Spune acum.

— Mulțumesc, mamă. Simțeam lacrimi în ochi. Am încercat să le împiedic sa iasă.

— Spune: „Te iubesc, mamă, ne vedem în curând“. Spune acum.

— Te iubesc, mamă. Vocea îmi era groasă. Ne vedem în curând, am promis eu.

— La revedere, Bella. Abia aştept să te revăd. Închise telefonul.

Țineam telefonul la ureche. Încheieturile îmi erau înghețate de frică – nu-mi puteam dezlipi degetele să-l las jos.

Ştiam că trebuie să raționez, dar capul îmi era plin de sunetul fricii mamei mele. Timpul trecea în timp ce eu luptam să-mi recapăt autocontrolul.

Încetul cu încetul, gândurile începură să treacă de zidul acela gros de durere. Ca să facă planuri. Nu aveam decât o singură opțiune: să mă duc în camera oglinzilor şi să mor. Nu aveam garanții, nimic altceva de dat pentru a o ține pe mama în viață. Nu puteam spera decât că James va fi mulțumit cu victoria lui asupra lui Edward. Disperarea mă prinse în ghearele ei; nu era loc de negociere, nu era nimic ce puteam oferi sau deține, ceva ce l-ar fi putut influența. Dar nu aveam de ales. Trebuia s-o fac.

Am încercat să-mi înving cât mai mult teroarea. Decizia

fusese luată. Nu mai avea niciun rost să pierd timp agonizând pentru ce urma să se întâmple. Trebuia să gândesc limpede pentru că Alice şi Jasper mă aşteptau, iar să scap de ei era absolut esenţial şi imposibil în acelaşi timp.

Am fost brusc recunoscătoare că Jasper era încă plecat. Cum aş fi putut să evit să devină suspicioşi dacă el ar fi fost aici în ultimele cinci minute să-mi simtă panica? Mi-am înghiţit groaza, frica, am încercat să o înăbuş. Nu-mi permiteam să-mi pierd timpul. Nu ştiam când avea să se întoarcă.

M-am concentrat asupra evadării mele. Speram ca faptul că eram atât de obişnuită cu aeroportul să fie în favoarea mea. Trebuia cumva să o ţin pe Alice la distanţă. Ştiam că era în camera alăturată şi mă aştepta curioasă. Dar era un lucru cu care trebuia să mă obişnuiesc în intimitate, înainte ca Jasper să se întoarcă.

Trebuia să accept că nu aveam să-l mai văd pe Edward niciodată, nici măcar o ultimă imagine a feţei lui pe care s-o iau cu mine în camera oglinzilor. Urma să-l rănesc şi nu-i puteam spune adio. O vreme am lăsat valurile de suferinţă să mă inunde, să facă ce vor din mine. Apoi le-am dat la o parte şi m-am dus să dau ochii cu Alice.

Singura expresie pe care am reuşit să o adopt a fost una plictisită, împietrită. I-am văzut alarmarea şi nu am aşteptat să întrebe.

Aveam un scenariu de urmat şi nu m-aş fi descurcat de nicio culoare să improvizez acum.

— Mama era îngrijorată, voia să vină acasă. Dar e în regulă, am convins-o să stea departe. Vocea îmi era lipsită de viaţă.

— O să avem grijă să fie în siguranţă, Bella, nu-ţi face griji. M-am întors; nu puteam s-o las să se uite la mine.

Ochii îmi căzură pe o coală de hârtie din papetăria hotelului, pe birou. M-am dus încet spre ea şi un plan începea să prindă viaţă. Mai era şi un plic acolo. Era bine.

— Alice, am întrebat eu încet fără să mă întorc, păstrându-mi calmul în voce. Dacă scriu o scrisoare pentru mama, i-o dai tu? Adică s-o laşi în casă, vreau să zic.

— Sigur că da, Bella. Vocea îi era grijulie. Vedea că eram distrusă. *Trebuia* să-mi țin mai bine sentimentele sub control.

M-am întors în dormitor şi m-am aşezat în genunchi lângă noptieră să scriu. Mâna îmi tremura, iar literele se distingeau cu greu.

*Edward,* am scris eu...

*Te iubesc. Îmi pare rău. O are pe mama şi trebuie sa încerc. Ştiu că s-ar putea sa nu meargă. Îmi pare foarte, foarte rău.*

*Nu fi supărat pe Alice şi Jasper. O să fie o minune dacă reuşesc să scap de ei. Mulțumește-le din partea mea. Mai ales lui Alice, te rog.*

*Şi te rog, te implor, nu veni după el. Tocmai asta vrea. Nu cred că pot suporta să pățească cineva ceva din cauza mea,mai ales tu. Te rog, este singurul lucru pe care ti-l pot cere acum. Pentru mine.*

*Te iubesc. Iartă-mă.*

*Bella*

Am împăturit scrisoarea cu grijă şi am lipit plicul. O va găsi într-un final. Speram numai că va înțelege şi că mă va asculta măcar de data asta.

Şi apoi mi-am pecetluit cu grijă inima.

# 22. DE-A V-AȚI ASCUNSELEA

Durase mult mai puțin decât am crezut – groaza, disperarea, zbuciumul inimii mele. Secundele treceau mai încet decât de obicei. Jasper încă nu se întorsese când m-am dus înapoi la Alice. Îmi era teamă să stau în aceeaşi cameră cu ea, îmi era teamă că ar putea ghici... şi teamă să mă ascund de ea tot din acelaşi motiv.

Nu credeam că mai pot să mă mir, aşa cu gândurile

chinuite şi instabile, dar m-am mirat într-adevăr când am văzut-o pe Alice aplecată peste birou, cu mâinile încleştate pe marginea lui.

— Alice?

Nu a reacționat când am strigat-o, dar capul i se legăna uşor dintr-o parte într-alta, aşa că i-am văzut chipul. Ochii îi erau inexpresivi, uluiți... Gândul mi-a zburat spre mama mea. Era oare deja prea târziu?

Am alergat către ea, întinzându-mă instinctiv să o iau de mână.

— Alice! se auzi vocea lui Jasper chiar în spatele ei, cu mâinile peste ale ei desfăcând strânsoarea.

De partea cealaltă a camerei, uşa se închise cu un clic discret.

— Ce s-a întâmplat? vru el să ştie.

Se întoarse cu spatele la mine, îngropându-şi fața în pieptul lui.

— Bella, spuse ea.

— Sunt aici, am răspuns eu.

Ea întoarse capul şi îşi fixă ochii, încă ciudat de uluiți, asupra mea.

Mi-am dat brusc seama că nu vorbise cu mine, ci răspunsese la întrebarea lui Jasper.

— Ce-ai văzut? am spus eu, dar nu se ascundea nicio întrebare în vocea mea plată şi nepăsătoare.

Jasper îmi aruncă o privire ascuțită. Am continuat să par dezinteresată şi am aşteptat. Ochii lui Jasper erau derutați în timp ce se mutau de la mine la Alice, simțind haosul... pentru că bănuiam ce văzuse Alice acum.

Am simțit cum se instalează o atmosferă liniştită în jurul meu. M-am bucurat de ea şi am folosit-o pentru a-mi ține sentimentele sub control.

Şi Alice îşi reveni.

— Nimic nou, serios, răspunse ea într-un final, cu vocea remarcabil de calmă şi convingătoare. Doar aceeaşi cameră ca mai înainte.

Se uită în sfârşit la mine, calmă şi închisă în sine.

— Vrei să iei micul dejun?

— Nu, mănânc ceva la aeroport. Şi eu eram foarte calmă. M-am dus în baie să fac un duş. Aproape că împrumutasem al şaselea simţ de la Jasper, pentru că intuiam disperarea sălbatică, dar bine simulată, a lui Alice de a rămâne singură cu Jasper. Ca să-i spună că făceau ceva greşit, că aveau să dea greş…

M-am pregătit metodic, concentrându-mă pe fiecare detaliu în parte. Mi-am lăsat părul liber, învolburat în jurul meu, acoperindu-mi faţa. Starea liniştită instaurată de Jasper mă prinse şi pe mine şi mă ajuta să gândesc limpede. Mă ajuta să fac planuri. Am cotrobăit prin geantă până am găsit şoseta plină cu bani. Am golit-o în buzunar.

Eram nerăbdătoare să ajungem la aeroport şi bucuroasă când am plecat până în ora 7:00. De data asta am stat singură, pe bancheta din spate a maşinii întunecate. Alice stătea sprijinită de portieră cu faţa la Jasper, aruncându-mi priviri pe sub ochelarii de soare odată la câteva secunde.

— Alice? am întrebat eu indiferentă.

Alice era prudentă.

— Da?

— Cum funcţionează? Chestiile pe care le vezi? Am privit pe geamul lateral, iar vocea îmi părea plictisită. Edward a spus că nu e bătut în cuie… că lucrurile se schimbă? Îmi venea mai greu decât mi-aş fi imaginat să-i pronunţ numele. Asta trebuie să-l fi pus în alertă pe Jasper, pentru că un val proaspăt de linişte umplu maşina.

— Da, lucrurile se schimbă, murmură ea – din fericire, am gândit eu. Unele lucruri sunt mai sigure decât altele… cum e vremea. Cu oamenii e mai greu. Pot să văd ce au de gând numai când au de gând lucrul acela. Odată ce se răzgândesc – luând o nouă decizie, indiferent cât de mică – tot viitorul se schimbă.

Am dat meditativ din cap.

— Deci nu l-ai văzut pe James în Phoenix până când nu a decis că va merge acolo.

— Da, aprobă ea, prudentă din nou.

Şi nu mă văzuse în camera oglinzilor cu James până când nu am decis să mă întâlnesc cu el acolo. Am încercat să nu

mă gândesc la ce ar mai fi putut ea să vadă. Nu voiam ca panica mea să-i dea lui Jasper de bănuit. Aveau să mă păzească de două ori mai bine acum, după viziunea lui Alice. Era aproape imposibil să scap.

Am ajuns la aeroport. Norocul era de partea mea sau pur şi simplu era o întâmplare. Avionul lui Edward ateriza la terminalul patru, cel mai mare dintre toate, unde aterizau majoritatea avioanelor, aşa că nu era de mirare că şi al lui ateriza tot acolo. Dar era terminalul de care aveam nevoie: cel mai mare şi mai încurcat. Şi era o uşă la etajul trei care putea fi singura mea şansă.

Am parcat la etajul patru al unui garaj imens. Îi conduceam eu, pentru că era pentru prima dată când cunoşteam împrejurimile mai bine decât ei. Am luat liftul până la etajul trei, unde coborau pasagerii. Alice şi Jasper petrecură mult timp uitându-se la tabela de plecări. Îi auzeam încercând să se hotărască dacă să merg la New York, Atlanta sau Chicago, locuri pe care nu le văzusem niciodată. Şi pe care nu aveam să le văd niciodată.

Mi-am aşteptat nerăbdătoare şansa, bătând din picior fără oprire. Am stat jos pe lungul şir de scaune de lângă detectoarele de metal. Alice şi Jasper pretindeau că se uită la oameni, dar de fapt erau numai cu ochii pe mine. Fiecare mişcare pe care o făceam în scaun era urmată de o privire ageră prin colțul ochilor lor. N-aveam nicio şansă. Să fug? Oare ar îndrăzni să mă oprească violent în acest loc public? Sau s-ar lua pur şi simplu după mine?

Am scos plicul nesemnat din buzunar şi l-am pus pe geanta de piele a lui Alice. Ea se uită la mine.

— Scrisoarea mea, am spus eu. Ea dădu din cap şi o băgă în primul buzunar. O va găsi mai devreme sau mai târziu.

Timpul trecea şi sosirea lui Edward se apropia. Era incredibil cum fiecare celulă din trupul meu ştia că venea şi tânjea după sosirea lui. Asta îngreuna mult lucrurile. M-am trezit încercând să inventez scuze să rămân să-l văd şi apoi să fug. Dar ştiam că era imposibil.

Alice se oferi de câteva ori să-mi cumpere micul dejun. Mai târziu, îi spuneam eu, nu încă.

Priveam tabela de sosiri, urmărind cum zboruri după zboruri ajungeau la timp. Cursa de la Seattle se apropia din ce în ce mai mult de partea de sus a tabelei.

Şi apoi, când mai aveam doar treizeci de minute să-mi plănuiesc evadarea, numerele se schimbară. Avionul lui ateriza cu zece minute mai devreme. Nu mai aveam timp.

— Cred că o să mănânc acum, am spus eu repede.

Alice se ridică în picioare.

— Vin cu tine.

— Te superi dacă vine Jasper? am întrebat eu. Mă simt puțin cam... Nu am terminat propoziția.

Ochii îmi erau destul de speriați să spună ce eu n-am putut rosti.

Jasper se ridică în picioare. Ochii lui Alice erau derutați, dar – spre uşurarea mea – am văzut că nu erau bănuitori. Cred că asocia schimbare din viziunea ei cu vreo manevră a vânătorului şi nu cu trădarea mea.

Jasper mergea tăcut lângă mine cu mâna pe spatele meu mic, ca şi cum m-ar fi ghidat. Am simulat lipsă de interes pentru primele câteva cafenele din aeroport în timp ce capul meu scana ce mă interesa cu adevărat. Şi acolo era, după colț, ferită de privirea ascuțită a lui Alice, toaleta pentru femei de la etajul trei.

— Se poate? l-am întrebat pe Jasper când am trecut pe lângă ea. Durează doar o clipă.

— Te aştept aici, spuse el.

Imediat ce uşa se închise în urma mea, am început să alerg. Mi-am adus aminte că m-am pierdut odată în toaleta aceasta din cauză că avea două ieşiri.

De la uşa cealaltă mai aveam câțiva paşi până la lift şi, dacă Jasper stătea unde a spus, nu aveam cum să intru în raza lui vizuală. Nu m-am uitat deloc în urmă în timp ce fugeam. Era singura mea şansă şi chiar dacă mă vedea, trebuia să continui. Oamenii se holbau la mine, dar nu-i băgam în seamă. După colț, lifturile mă aşteptau şi m-am aruncat în față, băgând mâna între uşile aproape închise ale unui lift aglomerat ce mergea în jos. M-am strecurat înăuntru printre pasagerii nervoşi şi m-am asigurat că fusese apăsat butonul

pentru parter. Era deja aprins şi uşile se închiseră.

Imediat ce se deschiseră uşile am luat-o iar la goană, lăsând în urmă mormăielile enervate. Am încetinit când am trecut prin dreptul paznicilor pe lângă benzile de bagaje, doar ca s-o rup iar la goană când se întrezăriră uşile ce dădeau afară. Nu aveam de unde să ştiu dacă Jasper începuse deja să mă caute. Nu aveam decât câteva secunde la dispoziţie dacă el se lua după miros. Am sărit afară prin uşile automate, aproape ciocnindu-mă de sticlă când se deschiseră prea încet.

Am zărit un taxi prin mulţimea de oameni.

Nu mai era timp. Alice şi Jasper erau pe punctul de a descoperi lipsa mea, în caz că nu se întâmplase asta deja. M-ar fi găsit într-o clipă.

O cursă spre Hyatt tocmai închidea uşile la câţiva metri de mine.

— Aşteptaţi! am strigat alergând, făcându-i şoferului semn.

— Asta-i cursa spre Hyatt, spuse şoferul derutat când deschise uşile.

— Da, am zis eu ofensată, acolo merg.

Am urcat apoi scările în grabă.

Se uită întrebător la lipsa mea de bagaje şi apoi ridică din umeri, nefiind atât de interesat încât să întrebe.

Majoritatea locurilor erau goale. Am stat cât mai departe de ceilalţi pasageri şi am privit pe fereastră la primul trotuar. Apoi aeroportul se pierdu în zare. Nu m-am putut abţine să nu mi-l imaginez pe Edward, cum va sta pe marginea drumului când va descoperi că mi-a pierdut urma. Nu puteam încă să plâng, mi-am spus în sinea mea. Mai aveam un drum lung de bătut.

Norocul era de partea mea. În faţă la Hyatt, un cuplu obosit îşi scotea ultima valiză din portbagajul unui taxi. Am sărit din autobuz şi am alergat spre taxi, alunecând pe locul din spatele şoferului. Cuplul obosit şi şoferul autobuzului se holbau la mine.

I-am spus şoferului de taxi uimit adresa mamei mele.

— Trebuie să ajung aici cât de repede se poate.

— Asta-i în Scottsdale, se plânse el.

Am aruncat patru bancnote de douăzeci de dolari pe scaun.

— Ajunge?

— Sigur, puştoaico, nicio problemă.

M-am lăsat pe spate în scaun cu brațele încrucişate în poală. Oraşul familiar începea să se manifeste în jurul meu, dar nu m-am uitat pe geam. Mă străduiam să nu-mi pierd controlul. Eram hotărâtă să nu mă pierd acum, când planul meu fusese dus la bun sfârşit. Nu mai avea niciun rost să mă las cuprinsă de şi mai multă teroare şi panică. Calea îmi fusese hotărâtă. Acum tot ce trebuia să fac era să o urmez.

Aşa că, în loc să intru în panică, am închis ochii şi am petrecut următoarele douăzeci de minute de drum alături de Edward.

Mi-am imaginat că am rămas la aeroport să mă întâlnesc cu el. Cum aveam să stau în vârful picioarelor să-i văd chipul cât mai repede. Cât de iute şi grațios avea să se mişte prin mulțimea de oameni ce ne despărțea. Apoi eu aveam să alerg să elimin acei câțiva metri dintre noi – nerăbdătoare ca de obicei – ca să fiu în brațele lui de marmură, în sfârşit în siguranță.

Mă întreb unde am fi mers. Undeva în nord, ca să poată sta şi ziua afară. Sau poate undeva departe ca să putem sta din nou împreună la soare. Mi l-am imaginat pe plajă, cu pielea strălucind ca marea. Nu ar mai fi contat cât ar fi trebuit să ne ascundem. Ar fi fost un fel de rai să fiu nevoită să stau închisă cu el într-o cameră de hotel. Atât de multe întrebări mai aveam să-i pun! Puteam vorbi cu el la nesfârşit, fără să dorm, fără să plec de lângă el vreodată.

Îi vedeam atât de clar chipul acum… aproape că îi auzeam şi vocea. Şi atunci, în ciuda groazei şi a neputinței, m-am simțit fericită. Eram atât de implicată să visez cu ochii deschişi că am pierdut noțiunea timpului.

— Hei, ce număr ziceai că e?

Întrebarea taximetristului îmi întrerupse fantezia, lăsând să se scurgă toate culorile din minunatul meu miraj. Teama, panica şi chinul aşteptau să umple golul lăsat în urmă.

— Cinci mii opt sute douăzeci şi unu.

Vocea îmi suna strangulată. Taximetristul se uită la mine, de frică să nu am vreo cădere nervoasă sau ceva.

— Am ajuns atunci.

Era nerăbdător să scape de mine, sperând probabil să nu mai cer şi rest.

— Mulțumesc, am şoptit eu. Nu aveam de ce să mă tem, mi-am reamintit. Casa era goală. Trebuia să mă grăbesc; mama mă aştepta speriată, bazându-se pe mine.

Am alergat la uşă, întinzându-mă instinctiv să iau cheia de sub streaşină. Am descuiat uşa. Înăuntru era întuneric, gol, normal. Am alergat spre telefon, aprinzând lumina din bucătărie pe drum. Acolo, pe tabla albă, era un număr format din zece cifre scris mic şi îngrijit. Degetele mi se împiedicau pe tastatură, greşind. Trebuia să închid şi să o iau de la capăt. De data aceasta m-am concentrat numai pe taste, apăsându-le cu grijă, una câte una. Am reuşit. Am pus telefonul la ureche cu mâna tremurândă. Sună o dată.

— Bună, Bella, răspunse vocea aceea plăcută. Ai lucrat repede. Sunt impresionat.

— Mama e bine?

— Foarte bine. Nu-ți face griji, Bella, n-am nimic de împărțit cu ea. Doar dacă nu ai venit singură, bineînțeles.

— Sunt singură.

Nu fusesem mai singură în toată viața mea.

— Foarte bine. Acum, ştii studioul de balet după colț de casa ta?

— Da. Ştiu să ajung acolo.

— Ei bine, atunci ne vedem curând.

Am închis telefonul.

Am fugit din cameră, pe uşă, în canicula de afară.

Nu mai aveam timp să mă uit înapoi la casă şi nici nu voiam s-o văd aşa, goală, simbol de teamă şi nu de refugiu. Ultima persoană care se plimbase prin camerele acelea fusese duşmanul meu.

Aproape o vedeam cu colțul ochiului pe mama, la umbra unui copac mare de eucalipt, unde mă jucam când eram mică. Sau în genunchi pe peticul mic de pământ din jurul cutiei poştale, cimitirul tuturor florilor pe care încerca să le

crească. Amintirile erau mai frumoase decât orice realitate pe care urma s-o văd astăzi. Dar am fugit de ele, spre colț, lăsând totul în urmă.

Eram aşa de înceată, parcă alergam prin nisip ud – părea că nu reuşeam să-mi iau destul avânt de pe beton. M-am şi împiedicat de câteva ori, o dată am căzut, dar m-am protejat cu mâinile, lovindu-le de trotuar şi apoi am sărit în picioare să îmi continui drumul. Dar am ajuns în cele din urmă la colț. Mai aveam doar o stradă de aici; am alergat gâfâind în timp ce sudoarea îmi curgea şiroaie pe față. Soarele ce îmi bătea fierbinte pe piele era prea strălucitor în timp ce se reflecta în beton şi mă orbea. Mă simțeam expusă la pericol. Mi-am dorit să fiu în pădurile verzi şi protectoare din Forks... de acasă... mai tare decât am crezut vreodată că se poate.

Când am cotit ultima oară, pe strada Cactus, am văzut studioul, la fel cum mi-l aminteam. Parcarea din față era goală, iar obloanele verticale de la ferestre erau trase. Nu mai puteam să alerg, nu mai puteam să răsuflu; efortul şi teama scoseseră tot din mine. M-am gândit la mama ca să-mi pot mişca picioarele, să le pun unul în fața celuilalt.

În timp ce mă apropiam am văzut anunțul de pe uşă. Era scris de mână pe hârtie roz aprins; scria că studioul de dans era închis în vacanța de primăvară. Am atins mânerul şi l-am rotit cu grijă. Era descuiat. Am luptat să-mi trag răsuflarea şi am deschis uşa.

Holul era întunecos şi gol, rece de la aparatul de aer condiționat ce huruia. Scaunele de plastic erau strânse şi sprijinite de pereți, iar covorul mirosea a şampon. Ringul de dans din stânga era întunecat, am observat prin fereastră. Ringul de dans din dreapta, camera cea mai mare, era luminat. Dar obloanele erau închise.

Teroarea mă cuprinse atât de puternic încât am devenit la propriu prizoniera ei. Nu reuşeam să-mi conving picioarele să mai facă vreun pas.

Şi apoi vocea mamei mele se auzi.

— Bella, Bella? Acelaşi ton de panică isterică. Am alergat pe uşa de unde se auzea vocea. Bella, m-ai speriat! Să nu mai faci asta niciodată! Vocea ei continuă să se audă când

am intrat în camera lungă cu tavan înalt.

M-am uitat în jurul meu, încercând să găsesc locul de unde se auzea vocea ei. Am auzit-o râzând şi m-am întors spre sunet.

Era acolo, pe ecranul televizorului, ciufulindu-mi părul uşurată. Era Ziua Recunoştinței şi eu aveam 12 ani. Eram în vizită la bunica în California, în ultimul an înainte de a muri. Mersesem într-o zi la plajă, iar eu mă aplecasem prea tare peste marginea debarcaderului. Ea îmi văzuse încercarea de a-mi recăpăta echilibrul. „Bella, Bella?“ strigase ea speriată.

Şi apoi ecranul televizorului se făcu albastru.

M-am întors încet. Stătea nemişcat lângă ieşirea din spate, atât de nemişcat că nu-l observasem inițial. Avea în mână o telecomandă. Ne-am uitat unul la altul un moment lung apoi el zâmbi.

Veni către mine, destul de aproape, apoi trecu de mine şi puse telecomanda jos, pe aparatul video. M-am întors cu grijă să mă uit la el.

— Îmi pare rău, Bella, dar nu-i mai bine că mama ta nu a fost cu adevărat implicată în asta? Vocea îi era politicoasă, amabilă.

Şi apoi realitatea mă izbi brusc. Mama mea era în siguranță. Era încă în Florida. Nu primise mesajul meu. Nu fusese niciodată îngrozită de ochii negri roşiatici de pe chipul anormal de palid din fața mea. Era în siguranță.

— Ba da, am răspuns eu, cu vocea plină de uşurare.

— Nu pari supărată că te-am păcălit.

— Nu sunt. Brusca mea exultare mă făcu mai curajoasă. Ce mai conta acum? Şi aşa urma să se termine curând. Charlie şi mama nu aveau să pățească nimic, nu avea să le fie teamă. Mă simțeam aproape fericită. Vreo parte analitică a minții mele mă avertiză că eram periculos de aproape să plesnesc de stres.

— Ce bizar! Chiar vorbeşti serios. Ochii lui întunecați mă evaluară cu interes. Irişii erau aproape negri, o idee roşiatici pe margini. Sete. Un lucru trebuie să recunosc, voi, oamenii, puteți fi foarte interesanți. Cred că pot să spun asta pentru că v-am observat. Incredibil – unii dintre voi nu aveți deloc

simț de autoconservare.

Stătea la câțiva metri de mine, cu brațele încrucişate, privindu-mă cu atenție. Nu se citea deloc amenințare pe fața sau postura lui. Arăta foarte comun, nimic remarcabil la fața sau corpul lui. Poate doar pielea albă şi ochii conturați cu care mă obişnuisem atât de mult. Purta o cămaşă bleu cu mâneci lungi şi blugi spălăciți.

— Bănuiesc că o să-mi spui că iubitul tău o să te răzbune? întrebă el cam plin de speranță mi se păru mie.

— Nu, nu cred asta. Cel puțin, eu i-am cerut să n-o facă.

— Şi el ce-a răspuns când i-ai zis una ca asta?

— Nu ştiu. Îmi era ciudat de uşor să vorbesc cu vânătorul ăsta rafinat. I-am lăsat o scrisoare.

— Ce romantic, o ultimă scrisoare. Şi crezi că o să te ia în seamă? Vocea îi era un pic mai dură acum, o nuanță de sarcasm însoțind tonul politicos.

— Sper.

— Hmmm. Păi atunci sperăm chestii diferite. Vezi tu, toată treaba asta a fost un pic cam uşoară, cam rapidă. Să fiu sincer, sunt dezamăgit. Mă aşteptam la o provocare mai mare. Şi, la urma urmei, nu am avut nevoie decât de un pic de noroc.

Am aşteptat în linişte.

— Când Victoria nu a putut să îi vină de hac tatălui tău, am pus-o să afle câteva chestii despre tine. Nu avea niciun rost să te urmăresc toată planeta asta când puteam să te aştept comod într-un loc la alegerea mea. Deci, după ce am vorbit cu Victoria, am decis să vin în Phoenix să-ți fac o vizită. Am auzit c-ai spus că te duci acasă. La început, nici nu m-am gândit că ai vorbit serios. Dar apoi m-am întrebat. Oamenii pot fi foarte previzibili; le place să fie într-un loc familiar, undeva unde să se simtă în siguranță. Şi nu cumva ar fi cacealmaua perfectă, să te duci în ultimul loc în care te-ai putea duce când te ascunzi – locul unde ai spus că vei fi. Dar bineînțeles că nu eram sigur, era doar o bănuială. De obicei am un sentiment despre prada pe care o vânez, un al şaselea simț dacă vrei să-i spui aşa. Am ascultat mesajul tău când am ajuns acasă la mama ta, dar, bineînțeles, nu aveam

de unde să ştiu sigur de unde ai sunat. Îmi era de mare ajutor să-ți ştiu numărul de telefon, dar puteai să fi sunat din Antarctica şi jocul nu avea cum să meargă decât dacă erai foarte aproape. Apoi iubitul tău s-a urcat într-un avion către Phoenix. Bineînțeles că Victoria îi monitoriza pentru mine; nu puteam juca singur într-un joc cu mai mulți jucători. Şi astfel ei mi-au confirmat ce speram: că erai aici până la urmă. Eram pregătit; mă uitasem deja la filmulețele tale fermecătoare de acasă. Şi apoi a fost doar o chestiune de cacealma. Foarte uşor, să ştii, nu chiar la nivelul standardelor mele. Deci, vezi, sper că te înşeli în privința prietenului tău. Edward parcă, nu?

Nu am răspuns. Mascarada începuse să se termine. Simțeam că se apropia de capătul jubilării. Oricum nu îmi era destinată. Nu era nicio glorie să învingi un om slab.

— Te-ar deranja foarte tare dacă i-aş lăsa şi eu o scrisorică lui Edward al tău?

Făcu un pas înapoi şi atinse o cameră digitală de mărimea unei palme aşezată pe combină. Un beculeț roşu indica faptul că era deja în funcțiune. O fixă de vreo câteva ori, mărind cadrul. M-am uitat la el cu groază.

— Îmi pare rău, dar pur şi simplu nu pot să cred că o să reziste să mă vâneze după ce vede asta. Şi nu aş vrea să piardă ceva. Totul e pentru el, normal. Tu eşti doar o ființă umană care a avut nenorocul să se afle la locul nepotrivit şi în momentul nepotrivit, înhăitându-se bineînțeles cu grupul nepotrivit, aş adăuga eu.

Făcu un pas către mine, zâmbind.

— Înainte să începem…

Am simțit că îmi vine rău când el vorbi. La aşa ceva chiar că nu mă gândisem.

— Aş vrea doar să pun sare pe rană, doar puțină. Răspunsul a fost acolo în tot acest timp şi eram aşa de sigur că Edward o să-şi dea seama şi o să-mi strice distracția… S-a întâmplat odată, oh, cu secole în urmă. Singura dată când prada mi-a scăpat printre degete. Vezi tu, vampirul care a fost prosteşte ataşat de micuța lui victimă a făcut alegerea pe care Edward al tău a fost prea slab s-o facă. Când cel mai

bătrân a ştiut că eram pe urmele micuţei lui prietene, a furat-o de la azilul unde lucra – n-o să înţeleg *în veci* obsesia pe care o fac unii vampiri pentru voi oamenii – şi imediat ce a eliberat-o a făcut-o să fie în siguranţă. Părea nici să nu observe durerea, sărăcuţa fiinţă. Fusese închisă în celula aceea întunecată atât de mult timp. O sută de ani mai devreme ar fi fost arsă pe rug pentru viziunile ei. În secolul al XIX-lea a fost închisă la azil şi i s-au aplicat tratamente şoc. Când a deschis ochii, puternică de la tinereţea ei proaspătă, era ca şi cum nu mai văzuse soarele în viaţa ei. Vechiul vampir o făcuse un vampir nou şi puternic, iar eu nu mai aveam niciun motiv să mă mai ating de ea atunci. Oftă. L-am distrus pe cel bătrân ca să mă răzbun.

— Alice, am spus eu şocată.

— Da, micuţa ta prietenă. M-am mirat s-o văd şi pe ea pe teren. Presupun că haita ei ar fi trebuit să înveţe ceva din experienţa sa. Eu te am pe tine şi ei pe ea. Singura victimă ce mi-a scăpat, o onoare destul de mare, cred eu. Şi mirosea atât de delicios! Încă regret că nu am apucat să gust... Mirosea chiar mai bine decât tine. Scuze – nu vreau să te jignesc. Şi tu miroşi foarte bine. A flori parcă...

Mai făcu un pas spre mine, până când fu la numai câţiva centimetri depărtare. Îmi ridică o şuviţă de păr şi o mirosi delicat. Apoi puse cu grijă şuviţa la loc şi am simţit degetele lui reci pe pielea mea. Se întinse să-mi atingă obrazul cu degetul mare, faţa lui părând curioasă. Voiam aşa de mult să fug, dar eram îngheţată. Nu puteam să fac nicio mişcare.

— Nu, murmură el ca pentru sine după ce lăsă mâna jos. Nu înţeleg. Oftă. Ei bine, presupun c-ar trebui să terminăm o dată. Şi apoi să pot să-ţi sun prietenii şi o să le spun unde să te găsească pe tine şi micul meu mesaj.

Clar mi se făcea rău. Urma să fie dureros, citeam asta în ochii lui. Nu îi ajungea să câştige, să se hrănească şi să plece. Nu avea să fie un sfârşit rapid aşa cum sperasem eu. Genunchii începură să îmi tremure de mă temeam c-o să cad.

Făcu un pas înapoi şi începu să meargă în jurul meu nonşalant, ca şi cum ar fi vrut să vadă mai bine o statuie la

muzeu. Fața îi era încă deschisă şi prietenoasă în timp ce încerca să se hotărască de unde să înceapă.

Apoi sări în față într-o poziție ghemuită pe care o recunoşteam, iar zâmbetul lui plăcut se lărgi încet, crescu, până când nu mai fu un zâmbet, ci o contorsiune a dinților, expuşi şi strălucitori.

Nu m-am putut abține – am încercat să fug. Deşi ştiam că era inutil aşa cum erau deja genunchii mei, panica mă cuprinse şi am sărit către ieşirea de urgență.

Dar el fu în fața mea într-o clipă. Nu am văzut dacă a folosit mâna sau picioarele pentru că totul se petrecu mult prea repede. O lovitură zdrobitoare îmi nimeri pieptul – am simțit cum zbor înapoi şi am auzit zgomotul de sticlă spartă când capul meu se izbi de oglinzi. Sticla se făcu țăndări pe podea, în jurul meu.

Eram prea şocată să mai simt vreo durere. Nici nu puteam încă respira.

Se apropie încet de mine.

— Ce efect frumos, spuse el, examinând mulțimea de cioburi, cu vocea lui prietenoasă. M-am gândit eu că această cameră va fi dramatică vizual pentru filmulețul meu. De asta am ales locul ăsta să ne vedem. E perfect, nu crezi?

L-am ignorat, târându-mă în mâni şi genunchi spre cealaltă uşă.

Fu într-o clipă lângă mine, călcându-mă tare pe picior. Am auzit trosnetul dezgustător înainte să-l simt. Dar apoi l-am simțit *din plin* şi nu mi-am putut abține strigătul de durere. M-am întors să-mi apuc piciorul, dar el stătea peste mine, zâmbind.

— N-ai vrea să te mai gândeşti la ultima ta dorință? mă întrebă el plăcut.

Mă lovi cu talpa peste piciorul rupt şi am auzit un țipăt pătrunzător. Am realizat şocată că era al meu.

— Nu ai vrea mai degrabă ca Edward să încerce să mă găsească? completă el prompt.

— Nu! am spus eu răguşit. Nu, Edward, nu…

Apoi ceva mă lovi în față, aruncându-mă înapoi în oglinzile sparte.

Pe lângă durerea din picior am simţit şi rana adâncă de pe scalp, acolo unde ajunsese sticla. Apoi umezeala caldă începu să se întindă prin păr cu o viteză alarmantă. Simţeam cum se îmbiba în cămaşă, cum picura pe podeaua de lemn. Mirosul sângelui îmi întoarse stomacul pe dos.

Prin ameţeala şi greaţa care mă cuprinseră, am văzut ceva ce mi-a dat o ultimă fărâmă de speranţă. Ochii lui, care abia mă priviseră înainte, ardeau acum de o nevoie incontrolabilă. Sângele – ce se întindea roşu aprins pe cămaşa mea albă, făcând repede băltoace pe podea – îl înnebunea de sete. Indiferent care fuseseră intenţiile lui iniţiale, nu putea s-o mai lungească mult.

Să se termine repede acum, era tot ce puteam spera în timp ce sângele ce curgea de pe capul meu îmi lua cu el şi conştiinţa. Ochii mi se închideau.

Am auzit, ca şi cum eram sub apă, ultimul răget al vânătorului. Vedeam, prin tunelele lungi ce deveniseră ochii mei, silueta lui întunecată venind spre mine. Cu un ultim efort, am ridicat instinctiv mâna să mă apăr. Ochii mi s-au închis şi m-am scufundat în inconştienţă.

# 23. ÎNGERUL

În timp ce pluteam, visam.

Acolo unde pluteam, sub apa întunecată, am auzit cel mai fericit sunet pe care mintea mea îl putea invoca – pe cât de frumos şi de înălţător, pe atât de înspăimântător. Era un alt mârâit; un răget mai profund şi mai sălbatic, plin de furie.

Am fost adusă înapoi, aproape la suprafaţă, de o durere ascuţită care îmi rănea mâna ridicată, dar nu am putut să găsesc drumul îndeajuns încât să deschid ochii.

Apoi am ştiut că murisem.

Deoarece, prin apa grea, am auzit vocea unui înger strigându-mă pe nume, strigându-mă spre singurul rai pe care îl doream.

— O, nu, Bella, nu! Striga vocea îngerului îngrozită.

În spatele vocii mult dorite era alt zgomot – o agitație îngrozitoare pe care mintea mea refuza s-o perceapă. Un mârâit răutăcios ca de bas, un sunet şocant de muşcătură şi un țipăt ascuțit oprindu-se brusc...

Am încercat să mă concentrez pe vocea îngerului.

— Bella, te rog! Bella, ascultă-mă, te rog, te rog, Bella, te rog! mă implora el.

„Da“, voiam să îi răspund. Orice. Dar nu îmi puteam găsi buzele.

— Carlisle! strigă îngerul, cu agonie în vocea lui perfectă. Bella, Bella, nu, o, te rog, nu, nu!

Şi îngerul plângea fără lacrimi, cu suspine întretăiate.

Îngerul n-ar trebui să plângă, nu era corect. Am încercat să îl găsesc, să îi spun că totul e în regulă, dar apa era atât de adâncă şi mă apăsa, încât nu puteam respira.

Era un punct de presiune pe capul meu. Mă durea. Apoi, în timp ce acea durere spărgea întunericul, spre mine veniră alte dureri, mai puternice. Am țipat, icnind, răzbătând prin apa întunecată.

— Bella, striga îngerul.

— A pierdut ceva sânge, dar rana de la cap nu e adâncă, mă informă o voce calmă. Ai grijă la piciorul ei, e rupt.

Un strigăt de furie fu înăbuşit pe buzele îngerului.

Am simțit o înțepătură acută într-o parte. Nu puteam fi în rai, nu? Aveam prea multe dureri.

— Şi nişte coaste, cred, continuă vocea metodică.

Dar durerile ascuțite se ameliorau. O nouă durere, o durere arzătoare în mână le punea în umbră pe toate celelalte. Cineva îmi dăduse foc.

— Edward, am încercat să îi spun, dar vocea îmi era grea şi înceată. Nu mă puteam înțelege.

— Bella, o să fii bine. Mă auzi, Bella? Te iubesc.

— Edward, am încercat din nou. Vocea îmi era puțin mai clară.

— Da, sunt aici.

— Mă doare, am scâncit eu.

— Ştiu, Bella, ştiu – şi apoi departe de mine, chinuit – poți

să faci ceva?

— Geanta mea, te rog… Alice, ține-ți respirația, te va ajuta, promise Carlisle.

— Alice? am gemut eu.

— E aici, a ştiut unde să te găsească.

— Mă doare mâna, am încercat să îi spun.

— Ştiu, Bella. Carlisle îți va da ceva să nu te mai doară.

— Mă arde mâna! Am țipat, spărgând şi ultimul val de întuneric şi deschizând ochii. Nu-i puteam vedea fața, ceva negru şi cald îmi acoperea ochii. De ce nu vedeau focul să îl stingă?

Vocea lui era înspăimântată:

— Bella?

— Focul! Să stingă cineva focul! am țipat în timp ce mă ardea.

— Carlisle! Mâna ei!

— A muşcat-o. Vocea lui Carlisle nu mai era calmă, era îngrozită.

L-am auzit pe Edward ținându-şi respirația de groază.

— Edward, trebuie s-o faci.

Era vocea lui Alice, aproape de capul meu. Degete reci îmi ştergeau umezeala din ochi.

— Nu, urlă el.

— Alice, am gemut eu.

— S-ar putea să avem o şansă, spuse Carlisle.

— Care? imploră Edward.

— Vezi dacă poți să scoți veninul. Rana e destul de curată. În timp ce Carlisle vorbea, simțeam mai multă presiune pe capul meu, ceva mă împungea şi mă trăgea de scalp. Durerea asta se pierdea în durerea provocată de foc.

— Va funcționa? Vocea lui Alice era gâtuită.

— Nu ştiu, spuse Carlisle. Dar trebuie să ne grăbim.

— Carlisle, eu… ezită Edward. Nu ştiu dacă pot s-o fac. Din nou, vocea lui frumoasă era plină de agonie.

— Orice alegi, e decizia ta, Edward. Eu nu te pot ajuta. Trebuie să opresc sângerarea asta dacă intenționezi să îi iei sânge din mână.

M-am zvârcolit în strânsoarea cumplitei torturi, iar

mişcarea a făcut durerea din picior să izbucnească şi mai tare.

— Edward! am țipat. Mi-am dat seama că închisesem din nou ochii. I-am deschis, disperată să îi găsesc fața. Şi l-am găsit. În sfârşit, îi puteam vedea fața perfectă, holbându-se la mine, chinuită de indecizie şi de durere.

— Alice, adu-mi ceva să îi strâng piciorul! Carlisle era aplecat asupra mea, lucrând la capul meu. Edward, trebuie s-o faci acum sau va fi prea târziu.

Edward era tras la față. I-am privit ochii în timp ce îndoiala era înlocuită brusc de o hotărâre evidentă. Maxilarul i se încleştă. I-am simțit degetele reci şi puternice pe mâna mea arzândă, ținând-o fixă. Apoi capul lui s-a aplecat peste ea, iar buzele lui reci s-au apăsat pe pielea mea.

La început durerea a fost mai puternică. Am țipat şi m-am zbătut în mâinile reci care mă țineau pe loc. Am auzit vocea lui Alice, încercând să mă calmeze. Ceva greu îmi ținea piciorul pe podea, iar Carlisle îmi ținea capul fix ca într-o menghină în brațele lui de piatră.

Apoi, încetul cu încetul, suferința s-a mai potolit, în timp ce mâna îmi amorțea tot mai mult. Focul se stingea, concentrându-se într-un punct din ce în ce mai mic.

Pe măsură ce durerea dispărea, simțeam cum îmi pierd cunoştința. Îmi era teamă să nu cad din nou în apele întunecate, îmi era teamă că l-aş putea pierde în întuneric.

— Edward, am încercat să spun, dar nu-mi puteam auzi vocea.

Ei mă puteau auzi.

— E chiar aici, Bella.

— Rămâi, Edward, rămâi cu mine…

— Rămân. Vocea îi era chinuită, dar cumva triumfătoare.

Am oftat mulțumită. Focul dispăruse, iar celelalte dureri erau amorțite de o somnolență care mi se strecura în corp.

— L-ai scos pe tot? întrebă Carlisle de undeva foarte departe.

— Sângele ei are un gust curat, spuse Edward încet. Simt gustul morfinei.

— Bella? mă strigă Carlisle.

Am încercat să răspund.
— Mmmmm?
— A dispărut focul?
— Da, am suspinat. Mulțumesc, Edward.
— Te iubesc, răspunse el.
— Ştiu, am şoptit, atât de obosită.
Apoi am auzit sunetul meu preferat: râsul încet al lui Edward, slăbit de uşurare.
— Bella? întrebă Carlisle din nou.
M-am încruntat; voiam să dorm.
— Ce?
— Unde e mama ta?
— În Florida, am oftat. M-a păcălit, Edward. S-a uitat la casetele noastre video. Jignirea din vocea mea era penibil de fragilă. Dar asta îmi aminti. Alice. Am încercat să deschid ochii. Alice, caseta video – te cunoştea, Alice, ştia de unde ai venit. Am vrut să vorbesc repede, dar vocea îmi era slabă. Miroase a benzină, am adăugat, surprinsă prin ceața din creierul meu.
— E timpul s-o mutăm, spuse Carlisle.
— Nu, vreau să dorm, m-am plâns eu.
— Tu poți să dormi, iubito, te duc eu în brațe, mă alină Edward.
M-a luat în brațele lui, strânsă la pieptul lui – plutind, fără durere.
— Dormi acum, Bella, au fost ultimele cuvinte pe care le-am auzit.

# 24. UN IMPAS

Ochii mi s-au deschis sub o lumină albă, strălucitoare. Eram într-o cameră albă, necunoscută. Peretele de lângă mine era acoperit cu jaluzele lungi, verticale; deasupra capului meu, luminile puternice mă orbeau. Eram întinsă pe un pat tare, uşor ridicat – un pat cu balustrade. Pernele erau

plate şi pline de cocoloaşe. Undeva aproape se auzea un sunet bipăitor enervant. Speram că asta însemna că sunt încă în viață. Moartea n-ar trebui să fie atât de lipsită de confort.

Pe mâini îmi erau răsucite tot felul de tuburi transparente, iar ceva era lipit cu bandă adezivă de fața mea, sub nas. Am ridicat mâna să îl dezlipesc.

— Ba nu, să nu faci asta.

Şi degetele reci îmi prinseră mâna.

— Edward?

Mi-am întors capul încet, iar fața lui extraordinară era doar la câțiva centimetri de a mea, cu bărbia sprijinită pe marginea pernei. Am înțeles din nou că sunt în viață, de data asta cu recunoştință şi încântare.

— Vai, Edward, îmi pare aşa de rău!

— Şşşşş, mă alină el. Totul e în regulă acum.

— Ce s-a întâmplat? Nu-mi puteam aminti cu claritate, iar mintea mi se revolta împotriva mea în timp ce încercam să rememorez cele întâmplate.

— Aproape am ajuns prea târziu. Puteam să fi ajuns prea târziu, şopti el, cu vocea chinuită.

— Am fost atât de fraieră, Edward. Am crezut că o avea pe mama.

— Ne-a păcălit pe toți.

— Trebuie să îi sun pe Charlie şi pe mama, mi-am dat seama ca prin ceață.

— I-a sunat Alice. Renée e aici – mă rog, aici în spital. S-a dus să îşi ia ceva de mâncare acum.

— E aici?

Am încercat să mă ridic în fund, dar amețeala din cap mi se acceleră, iar mâinile lui mă împinseră delicat înapoi pe perne.

— Se va întoarce în curând, promise el. Iar tu trebuie să stai liniştită.

— Dar ce i-ai spus? m-am speriat eu. Nu aveam chef să fiu alinată. Mama mea era aici, iar *eu* mă recuperam în urma atacului unui vampir. De ce i-ai spus că sunt aici?

— Ai căzut printr-o fereastră, două etaje. Se opri. Trebuie

să recunoşti că s-ar putea întâmpla.

Am oftat şi m-a durut. M-am uitat în jos la corpul meu de sub cearşaf, umflătura imensă care era piciorul meu.

— Cât de rău e? am întrebat.

— Ai un picior rupt, patru coaste rupte, nişte fisuri în craniu, vânătăi pe fiecare centimetru de piele şi ai pierdut mult sânge. Ți-au făcut câteva transfuzii. Nu mi-a plăcut – te-au făcut să miroşi aiurea pentru o vreme.

— Trebuie să fi fost o schimbare plăcută pentru tine.

— Nu, îmi place cum miroşi *tu.*

— Cum ai făcut-o? am întrebat încet.

Ştiu imediat la ce m-am referit.

— Nu sunt sigur. Îşi întoarse privirea de la ochii mei întrebători, ridicându-mi de pe pat mâna mea înfăşurată în pansamente, ținând-o cu delicatețe într-a lui, atent să nu desfacă firul care mă conecta la unul dintre monitoare.

Am aşteptat răbdătoare să termine de povestit.

El oftă fără să îmi întoarcă privirea.

— Era imposibil... să mă opresc, şopti el. Imposibil. Dar am reuşit. Într-un final ridică privirea, cu jumătate de zâmbet pe față. *Chiar* că te iubesc.

— Nu sunt la fel de bună la gust pe cât miros? i-am zâmbit eu ca răspuns. Mă durea fața de la zâmbet.

— Chiar mai bună – mai bună decât mi-aş fi imaginat vreodată.

— Îmi pare rău, m-am scuzat eu.

Edward îşi ridică ochii spre tavan.

— Dintre toate lucrurile pentru care te-ai putea scuza...

— Pentru ce să îmi cer iertare atunci?

— Pentru că aproape plecaseşi de lângă mine pentru totdeauna.

— Îmi pare rău, m-am scuzat din nou.

— Ştiu de ce-ai făcut-o. Vocea lui era reconfortantă. A fost irațional, desigur. Ar fi trebuit să mă aştepți, ar fi trebuit să îmi spui.

— Nu m-ai fi lăsat să plec.

— Nu, fu el de acord, pe un ton sumbru, nu te-aş fi lăsat.

Câteva amintiri foarte neplăcute începură să îmi revină în

minte.

M-am înfiorat şi apoi am tresărit. Edward deveni imediat neliniştit.

— Bella, ce-ai pățit?

— Ce s-a întâmplat cu James?

— După ce l-am tras de pe tine, Emmett şi Jasper s-au ocupat de el. Era o notă aspră de regret în vocea lui.

Asta m-a nedumerit.

— Nu i-am văzut pe Emmett şi pe Jasper acolo.

— Au trebuit să plece din cameră... era mult sânge acolo.

— Dar tu ai rămas.

— Da, am rămas.

— Şi Alice, şi Carlisle... am spus mirată.

— Şi ei te iubesc, să ştii.

O străfulgerare de imagini dureroase din ultimele momente când o văzusem pe Alice îmi aminti de ceva.

— A văzut Alice caseta? am întrebat neliniştită.

— Da.

O notă nouă îi întunecă vocea, una de ură cumplită.

— A fost întotdeauna în întuneric, de aceea nu-şi amintea.

— Ştiu. Înțelege şi ea acum. Vocea îi era calmă, dar fața îi era neagră de furie.

Am încercat să întind spre el mâna mea liberă, dar ceva m-a oprit. M-am uitat în jos şi am văzut perfuzia reținându-mi mâna.

— Vai! Am tresărit.

— Ce e? întrebă el neliniştit – distras, dar nu îndeajuns. Tristețea nu îi dispăruse complet din ochi.

— Acele, i-am explicat, întorcând capul de la cel din mână. M-am concentrat pe o placă de faianță din tavan şi am încercat să respir adânc în ciuda durerii din coaste.

— Ți-e teamă de un ac, murmură el ca pentru sine, scuturând din cap. O, un vampir sadic, care intenționa s-o tortureze până la moarte, sigur, nicio problemă, fuge să se întâlnească cu el. O *perfuzie,* pe de altă parte...

Mi-am dat ochii peste cap. Mi-a făcut plăcere să descopăr că măcar această reacție nu era însoțită de dureri. M-am decis să schimb subiectul.

— Tu de ce eşti aici? l-am întrebat.

Se uită fix la mine, mai întâi nedumerit, apoi o umbră de durere îi întunecă ochii. Sprâncenele i se apropiară când se încruntă.

— Vrei să plec?

— Nu! Am protestat, îngrozită de gândul acesta. Nu, am vrut să spun, de ce crede mama mea că eşti aici? Trebuie să îmi pun la punct toată povestea înainte să se întoarcă.

— A, spuse el, iar fruntea i se netezi înapoi ca o placă de marmură. Eu am venit în Phoenix să îți bag mințile în cap, să te conving să te întorci la Forks. Ochii lui mari erau atât de oneşti şi de serioşi încât aproape că l-am crezut şi eu. Tu ai fost de acord să mă vezi şi ai venit la hotelul unde stăteam cu Carlisle şi cu Alice – desigur că eu am venit aici sub supravegherea parentală, adăugă el cuminte, dar te-ai împiedicat pe scări în drum spre camera mea şi... ei bine, restul îl ştii. Totuşi, nu e nevoie să îți aminteşti detaliile; ai o scuză bună să fii puțin în ceață cu detaliile.

M-am gândit la asta un moment.

— Există câteva puncte slabe la povestea asta. Cum ar fi că nu sunt ferestre sparte.

— Nu chiar, spuse el. Alice s-a amuzat un pic prea mult falsificând dovezile. A avut grijă de toate detaliile într-un mod foarte convingător – probabil ai putea să dai hotelul în judecată dacă ai vrea. Nu ai de ce să îți faci griji, promise el, mângâindu-mă pe obraz cu cea mai delicată dintre atingeri. Singura ta grijă acum este să te vindeci.

Nu eram chiar atât de pierdută în durere sau amețită de medicamente încât să nu reacționez la atingerea lui. Bipăitul din monitor o luă complet razna – acum nu era singurul care îmi putea auzi inima bătând nebuneşte.

— Asta va fi penibil, am murmurat eu în sinea mea.

Edward chicoti şi o privire speculativă i se aprinse în ochi.

— Hmm, mă întreb...

Se aplecă încet spre mine; zgomotul monitorului se acceleră înainte ca buzele lui să le atingă pe ale mele. Dar când au făcut-o, deşi cu cea mai delicată dintre atingeri, bipăitul s-a oprit de tot.

Se trase brusc înapoi, iar expresia neliniştită de pe faţă se transformă în uşurare când monitorul raportă că inima îmi repornise.

— Se pare că va trebui să fiu mult mai atent cu tine decât de obicei. Se încruntă.

— Hei, nu terminasem să te sărut, m-am plâns eu. Nu mă face să vin la tine!

Râse şi se aplecă să îşi atingă din nou, delicat, buzele de ale mele. Monitorul o luă iar razna. Dar apoi buzele lui se încordară. Se trase înapoi.

— Cred că o aud pe mama ta, spuse el, zâmbind din nou.

— Nu mă părăsi, am strigat eu, brusc cuprinzându-mă un sentiment iraţional de panică. Nu-l puteam lăsa să plece – ar fi putut să dispară iar de lângă mine.

Pentru o secundă scurtă îmi citi teroarea din ochi.

— Nu plec, promise el solemn, apoi zâmbi. O să trag un pui de somn.

Se mută de pe scaunul din plastic tare de lângă mine pe canapeaua albastră din imitaţie de piele de la picioarele patului, întinzându-se complet şi închizând ochii. Era perfect nemişcat.

— Nu uita să respiri, i-am şoptit în glumă.

El inspiră adânc, cu ochii închişi.

O auzeam pe mama deja. Vorbea cu cineva, o asistentă poate, şi părea obosită şi supărată. Aş fi vrut să sar din pat, să alerg spre ea, s-o calmez, să îi promit că totul va fi bine. Dar nu eram în condiţia de a sări, aşa că am aşteptat nerăbdătoare.

Uşa se crăpă puţin şi mama se uită înăuntru.

— Mamă! am şoptit, cu vocea plină de dragoste şi uşurare.

Îl observă pe Edward întins pe canapea şi se apropie în vârful picioarelor de patul meu.

— Nu pleacă niciodată, nu? murmură ea ca pentru sine.

— Mamă, mă bucur atât de mult să te văd!

Se aplecă să mă îmbrăţişeze cu delicateţe şi am simţit lacrimi calde căzându-mi pe obraji.

— Bella, am fost atât de supărată!

— Îmi pare atât de rău, mamă. Dar totul e bine acum, e în

regulă, am alinat-o eu.

— Mă bucur să îți văd în sfârşit ochii deschişi.

Se aşeză pe marginea patului.

Mi-am dat brusc seama că nu aveam nicio idee ce zi era.

— Cât timp au fost închişi?

— E vineri, scumpo, ai fost adusă de ceva vreme aici.

— Vineri?

Eram şocată. Am încercat să îmi amintesc ce zi fusese când... dar nu voiam să mă gândesc la asta.

— Au trebuit să te țină sedată un timp, scumpo – ai multe răni.

— Ştiu.

Le puteam simți.

— Eşti norocoasă că doctorul Cullen era acolo. E un tip aşa de treabă... foarte tânăr, totuşi. Şi arată mai mult ca un fotomodel decât ca un doctor...

— L-ai cunoscut pe Carlisle?

— Şi pe sora lui Edward, Alice. E o fată încântătoare.

— Da, aşa e, am fost eu de acord din toată inima.

Se uită peste umăr la Edward, care stătea întins cu ochii închişi pe canapea.

— Nu mi-ai spus că ai prieteni atât de buni în Forks.

M-am încordat, apoi am gemut.

— Ce te doare? întrebă ea neliniştită, întorcându-se din nou spre mine.

Ochii lui Edward fulgerară spre fața mea.

— Sunt bine, am asigurat-o. Trebuie doar să țin minte să nu mă mişc.

Edward se cufundă iar în somnul lui fals.

Am profitat de faptul că mama fusese distrasă momentan pentru a împiedica subiectul discuției să revină la comportamentul meu nu prea inocent.

— Unde e Phil? am întrebat-o repede.

— În Florida. Vai, Bella! N-o să ghiceşti niciodată! Exact când eram pe punctul de a pleca, am primit cele mai bune veşti!

— Phil a semnat un contract? am ghicit eu.

— Da! Cum de-ai ghicit?! La The Suns, îți vine să crezi?

— Grozav, mamă, am spus eu cât de entuziast am putut, deşi habar n-aveam ce însemna asta.

— Şi îți va plăcea în Jacksonville atât de mult, izbucni ea în timp ce eu mă holbam la ea absentă. Am fost puțin îngrijorată când Phil a început să vorbească despre Akron, din cauza zăpezii şi-aşa mai departe, pentru că ştiu că urăşti frigul, dar acum Jacksonville! E întotdeauna soare şi umezeala nu e *chiar* aşa de rea. Am găsit o casă atât de drăguță, cu gărduț alb şi o verandă exact ca în filmele vechi, şi cu un stejar imens, e doar la câteva minute de ocean şi o să ai propria baie...

— Mamă, stai aşa! am întrerupt-o eu. Edward încă ținea ochii închişi, dar părea prea tensionat ca să dea impresia că doarme. Despre ce vorbeşti? Nu merg în Florida. Eu locuiesc în Forks.

— Dar nu mai trebuie să stai acolo, prostuțo, râse ea. Phil va putea sta mai mult pe acasă acum... am vorbit mult despre asta şi voi face jumate- jumate cu meciurile din deplasare, o parte din timp cu tine şi o parte cu el.

— Mamă. Am ezitat, gândindu-mă cum să fiu cât mai diplomată cu asta. *Vreau* să locuiesc în Forks. Deja m-am instalat la şcoală şi am câteva prietene – se uită la Edward când i-am reamintit de prieteni, aşa că am încercat altă direcție – şi Charlie are nevoie de mine. E singur-singurel acolo şi nu ştie să gătească *deloc.*

— Vrei să locuieşti în Forks? întrebă ea, blocată. Ideea era de neconceput pentru ea. Apoi privirea îi zbură din nou către Edward. De ce?

— Ți-am spus – şcoala, Charlie... Au!

Dădusem din umeri. O idee proastă.

Mâinile ei fluturară neajutorate deasupra mea, încercând să găsească un loc sigur pe care să îl mângâie. Se mulțumi cu fruntea; era nebandajată.

— Bella, scumpa mea, tu urăşti Forks, îmi reaminti ea.

— Nu e aşa de rău.

Se încruntă şi se uită la mine şi la Edward şi înapoi, de data asta intenționat.

— Băiatul acesta e de vină, nu?

Am deschis gura să mint, dar ochii ei îmi scrutau faţa şi ştiam că şi-ar da seama.

— Parţial, am recunoscut eu. Nu era nevoie să recunosc cât de mult era Edward implicat în asta. Deci, ai avut ocazia să vorbeşti cu Edward? am întrebat-o.

— Da. Ezită, uitându-se la silueta lui perfect nemişcată. Şi vreau să vorbim despre asta.

Uf!

— Despre ce? am întrebat-o.

— Cred că băiatul acesta e îndrăgostit de tine, mă acuză ea, menţinându-şi vocea joasă.

— Şi eu cred asta, m-am confesat eu.

— Şi tu ce simţi faţă de el?

Îşi ascundea foarte prost curiozitatea nebunească din voce.

Am oftat, uitându-mă în altă parte. Oricât o iubeam pe mama, asta nu era o conversaţie pe care voiam s-o port cu ea.

— Sunt destul de nebună după el.

Uite, asta suna a ceva ce ar spune o adolescentă despre primul ei prieten.

— Păi, pare foarte drăguţ, şi, Doamne Dumnezeule, arată incredibil de bine, dar eşti atât de tânără, Bella… Vocea îi era nesigură; din câte îmi aminteam, aceasta era prima dată de când aveam 8 ani când era pe aproape de a încerca să pară un părinte cu autoritate. Am recunoscut tonul înţelegător, dar ferm de la discuţiile pe care le avusesem cu ea referitor la bărbaţi.

— Ştiu asta, mamă. Nu-ţi face griji. E doar o pasiune, am consolat-o eu.

— Corect, fu ea de acord, încântată imediat.

Apoi oftă şi aruncă o privire vinovată peste umăr, spre ceasul mare şi rotund de pe perete.

— Trebuie să pleci?

Îşi muşcă buza.

— Ar trebui să sune Phil în scurt timp… Nu am ştiut că o să te trezeşti…

— Stai liniştită, mamă. Am încercat să îmi ascund uşurarea, ca să nu se supere. Nu voi fi singură.

— Mă întorc în curând. Şi eu am dormit aici, să ştii, anunță mândră de ea însăşi.

— O, mamă, nu e nevoie să faci asta! Poți dormi acasă, nici n-o să observ.

Concentrația de anestezice din creierul meu mă împiedica să mă adun chiar şi acum, deşi se părea că dormisem zile întregi.

— Am fost prea nervoasă, recunoscu ea timidă. Au fost nişte infracțiuni la noi în cartier şi nu îmi place să stau acolo singură.

— Infracțiuni? am întrebat alarmată.

— Cineva a pătruns prin efracție în studioul de dans de după colț de la noi şi l-a ars din temelii – n-a mai rămas nimic din el! Şi au lăsat o maşină furată chiar în fața lui. Îți aminteşti când dansai acolo, scumpo?

— Îmi amintesc. Am tremurat şi am gemut de durere.

— Pot să stau, draga mea, dacă ai nevoie de mine.

— Nu, mamă, sunt bine. Edward va fi aici cu mine.

Mama arăta de parcă tocmai acesta era motivul pentru care voia să rămână cu mine.

— Mă întorc diseară.

Suna mai mult ca un avertisment decât ca o promisiune şi privi din nou către Edward când spuse asta.

— Te iubesc, mamă.

— Şi eu te iubesc, Bella. Încearcă să fii mai atentă pe unde calci, scumpo, nu vreau să te pierd.

Ochii lui Edward rămaseră închişi, dar un rânjet larg îi fulgeră pe față.

O asistentă intră intempestiv să verifice tuburile şi firele ataşate de mine. Mama mă sărută pe frunte, mă mângâie pe mâna acoperită de bandaje şi plecă. Asistenta verifica hârtiile imprimate de monitorul cardiac.

— Te simți neliniştită, drăguță? Ritmul tău cardiac a cam crescut.

— Sunt bine, am asigurat-o eu.

— O să îi spun asistentei care are grijă de tine că te-ai trezit. Va veni imediat să te vadă.

Nici nu închise uşa bine, că Edward fu lângă mine.

— Ai furat o maşină? am ridicat eu din sprâncene.

El zâmbi, fără să îi pară rău.

— Era o maşină bună, foarte rapidă.

— Cum ți-a fost somnul? l-am întrebat.

— Interesant. Ochii i se îngustară.

— Ce e?

Se uită în jos în timp ce îmi răspunse.

— Sunt surprins. Credeam că Florida... şi mama ta... ei, bine, credeam că asta e ceea ce vrei.

L-am privit fără să înțeleg.

— Dar tu ai fi blocat în casă toată ziua în Florida. N-ai putea să ieşi decât noaptea, exact ca un vampir adevărat.

Schiță un zâmbet. Apoi fața îi deveni serioasă.

— Eu aş rămâne în Forks, Bella. Sau într-un loc de genul acesta, explică el. Într-un loc de unde n-aş mai putea să îți fac rău.

La început nu m-am prins. Am continuat să mă uit pierdută la el până când cuvintele s-au aşezat la locul lor în mintea mea, întocmai ca într-un puzzle. Eram vag conştientă că ritmul inimii mele creştea, deşi, în timp ce respirația o luă la trap, eram conştientă de durerea ascuțită din coaste.

Apoi o altă asistentă intră hotărâtă în salon. Edward rămase nemişcat ca o stâncă în timp ce asistenta îmi observă expresia înainte de a se întoarce spre monitor.

— Mai vrei anestezice, drăguță? întrebă ea blând, arătând spre perfuzie.

— Nu, nu, am murmurat eu, încercând să îmi ascund agonia din voce. Nu am nevoie de nimic.

Nu îmi puteam permite să închid ochii acum.

— Nu e nevoie să fii curajoasă, drăguță. E mai bine dacă nu te stresezi prea mult; ai nevoie să te odihneşti.

Aşteptă, dar eu am scuturat din cap.

— Bine, oftă ea. Apasă butonul de urgență când eşti pregătită.

Îi aruncă lui Edward o privire severă, se mai uită încă o dată, neliniştită, la aparat, apoi plecă.

Mâinile lui reci îmi mângâiau fața; l-am privit cu ochi speriați.

— Şşşş, Bella, calmează-te.

— Nu mă părăsi, l-am implorat cu vocea spartă.

— Nu plec nicăieri, promise el. Acum relaxează-te înainte să chem asistenta înapoi să îți dea un sedativ.

Dar inima mea nu voia să încetinească.

— Bella. Îmi mângâie fața îngrijorat. Nu plec nicăieri. Rămân lângă tine cât timp ai nevoie de mine.

— Juri că nu mă părăseşti? am şopti.

Am încercat să îmi controlez suspinele cel puțin. Coastele îmi pulsau de durere.

Îşi puse mâinile pe obraji şi îşi apropie fața de a mea. Ochii îi erau larg deschişi şi serioşi.

— Jur.

Aroma respirației lui era calmantă. Părea să îmi aline durerea de a respira. Continuă să îmi mențină privirea în timp ce corpul mi se relaxa, iar bipăitul revenea la un ritm normal. Ochii îi erau întunecați azi, mai aproape de negru decât de auriu.

— E mai bine, întrebă el?

— Da, am spus eu precautā.

El scutură din cap şi murmură ceva ininteligibil. Am crezut că am auzit cuvântul „reacție exagerată".

— De ce ai spus asta? am şoptit eu, încercând să îmi opresc vocea să nu mai tremure. Te-ai săturat să mă tot salvezi? *Vrei* să plec?

— Nu, nu vreau să trăiesc fără tine, Bella, sigur că nu. Fii rațională!

Şi n-am nicio problemă să te salvez – dacă n-ar fi problema că eu te pun în pericol... că eu sunt motivul pentru care eşti aici.

— Da, tu eşti motivul. M-am încruntat. Motivul pentru care sunt aici *în viață.*

— Cu chiu cu vai. Vocea îi era doar o şoaptă. Acoperită de bandaje şi ghips şi fără să te poți mişca.

— Nu mă refeream la cea mai apropiată experiență aproape mortală, am spus eu, enervându-mă. Mă gândeam la celelalte – alege-o pe care vrei! Dacă nu erai tu, putrezeam în cimitirul din Forks în momentul ăsta.

Tresări la auzul cuvintelor mele, dar privirea bântuită nu îi dispăru din ochi.

— Nu asta a fost partea cea mai grea totuşi, continuă el în şoaptă. Se purtă de parcă n-aş fi spus nimic. Nu când te-am văzut acolo pe podea... rănită. Vocea îi era sufocată. Nu când m-am gândit că am ajuns prea târziu. Nici măcar când te-am auzit urlând de durere – toate amintirile acestea de nesuportat pe care le voi purta cu mine tot restul eternităţii. Nu, cel mai groaznic a fost să simt... să ştiu că nu m-aş putea opri. Să cred că te voi ucide eu însumi.

— Dar nu ai făcut-o.

— Aş fi putut. Atât de uşor.

Ştiam că trebuia să rămân calmă... dar el încerca să se convingă să mă părăsească, iar panica mi se zbătea în plămâni încercând să iasă la suprafaţă.

— Promite-mi, am şoptit eu.

— Ce?

— Ştii ce.

Începeam să mă enervez de-a binelea. Era atât de încăpăţânat şi de hotărât să se gândească numai la lucruri rele.

Auzi schimbarea din tonul meu. Ochii i se îngustară.

— Se pare că nu sunt destul de puternic încât să stau departe de tine, aşa că bănuiesc că se va face voia ta... chiar dacă te omoară sau nu, adăugă el cu duritate.

— Bine. Totuşi nu-mi promisese – un lucru care nu mi-a scăpat. Abia îmi înăbuşeam panica; nu mai aveam putere să îmi controlez şi furia. Mi-ai spus cum te-ai oprit... acum vreau să ştiu de ce, am cerut să ştiu.

— De ce? repetă el precaut.

— De ce ai făcut-o. De ce nu ai lăsat veninul să se întindă? Până acum aş fi fost exact ca tine.

Ochii lui Edward se colorară într-un negru adânc şi mi-am amintit că asta era ceva ce intenţionase să nu aflu niciodată. Probabil că Alice fusese preocupată de lucrurile pe care le aflase despre ea însăşi... sau fusese foarte atentă cu gândurile în preajma lui – era clar că el habar n-avea că Alice îmi povestise despre cum stă treaba cu transformarea din om

în vampir. Era surprins şi furios. Nările îi tremurau, iar gura îi părea sculptată în piatră.

Nu avea de gând să răspundă, atât îmi dădeam şi eu seama.

— Sunt prima care recunoaşte că nu am experiență în relații, am spus. Dar mi s-ar părea logic… ca un bărbat şi o femeie să fie cumva egali… adică nu se poate ca numai unul dintre ei să apară mereu şi să-l salveze pe celălalt. Trebuie să se salveze unul pe altul *în mod egal.*

Îşi încrucişă brațele pe marginea patului meu şi îşi sprijini bărbia de ele. Mânia îi era reținută. Evident, se hotărâse că nu era furios pe *mine.* Speram să am ocazia să o avertizez pe Alice înainte să dea de ea.

— Dar tu m-ai *salvat* pe mine, spuse el încet.

— Nu pot fi mereu Lois Lane, am insistat eu. Vreau să fiu şi eu Superman.

— Nu ştii ce-mi ceri. Vocea îi era blândă; se holba intenționat la marginea feței de pernă.

— Ba cred că da.

— Bella, nu ştii. Am avut aproape nouăzeci de ani să mă gândesc la asta şi tot nu sunt sigur.

— Îți doreşti să nu te fi salvat Carlisle?

— Nu, nu îmi doresc asta. Făcu o pauză înainte să continue. Dar viața mea se terminase. Nu renunțam la nimic.

— Tu eşti viața mea. Singurul lucru care m-ar durea ar fi să te pierd.

Deveneam mai bună la asta. Era uşor să recunosc cât de mult aveam nevoie de el. El era foarte calm, totuşi. Hotărât.

— Nu pot s-o fac, Bella. N-o să îți fac asta.

— De ce nu? Gâtul mă durea, iar cuvintele nu s-au auzit atât de tare pe cât mi-aş fi dorit. Nu-mi spune că e prea greu! După ziua de azi, sau, mă rog, acum câteva zile… oricum, după asta, ar trebuie să fie floare la ureche.

Edward se uită urât la mine.

— Şi durerea? întrebă el.

M-am albit. Nu mă puteam abține. Dar am încercat să nu-l las să citească pe fața mea cât de clar îmi aminteam sentimentul… focul din vene.

— Asta e problema mea, am spus eu. Pot să îi fac față.

— E posibil să duci curajul până în punctul în care devine nebunie.

— Nu e o problemă. Trei zile. Mare scofală.

Edward se strâmbă din nou când cuvintele mele îi amintiră că eram mai informată decât intenționase el să fiu. L-am văzut cum își reprimă furia, i-am privit ochii devenind speculativi.

— Charlie? întrebă el tăios. Renée?

Trecură minute de tăcere în timp ce mă luptam să îi răspund la întrebare. Am deschis gura, dar n-am scos niciun sunet. Am închis-o la loc. Aşteptă, iar expresia îi deveni triumfătoare pentru că ştia că nu am niciun răspuns corect.

— Uite, nici asta nu e o problemă, am murmurat eu într-un final; vocea îmi era neconvingătoare aşa cum era întotdeauna când mințeam. Renée a făcut întotdeauna alegerile care i-au convenit – ar vrea ca eu să fac la fel. Iar Charlie e rezistent, e obişnuit să fie singur. Nu pot să am mereu grijă de ei. Trebuie să îmi trăiesc propria viață.

— Exact, sări el. Şi nu să îi pun eu capăt.

— Dacă aştepți să fiu pe patul de moarte, am ceva veşti pentru tine! Tocmai am fost acolo!

— O să te refaci, îmi reaminti el.

Am inspirat profund ca să mă calmez, ignorând spasmul de durere pe care mi l-a declanşat. M-am uitat fix la el, iar el s-a uitat fix la mine. Nu era niciun compromis pe fața lui.

— Nu, am spus încet. Nu e aşa.

Fruntea i se încreți.

— Bineînțeles că o să te refaci. O să rămâi cu o cicatrice sau două...

— Te înşeli, am insistat eu. O să mor.

— Pe bune, Bella. Era neliniştit de-acum. O să ieşi de aici în câteva zile. Cel mult două săptămâni.

L-am privit supărată.

— S-ar putea să nu mor acum... dar o să mor într-o zi. Cu fiecare minut din zi sunt tot mai aproape. Şi o să *îmbătrânesc.*

Se încruntă când înțelese la ce mă refeream şi îşi apăsă

degetele lungi de tâmple, închizând ochii.

— Aşa ar trebui să se întâmple. Aşa trebuie să se întâmple. Aşa s-ar întâmpla dacă eu n-aş exista – şi n-ar trebui să exist.

Am râs amar. Edward deschise ochii, surprins.

— Asta e o prostie. E ca şi cum cineva ar fi câştigat la loto şi altcineva ar veni la acea persoană şi i-ar lua banii, spunându-i: „Ştii, hai să ne întoarcem la cum ar trebui să fie lucrurile. E mai bine aşa". Şi nu înghit chestia asta.

— Nu prea sunt marele pot la loto, mormăi el.

— Aşa e. Eşti mai mult de-atât.

Îşi dădu ochii peste cap.

— Bella, nu mai discutăm despre asta şi gata. Refuz să te condamn la o eternitate de întuneric şi cu asta basta!

— Dacă tu crezi că o să mă opresc aici, te înşeli, l-am avertizat eu.

Nu eşti singurul vampir pe care îl cunosc.

Ochii i se înnegriră din nou.

— Alice n-ar îndrăzni.

Şi pentru un moment păru atât de înfricoşător că n-am avut de ales decât să îl cred – nu-mi puteam imagina că cineva ar fi atât de curajos încât să treacă peste cuvântul lui.

— Alice a văzut asta deja, nu? am ghicit eu. De aceea te supără lucrurile pe care le spune. Ştie că voi fi ca voi... într-o zi.

— Se înşală. Te-a văzut moartă, dar nici asta nu s-a întâmplat.

— Pe *mine* sigur n-o să mă prinzi pariind contra lui Alice.

Ne-am uitat mult timp unul la altul. Era linişte, cu excepția bâzâitului aparatelor, bipăitului, picuratului perfuziei, ticăitului ceasului mare de pe perete. Într-un final, expresia lui se înmuie.

— Deci unde rămânem atunci? m-am întrebat eu.

Edward chicoti fără umor.

— Cred că se numeşte *un impas.*

Am oftat.

— Au! am gemut.

— Cum te simți? mă întrebă, ochind butonul de solicitare

a asistentei.

— Sunt bine, am mințit eu.

— Nu te cred, spuse el blând.

— Nu vreau să adorm din nou.

— Ai nevoie de odihnă. Toate discuțiile astea în contradictoriu îți fac rău.

— Păi atunci cedează, i-am dat eu o idee.

— Bună încercare.

Se întinse spre buton.

— Nu.

Mă ignoră.

— Da? răspunse cineva în difuzorul din perete.

— Cred că suntem gata pentru anestezice, spuse el calm, ignorându-mi expresia furioasă.

— Trimit asistenta.

Vocea părea foarte plictisită.

— Nu iau nimic, am promis eu.

Se uită spre punga cu lichid care atârna lângă patul meu.

— Nu cred că te vor ruga să înghiți ceva.

Ritmul cardiac începu iar să urce. Îmi citi frica din ochi şi oftă, frustrat.

— Bella, ai dureri. Trebuie să te relaxezi ca să te poți vindeca. De ce eşti atât de dificilă? Nu o să te mai ințepe acum.

— Nu mi-e teamă de ace, am murmurat eu. Mi-e teamă să închid ochii. Atunci el zâmbi cu zâmbetul lui ştrengar şi îmi luă fața în palme.

— Ți-am spus că nu plec nicăieri. Nu te teme. Atât timp cât te face fericită, voi fi aici.

I-am zâmbit şi eu, ignorând durerea din obraji.

— Vorbeşti de o eternitate, să ştii.

— O, îți va trece, e doar o pasiune.

Am scuturat capul a neîncredere – mă făcu să amețesc.

— Am fost şocată că Renée a înghițit asta. Ştiu că *tu* ştii mai bine.

— Acesta e cel mai frumos lucru la oameni, îmi spuse el. Lucrurile se schimbă.

Ochii mi se îngustară.

— Nu-ţi ţine respiraţia.

Râdea când a intrat asistenta, agitând o seringă.

— Pardon, îi spuse ea cu duritate lui Edward.

El se ridică şi traversă salonul, sprijinindu-se de peretele opus. Îşi încrucişă braţele şi aşteptă. L-am urmărit cu privirea, încă înfricoşată. El se uită la mine, calm.

— Gata, drăguţă. Asistenta zâmbi când îmi injectă medicamentul în tubul perfuziei. O să te simţi mai bine acum.

— Mulţumesc, am murmurat, fără entuziasm. N-a durat mult. Puteam simţi somnolenţa insinuându-mi-se în vene aproape imediat.

— Ar trebui să ajungă, murmură ea, când mi se închiseră pleoapele.

Probabil că plecase din cameră, pentru că ceva rece şi neted îmi atingea faţa.

— Rămâi.

Cuvântul era neclar.

— Rămân, promise el. Vocea îi era frumoasă, ca un cântec de leagăn. Cum am spus, atât timp cât te face fericită... atât timp cât e cel mai bun lucru pentru tine.

Am încercat să dau din cap, dar era prea greu.

— Nu e acelaşi lucru, am murmurat eu.

El râse.

— Bella, nu-ţi face griji cu privire la asta acum. Poţi să te mai contrazici cu mine când te trezeşti.

Cred că am zâmbit.

— Bine.

Îi simţeam buzele la urechea mea.

— Te iubesc, şopti el.

— Şi eu.

— Ştiu, râse el încet.

Mi-am întors uşor capul... căutând. Ştia ce îmi doream. Buzele lui le atinseră delicat pe ale mele.

— Mulţumesc, am oftat eu.

— Oricând.

Nu mai eram cu adevărat acolo. Dar luptam slab împotriva amorţelii. Mai era un singur lucru pe care voiam să i-l spun.

— Edward? M-am luptat să îi pronunț clar numele.
— Da?
— Eu pariez pe Alice, am murmurat.
Apoi noaptea se închise deasupra mea.

# EPILOG
# O OCAZIE

Edward mă ajută să urc în maşină, fiind foarte atent la valurile de mătase şi şifon, la florile pe care tocmai le pusese în buclele mele foarte elaborat stilizate şi la piciorul în ghips. Îmi ignoră grimasa de supărare de pe față.

După ce m-a aşezat, se urcă în scaunul şoferului şi dădu înapoi pe aleea lungă şi îngustă.

— Când o să îmi spui mai exact ce se întâmplă? am întrebat morocănoasă.

Uram cu adevărat surprizele. Şi el ştia asta.

— Sunt şocat că nu ți-ai dat seama de asta încă.

Îmi aruncă un zâmbet ironic, iar respirația mi se opri în gât. Oare aveam să mă obişnuiesc vreodată cu perfecțiunea lui?

— Ți-am spus că arăți foarte bine, nu-i aşa? am verificat eu.

— Da.

Zâmbi din nou. Nu-l mai văzusem niciodată îmbrăcat în negru, astfel că, în contrast cu pielea lui palidă, frumusețea îi era absolut ireală. Nu puteam să neg asta, deşi faptul că era îmbrăcat cu un smoching mă făcea foarte neliniştită. Nu atât de neliniştită pe cât mă făcea rochia. Sau pantoful. Un singur pantof, întrucât celălalt picior încă era sigur pus în ghips. Dar tocul cui, prins doar de panglici de satin, cu siguranță nu avea să mă ajute când voi încerca să țopăi într-un picior.

— Nu mai vin pe la voi dacă Alice are de gând să mă trateze ca pe un cobai Barbie când vin, m-am plâns eu. Îmi petrecusem mare parte din zi în baia amețitor de vastă a lui

Alice, pe post de victimă neajutorată, în timp ce ea se juca de-a coafeza şi cosmeticiana. Oricând mă foiam sau mă plângeam, îmi reamintea că ea nu are nicio amintire din viața ei umană şi mă ruga să nu îi stric amuzamentul de acum. Apoi m-a îmbrăcat în cea mai ridicolă rochie – de un albastru profund, cu volănaşe şi fără umeri, cu etichete în franceză pe care nu le puteam citi –, o rochie mai potrivită pentru un podium de modă decât în Forks. Dar poate dacă... dar îmi era teamă să îmi pun suspiciunile în cuvinte, chiar şi în minte.

Mă distrase soneria unui telefon. Edward îşi scoase telefonul mobil din buzunarul interior al sacoului, uitându-se scurt la identitatea apelantului înainte să răspundă.

— Bună, Charlie, răspunse el precaut.

— Charlie? m-am încruntat eu.

Charlie era... dificil de când mă întorsesem în Forks. Împărțise experiența mea negativă în două reacții clare. Era recunoscător până la divinizare față de Carlisle. Pe de altă parte, era încăpățânat de convins că era vina lui Edward deoarece, dacă n-ar fi fost el, n-aş fi plecat din prima. Iar Edward era de acord cu el întru totul. Acum aveam reguli care nu existaseră înainte: interdicții, ore de vizită.

Ceva ce îi spunea Charlie lui Edward îi făcu ochii să se deschidă larg a neîncredere, iar apoi un rânjet i se întinse pe toată fața.

— Glumeşti! Râse.

— Ce e? am vrut eu să ştiu.

Mă ignoră.

— De ce nu mă laşi să vorbesc cu el? sugeră Edward cu evidentă plăcere.

Aşteptă câteva secunde.

— Bună, Tyler, Edward Cullen la telefon.

Vocea îi era foarte prietenoasă în aparență, dar i-o cunoşteam destul de bine cât să prind nuanța subtilă de amenințare. Ce făcea Tyler la mine acasă? Am început să întrevăd îngrozitorul adevăr. M-am uitat din nou la rochia nepotrivită în care mă forțase Alice să mă îmbrac.

— Îmi pare rău dacă a fost vreo neînțelegere, dar Bella nu

e disponibilă în seara aceasta. Tonul lui Edward se schimbă, iar amenințarea din voce deveni brusc mai evidentă când continuă. Ca să fiu sincer, va fi indisponibilă în fiecare seară pentru oricine altcineva în afară de mine. Nu te supăra. Şi îmi pare rău că ți-am stricat seara.

Nu părea să regrete deloc. Apoi închise telefonul, cu un imens zâmbet de superioritate pe față.

Fața şi gâtul mi se făcură stacojii de furie. Puteam să simt lacrimile induse de nervi începând să îmi umple ochii. El se uită la mine surprins.

— Ultima parte a fost prea mult pentru tine? N-am vrut să te jignesc.

L-am ignorat.

— Mă duci la *banchet!* am țipat.

Era jenant de evident acum. Dacă aş fi fost cât de cât atentă, sunt sigură că aş fi observat data de pe afişele care decorau clădirile şcolii. Dar nici nu-mi imaginasem că se gândea să mă supună la aşa ceva. Chiar nu mă cunoştea deloc?

Nu se aşteptase deloc la o asemenea reacție violentă, asta era clar. Strânse din buze şi ochii i se îngustară.

— Nu fi dificilă, Bella.

Ochii îmi zburară spre fereastră; eram la jumătatea drumului spre şcoală.

— De ce îmi faci asta? am strigat eu cu groază.

El arătă spre smochingul lui.

— Sincer, Bella, ce credeai că facem?

Eram îngrozită. Mai întâi, pentru că nu remarcasem ceea ce era evident. Şi mai ales pentru că vagile mele suspiciuni – aşteptări, de fapt – pe care le avusesem toată ziua în timp ce Alice încerca să mă transforme într-o regină a frumuseții erau atât de departe de adevăr. Speranțele mele păreau foarte prosteşti acum.

Ghicisem că era vorba de o ocazie sau ceva asemănător. Dar *banchetul!* Era cel mai îndepărtat lucru din mintea mea.

Lacrimi de furie mi se rostogoliră pe obraz. Mi-am amintit exasperată că eram dată cu rimel, ceea ce nu-mi stătea în fire. M-am şters repede pe sub ochi ca să nu mi se întindă.

Dar mâna nu-mi era înnegrită când am retras-o; poate că Alice ştiuse că voi avea nevoie de machiaj rezistent la apă.

— E complet ridicol. De ce plângi? întrebă el, frustrat.

— Pentru că sunt furioasă!

— Bella...

Dezlănțui asupra mea întreaga forță a ochilor lui aurii arzători.

— Ce? am murmurat, distrasă.

— Fă-mi pe plac, insistă el.

Ochii lui îmi topeau toată furia. Era imposibil să mă cert cu el când trişa în halul acesta. Am cedat fără prea multă grație.

— Bine, m-am bosumflat, incapabilă să mă uit la el cu atâta furie cât aş fi vrut. Merg în linişte. Dar o să vezi. Sunt un magnet pentru ghinioane. Probabil o să îmi rup şi celălalt picior. Uită-te la pantoful acesta. E o capcană mortală! Mi-am ridicat piciorul sănătos ca dovadă.

— Hmmm. Se uită la piciorul meu mai mult decât era necesar. Să îmi aminteşti să îi mulțumesc lui Alice în seara asta.

— Alice va fi acolo?

Asta mă consola întru câtva.

— Cu Jasper, şi Emmett... şi Rosalie, recunoscu el.

Sentimentul de confort dispăru. Nu progresasem deloc cu Rosalie, deşi eram în termeni destul de buni cu viitorul ei soț. Emmett se amuza să mă aibă în preajmă – credea că reacțiile mele umane bizare erau comice... sau poate găsea amuzant faptul că mă împiedicam şi cădeam atât de des. Rosalie se comporta de parcă n-aş fi existat, în timp ce scuturam din cap să îmi abat gândurile de la direcția în care o luaseră, m-am gândit la altceva.

— Face şi Charlie parte din complot? am întrebat, brusc suspicioasă.

— Desigur. Rânji, apoi izbucni în râs. Se pare că Tyler habar n-avea totuşi.

Am scrâşnit din dinți. Nu-mi puteam imagina cum putea Tyler să fie atât de naiv. La şcoală, unde Charlie nu se putea amesteca, Edward şi cu mine eram inseparabili – cu excepția

acelor rare zile însorite.

Ajunseserăm la şcoală acum; decapotabila roşie a lui Rosalie ieşea în evidență în parcare. Norii erau subțiri astăzi, câteva fâşii de lumină strecurându-se prin ei, undeva departe, spre vest.

Edward coborî şi înconjură maşina să îmi deschidă portiera. Îmi întinse mâna.

Am rămas încăpățânată în scaun, cu brațele încrucişate, simțind o împunsătură de îngâmfare. Parcarea era aglomerată de oameni în ținute formale: martori. Nu mă putea scoate cu forța din maşină cum ar fi făcut-o dacă am fi fost singuri.

Oftă.

— Când cineva vrea să te omoare, eşti curajoasă ca o leoaică – dar când cineva menționează dansatul…

Am înghițit în sec. Dansatul.

— Bella, n-o să las nimic să te rănească, nici măcar pe tine însăți. Nu o să îți dau drumul deloc, promit.

M-am gândit la asta şi brusc m-am simțit mai bine. Putea vedea asta pe fața mea.

— Gata, vezi, spuse el blând, nu va fi chiar aşa de rău. Se aplecă şi îşi înfăşură un braț în jurul taliei mele. L-am apucat de cealaltă mână şi l-am lăsat să mă ridice din maşină.

Îşi ținu brațul strâns în jurul meu, sprijinindu-mă în timp ce şchiopătam spre şcoală.

În Phoenix, banchetele se țineau în sălile de bal ale hotelurilor. Cel din Forks era în sala de sport, bineînțeles. Probabil că era singura sală din oraş îndeajuns de mare pentru o petrecere. Când am ajuns înăuntru, am chicotit. Pereții chiar erau împodobiți cu arcade de baloane şi ghirlande răsucite din hârtie creponată pastel care împodobeau pereții.

— Arată ca începutul unui film de groază.

— Păi, murmură el, în timp ce ne apropiam încet de ghişeul cu bilete – el îmi ducea mare parte din greutate, dar eu tot trebuia să îmi târâi picioarele – sunt ceva vampiri prezenți.

M-am uitat pe ringul de dans; în centru se făcuse un cerc

larg, acolo unde două cupluri se roteau cu grație. Ceilalți dansatori se retrăseseră pe margini să le facă loc – nimeni nu voia să contrasteze cu o asemenea strălucire. Emmett şi Jasper erau intimidanți şi perfecți în smochinguri clasice. Alice era izbitor de frumoasă într-o rochie neagră de satin cu decupaje geometrice, care îi expunea triunghiuri mari din pielea ei albă ca zăpada. Iar Rosalie era... ei, bine, Rosalie. Se întrecuse pe ea însăşi. Rochia ei stacojie strălucitoare era fără spate, strâmtă până la glezne, unde se umfla într-o trenă plină de volănaşe, cu un decolteu care se prelungea până la talie. Îmi era milă de fiecare fată din cameră, inclusiv de mine.

— Vrei să zăvorăsc uşile ca să îi puteți masacra pe oamenii din oraş care nu bănuiesc nimic? am şoptit eu conspirativ.

— Şi tu ce rol ai avea în povestea asta? Se uită urât la mine.

— O, eu sunt cu vampirii, desigur.

Zâmbi reținut.

— Ai face orice ca să scapi de dans.

— Orice.

Cumpără biletele, apoi mă întoarse spre ringul de dans. M-am încleştat de brațul lui şi mi-am târâit picioarele.

— Am toată noaptea la dispoziție, mă avertiză el.

În cele din urmă, mă trase spre locul în care frații lui se învârteau elegant, chiar dacă într-un stil complet nepotrivit pentru muzica şi stilul din prezent. Am privit cu groază.

— Edward... Gâtul îmi era atât de uscat încât n-am putut scoate decât o şoaptă. *Sincer,* nu ştiu să dansez.

Simțeam cum îmi bolboroseşte panica în piept.

— Nu-ți face griji, prostuțo, şopti şi el. Eu ştiu. Îmi puse brațele în jurul gâtului lui şi mă ridică să îşi strecoare tălpile sub ale mele. Apoi am început să ne învârtim şi noi.

— Mă simt de parcă aş avea 5 ani, am râs eu după câteva minute de valsat fără efort.

— Nu arăți de 5 ani, murmură el, trăgându-mă mai aproape o secundă, astfel că picioarele mele erau efectiv la treizeci de centimetri de podea.

Alice îmi prinse privirea şi zâmbi încurajatoare – i-am

zâmbit şi eu. În mod surprinzător, chiar mă distram... puțin.

— Bine, nu-i chiar aşa de rău, am recunoscut eu.

Dar Edward se uita spre intrare şi fața îi era furioasă.

— Ce s-a întâmplat? m-am întrebat eu cu voce tare. I-am urmat privirea, dezorientată de cât ne învârtisem, dar într-un final am văzut ce îl deranja. Jacob Black, nu în smoching, dar într-o cămaşă albă cu mânecă lungă şi cravată, cu părul lins prins la spate, în coadă, ca de obicei, traversa ringul către noi.

După primul şoc de recunoaştere, nu m-am putut abține să nu mă simt prost pentru Jacob. Era clar că se simțea stingherit, chinuitor de stingherit. Pe față i se citea o scuză când ochii îi întâlniră pe ai mei.

Edward mârâi foarte încet.

— *Poartă-te frumos!* i-am şuierat eu.

Vocea lui Edward era aspră.

— Vrea să stea de vorbă cu tine.

Jacob ajunse la noi atunci, cu jena şi părerea de rău şi mai evidente pe față.

— Bună, Bella, speram să fii aici.

Jacob vorbea de parcă sperase exact opusul. Dar zâmbetul îi era la fel de cald ca întotdeauna.

— Bună, Jacob. I-am zâmbit şi eu. Ce s-a întâmplat?

— Pot să intervin? întrebă el, privind spre Edward pentru prima oară.

Eram şocată să observ că Jacob nu trebuia să ridice privirea. Crescuse aproape cincisprezece centimetri de când îl văzusem ultima oară.

Fața lui Edward era imobilă, fără nicio expresie. Singurul lui răspuns fu să mă dea jos de pe pantofii lui şi să facă un pas înapoi.

— Mulțumesc, spuse Jacob amabil.

Edward dădu din cap doar, aruncându-mi o privire intensă înainte să se întoarcă şi să se îndepărteze.

Jacob îşi puse mâinile pe talia mea, iar eu m-am întins să îi pun mâinile pe umeri.

— Uau, Jake, ce înălțime ai acum?

Părea mândru.

— Un metru nouăzeci.

Nu dansam cu adevărat – era imposibil din cauza piciorului meu. Ne legănam ciudat dintr-o parte în alta fără să ne mişcăm din loc. Era mai bine aşa; accesul brusc de creştere îl lăsase cam greoi şi fără o coordonare prea bună, probabil era un dansator la fel de bun ca mine.

— Deci, cum ai ajuns aici în seara asta? l-am întrebat cu o curiozitate nedisimulată.

Având în vedere reacția lui Edward, puteam să ghicesc.

— Îți vine să crezi că tata m-a plătit cu douăzeci de dolari ca să vin la banchetul vostru? recunoscu el, uşor ruşinat.

— Da, pot, am murmurat eu. Păi, sper că te distrezi măcar. Ai văzut ceva care să îți placă? l-am tachinat eu, arătând spre un grup de fete aliniate la perete ca nişte prăjituri pastelate.

— Mda, oftă el. Dar e luată.

Se uită în jos să îmi întâlnească privirea curioasă timp de o secundă, apoi am întors amândoi capul, jenați.

— Apropo, eşti foarte drăguță, adăugă el, cu timiditate.

— Hm, mersi. Deci de ce te-a plătit Billy să vii aici? l-am întrebat repede, deşi ştiam răspunsul.

Jacob nu păru recunoscător că schimbasem subiectul; se uită în altă parte, jenat din nou.

— Mi-a spus că e un loc „sigur“ unde să stau de vorbă cu tine. Jur că bătrânul îşi pierde mințile.

Am râs slab împreună cu el.

— Oricum, mi-a spus că, dacă îți transmit ceva, îmi va cumpăra cilindrul acela principal de care am nevoie, mărturisi el, cu un zâmbet ruşinat.

— Atunci spune-mi! Vreau să îți termini maşina. I-am zâmbit şi eu. Cel puțin Jacob nu credea nimic din toate astea. Într-un fel, asta uşura situația. Lângă perete, Edward îmi privea chipul, cu propria-i față fără expresie. Am văzut o fată dintr-a zecea ochindu-l cu speculații timide, dar el nu păru să o ia în seamă.

Jacob întoarse din nou capul, ruşinat.

— Nu te supăra, ok?

— N-am cum să mă supăr pe tine, Jacob, l-am asigurat eu.

N-o să mă supăr nici pe Billy. Spune ce-ai de spus.

— Păi, e aşa o prostie, îmi pare rău, Bella – vrea să te desparți de iubitul tău. M-a rugat să îți spun „te rog“.

Scutură capul a dezgust.

— E încă superstițios, nu?

— Mda. A fost… foarte şocat când te-ai rănit în Phoenix. El nu a crezut…

Jacob lăsă fraza în aer, ruşinat.

Ochii mi se îngustară.

— Am căzut.

— Ştiu asta, spuse Jacob repede.

— Crede că Edward e de vină pentru accidentul meu.

Nu era o întrebare şi, în ciuda promisiuni făcute, eram furioasă.

Jacob nu voia să se uite în ochii mei. Nici măcar nu ne mai deranjam să ne legănăm pe muzică, deşi mâinile lui erau încă pe talia mea, iar ale mele în jurul gâtului lui.

— Uite ce e, Jacob, ştiu că probabil Billy nu va crede asta, dar ca să ştii şi tu – mă privea acum, răspunzând la seriozitatea din vocea mea – Edward chiar mi-a salvat viața. Dacă nu erau el şi tatăl lui, aş fi moartă acum.

— Ştiu, pretinse el, dar vorbea ca şi cum cuvintele mele sincere îl afectaseră cumva. Poate că va fi capabil să îl convingă măcar de lucrul acesta pe Billy.

— Hei, îmi pare rău că a trebuit să vii să faci asta, Jacob, m-am scuzat eu. Măcar o să îți obții piesele, nu?

— Mda, murmură el. Încă arăta ciudat… Supărat.

— Mai e ceva? am întrebat neîncrezătoare.

— Las-o baltă, şopti el. O să îmi iau o slujbă şi o să economisesc eu însumi banii.

M-am uitat urât la el până când mi-a întâlnit ochii.

— Hai, spune odată, Jacob.

— E aşa de rău.

— Nu-mi pasă. Spune-mi, am insistat.

— Ok, dar, Doamne, sună aşa de rău. Scutură din cap. Mi-a spus să îți spun, nu, să te avertizez, că – şi e pluralul lui, nu al meu – ridică una din mâini de pe talia mea şi desenă nişte ghilimele în aer: „Noi vom veghea“.

Aşteptă precaut reacţia mea.

Suna ca într-un film cu mafioţi. Am râs.

— Îmi pare rău că a trebuit să faci asta, Jacob, am chicotit eu.

— Nu mă deranjează chiar atât de mult. Rânji de uşurare. Ochii îmi evaluară apreciativ rochia. Deci să îi spun că i-ai transmis să te lase naibii în pace? întrebă el, plin de speranţă.

— Nu, am oftat. Spune-i că îi mulţumesc. Ştiu că are intenţii bune.

Cântecul se termină, aşa că mi-am lăsat braţele pe lângă corp.

Mâinile îi ezitară pe talia mea, apoi privi spre piciorul meu în ghips.

— Vrei să mai dansăm? Sau te pot ajuta să ajungi undeva?

Edward răspunse pentru mine.

— E în regulă, Jacob. Preiau eu de aici.

Jacob tresări, apoi se holbă cu ochii mari la Edward, care stătea chiar lângă noi.

— Hei, nu te observasem, murmură el. Păi, ne mai vedem, Bella.

Se dădu un pas în spate, făcându-mi cu mâna. Am zâmbit.

— Da, ne mai vedem.

— Scuze, spuse el din nou înainte să se întoarcă spre uşă.

Braţele lui Edward se împletiră în jurul meu când începu următorul cântec. Era un pic prea ritmat pentru dansul nostru lent, dar asta nu părea să îl preocupe. Mi-am lăsat capul pe pieptul lui, mulţumită.

— Te simţi mai bine? l-am tachinat eu.

— Nu chiar, răspunse el scurt.

— Nu fi supărat pe Billy, am oftat eu. E îngrijorat pentru mine de dragul lui Charlie. Nu e nimic personal.

— Nu sunt supărat pe Billy, mă corectă el cu o voce tăioasă. Dar fiul lui mă calcă pe nervi.

M-am dat înapoi să mă uit la el. Faţa îi era foarte serioasă.

— De ce?

— Mai întâi pentru că m-a făcut să îmi încalc promisiunea.

M-am holbat la el, confuză. El zâmbi cu jumătate de gură.

— Am promis că nu o să îți dau drumul în seara asta, explică el.

— O! Ei bine, te iert.

— Mersi. Dar mai e ceva.

Edward se încruntă. Am aşteptat răbdătoare.

— Te-a făcut *drăguță,* continuă el într-un final, adâncindu-şi încruntarea. Asta e practic o insultă pentru felul în care arăți acum. Eşti mai mult decât frumoasă.

Am râs.

— Tu s-ar putea să fii puțin părtinitor.

— Nu cred că acesta e motivul. Şi, în plus, am o vedere excelentă.

Ne învârteam din nou, cu picioarele mele pe ale lui în timp ce mă ținea aproape.

— Deci, ai de gând să îmi explici motivul pentru toate astea? m-am întrebat eu.

El se uită în jos la mine, nedumerit, iar eu m-am încruntat spre hârtia creponată.

Medită un moment, apoi schimbă direcția, învârtindu-mă prin mulțime spre uşa din spate a sălii de sport. I-am zărit pe Jessica şi pe Mike dansând, privindu-mă curioşi. Jessica îmi făcu cu mâna, iar eu i-am răspuns cu un zâmbet. Şi Angela era acolo, arătând nemaipomenit de fericită în brațele lui Ben Cheney; nu îşi ridică privirea din ochii lui, care era mai scund cu un cap decât ea. Lee şi Samantha, Lauren, uitându-se urât la noi, cu Conner; puteam să spun pe nume fiecărei fețe care trecea pe lângă noi. Apoi am ajuns afară, în lumina rece, difuză a unui apus de soare pe sfârşite.

— Concluzia? am cerut eu încet.

Mă ignoră, uitându-se în sus la lună.

— E amurgul, din nou, murmură el. Un alt sfârşit. Oricât de perfectă ar fi o zi, întotdeauna se termină.

— Unele lucruri nu trebuie să se termine, am murmurat eu printre dinți, tensionată instantaneu.

El oftă.

— Te-am adus la banchet, spuse el încet, răspunzându-mi în sfârşit la întrebare, pentru că nu vreau să pierzi nimic. Nu vreau ca prezența mea să îți răpească nimic, dacă mă pot

împotrivi. Vreau să fii *umană.* Vreau ca viața ta să continue aşa cum ar fi continuat dacă aş fi murit în 1918, aşa cum fi trebuit.

Am tremurat la auzul acestor cuvinte, apoi am dat din cap furioasă.

— În ce dimensiune paralelă ciudată m-aş fi dus vreodată la banchet din proprie inițiativă? Dacă n-ai fi de o mie de ori mai puternic decât mine, nu te-aş lăsa să scapi nepedepsit.

Zâmbi scurt, dar numai cu buzele, nu şi cu ochii.

— N-a fost chiar aşa de rău, ai spus-o şi tu.

— Asta pentru că am fost cu tine.

Am rămas tăcuți pentru un minut; el se uita la lună, iar eu mă uitam la el. Mi-aş fi dorit să fi existat vreun mod de a-i explica cât de neinteresată eram de o viață umană normală.

— Îmi spui ceva? mă întrebă el, privind în jos spre mine cu un început de zâmbet.

— Nu fac aşa mereu?

— Doar promite-mi că îmi vei spune, insistă el, râzând.

Imediat ce i-am răspuns, am ştiut că o să regret.

— Bine.

— Ai părut sincer surprinsă când ți-ai dat seama că te aduc aici, începu el.

— Am *fost,* l-am întrerupt eu.

— Exact, fu el de acord. Dar trebuie să fi avut altă teorie... sunt curios! Pentru ce te-ai *gândit* că te îmbrăcam atât de elegant?

Da, am regretat imediat. Am strâns din buze, ezitând.

— Nu vreau să îți spun.

— Ai promis, obiectă el.

— Ştiu.

— Care e problema?

Ştiam că el credea că numai jena mă reținea să îi spun.

— Cred că te vei supăra sau întrista.

Sprâncenele i se strânseră în timp ce medită la asta.

— Tot vreau să ştiu. Te rog!

Am oftat. El aştepta.

— Păi... am crezut că era un fel de... ocazie. Dar n-am crezut că e o chestie idioată umană... un banchet! am

răbufnit eu.

— Umană? întrebă el fără inflexiune în voce. Se prinsese de cuvântul-cheie.

— Bine, bine, am mărturisit eu repede. Deci credeam că poate te-ai răzgândit… că ai de gând să mă transformi până la urmă.

O duzină de emoții i se citi pe față. Pe unele le recunoşteam: mânie… durere… apoi păru că se adună, iar expresia îi deveni amuzată.

— Ai crezut că e o ocazie atât de formală? mă tachină el, atingându-şi gulerul sacoului de la smoching.

M-am încruntat ca să îmi ascund jena.

— Nu ştiu cum funcționează lucrurile astea. Cel puțin pentru mine sună mai raționale decât un banchet. El încă mai zâmbea. Nu e amuzant, am spus eu.

— Nu, ai dreptate, nu e amuzant, fu el de acord, cu zâmbetul ştergându-i-se de pe față. Dar prefer s-o tratez ca pe o glumă decât să cred că vorbeşti serios.

— Dar vorbesc serios.

Inspiră adânc.

— Ştiu. Şi chiar eşti atât de doritoare?

Durerea se întorsese din nou în ochii lui. Mi-am muşcat buza şi am dat din cap.

— Eşti atât de pregătită ca acesta să fie sfârşitul, murmură el, aproape pentru sine, ca acesta să fie amurgul vieții tale, deşi viața ta abia a început? Eşti gata să renunți la tot?

— Nu e un sfârşit, e un început, l-am contrazis eu abia respirând.

— Nu merit, spuse el trist.

— Îți aminteşti când mi-ai spus că nu mă văd foarte clar? l-am întrebat, ridicând din sprâncene. Evident, eşti la fel de orb.

— Ştiu ce sunt.

Am oftat. Dar dispoziția lui optimistă se transferă asupra mea. Edward strânse din buze, iar ochii îi erau iscoditori. Timp de o clipă îmi examină fața.

— Atunci eşti pregătită? întrebă el.

— Hm. Am înghițit în sec. Da.

Zâmbi, apoi îşi înclină capul încet până când buzele lui reci îmi atinseră pielea.

— Chiar acum? şopti el, respirând rece pe gâtul meu.

Am tremurat involuntar.

— Da, am şoptit, pentru ca vocea mea să nu aibă timp să cedeze.

Dacă se gândea că merg la cacealma, avea să fie dezamăgit.

Luasem deja hotărârea şi eram sigură. Nu conta că trupul îmi era rigid ca o scândură, că palmele erau strânse în pumni, iar respirația nebunească...

Chicoti sumbru, apoi se retrase. Fața lui chiar părea dezamăgită.

— Nu se poate să crezi că aş ceda atât de uşor, spuse el, cu o nuanță nefericită în tonul lui ironic.

— O fată are dreptul să viseze.

Sprânceana i se ridică.

— La asta visezi tu? Să fii un monstru?

— Nu chiar, am spus, încruntându-mă de felul în care îşi alesese cuvintele. Monstru, într-adevăr. Cel mai mult visez să fiu cu tine pentru totdeauna.

Expresia i se schimbă, înmuiată şi întristată de durerea subtilă din vocea mea.

— Bella. Degetele lui îmi trasară delicat forma buzelor. *Voi* sta cu tine. Nu e de ajuns?

Am zâmbit sub degetele lui.

— E de ajuns deocamdată.

Tenacitatea mea îl făcu să se încrunte. Niciunul nu avea de gând să cedeze în seara asta. Edward expiră, iar sunetul era practic un mârâit.

I-am atins fața.

— Uite ce e, i-am spus. Te iubesc mai mult decât orice pe lumea asta la un loc. Nu e de ajuns?

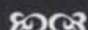
— Ba da, e de ajuns, răspunse el, zâmbind. De ajuns pentru totdeauna.

Apoi se aplecă şi îşi lipi încă o dată buzele de gâtul meu.

# MULȚUMIRI

Multe mulțumiri părinților mei, Steve şi Candy, pentru o viață întreagă de dragoste şi sprijin, pentru că mi-au citit cărți grozave când eram mică şi pentru că încă mă mai țin de mână când se întâmplă lucruri ce mă emoționează; soțului meu, Pancho, şi fiilor mei, Gabe, Seth şi Eli, pentru că mi i-au prezentat atât de des pe prietenii lor imaginari; prietenilor mei de la Writers House, lui Genevieve Gagne-Hawes pentru că mi-a oferit prima şansă, şi agentului meu Jodi Reamer, pentru că a transformat cel mai imposibil vis în realitate; editorului meu, Megan Tingley, pentru tot ajutorul dat ca *Amurg* să fie mai bună decât era la început; fraților mei, Paul şi Jacob, pentru sfatul lor de experți în materie de automobile; şi familiei mele de prieteni online, personalului talentat şi scriitorilor de pe fansofrealitytv.com, mai ales lui Kimberly „Shazzer“ şi lui Collin „Mantenna“, pentru încurajări, sfaturi şi inspirație.

Isabella Swan nu are parte de prea multă distracție
de când s-a mutat din însorita Arizona în Forks,
un orășel în care plouă mai tot timpul.
Dar când se îndrăgostește de chipeșul și misteriosul
Edward Cullen, despre care colegii spun că ar fi... vampir,
viața ei ia o întorsătură total neașteptată!
Edward este la rândul lui atras de Bella,
dar și de mirosul sângelui ei, așa că fiecare apropiere
de iubita lui e în același timp o plăcere
și un chin teribil – dacă Edward își pierde capul
pentru o clipă,
Bella își pierde viața...



Best Book of the Year (Publishers Weekly)
Best Book of the Decade (Amazon)
Nominalizată în Top Ten Best Books for Young Adults
(American Library Association).




*rao international publishing company*

ISBN 978-973-103-599-4




www.rao.ro
www.raobooks.com